

КРААТЕ НА ТРИЪРА

ДАД БРАУН

ИЗДАТЕЛСТВО "КРААТЕ НА ТРИЪРА" - БУДИСАДСКА ПУТИНА 100

МЕТЕОРИТЪТ

ИЗДАТЕЛСТВО "КРААТЕ НА ТРИЪРА" - БУДИСАДСКА ПУТИНА 100
БЕЛГАНСКО ИЗДАНИЕ

Дан Браун

Метеоритът

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Делта форс, Националната разузнавателна служба и фондацията „Космически граници“ са истински организации. Описаната в този роман техника също съществува реално.

Ако се потвърди, това откритие определено ще е един от най-поразителните факти в нашата Вселена. Неговото значение е невъобразимо мащабно и величествено. То обещава да даде отговори на някои от най-старите ни въпроси и в същото време поставя нови – още по-фундаментални.

Президентът Бил Клинтън на пресконференция след откритие, известно като АЛХ84001, дадена на 7 август 1996 г.

Пролог

На това самотно място смъртта можеше да дойде в безброй форми. Геологът Чарлз Брофи от години се наслаждаваше на дивата му прелест и все пак нищо не можеше да го подготви за жестоката неестествена смърт, която щеше да го сполети.

Четири хъскита, които теглеха шейната с геоложка техника в тундрата, ненадейно забавиха ход и се загледаха към небето.

– Какво има? – попита Брофи и слезе от шейната. Зад сгъстяващите се буреносни облаци летеше двумоторен транспортен хеликоптер и с военна ловкост маневрираше сред ледниковите върхове.

„Странно“ – помисли си той. Никога не беше виждал вертолети толкова на север. Хеликоптерът кацна на петдесетина метра от него и вдигна във въздуха парещ облак сняг. Кучетата неспокойно заскимтяха.

Вратата на хеликоптера се отвори и от него слязоха двама мъже. Носеха бели арктически униформи и автомати и припряно се запътиха към геолога.

– Доктор Брофи? – извика единият.

Ученият се озадачи.

– Откъде знаете името ми? Кои сте вие?

– Извадете радиостанцията си, моля.

– Какво?

– Просто го направете.

Обърканият Брофи измъкна радиостанцията от канадката си.

– Искаме да пратите сигнал за бедствие. Намалете радиочестотата на сто килохерца.

„Сто килохерца ли? – Геологът съвсем се смути. – Никой не може да засече сигнал с толкова ниска честота“.

– Злополука ли е станала?

Вторият вдигна автомата си и го насочи към главата му.

– Няма време за обяснения. Просто го направете.

Брофи с треперещи ръце настрои честотата.

Първият мъж му подаде картичка с няколко напечатани реда.

– Предайте това съобщение. Бързо.

Ученият погледна текста.

– Не разбирам. Тази информация не е вярна. Аз не съм...

Мъжът силно притисна дулото на автомата си към слепоочието му.

Докато Брофи предаваше странното съобщение, гласът му трепереше.

– Добре – каза първият мъж. – Сега се качете заедно с кучетата си в хеликоптера.

Под прицела на автоматите геологът подкара скимтящите хъската и шейната към товарната рампа на вертолета. Веднага щом се качиха, той се издигна във въздуха и полетя на запад.

– Кои сте вие, по дяволите? – отново попита Брофи. Под канадката си се бе изпотил. „И какво означаваше това съобщение?!“

Мъжете не отговориха.

Когато хеликоптерът набра височина, през отворената врата нахлу вятър. Все още впрегнати в натоварената шейна, хъскитата заскимтяха по-силно.

– Поне затворете вратата – настоя ученият. – Не виждате ли, че кучетата ги е страх!

Мъжете не казаха нищо.

Вертолетът се издигна на сто и двадесет метра и рязко зави над върволица ледени пропасти и цепнатини. Изведнъж мъжете се изправиха. Мълчаливо хванаха тежко натоварената шейна и я блъснаха през отворената врата. Пред ужасения поглед на Брофи кучетата му напразно дращеха и се съпротивляваха на огромната тежест. Скоро вече летяха надолу. След миг заглъхна и протяжният им вой.

Брофи скочи и закрепя, но мъжете го сграбчиха, забутаха го към вратата. Геологът размахваше юмруци и се опитваше да отблъсне яките ръце, които го тласкаха навън.

Безполезно. След малко летеше надолу към пропастите.

1

Ресторант „Тулос“ се намираше в съседство с Капитолия и предлагаше политически некоректно меню от младо телешко и карпачо с конско, което правеше заведението извънредно популярно за толкова важната закуска на силните на деня във Вашингто. Тази сутрин в „Тулос“ имаше много работа – какофония от тракащи прибори, бръмчене на кафемашини и разговори по мобилни телефони.

Когато жената влезе, метрдотелът скришом отпиваше глътка от сутрешното си бълди мери. Той се обърна с опитна усмивка.

– Добро утро. Какво ще обичате?

Жената бе привлекателна, около тридесет и пет годишна; носеше сив фланелен панталон с басти, консервативни ниски обувки и блуза на Лора Ашли с цвят на слонова кост. Имаше изправена стойка – леко вирната брадичка, не арогантно, просто решително. Светло кестенявата ѝ коса беше в най-популярната вашингтонска прическа на телевизионна водеща: буйно разчесана отгоре, спускащи се под раменете къдрици... достатъчно дълга, за да е секси, но достатъчно къса, за да напомня на човек, че навярно е по-интелигентна от него.

– Малко съм закъсняла – скромно отвърна посетителката. – Имам среща на закуска със сенатор Секстън.

Метрдотелът усети неочаквано вълнение. Сенатор Седжуик Секстън бе редовен посетител и в момента беше един от най-известните хора в страната. След като предишната седмица бе помел в първичните избори и дванадесетимата основни кандидати на републиканската партия, сенаторът всъщност беше гарантирал на своята партия номинацията за президент на Съединените щати. Мнозина бяха убедени, че той има всички шансове следващата есен да отмъкне Белия дом от сегашния президент. Напоследък лицето на Секстън сякаш гледаше от всяко национално списание, а лозунгът на предизборната му кампания можеше да се види в цяла Америка:

„Да престанем да пилеем. Да започнем да поправяме“.

– Сенатор Секстън е в сепарето си – каза метрдотелът.

– А вие сте?...

– Рейчъл Секстън. Дъщеря му.

„Колко съм глупав“ – помисли си той. Приликата бе очевидна. Жената имаше проницателните очи и изтънченото поведение на сенатора –

шлифовано излъчване на гъвкаво благородство. Явно класическата красота на сенатора не се предаваше през поколение, въпреки че Рейчъл Секстън, изглежда, носеше хубостта си с изящество и скромност, от които баща ѝ можеше да се поучи.

– Заповядайте.

Докато водеше дъщерята на сенатора към сепарето, метрдотелът се засрами от множеството мъжки погледи, които я проследяваха – някои дискретно, други не толкова. В „Тулос“ се хранеха малко жени и още по-малко приличаха на Рейчъл Секстън.

– Страхотно тяло – прошепна един клиент. – Секстън вече си е намерил нова жена, а?

– Това е дъщеря му, идиот такъв – поправи го друг.

Мъжът се подсмихна.

– Като го знам Секстън, сигурно въпреки това я чука.

Сенаторът говореше на висок глас по мобилния си телефон за един от последните си успехи и вдигна поглед към Рейчъл само колкото да посочи часовника си „Картие“, за да ѝ напомни, че е закъсняла.

„Да бе“ – помисли си тя.

Малкото име на баща ѝ беше Томас, но много отдавна той бе приел второто си име за първо. Рейчъл подозираше, че е заради повторението на първите букви. Сенатор Седжуик Секстън. Беше среброкос, красноречив политически звяр, надарен със зализания вид на лекар от сапунена опера, което изглеждаше подходящо, като се имаше предвид дарбата му да се превъплъщава.

– Рейчъл! – Баща ѝ изключи телефона, изправи се и я целуна по бузата.

– Здравсти, татко, – Тя не отговори на целувката.

– Изглеждаш уморена.

„Започва се“ – помисли си Рейчъл и каза:

– Получих съобщението ти. Какво има?

– Не може ли да покания дъщеря си на закуска?

Тя отдавна бе научила, че баща ѝ рядко търси компанията ѝ, освен ако няма скрит мотив.

Секстън отпи глътка кафе и попита:

– Е, как са нещата при теб?

– Доста ми е напрегнато. Виждам, че кампанията ти върви добре.

– А, хайде да не говорим за работа. – Той се наведе над масата и сниши глас. – Как е онова момче от държавния департамент, с което те свързах?

Рейчъл въздъхна. Вече се съпротивляваше на желанието да си погледне часовника.

– Нямах време да му се обадя, татко. И ми се ще да престанеш да се опитваш...

– Трябва да си отделяш време за важните неща, Рейчъл. Без любов всичко е безсмислено.

Хрумнаха ѝ няколко пиперливи отговора, ала тя премълча. В отношенията с баща си нямаше проблем да изпълнява ролята на по-възрастния.

– Искаше да се видим, татко. Каза, че било важно.

– Така е. – Баща ѝ я наблюдаваше внимателно.

Рейчъл усети, че част от защитната ѝ стена рухва под погледа му, и прокле въздействието му върху хората. Очите на сенатора бяха неговата най-голяма дарба – дарба, която сигурно щеше да го отведе до Белия дом. Сякаш по желание, очите му можеха да се пълнят със сълзи и след миг да се проясняват, за да отворят прозорец към пламенната душа, да установят връзка на доверие с всеки. „Всичко е в доверието“ – винаги бе казвал баща ѝ. Отдавна беше изгубил нейното, но бързо печелеше това на страната.

– Имам едно предложение – каза сенатор Секстън.

– Нека позная – опита се да затвърди позицията си Рейчъл. – Някой известен разведен мъж си търси млада жена.

– Не се самоиронизирай, мила. Вече не си чак толкова млада.

Тя усети познатата потиснатост, която много често изпитваше при срещите с баща си.

– Искам да ти дам спасителен пояс – заяви той.

– Не знаех, че се давя.

– Не се давиш ти. А президентът. Можеш да скочиш от кораба преди да е станало късно.

– Не сме ли разговаряли вече за това?

– Помисли за бъдещето си, Рейчъл. Можеш да работиш при мен.

– Надявам се, че не си ме поканил на закуска за това.

Лустрото на сенатора леко се пропука.

– Рейчъл, не можеш ли да го проумееш? Това, че работиш при него, ми се отразява зле. На мен и на моята предизборна кампания.

Тя въздъхна. Вече бяха обсъждали този въпрос.

– Аз не работя при президента, татко. Изобщо не го познавам. Работя във Феърфакс, за Бога!

– В политиката всичко е до възприятието, Рейчъл. Изглежда, че

работиш при президента.

Младата жена въздъхна и се опита да запази хладнокръвие.

– Работила съм прекалено упорито, за да получа това място, татко.

Няма да напусна.

Сенаторът присви очи.

– Знаеш ли, понякога твоят егоизъм наистина...

– Сенатор Секстън? – До масата изневиделица изникна репортер.

Поведението на Секстън мигновено се стопли. Рейчъл изпъшка и си взе кроасан от поставената на масата кошничка.

– Ралф Снийдън – представи се журналистът. – От „Уошингтън Пост“⁶. Може ли да ви задам няколко въпроса?

Сенаторът се усмихна и избърса устата си със салфетка.

– С удоволствие, Ралф. Само побързай. Не искам кафето ми да изстине.

Репортерът учтиво се засмя.

– Разбира се, господине. – Извади миникасетофон и го включи. – Господин сенатор, в своите телевизионни реклами вие призовавате за законодателно осигуряване на равни заплати за жените, както и на данъчни облекчения за младите семейства. Бихте ли коментирали аргументите си?

– Просто съм голям почитател на силните жени и здравите семейства.

Рейчъл едва не се задави с кроасана.

– И докато сме на въпроса за семейството, вие често говорите за образованието – продължи репортерът. – Предлагате изключително спорно съкращение на бюджета, за да пренасочите повече средства към училищата.

– Смятам, че децата са нашето бъдеще.

Рейчъл не можеше да повярва, че баща ѝ е паднал толкова ниско, че да цитира поп песни.

– И накрая, господин сенатор, през последните няколко седмици вие направихте огромен скок на първичните избори. Президентът сигурно е обезпокоен. Някакъв коментар за неотдавнашния ви успех?

– Мисля, че е свързан с доверието. Американците започват да разбират, че президентът не е способен да взема сериозните решения, пред които е изправена нашата страна. Неудържимото пилеене на средства от ден на ден ни вкарва във все по-големи дългове и американците все повече осъзнават, че е време да престанем да пилеем и да започнем да поправяме.

Бащината ѝ реторика беше прекъсната от пейджъра в чантата ѝ. Резкият електронен сигнал обикновено предизвикваше недоволството ѝ, но в момента ѝ прозвуча почти мелодично. Сенаторът възмутено се намръщи, че го прекъсват.

Рейчъл извади пейджъра от чантата си и набра пет-цифрената комбинация, с която потвърждаваше, че наистина е собственичката на уст-ройството. Пиукането престана и дисплеят замига. След петнадесет секунди щеше да получи текстово съобщение. Снийдън широко се усмихна на сенатора.

– Дъщеря ви очевидно е заета жена. Чудесно е, че все още имате време да закусвате заедно.

– Както казах, семейството стои над всичко.

Репортерът кимна, после погледът му стана по-твърд.

– Може ли да попитам, господин сенатор, как уреждате конфликтите на интерес с дъщеря си?

– Какви конфликти? – Сенатор Секстън с невинно смущение наклони глава. – Какви конфликти имате предвид?

Рейчъл вдигна поглед и позата на баща ѝ я накара да сбърчи нос. Знаеше точно накъде води това. „Проклети репортери“ – помисли си тя. Половината получаваха пари от политици. Журналистите наричаха такива въпроси „грейпфрут“ – привидно трудни въпроси, които всъщност предварително бяха предназначени да спечелят одобрението на читателите за сенатора, тема, която баща ѝ лесно можеше да развие и да изчисти някои съмнения.

– Хм, господин сенатор... – Репортерът се прокашля, като имитира неловкост. – Конфликтът е, че дъщеря ви работи при вашия съперник.

Сенатор Секстън избухна в смях.

– На първо място, Ралф, ние с президента не сме съперници. Просто сме двама патриоти с различна представа за управлението на страна-та, която обичаме.

Снийдън просия. Бе получил цитата, който му трябваше.

– А на второ?

– На второ място дъщеря ми не работи при президента, а в разузнавателната сфера. Събира разузнавателни доклади и ги праща в Белия дом. Това е относително нископоставена длъжност. – Той замълча за миг и се обърна към Рейчъл. – Всъщност, скъпа, не съм сигурен, че изобщо си се запознавала с президента.

Тя го стрелна с изпепеляващ поглед. Пейджърът изпиука и привлече вниманието ѝ към изписалото се на дисплея съобщение.

– НЗБ ЯВ ДИРНРС –

Рейчъл мигновено го разшифрова и се намръщи. Съобщението беше неочаквано и определено носеше лоша новина. Поне имаше оправдание да си тръгне.

– Господа – каза тя. – Сърцето ми се къса, но трябва да тръгвам. Закъснявам за работа.

– Преди да си тръгнете, госпожице Секстън, бихте ли коментирали слуховете, че сте дошли на тази делова закуска, за да обсъдите възможността да напуснете сегашната си работа и да се включите в предизборната кампания на баща си? – бързо попита репортерът.

Рейчъл се почувства така, все едно някой е плиснал горещо кафе в лицето ѝ. Въпросът я свари напълно неподготвена. Тя погледна баща си и усмивката му ѝ подсказа, че всичко е инсценирано. Прииска ѝ се да се хвърли през масата и да го намушка с някоя вилица. Репортерът тикна касетофона в лицето ѝ.

– Госпожице Секстън?

Младата жена се обърна към него.

– Виж, Ралф, или както там ти е името, ще ти го кажа направо. Нямам намерение да нарежа службата си, за да работя при сенатор Секстън и ако публикуваш нещо друго, ще ти трябва обувалка, за да измъкнеш тоя касетофон от задника си.

Репортерът се ококори и като криеше усмивката си, изключи касетофона.

– Благодаря и на двама ви. – После изчезна.

Рейчъл мигновено съжали за избухването си. Беше наследила бащиния си нрав и това я вбесяваше. „Спокойно, Рейчъл. Успокой се“. Баща ѝ неодобрително се вторачи в нея.

– Не е зле да се научиш да запазваш самообладание.

Тя стана.

– Срещата приключи.

Сенаторът очевидно и без това бе свършил с нея, защото извади мобилния си телефон и набра нечий номер.

– Чао, скъпа. Отбий се тия дни в офиса да се видим. И се омъжи, за Бога! Вече си на трийсет и три.

– На трийсет и четири – ядосано го поправи тя. – Секретарката ти ми прати картичка за рождения ден.

Секстън мрачно се подсмихна.

– На трийсет и четири. Почти стара мома. Знаеш ли, на трийсет и четири аз вече се бях...

– Оженил за мама и чукаше съседката ли? – Думите прозвучаха по-високо, отколкото искаше, и увиснаха в случайно затишие.

Клиентите наоколо се обърнаха към тях. Погледът на сенатор Секстън се вледени, два кристала се впиха в нея.

– Внимавай в картинката, момиче.

Рейчъл се запъти към вратата. „Не, ти внимавай, сенаторе“.

2

Тримата мълчаливо седяха в термпалатката. Навън вилнееше леден вятър, който заплашваше да я откъсне от колчетата. Нито един от мъжете не обръщаше внимание на това – всички бяха попадали в много по-опасни ситуации.

Палатката им беше чисто бяла, опъната в плитка вдлъбнатина, далеч от чужди погледи. Комуникационната им техника, транспортните им средства и въоръжението им бяха супермодерни. Командирът имаше позивна Делта Едно: мускулист и гъвкав, с очи, пусти като местността, в която бяха базирани.

Военният часовник на китката му остро изпиука. Звукът идеално съвпадна с пиукането на часовниците на другите двама. Бяха изтекли още тридесет минути. Беше време. Пак.

Делта Едно излезе в мрака и брулещия вятър. Обходи огрения от луната хоризонт с инфрачервен бинокъл. Както винаги, съсредоточи вниманието си върху постройката. Тя се намираше на хиляда метра от тях – огромна странна сграда, издигаща се над голия терен. Групата му я наблюдаваше вече от десет дни – още от построяването ѝ. Делта Едно не се съмняваше, че информацията в нея ще промени света. Няколко души вече бяха дали живота си, за да я защитят.

В момента всичко навън изглеждаше спокойно. По-важно обаче бе какво става вътре. Той се върна в палатката и каза:

– Време е.

Другарите му кимнаха. По-високият, Делта Две, отвори лаптоп и го включи, постави ръка върху един механичен джойстик и леко го премести. На хиляда метра от тях скритият в сградата разузнавателен робот, голям колкото комар, получи сигнала и се съживи.

Рейчъл Секстън караше бялата си „Интегра“ по магистрала „Лийсбърг“. Все още бе ядосана. Голите кленове в подножието на Фолс Чърч ясно се очертаваха на фона на мартенското небе, но спокойната обстановка не допринасяше за душевното ѝ състояние. Успехът на баща ѝ в първичните избори би трябвало да му даде поне капка благоприличие, но изглежда, само подхранваше огромната му самонадеяност.

Измамата му беше двойно по-болезнена, защото Рейчъл нямаше други близки роднини. Майка ѝ бе починала преди три години – опустошителна загуба, която още разкъсваше сърцето ѝ. Утешаваше я само това, че смъртта с иронично съчувствие е освободила майка ѝ от дълбокото отчаяние, резултат от нещастния брак със сенатора.

Пейджърът ѝ отново изпиука и я върна от унеса ѝ към пътя пред нея. Новото съобщение беше същото.

– НЗБ ЯВ ДИРНРС-

„Незабавно се явете при директора на НРС“. Тя въздъхна. „Идвам, за Бога!“

Рейчъл с растяща неувереност стигна до обичайния изход, зави по частния път и спря пред бронираната будка на входа. Това бе магистрала „Лийсбърг“ 14225, един от най-секретните обекти в страната.

Докато охраната проверяваше колата за подслушвателни устройства, Рейчъл се загледа в исполинската сграда в далечината. Обхващаният близо сто хиляди квадратни метра комплекс величествено се издигаше над шестдесет и осем акра залесена площ край Феърфакс, Вирджиния. Фасадата на постройката представляваше бастион от огледално стъкло, което отразяваше множеството сателитни чинии, антени и радиокуполи наоколо и удвояваше и без това внушителния им брой.

След две минути Рейчъл паркира и прекоси идеално поддържаното пространство пред главния вход, където висеше гранитна плоча.

НАЦИОНАЛНА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА (НРС)

Двамата въоръжени морски пехотинци от двете страни на бронираната въртяща се врата сезираха право пред себе си. Рейчъл мина между тях. Испита същото усещане, както винаги, когато идваше тук – че влиза в търбуха на заспал великан. В сводестото фоайе се носеше

далечно ехо от приглушени разговори, сякаш думите се процеждаха от офисите на горните етажи. Грамадна мозайка от плочки съобщаваше целта на НРС:

ГАРАНТИРАНЕ
НА СВЕТОВНОТО ИНФОРМАЦИОННО ПРЕВЪЗХОДСТВО НА
САЩ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА И МИР.

По стените висяха големи снимки – изстрелване на ракети, кръщаване на подводници, инсталации за радиозасичане – големи успехи, на които можеха да се радват само в тази сграда.

Както винаги, Рейчъл усети, че проблемите на външния свят избледняват. Тя навлизаше в света на сенките. Свят, в който проблемите громоляха като товарни влакове и решенията се издаваха само шепнешком.

Докато се приближаваше към последния контролен пост, младата жена се чудеше какъв проблем е станал причина пейджърът ѝ да иззвъни два пъти за последните тридесет минути.

– Добро утро, госпожице Секстън. – Човекът от охраната пред стоманената врата ѝ се усмихна.

Тя отговори на усмивката му и мъжът и подаде малък тампон.

– Знаете процедурата.

Рейчъл взе херметично запечатания памучен тампон, разопакова го и го постави в устата си като термометър. Поддържа го под езика си две секунди, после се наведе напред и позволи на охранителя да го извади. Той пхна мокрия тампон в отвора на апарата зад себе си. На машината ѝ трябваша четири секунди, за да потвърди ДНК в слюнката на Рейчъл. На монитора се появи снимката ѝ и до нея пропускът ѝ. Мъжът ѝ намигна.

– Май още сте си вие. – Той извади използвания тампон от автомата и го пусна в друг отвор, където той мигновено бе изгорен. – Приятен ден. – Охранителят натисна бутона и грамадната стоманена врата се отвори.

Докато навлизаше в лабиринта от оживени коридори, Рейчъл с удивление си помисли, че мащабите на тази организация дори след шест години я изпълват със страхопочитание. Службата имаше още шест сгради, в нея работеха над десет хиляди агенти и струваше на страната над десет милиарда долара годишно.

НРС в пълна секретност изграждаше и поддържаше изумителен

арсенал от свръхмодерна шпионска техника: инсталации за световно електронно подслушване, шпионски сателити, излъчвателни чипове, вградени в телекомуникационни продукти, дори глобална военноморска разузнавателна система, наречена „Класик Уизърд“, тайна мрежа от хиляда четиристотин петдесет и шест хидрофона, поставени на морското дъно и способни да следят придвижването на корабите по света. Техниката на НРС не само помагаше на Съединените щати да печелят военни конфликти, но и осигуряваше безкраен поток от мирновременни сведения на институции като ЦРУ, УНС и министерството на отбраната, осъществяваше и борбата срещу тероризма и екологичните престъпления и снабдяваше хората, които определяха държавната политика, с необходимите им данни за взимане на обосновани решения по огромен брой въпроси.

Рейчъл работеше като „обобщителка“. Тази дейност изискваше анализ на сложни доклади и прецеждане на тяхната същност в сбити информации от по една страница. Тя се бе оказала идеална тъкмо за такава работа. „Толкова години се боря с глупостите на баща си“ – помисли си Рейчъл.

Сега заемаше главния обобщителски пост в НРС – разузнавателна връзка с Белия дом. Отговаряше за пресяването на ежедневните разузнавателни доклади на Службата, определяше кои материали са важни за президента, обобщаваше сведенията в рамките на една страница и ги пращаше на съветника по националната сигурност на президента. Според жаргона на НРС Рейчъл Секстън „произвеждаше завършен продукт и обслужваше клиента“.

Въпреки че работата беше трудна и отнемаше много време, този пост бе почетен за нея, начин да отстоява независимостта си от баща си. Сенаторът безброй пъти ѝ бе предлагал да я издържа, ако напусне НРС, но тя нямаше намерение да стане финансово зависима от човек като Седжуик Секстън. Майка ѝ беше свидетелство за това какво може да се случи, когато мъж като него държи прекалено много козове.

Пиукането на пейджъра ѝ отекна в мраморния коридор.

„Пак?“ – Даже нямаше нужда да проверява съобщението.

Като се чудеше какво става, Рейчъл се качи на асансьора, прескочи своя етаж и продължи нагоре.

4

Да се нарече директорът на НРС обикновен човек само по себе си бе преувеличение. Директорът Уилям Пикъринг беше дребен, със светла кожа, незапомнящо се лице, плешива глава и кафяви очи, които, макар че виждаха най-големите тайни на страната, приличаха на плитки кладенци.

Въпреки това за хората, които работеха под негово ръководство, той бе исполин. Скромната му личност и изчистена философия бяха станали пословични в Службата. Тихото му усърдие в съчетание с гардероба му от семпли черни костюми, му беше спечелило прякора Квакера. Блестящ стратег и еталон за ефикасност, Квакера управляваше своя свят с ненадмината яснота. Неговият девиз бе: „Открий истината. Действай на тази основа“.

Когато Рейчъл влезе в кабинета му, директорът разговаряше по телефона. Видът му винаги я изненадаваше: Уилям Пикъринг изобщо не приличаше на човек, който има право да буди президента по всяко време. Директорът затвори и ѝ даде знак да се приближи.

– Седнете, агент Секстън. – Гласът му излъчваше сурова простота.

– Благодаря, господин директор. – Тя седна.

Въпреки неловкостта на повечето хора от безцеремонното поведение на Пикъринг, Рейчъл винаги го беше харесвала. Той бе пълна противоположност на баща ѝ – физически незабележителен, в никакъв случай обаятелен... и изпълняваше задълженията си с безкористен патриотизъм, като избягваше толкова любимата на баща ѝ слава. Директорът си свали очилата и я погледна.

– Преди половин час ми се обади президентът, агент Секстън. Специално за вас.

Тя се разшава на стола. Пикъринг беше известен с конкретността си. „Какво встъпление само“ – помисли си младата жена.

– Надявам се, че няма проблеми с някое мое обобщение – отвърна Рейчъл.

– Напротив. Според него Белият дом е впечатлен от работата ви.

Тя скришом въздъхна.

– Тогава какво иска?

– Среща с вас. Лично. Веднага.

Безпокойството и се усили.

– Лична среща ли? За какво?

– Адски основателен въпрос. Не ми каза.

Рейчъл съвсем се смути. Да криеш информация от директора на НРС бе все едно да пазиш тайните на Ватикана от папата. В разузнавателните среди се шегуваха, че ако Уилям Пикъринг не знае нещо, то не се е случило.

Директорът се изправи и закричи пред прозореца.

– Помоли незабавно да се свърже с вас и да ви пратя при него.

– Сега ли?

– Прати ви транспорт. Чака навън.

Рейчъл се намръщи. Молбата на президента сама по себе си бе обезпокояваща, но загриженото изражение на Пикъринг направи я плашеше.

– Вие очевидно имате резерви.

– Имам, естествено! – в рядка проява на възбуда възкликна директорът. – Президентът е избрал момента с почти детинска прозрачност. Вие сте дъщеря на основния му конкурент на изборите, а той настоява за лична среща с вас? Намирам го за извънредно нередно. Баща ви несъмнено ще се съгласи.

Рейчъл разбираше, че Пикъринг има право – не че я интересуваше какво мисли баща ѝ.

– Съмнявате ли се в мотивите на президента?

– Положил съм клетва да осигурявам разузнавателна подкрепа на администрацията на Белия дом, а не да давам оценки на политиката.

„Отговорът му е тъкмо в неговия стил“ – помисли си Рейчъл. Уилям Пикъринг не криеше мнението си за политиките като преходни фигуранти, временно преминаващи по шахматна дъска, чиито истински играчи бяха хора като самия него – врели и кипели професионалисти с достатъчно голям опит, за да гледат на играта от известна перспектива. Два пълни мандата в Белия дом, често казваше директорът, далеч не стигат, за да разбереш истинските сложности на световния политически пейзаж.

– Може да се отнася за нещо невинно – предположи Рейчъл с надеждата, че президентът се готви да направи някакъв евтин кампаниен трик. – Може да му трябва обобщение на информация с деликатен характер.

– Без да ви подценявам, агент Секстън, но Белият дом разполага с предостатъчно опитни обобщители. Ако беше някакъв вътрешен проблем, президентът едва ли щеше да се свърже с вас. В противен случай

той би трябвало да е напълно наясно, че не бива да изисква кадри на НРС и после да отказва да ми обясни за какво му са.

Пикъринг винаги наричаше служителите „кадри“, което мнозина намираха за смущаващо студено.

– Баща ви набира политическо ускорение – продължи директорът. – Огромно ускорение. В Белия дом стават нервни. – Той въздъхна. – Политиката е ужасен бизнес. Когато президентът си уговоря тайни срещи с дъщерята на своя опонент, предполагам, че има предвид нещо повече от разузнавателни обобщения.

Рейчъл се притесни. Предчувствията на Пикъринг имаха свръхестествената склонност да се оказват абсолютно верни.

– И вие се опасявате, че Белият дом е достатъчно отчаян, за да ме включи в политическата каша, така ли?

Директорът не отговори веднага.

– Вие не криете отношението си към баща си и не се съмнявам, че хората от предизборния щаб на президента знаят за недоразуменията помежду ви. Струва ми се, че искат да ви използват срещу него.

– Къде да подпиша? – не особено шеговито попита Рейчъл.

Пикъринг я погледна строго.

– Предупреждавам ви, агент Секстън. Ако смятате, че личните проблеми с баща ви могат да въздействат върху способността ви за преценка в отношенията ви с президента, настоятелно ви съветвам да отклоните молбата му за среща.

– Да я отклоня ли? – Тя се подсмихна нервно. – По понятни причини не мога да откажа среща с президента.

– Вие не, но аз мога – отвърна директорът.

Думите му прозвучаха категорично. Макар и дребен човек, Уилям Пикъринг можеше да предизвика политически трусове, ако някой му се изпречеше на пътя.

– Безпокойството ми е съвсем просто – поясни той. – Аз съм длъжен да защитавам хората, които работят при мен, и не ми допада дори смътната вероятност някой от тях да бъде използван като пионка в политическа игра.

– Как ме съветвате да постъпя?

Пикъринг въздъхна.

– Предлагам ви да се срещнете с него. Не поемайте никакви ангажменти. Щом президентът ви каже какво е намислил, елате при мен. Ако си въобразява, че може да си играе с вас, повярвайте ми, толкова бързо ще ви изтегля, че той изобщо няма да разбере откъде му е дошло.

– Благодаря ви, господин директор. – Рейчъл често беше копняла да получи от баща си такова покровителствено отношение. – Споменахте, че президентът вече ми е пратил кола, нали?

– Не точно. – Пикъринг се намръщи и посочи през прозореца. Рейчъл колебливо се приближи и погледна натам, накъдето сочеше показалецът на директора.

На моравата видя късонос хеликоптер „Пейвхоук“ МХ-60Г – един от най-бързите вертолети на света. Носеше емблемата на Белия дом. Пилотът стоеше наблизко и си гледаше часовника. Тя смаяно се обърна към Пикъринг.

– Белият дом праща Пейвхоук, за да ме закара на някакви си двадесет и пет километра?

– Президентът явно се надява или да ви направи впечатление, или да ви уплаши. – Директорът я погледна. – Предполагам, че не сте се поддали.

Рейчъл кимна. Беше, естествено.

След четири минути Рейчъл Секстън излезе от НРС и се качи на очакващия я хеликоптер. Още преди да си е закопчала предпазния колан, пейвхоукът се издигна във въздуха и рязко зави към горите на Вирджиния. Рейчъл погледна към скоростно носещите се под нея дървета и пулсът ѝ се ускори. И щеше да се ускори още повече, ако знаеше, че вертолетът така и няма да стигне до Белия дом.

5

Леденият вятър брулеше термопалатката, но Делта Едно изобщо не го забелязваше. С Делта Три съсредоточено наблюдаваха своя другар, който с хирургическа сръчност движеше джойстика. Екранът пред тях показваше картината, предавана от миниатюрната камера на микроробота.

„Идеално средство за наблюдение“ – помисли си Делта Едно. Все още се удивляваше всеки път, щом го включеха. Напоследък в света на микромеханиката фактите като че ли изпреварваха въображението.

Микроелектромеханичните системи (МЕМС) – микророботите – бяха най-новото средство в техническото наблюдение – „муха на стената“, така го наричаха. Буквално.

Макар че сякаш излизаха от научнофантастичен филм, микроскопичните дистанционно управляеми роботи съществуваха от деветдесетте години на двадесети век. През май 1997 г. в списанието „Дискавъри“ бяха публикували водещ материал за микророботите и бяха описали и „летищи“, и „плувачи“ модели. Плувците – наноподводници, големи колкото зрънца сол, – можеха да се инжектират в човешката кръвоносна система, също като във филма „Фантастично пътешествие“. Лекарите в модерните болници вече ги използваха, като дистанционно ги направляваха в кръвоносните съдове и откриваха артериални запушвания, без изобщо да докоснат скалпела.

Противно на предполагаганото, създаването на летящ микроробот беше още по-лесно. Аеродинамичната технология за издигане на машина във въздуха бе известна още от Кити Хоук¹ – останалото беше въпрос на миниатюризация. Проектирани от НАСА специално за бъдещото проучване на Марс, първите летящи микророботи бяха дълги няколко сантиметра. Сега обаче напредъкът в нанотехнологията, леките енергийноабсорбентни материали и микромеханиката бяха превърнали летящите микророботи в действителност.

Истинското откритие идваше от новата област биомимикрия – копиране на майката природа. Оказваше се, че миниатюрните водни кончета са идеален прототип за тези подвижни и ефикасни летящи микророботи. Моделът ПХ2, който управляваше в момента Делта Две, беше

1. Селище в Северна Каролина, където през 1903 г., братя Райт извършват първия полет със самолет. – Б. пр.

дълъг само един сантиметър – колкото комар – и летеше с прозрачни силиконови криле, което му гарантираше несравнима мобилност и ефикасност.

Друго важно откритие беше горивният механизъм на микроробота. Първите прототипи можеха да зареждат енергийните си клетки само като застанат точно под силен светлинен източник, което не бе подходящо за секретни операции и работа на тъмни места. По-новите модели обаче се зареждаха просто като се разположат на няколко сантиметра от магнитно поле. А магнитните полета бяха навсякъде в съвременното общество – електрически контакти, компютърни монитори, електромотори, тонколони, мобилни телефони – тоест нямаше дефицит на енергийни източници. Щом проникнеше на определено място, микророботът можеше да предава аудио и видеосигнал едва ли не вечно. Модел ПХ2 на Делта Форс вече работеше повече от седмица без абсолютно никакви проблеми.

Като насекомо в просторен плевник, микророботът летеше в неподвижния въздух в огромното централно помещение на сградата, наблюдаваше пространството под себе си и безшумно кръжеше над нищо неподозиращите техници, учени и специалисти от множество области.

Делта Едно забеляза две познати лица, потънали в разговор, и нареди на Делта Две да спусне камерата, за да ги подслушат.

Делта Две включи аудиосензорите на микроробота, насочи параболичния му усилвател и намали височината до три метра над главите на учените. Чуваше се слабо, но ясно.

– Все още не мога да повярвам – казваше единият. Възбудата в гласа му не бе отслабнала от пристигането му преди четиридесет и осем часа.

Мъжът, с когото разговаряше, очевидно споделяше въодушевлението му.

– Някога хрумвало ли ти е, че ще присъстваш на такова нещо?

– Никога – с грейнало лице призна първият. – Направо е като в приказен сън.

Делта Едно беше чул достатъчно. Явно всичко вървеше според очакванията. Делта Две отдалечи микроробота от разговора и незабелязано го върна в скривалището му при цилиндъра на електрогенератора. Енергийните клетки на ПХ2 незабавно започнаха да се зареждат за следващия полет.

6

Пейвхоукът цепеше утринното небе. Рейчъл Секстън си мислеше за странните събития от сутринта и едва когато хеликоптерът се понесе над залива Чесапийк, разбра, че се движат в съвсем друга посока. Първият проблясък на смущение мигновено отстъпи мястото си на страх.

– Ей! – извика тя на пилота. – Какво правите? – Едва успя да надвиже рева на роторите. – Нали трябваше да ме закарате в Белия дом?

Той поклати глава.

– Тази сутрин президентът не е в Белия дом.

Рейчъл се опита да си спомни дали Пикъринг бе споменал нещо конкретно за Белия дом, или тя просто го бе предположила.

– И къде е?

– Срещата ви с него е на друго място.

„А стига бе“.

– Кое друго място?

– Не е далеч оттук.

– Не ви питах това.

– На двайсет и пет километра.

Рейчъл се намръщи. „Тоя е трябвало да стане политик“.

– И от куршуми ли бягате така, както избягвате въпроси?

Пилотът не отговори.

Хеликоптерът прекоси Чесапийк за по-малко от седем минути. Когато отново се появи суша, пилотът зави на север и заобиколи тесен полуостров с няколко писти и военни наглед сгради. Насочиха се към тях и Рейчъл най-после разбра къде отиват. Шестте ракетни площадки и овъглените ракетни кули бяха ясно указание, но ако това не стигаше, на покрива на една от сградите с грамадни букви бяха написани две думи: УОЛЪПС АЙЛАНД.

Уолъпс Айланд бе една от първите ракетни бази на НАСА. Използваха я и до ден днешен за изстрелване на сателити и тестване на експериментални самолети, но се намираше далеч от центъра на общественото внимание.

„Президентът е на Уолъпс Айланд?!“ Нямаше логика.

Пилотът се изравни с три писти, които минаваха по дължината на тесния полуостров и изглежда, се насочваха към отсрещния край на централната писта. Започнаха да намаляват скоростта.

– Срещата ви с президента е в неговия кабинет.

Рейчъл се обърна. Зачуди се дали не я поднася.

– Президентът на Съединените щати има кабинет на Уолъпс Ай-ланд, така ли?

Пилотът беше абсолютно сериозен.

– Президентът на Съединените щати има кабинети навсякъде, където си поиска, госпожице.

И посочи края на пистата. Рейчъл видя в далечината грамаден силует и сърцето ѝ секна. Макар и от триста метра, можеше да познае светлосиния корпус на преустроения боинг 747.

– Значи срещата ми е на борда...

– Да, госпожице. В неговия втори дом.

Рейчъл се вторачи в големия самолет. Военното му обозначение бе ВС-25-А въпреки че останалата част от света го познаваше под друго име: Еър форс едно.

Тя разсеяно кимна. Малцина американци бяха наясно, че всъщност се използват два самолета Еър форс едно: два еднакви, специално преустроени боинга 747-200-Б, единият с номер 28000, а другият – 29000. Летяха със скорост деветстотин шестдесет и пет километра в час и бяха преустроени за зареждане във въздуха, което им осигуряваше неограничена продължителност на полета.

Докато пейвхоукът кацаше на пистата до президентския самолет, Рейчъл разбра защо наричат Еър форс едно „подвижен дом“. Самолетът наистина бе внушителен.

Когато посещаваше чужди страни, за да се среща с държавни глави, президентът често искаше – от съображения за сигурност – срещите да се провеждат на борда на неговия самолет. Въпреки че мотивите донякъде наистина бяха свързани с безопасността, не биваше да се пренебрегва стремежът да се постигне преимущество в преговорите чрез обикновено сплашване. Качването на Еър форс едно бе много по-внушително от посещението в Белия дом. Двуметровите букви по корпуса възвестяваха „СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ“. Една британска министърка веднъж беше обвинила президента Никсън, че ѝ размахвал мъжеството си в лицето, когато я поканил на борда на Еър форс едно, и покъсно екипажът шеговито бе нарекъл самолета „Големия хуй“.

– Госпожица Секстън? – Пред хеликоптера се появи агент от Секретната служба със син блейзър и ѝ отвори вратата. – Президентът ви очаква.

Рейчъл слезе от вертолета и погледна стръмната стълбичка към

огромния корпус. „В летящия фалос“. Беше чувала да казват, че „летящият Овален кабинет“ има триста и седемдесет квадратни метра вътрешна площ, включително четири отделни спални помещения, легла за двадесет и шестима пилоти и два камбуза, осигуряващи храна за петдесет души.

Докато се качваше по стълбата, усещаше агента по петите си. Вратата на самолета зееше отворена като рана в хълбока на исполински сребърен кит. Колкото повече се приближаваше към тъмния вход, толкова по-неуверена се чувстваше. „Спокойно, Рейчъл. Това е обикновен самолет“.

Горе агентът от Секретната служба любезно я хвана за ръка и я въведе в изненадващо тесен коридор. Завиха надясно, изминаха късо разстояние и се озоваха в луксозно просторно помещение. Рейчъл веднага го позна от снимките.

– Изчакайте тук – каза агентът и изчезна.

Тя остана сама в прочутото предно помещение с дървена ламперия на президентския самолет. То се използваше за срещи, разговори с видни личности и очевидно за изкарване на акъла на гостите. Обхващаше цялата широчина на боинга и бе застлано с дебел тъмнокафяв килим. Мебелите бяха безупречни – кожени кресла около кленова маса, месингови лампиони до диван в колониален стил и кристален сервиз върху махагонов мокър бюфет.

Предполагаше се, че създателите на самолета грижливо са проектирали това предно помещение, за да осигурят на пътниците „усещане за ред и спокойствие“. В момента обаче Рейчъл Секстън най-малко изпитваше спокойствие. Можеше да мисли само за световните ръководители, които бяха седели тук и бяха взимали решения, променили света.

Всичко в това помещение нашепваше за власт, от слабото уханье на фин тютюн за лула до вездесещия герб. Орелът, сграбчил стрели и маслинови клонки, беше извезан върху възглавниците, гравирани върху кофичката за лед и дори шампован върху корковите подложки за чаши на бара. Рейчъл взе една и я разгледа.

– Вече крадете сувенири, а? – чу се зад нея дълбок глас.

Тя сепнато се обърна, изпусна подложката на пода и несръчно приклепна, за да я вдигне. Президентът на Съединените щати я наблюдаваше с весела усмивка.

– Аз не съм кралска особа, госпожице Секстън. Няма нужда да коленичите.

Сенатор Седжук Секстън се наслаждаваше на уединението в лимузината си, която се провираше в утринния вашингтонски трафик на път за офиса му. Срещу него седеше Гейбриъл Аш, неговата двадесет и четири годишна лична помощничка, и му четеше разписанието за деня. Секстън почти не я слушаше.

„Обичам Вашингтон – мислеше си той и се възхищаваше на съвършените форми на помощничката си под кашмирения ѝ пуловер. – Властта е най-силният афродизиак... и привлича жени като тази на тълпи“.

Гейбриъл беше нюйоркчанка, завършила престижен университет, и също мечтаеше някой ден да стане сенатор. „И ще успее“ – каза си той. Изглеждаше невероятно и умът ѝ сечеше като бръснач. И на първо място, знаеше правилата на играта.

Гейбриъл Аш бе чернокожа. По-скоро имаше цвят на тъмна канела или махагон, от онази успокояваща смесица, която късачите се сърца на „белите“ могат да понесат, без да се чувстват така, сякаш отстъпват фермата. Секстън описваше помощничката си на близките си приятели като Хал Бери с ума и амбицията на Хилари Клинтън, макар понякога да му се струваше, че дори това е подценяване. Откакто преди три месеца я направи своя лична помощничка за предизборната кампания, Гейбриъл му вършеше безценна работа. И отгоре на всичко работеше безплатно. Като компенсация за шестнадесетчасовия работен ден, усвояваше тънкостите на занаята от опитен политик.

„Естествено, аз я убедих да направи нещо повече, отколкото изискват задълженията ѝ“ – самодоволно си помисли Секстън. След като я повиши, една вечер той я покани на „служебна ориентация“ в личния си кабинет. Както очакваше, Гейбриъл дойде, изпълнена с желание да му се хареса. С бавно търпение, усъвършенствано в течение на десетилетия, сенаторът направи магията си... спечели доверието ѝ, внимателно я освободи от задръжките ѝ, прояви мъчително самообладание и накрая я прелъсти.

Секстън не се съмняваше, че това е било едно от най-страхотните сексуални преживявания в живота на младата жена, и все пак Гейбриъл очевидно съжаляваше за неблагоприятното си. Засрамена, тя му предложи да си подаде оставката. Секстън отказа. Гейбриъл продължи да

работи при него, но съвсем ясно му заяви намеренията си. Оттогава отношенията им бяха чисто делови. Нацупените й устни продължаваха да се движат.

– ...не искам следобед да отидете неподготвен на дебата по Си Ен Ен. Все още не знаем кого ще пратят от Белия дом. Трябва да прегледате бележките, които съм ви написала. – Тя му подаде една папка.

Сектън я взе и с удоволствие вдиша аромата на парфюма й, примесен с мириса на кожените седалки.

– Вие не ме слушате – протестира Гейбриъл.

– Напротив – ухили се той. – Забрави за тоя дебат по Си Ен Ен. В най-лошия случай Белият дом ще прати някой нископоставен стажант, за да демонстрира презрението си към мен. В най-добрия случай ще пратят някой тузар и ще го изям за обяд.

Тя се намръщи.

– Добре. Включила съм списък на най-вероятните опасни теми.

– Обичайните заподозрени, несъмнено.

– С един нов момент. Мисля, че снощните ви коментари за Лари Кинг може да ви донесат черна точка от страна на гей обществеността.

Почти без да я слуша, Сектън сви рамене.

– Ясно. Проблемът с браковете между лица от еднакъв пол.

Тя го погледна неодобрително.

– Вие наистина се изказахте доста остро.

„Ха, бракове между лица от еднакъв пол! – с отвращение си помисли сенаторът. – Ако зависеше от мен, тия педали изобщо нямаше да имат право на глас“.

– Добре де, ще гледам да съм по-мек.

– Чудесно. Напоследък малко прекалявате по тези горещи теми. Не се самонавивайте. Общественоста може само за миг да промени отношението си. Засега пчелите и сте набрали инерция. Просто яхнете гребена на вълната. Няма нужда да изкарвате топката в тъч. Просто я дръжте в играта.

– Нещо ново от Белия дом?

– Мълчанието продължава. Вашият опонент все едно е изчезнал.

Сектън не можеше да повярва на късмета си. Месеци наред президентът усилено водеше предизборната си кампания! После, преди седмица, не щеш ли, се беше заключил в Овалния кабинет и оттогава никой не го бе виждал и чувал. Сякаш просто не можеше да понесе подкрепата на гласоподавателите за Сектън.

Гейбриъл прокара пръсти през изкуствено изправената си черна

коса.

– Чух, че в предизборния щаб на Белия дом са също толкова объркани. Президентът не давал обяснение за изчезването си и всички били бесни.

– Някакви предположения? – попита сенаторът.

Тя го погледна над строгите си очила.

– Тази сутрин получих интересни сведения от един мой познат в Белия дом.

Секстън вече познаваше това нейно изражение. Гейбриъл Аш пак се беше сдобила с вътрешна информация. Сенаторът се зачуди дали не прави свирки на някой президентски съветник в замяна на тайни от предизборния му щаб. Това не го интересуваше – стига да продължаваше да носи информация.

– Говори се, че странното поведение на президента започнало миналата седмица след извънредна среща с директора на НАСА. – Гейбриъл сниши глас. – Когато излязъл от срещата, президентът явно изглеждал като ударен от гръм. Веднага отменил ангажиментите си и оттогава поддържал тясна връзка с НАСА.

Новината определено допадна на Секстън.

– Мислиш ли, че от НАСА са му съобщили нещо лошо?

– Не се сещам за друго логично обяснение – обнадеждено отвърна тя. – Въпреки че трябва да е нещо страшно важно, за да накара президента да зареже всичко.

Секстън се замисли. Онова, което ставаше в НАСА, очевидно трябваше да е неприятно. „Иначе президентът щеше да ми го навре в лице-то“. Напоследък сенаторът яростно го атакуваше по въпроса за бюджета на НАСА. Неотдавнашната серия неуспешни експерименти на Националното управление по авиация и космонавтика и огромният му бюджетен дефицит му бяха спечелили съмнителната чест да се превърне в неофициален аргумент на Секстън срещу големите държавни разходи и неефикасност. Естествено нападките срещу НАСА, един от най-ярките символи на американската гордост, не бяха стратегията за печелене на гласове, която щяха да изберат повечето политици, но Секстън притежаваше оръжие, с каквото разполагаша малцина други – Гейбриъл Аш с нейния безпогрешен инстинкт.

Схватливата млада жена привлече вниманието му преди няколко месеца – работеше като координатор в неговия предизборен щаб. По онова време Секстън изоставаше на първичните избори и посланието му за държавните преразходи попадеше в глухи уши. Тогава Гейбриъл Аш

му написа писмо, в което му предложи радикална нова предизборна тактика: посъветва го да атакува огромния бюджетен дефицит на НАСА и продължаващите финансови инжекции на Белия дом като типичен пример за лекомисленото прахосничество на президента.

„НАСА струва цяло състояние на американците – пишеше Гейбриъл и включваше списък със суми, провали и финансови инжекции. – Гласоподавателите си нямат и представа. Те ще се ужасят. Мисля, че трябва да направите НАСА политически въпрос“.

Наивността ѝ накара Секстън да изпъшка.

– Да, и освен това ще се обявя против пеенето на националния химн на бейзболните мачове.

През следващите седмици Гейбриъл продължи да праща информация за НАСА на бюрото на сенатора. Колкото повече четеше Секстън, толкова по-ясно разбираше, че младата жена има право. Дори в сравнение с другите държавни институции НАСА представляваше бездънна яма – скъпа, неефикасна и в последните години изключително некадърна.

Един следобед сенаторът говореше в ефир за образованието. Водещият го притискаше с въпроса откъде ще намери средства за обещаните от него основни ремонти на обществените училища. Секстън реши да провери теорията на Гейбриъл за НАСА с полушеговит отговор.

– Парите за образованието ли? – каза той. – Е, може наполовина да съкратя космическата програма. Предполагам, че щом НАСА може да харчи петнайсет милиарда годишно в космоса, аз би трябвало да мога да харча седем и половина милиарда за децата тук на Земята.

Тази нехайна забележка накара присъстващите в студиото мениджъри от предизборния му щаб ужасено да ахнат. В края на краищата цели предизборни кампании бяха потъвали заради неща, много по-невинни от критиките към НАСА. Телефонните линии в студиото мигновено загряха. Мениджърите уплашено се свиха – космическите патриоти се готвеха за атака. И тогава се случи нещо неочаквано.

– Петнайсет милиарда годишно ли? – смаяно попита първият слушател. – Вярно ли чух, че говорите за милиарди? Искате да кажете, че в часовете по математика в училището на сина ми се блъскат по два класа едновременно, защото няма пари за достатъчно учители, а НАСА харчи по петнайсет милиарда долара годишно, за да снима някакъв си космически прах, така ли?

– Хм... точно така – предпазливо потвърди Секстън.

– Това е абсурд! Президентът може ли да направи нещо по този

въпрос?

– Естествено – вече по-уверено отвърна сенаторът. – Президентът може да наложи вето върху проектобюджета на всяка държавна институция, ако смята, че е неоснователно раздут.

– Тогава имате гласа ми, сенатор Секстън. Петнайсет милиарда за космически проучвания, а децата ни нямат учители. Това е недопустимо! Успех, господин сенатор. Надявам се да стигнете до върха.

Включиха следващия слушател.

– Господин сенатор, наскоро четох, че международната космическа станция на НАСА далеч надхвърлила бюджета си, а президентът мислел да даде на Управлението извънредни средства, за да спаси проекта. Вярно ли е?

Секстън се възползва от възможността.

– Вярно е! – После обясни, че космическата станция първоначално е била замислена като съвместен проект на дванадесет страни, които трябвало да си поделят разходите. След като започнал строежът обаче, бюджетът на станцията излязъл извън контрол и много държави се отказали от участието си. Вместо да прекрати проекта, президентът решил да покрие чуждите дялове. – От предвидените осем милиарда – обяви Секстън, – нашите разходи за международната космическа станция достигнаха смайващата сума сто милиарда долара!

Слушателят побесня.

– Защо президентът не им дръпне шалтера, по дяволите?!

На Секстън му се прииска да го разцелува.

– Адски точен въпрос. За съжаление една трета от строителните материали вече са в орбита и президентът е похарчил вашите данъци, за да ги прати там, така че да дръпне шалтера означава да признае, че е допуснал грешка за много милиарди долари ваши пари.

Слушателите продължаваха да се обаждат. Изглежда, американците се събуждаха за идеята, че НАСА е възможност – а не национален придатък.

След края на предаването освен неколцината твърдоглави привърженици на Управлението, които се бяха обадили, за да дуднат за вечно-то човешко търсене на знания, всички единодушно се съгласиха, че предизборната кампания на Секстън се е натъкнала на „Светия Граал“: нов, все още неексплоатиран противоречив проблем, живо вълнуващ избирателите.

През следващите седмици сенаторът срази опонентите си в пет важни кръга от първичните избори, обяви Гейбриъл Аш за своя лична

помощничка и я похвали, че е повдигнала въпроса за НАСА. С едно махване на ръка Секстън превърна младата афроамериканка в изгряваща политическа звезда и въпросът за неговото расистко и сексистко минало просто се изпари.

Докато седяха един срещу друг в лимузината, Секстън разбираше, че Гейбриъл за пореден път се е оказала права. Новата ѝ информация за тайната среща между директора на НАСА и президента определено предполагаше, че в Управлението назряват нови проблеми – може би поредната страна оттегляше финансовата си поддръжка за космическата станция. Когато лимузината подмина паметника на Вашингтон, сенатор Секстън не можеше да не се почувства богопомазан.

8

Въпреки че беше достигнал най-високия политически пост в света, президентът Закари Херни бе среден на ръст, със слабо телосложение и тесни плещи. Имаше луничаво лице, бифокални очила и оредяваща черна коса. Слабоватата му физика обаче рязко контрастираше с безграничната любов на хората, които го познаваха. Говореше се, че ако се запознае със Зак Херни, човек е готов да отиде до края на света за него.

– Много се радвам, че успяхте да дойдете – каза той и протегна ръка. Ръкостискането му бе топло и искрено.

Рейчъл си наложи да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

– Ест... естествено, господин президент. За мен е чест да се запознавам с вас.

Херни ѝ се усмихна окуражително и тя лично усети легендарната му непринуденост. Президентът имаше добродушно лице, което политическите карикатуристи обожаваха, тъй като колкото и шантаво да го рисуваха, топлата му приветлива усмивка веднага се познаваше. Очите му винаги излъчваха искреност и достойнство.

– Заповядайте – бодро каза той. – Имам чаша за кафе с вашето име.

– Благодаря, господин президент.

Херни натисна интеркома и поръча кафе в кабинета си.

Докато вървеше след него, Рейчъл не можеше да не забележи, че той изглежда изключително щастлив и отпочинал за човек, който губи първичните избори. Освен това носеше много небрежно облекло – дънки, поло и туристически обувки. Тя се опита да завърже разговор.

– Малко... почивка, господин президент?

– Нищо подобно. Съветниците от предизборния ми щаб решиха, че това трябва да е новият ми вид. Вие как смятате?

Рейчъл се надяваше да не говори сериозно.

– Много е... много е... хм... мъжествен.

– Чудесно – невъзмутимо отговори Херни. – Преценихме, че така ще си върна от баща ви част от гласовете на жените. – Президентът широко се усмихна. – Това беше шега, госпожице Секстън. И двамата знаем, че ми трябва много повече от поло и дънки, за да спечеля тези избори.

Откритостта и доброто настроение на президента бързо изпариха напрежението на Рейчъл. Той напълно компенсираше липсата на

мускули с дипломатичността си.

Младата жена го последва до задния край на боинга. Колкото по-навътре отиваха, толкова по-малко обстановката приличаше на самолет – коридори, стени с тапети, дори физкултурен салон с гладиатори. Странно, навсякъде изглеждаше почти съвсем пусто.

– Сам ли пътувате, господин президент?

Той поклати глава.

– Всъщност току-що кацнах.

Рейчъл се изненада. „Откъде?“ В разузнавателните ѝ сведения не се споменаваха нищо за пътуване на президента. Очевидно използваше Уолъпс Айланд, за да пътува тайно.

– Хората ми слязоха точно преди да пристигнете – продължи Херни. – Скоро ще се върна в Белия дом, за да се срещна с тях, но исках да се видим с вас тук, а не в кабинета ми.

– Да ме сплашите ли се опитвате?

– Напротив. Опитвам се да проявя уважение към вас, госпожице Секстън. Белият дом е всичко друго, но не и място за частни срещи и новината за нашия разговор щеше да ви постави в неловко положение пред баща ви.

– Оценявам жеста ви.

– Изглежда, доста елегантно се справяте с балансирането и не виждам защо да ви преча.

Рейчъл си спомни за закуската с баща си и си помисли, че поведението ѝ едва ли може да се нарече „елегантно“. Въпреки това Зак Херни полагаше изключителни усилия, за да постъпи тактично, а определено не се налагаше.

– Може ли да ви наричам Рейчъл? – попита той.

– Разбира се. – „Може ли да ви наричам Зак?“

– Кабинетът ми – каза президентът и я въведе през покритата с резба кленова врата.

Кабинетът на борда на Еър форс едно беше много по-уютен от своя аналог в Белия дом, но мебелите въпреки това бяха строги. Бюрото бе затрупано с документи и зад него висеше внушително маслено платно на класическа тримачтова шхуна, опитваща се да избяга от бушуваща буря. Идеална метафора за президентството на Зак Херни в момента.

Той ѝ предложи един от трите стола срещу бюрото. Рейчъл седна. Очакваше, че президентът ще се настани зад бюрото си, но той придърпа друг стол и седна срещу нея.

„Равнопоставеност – разбра младата жена. – Майстор на

социалните контакти“.

– Е, Рейчъл – започна Херни и с уморена въздишка се отпусна на стола. – Сигурно сте доста смутена, че в момента седите тук, прав ли съм?

Прямотата му окончателно срути предпазливостта ѝ.

– Всъщност съм напълно озадачена, господин президент.

Херни се засмя.

– Страхотно. Рядко ми се случва да озадача някого от НРС.

– Рядко някой от НРС получава покана на борда на Еър форс едно от президент с туристически обувки.

Херни пак се засмя.

Тихо почукване на вратата оповести пристигането на кафето. Влезе стюардеса с поднос с вдигаща пара калаена кана и две калаени чаши. По знак на президента тя сложи подноса на бюрото и ги остави сами.

– Сметана и захар? – Херни се изправи да налее кафето.

– Сметана, моля. – Рейчъл с наслада вдиша силния аромат. „Президентът на Съединените щати лично ми поднася кафе?“

Зак Херни и подаде тежката калаена чаша.

– Автентичен Пол Ревир². Един от малките луксове, които си позволявам.

Рейчъл отпи глътка. Никога не бе опитвала толкова вкусно кафе.

– Е – каза президентът, докато седеше срещу нея, – времето ми тук е ограничено, така че да пристъпим към работа. – Той пусна бучка захар в кафето си и погледна Рейчъл. – Предполагам, Бил Пикъринг ви е предупредил, че единствената причина да искам да ви видя е, за да ви използвам за своя изгода.

– Всъщност, господин президент, това бяха точните му думи.

Херни се подсмива.

– Вечният циник.

– Сбъркал ли е?

– Шегувате ли се? – засмя се президентът. – Бил Пикъринг никога не греша. Абсолютно прав е, както обикновено.

2. Пол Ревир (1735–1818) – американски бижутер, участник във Войната за независимост. – Б. пр.

9

Гейбриъл Аш разсеяно зяпаше през прозореца на лимузината. Чудеше се как е стигнала до този момент в живота си. Лична помощничка на сенатор Седжуик Секстън. Точно това, към което се бе стремила, нали?

„Седя в лимузина със следващия президент на Съединените щати“.

Погледна сенатора, който беше потънал в собствените си мисли. Възхити се на красотата и съвършеното му облекло. Имаше вид на президент.

За пръв път го видя да говори на живо преди три години, когато завършваше политология в университета „Корнел“. Никога нямаше да забрави как очите му обхождаха публиката, сякаш директно ѝ пращаша послание: „Вярвайте ми“. След речта му Гейбриъл се нареди на опашка, за да се запознае с него.

– Гейбриъл Аш – прочете баджа ѝ сенаторът. – Чудесно име за красива млада жена. – Очите му бяха успокояващи.

– Благодаря, господин сенатор – отвърна тя и усети силата му, когато стисна ръката ѝ. – Речта ви ми направи изключително голямо впечатление.

– Радвам се да го чуя! – Секстън пхна визитката си в дланта ѝ. – Винаги търся умни младежи, които споделят възгледите ми. Когато завършите, потърсете ме. Хората ми може да ви намерят работа.

Гейбриъл отвори уста да му благодари, но сенаторът вече гледаше следващия на опашката. Въпреки това през следващите месеци тя внимателно следеше кариерата му по телевизията. С възхита наблюдаваше речите му срещу огромните държавни харчове – той съкращаваше бюджети, реорганизираще данъчната служба, за да работи по-ефикасно, уволняваше служители на Управлението за контрол на наркотичните средства и дори прекратяваше социални програми. После, когато съпругата му загина в автомобилна катастрофа, Гейбриъл с благоговение видя как Секстън някак си превръща негатива в позитив. Той преодоля личната си мъка и заяви на света, че ще се кандидатира за президент и ще посвети остатъка от живота си на обществена служба в памет на жена си. Тогава Гейбриъл реши, че ще участва в предизборната кампания на сенатор Секстън. И ето, че участваше. Спомни си нощта, която двамата прекараха в разкошния му кабинет, и се сви в опит да пропъди срамните

сцени от паметта си. „Какво съм си въобразявала?“ Знаеше, че е трябвало да устои, ала кой знае защо, не беше успяла. Седжук Секстън толкова отдавна бе неин кумир... и само като си помислеше, че я беше пожелал...

Лимузината мина през дупка и разтърсването я върна към настоящето.

– Как си? – Секстън я наблюдаваше.

Тя побърза да се усмихне.

– Добре.

– Нали не мислиш още за оная мръсотия?

Гейбриъл сви рамене.

– Малко се безпокоя.

– Забрави за това. Тя беше най-хубавото нещо в предизборната ми кампания.

Мръсотия. Гейбриъл от собствен опит бе научила, че това означава да пуснеш слух за свой опонент – например, че използва средства за удължаване на пениса или че е абониран за порнографско списание. Мръсотията не беше бляскава тактика, но понякога се оказваше извънредно успешна. И естествено, когато те оклепаше...

А оклепваше. Разтревожени от отрицателните резултати, преди около месец предизборните съветници на президента бяха решили да преминат в настъпление и бяха разпространили слух, който подозираха, че е верен – че сенатор Секстън има любовна връзка с личната си помощничка Гейбриъл Аш. За нещастие на Белия дом, нямаше убедителни доказателства. Сенатор Секстън твърдо вярваше, че най-добрата защита е нападението, и използва възможността за контраатака: свика национална пресконференция, за да обяви своята невинност и възмущение. „Не мога да повярвам – с болка в очите, вперил поглед в камерите, каза сенаторът, – че президентът е способен да опозори паметта на жена ми с тези злостни лъжи“.

Телевизионното му представяне бе толкова убедително, че самата Гейбриъл за малко да повярва във взаимната им невинност. Но след като видя лекотата, с която Секстън излъга, осъзна, че сенаторът наистина е опасен човек.

Напоследък, макар да бе уверена, че подкрепя най-бързия кон в президентското надбягване, Гейбриъл започваше да се пита дали подкрепя най-добрия кон. Работата при Секстън ѝ беше отворила очите – нещо като обиколката на студиото на „Юнивърсъл“, където детинското благоговение пред филмите се замества от откритието, че Холивуд

всъщност изобщо не е място на магьосници.

Въпреки че вярата ѝ в посланието оставаше непоклатима, Гейбриъл започваше да се съмнява в приносителя на това послание.

– Това, което ще ви кажа сега, Рейчъл, е от най-голяма секретност – започна Херни. – И по принцип нямате право на достъп до такава информация.

Стените на самолета сякаш се свиха около нея. Президентът я беше довел на Уолтпс Айланд, бе я поканил на борда на Еър форс едно, беше й налял кафе, направо й бе заявил, че възнамерява да я използва срещу родния й баща, а сега й съобщаваше, че незаконно ще й разкрие секретна информация. Колкото и непринуден на пръв поглед да изглеждаше Зак Херни, Рейчъл Секстън току-що беше научила за него нещо много важно. Този човек светкавично взимаше нещата в свои ръце.

– Преди две седмици НАСА направи откритие – като я гледаше в очите, каза президентът.

Думите за миг увиснаха във въздуха. Рейчъл не знаеше какво да каже. „Откритие на НАСА ли?“ Последните разузнавателни доклади не предполагаха нищо необичайно в Управлението. Естествено напоследък „откритие на НАСА“ обикновено означаваше, че са проумели колко недостатъчен е бюджетът на някой нов проект.

– Преди да продължим разговора, искам да знам дали споделяте цинизма на баща си за космическите проучвания.

– Искрено се надявам да не сте ме повикали тук, за да ме молите да овладея проповедите на баща ми против НАСА – възнегодува тя.

Херни се засмя.

– Не, по дяволите. Достатъчно дълго съм бил в Сената, за да знам, че никой не може да въздейства на Седжуик Секстън.

– Баща ми е опортюнист, господин президент. Такива са най-преуспелите политици. И за съжаление НАСА сама му даде тази възможност. – Неотдавнашните грешки на Управлението бяха толкова недопустими, че човек трябваше или да плаче, или да се смее – сателити, разпадащи се в орбита, космически сонди, които не отговарят на сигналите, десеткратното увеличаване на бюджета на международната космическа станция и страни членки, отказващи се като плъхове, бягащи от потъващ кораб. Губеха се милиарди долари и сенатор Секстън се носеше на гребена на тази вълна – вълна, която, изглежда, щеше да го отнесе до бреговете на Пенсилвания Авеню 1600.

– Признавам, че НАСА напоследък е пълна катастрофа – продължи

президентът. – Всеки път, щом се весна в Управлението, ми излагат по-редната причина да увеличи финансирането им.

Рейчъл видя възможност да се обади и се възползва.

– И все пак, господин президент, съвсем наскоро прочетох, че миналата седмица извънредно сте им отпуснали още три милиона.

Херни се подсмихна.

– Това много е зарадвало баща ви, нали?

– Сами пращате патрони на палача си.

– Гледахте ли го по телевизията? „Зак Херни е пристрастен към космоса и данъкоплатците издържат увлечението му“.

– Но вие постоянно доказвате правотата му.

Президентът кимна.

– Не крия, че съм голям почитател на НАСА. Винаги съм бил. Аз съм дете на космическата надпревара – „Спутник“, Джон Глен, „Аполо“ – и никога не съм се колебал да изразя възхищението и националната си гордост от нашата космическа програма. Винаги съм смятал служителите на НАСА за днешните пионери. Те опитват невъзможното, приемат неуспехите и се връщат пред чертожната дъска, докато ние само ги критикуваме.

Рейчъл мълчеше. Усещаше, че под спокойната външност на Херни бушува негодувание от безкрайните речи на баща ѝ против НАСА. Той определено не бързаше да стигне до същността на въпроса.

– Днес възнамерявам да променя мнението ви за НАСА – напрегнато заяви президентът.

Рейчъл колебливо го погледна.

– Вече имате моя глас, господин президент. Може би е по-добре да се съсредоточите върху останалата част от страната.

– Точно така имам намерение да постъпя. – Той отпи глътка кафе и се усмихна. – И ще ви помоля да ми помогнете. – Херни замълча за миг и се наведе към нея. – По извънредно необикновен начин.

Рейчъл усещаше, че той внимателно наблюдава всяко нейно движение, като ловец, който се опитва да прецени дали плячката му се кани да избяга, или да се съпротивлява. За нещастие тя не виждаше път за бягство.

– Предполагам, че ви е известен проектът на НАСА, наречен СНЗ? – попита президентът и си доля кафе.

Тя кимна.

– Система за наблюдение на Земята. Мисля, че баща ми я споменава от време на време.

Саркастичната ѝ забележка накара президента да се намръщи. Всъщност сенатор Секстън при всяка възможност повдигаше въпроса за СНЗ. Това беше едно от най-оспорваните скъпи начинания на НАСА – съзвездие от пет сателита, предназначени да анализират от космоса околната среда на Земята: изтъняване на озоновия слой, топене на полярния лед, глобално затопляне, изсичане на тропическите гори. Целта бе екологите да получат невиджано досега количество макроскопски данни, за да планират по-добре бъдещето на планетата.

За нещастие проектът СНЗ беше пълен провал. Подобно на повечето по-нови проекти на НАСА, той още отначало надхвърли бюджета си. И за това го отнасяше Зак Херни. Той бе използвал подкрепата на екологическото лоби, за да прокара възлизашия на един милиард и четиристотин милиона долара бюджет на СНЗ през Конгреса. Вместо обещаните приноси за глобалната екология обаче, проектът бързо се бе превърнал в скъп кошмар от провалили се изстрелвания на сателити, компютърни дефекти и мрачни пресконференции. Напоследък единственото усмихнато лице бе на сенатор Секстън, който самодоволно напомняше на гласоподавателите точно колко техни пари е изхарчил президентът за СНЗ и колко нищожни са резултатите. Херни пусна в кафето си още една бучка захар.

– Колкото и изненадващо да ви прозвучи, откритието на НАСА, за което говоря, беше направено от СНЗ.

Рейчъл се смути. Ако проектът бе постигнал успех, Управлението със сигурност щеше да го е съобщило, нали? Баща ѝ разпъваше на кръст СНЗ в медиите и НАСА имаше нужда и от най-малката добра новина.

– Не съм чула нищо за откритие на СНЗ – отвърна тя.

– Знам. НАСА предпочита за известно време да запази добрата новина в тайна.

На Рейчъл не и се вярваше.

– От личен опит знам, че когато става въпрос за НАСА, никоя новина не е принципно лоша. – Сдържаността не беше сред отличителните черти на отдела за връзки с обществеността на Управлението. В НРС се шегуваха, че в НАСА свиквали пресконференция всеки път щом пръднел някой техен учен.

Президентът се намръщи.

– А, да. Забравям, че разговарям с една от ученичките на Пикъринг. Той още ли мърмори за голямата уста на НАСА?

– Той се занимава със сигурността, господин президент. И приема работата си много сериозно.

– И адски го бива. Просто ми е трудно да повярвам, че две толкова тясно свързани институции постоянно намират за какво да се дърлят.

Скоро след постъпването си при Уилям Пикъринг Рейчъл бе научила, че макар да са свързани с космическите проучвания, НАСА и НРС имат напълно противоположни принципи. Националната разузнавателна служба действаше в областта на отбраната и пазеше всичките си космически дейности в тайна, докато НАСА беше научна организация и ентузиазизирано разгласяваше всичките си открития по света – често, твърдеше Уилям Пикъринг, с риск за националната сигурност. Някои от най-добрите технически разработки на Управлението – лещи с висока разделителна способност за сателитни телескопи, далекообхватни комуникационни системи и радиовидеоустройства – имаха отвратителния навик да изникват в разузнавателния арсенал на вражески страни и да се използват за шпиониране на Съединените щати. Бил Пикъринг често мърмореше, че учените от НАСА имали големи мозъци... и още по-големи усти.

Обект на още по-остри противоречия между двете институции обаче бе фактът, че тъй като НАСА изстрелваше сателитите на НРС, много от тайните неуспехи на Управлението всъщност пряко касаеха Националната разузнавателна служба. Най-драматичен беше провалът на 12 август 1998 г., когато ракетата „Титан 4“ на НАСА/ BBC се взриви четиридесет секунди след изстрелването и унищожи товара си – сателит на НРС на стойност милиард и двеста милиона долара с кодово име „Вортекс 2“. Пикъринг като че ли никога нямаше да забрави този случай.

– Тогава защо от НАСА не са разгласили този успех? – предизвикателно попита Рейчъл. – В момента добрата новина определено ще им е от полза.

– В НАСА мълчат, защото аз им наредих – отвърна президентът.

Младата жена се зачуди дали е чула вярно. В такъв случай президентът извършваше нещо като политическо хакари, което тя не разбираше.

– Това откритие е... как да се изразя... изумително по своето значение – заяви Херни.

Побиха я тръпки. В света на разузнаването „изумително значение“ не вещаеше нищо добро. Дали сателитите от проект СНЗ не бяха забелязали някаква надвиснала екологична катастрофа?

– Има ли някакъв проблем?

– Абсолютно никакъв. Откритието на СНЗ е чудесно.

Тя мълчеше.

– Какво ще кажете, Рейчъл, ако ви съобщя, че НАСА е направила откритие с такова научно значение... такова колосално значение..., че оправдава всеки долар, похарчен от американците в космоса?

Рейчъл не можеше да си го представи.

Президентът се изправи.

– Хайде да се поразходим.

11.

Рейчъл последва президента по лъскавата стълба на Еър форс едно. Студеният мартенски въздух проясни мислите ѝ. За нещастие, яснотата само направи твърденията на президента още по-странни. „НАСА е направила откритие с такова научно значение, че оправдава всеки долар, похарчен от американците в космоса?“

Откритие от такава величина можеше да се отнася само до едно нещо – Светия Граал на НАСА. Извънземен живот. За съжаление, Рейчъл знаеше достатъчно за този конкретен граал, за да е наясно, че това е напълно неправдоподобно.

Като специалист по разузнавателни анализи, тя често отблъскваше въпросите на свои познати, интересувачи се от предполагаемите контакти с извънземни, които властите били засекретили. И постоянно се ужасяваше от теориите, на които вярваха нейните „образовани“ приятели – катастрофирали извънземни летящи чинии, скрити в тайни държавни бункери, пазени в лед трупове на извънземни, дори отвлечане и хирургическо проучване на нищо неподозиращи граждани. Всичко това бе абсурдно, естествено. Нямаше извънземни. Нямаше засекретени контакти. Всички в разузнавателната общност разбираха, че огромното мнозинство сведения за забелязани извънземни и отвлечени граждани просто са резултат на развинута фантазия или измама с цел обогатяване. Автентичните снимки на НЛО имаха странния навик да са направени в близост до бази на военновъздушните сили, където се изпитваха модерни секретни самолети. Когато „Локхийд“ бяха започнали изпитанията на радикално нов бомбардировач стелт, данните за НЛО около военновъздушната база „Едуардс“ се бяха увеличили петдесетократно.

– Изражението ви е скептично. – Президентът я погледна подозрително.

Гласът му я сепна. Тя го погледна, неуверена как да отговори.

– Ами... – Рейчъл се поколеба. – Да смятам ли, господин президент, че не говорим за извънземни кораби или зелени човечета?

Херни се усмихна.

– Рейчъл, струва ми се, че това откритие ще ти се стори много поинтересно от научната фантастика.

Обзе я облекчение. Все пак в НАСА не бяха толкова отчаяни, че да се опитат да подхвърлят на президента някоя извънземна история. Въпреки това думите му само задълбочиха озадачението ѝ.

– Е, каквото и да са открили в НАСА, трябва да отбележа, че моментът е извънредно подходящ – посочи тя.

Херни спря.

– Подходящ ли? Защо?

„Защо ли?“

Рейчъл също спря и го зяпна.

– Господин президент, в момента НАСА води борба на живот и смърт, за да оправдае самото си съществуване, и към вас се отправят обвинения, че продължавате да я финансирате. Тъкмо сега едно голямо откритие ще е панацея и за НАСА, и за вашата предизборна кампания. Опонентите ви очевидно ще намерят момента за изключително подозрителен.

– Значи, ме наричате лъжец или глупак, така ли?

В гърлото на Рейчъл заседна буца.

– Не исках да проявя неуважение, господин президент. Просто...

– Спокойно. – На устните му плъзна лека усмивка и той продължи надолу по стълбата. – Когато директорът на НАСА ми съобщи за това откритие, направо го отхвърлих като абсурдно. Обвиних го, че замисля най-прозрачната политическа фалшификация в историята.

Буцата в гърлото ѝ започна да се смалва. Когато стигна долу, Херни спря и я погледна.

– Една от причините да помоля НАСА да запазят откритието си в тайна е, за да ги защитя. То надхвърля по величина всички досегашни успехи на Управлението. В сравнение с него кацането на Луната изглежда незначително. Тъй като всички, включително аз, можем да спечелим – и да изгубим – страшно много, реших, че е разумно някой да провери данните на НАСА преди да излезем с официално съобщение.

Рейчъл се сепна.

– Нямате предвид мен, нали, господин президент?

Той се засмя.

– Не, това не е вашата област. А и вече получих потвърждение по извънправителствени канали.

Облекчението на Рейчъл отстъпи мястото си на ново озадачение.

– Извън правителствени ли, господин президент? Искате да кажете, че сте прибегнали до частния сектор? По толкова секретен въпрос?

Херни без колебание кимна.

– Свихах външен екип от четирима цивилни учени с големи имена и сериозна репутация, която трябва да защитават. Те използваха своя техника за наблюдение и стигнаха до свои заключения. През последните две денонощия тези цивилни учени категорично потвърдиха откритието на НАСА.

Рейчъл изпита уважение. Президентът се бе подsigурил с типичния за него размах. Като бе назначил най-големите скептици, външни специалисти, които не печелеха нищо от потвърждаването на откритието, Херни избягваше подозренията, че това може да е отчаян опит на НАСА да оправдае бюджета си, да гарантира преизбирането на поддържащия космическите проучвания президент и да отблъсне атаките на сенатор Секстън.

– Довечера в осем ще свикам пресконференция в Белия дом, за да съобща това откритие на света – заяви Херни.

Обзе я разочарование. Той всъщност не ѝ бе разкрил нищо.

– И точно какво е това откритие?

Президентът се усмихна.

– Днес ще се убедите, че търпението е добродетел. Това откритие е нещо, което трябва да видите сама. Преди да продължим, искам да сте напълно наясно с положението. Директорът на НАСА ви чака, за да ви го обясни лично. Той ще ви каже всичко, което трябва. После с вас ще обсъдим ролята ви.

Рейчъл долови надвисналата драма в погледа на Херни и си спомни предчувствието на Пикъринг, че Белият дом крие някакъв коз. Изглежда, директорът на НРС пак щеше да се окаже прав, както винаги. Президентът посочи един самолетен хангар наблизо.

– Натам, моля.

Рейчъл смутено го последва. Сградата пред тях нямаше прозорци и огромната врата бе затворена. Можеше да се влезе само през малък страничен вход. Вратата беше открената. Херни спря на няколко крачки от нея и каза:

– Аз съм дотук. Ще продължите сама.

Рейчъл се поколеба.

– Няма ли да дойдете?

– Трябва да се върна в Белия дом. Скоро пак ще се чуем. Имате ли мобилен телефон?

– Естествено, господин президент.

– Дайте ми го.

Тя извади мобилния си телефон и му го подаде – предположи, че иска да въведе частния си номер, Херни обаче го пъхна в джоба си.

– Вече нямате връзка с мрежата. Всичките ви служебни задължения са отменени. Днес няма да разговаряте с никой друг без изрично разрешение от мен или от административния директор на НАСА. Разбирате ли?

Рейчъл зяпна. „Президентът току-що ми открадна мобифона?!“

– След като ви информира за откритието, той ще ви свърже с мен. Скоро ще се чуем. Успех.

Тя погледна вратата на хангара. Обземаше я все по-силно безпокойство.

Президентът Херни окуражително постави длан на рамото ѝ и ѝ кимна към входа.

– Уверявам ви, Рейчъл, няма да съжалявате, че сте ми помогнали.

И без да каже нищо повече, закрачи към хеликоптера, с който беше пристигнала Рейчъл. Качи се и отлетя, без изобщо да се обърне.

12

Рейчъл Секстън стоеше сама на входа на хангара и се взираше в мрака. Чувстваше се на прага на друг свят. Отвътре появяваше студен вятрец с дъх на мухъл, сякаш сградата дишаше.

– Ей? – с леко треперещ глас извика тя.

Тишина.

Рейчъл боязливо прекрачи прага.

– Госпожица Секстън, нали? – чу се мъжки глас само на няколко метра от нея.

Тя се сепна и се обърна.

– Да.

Неясният силует се приближи.

Беше млад мъж в униформа на НАСА. Имаше стегнато мускулесто тяло и множество орденски ленти на гърдите.

– Капитан-лейтенант Уейн Лузиджиън – представи се той. – Извинете, ако съм ви стреснал. Тук е доста тъмно. Нямах възможност да отворя вратата. – И преди Рейчъл да успее да отговори, мъжът прибави: – За мен ще е чест да съм ваш пилот тази сутрин.

– Пилот ли? – Тя го зяпна. „Преди малко вече имах пилот“. – Имам среща с директора.

– Да, госпожице. Имам заповед незабавно да ви закарам при него.

Рейчъл се почувства измамена. Очевидно пътуванията ѝ не бяха свършили.

– И къде е той? – предпазливо попита тя.

– Не ми е известно – отвърна пилотът. – Ще получа координатите му, когато излетим.

Рейчъл усети, че ѝ казва истината. Явно тази сутрин двамата с директора Пикъринг не бяха единствените, които бяха държани на тъмно. Президентът взимаше проблема със сигурността изключително на сериозно и тя се засрами от това колко бързо и лесно я бе лишил от „връзка с мрежата“. „Половин час на терена, а вече останах без контакт и директорът ми не знае къде се намирам“.

Рейчъл стоеше пред сковано изпънатия пилот от НАСА и разбираше, че ще ѝ се наложи да се подчини, независимо дали ѝ харесва. Единственият въпрос бе накъде води всичко това.

Пилотът се приближи до стената и натисна един бутон. Огромната

врата с грохот се плъзна настрани. Отвън нахлу светлина и в средата на хангара се очерта голям силует.

Рейчъл зяпна. „Бог да ми е на помощ!“

В центъра на хангара стоеше свиреп наглед черен изстребител – най-аеродинамичният самолет, който беше виждала.

– Шегувате се.

– Често срещана първа реакция, госпожице, но Еф четиринайсет томкет е доказал сигурността си.

„Това е ракета с криле“.

Пилотът я поведе към самолета и посочи двуместната кабина.

– Вие ще седите отзад.

– Нима? – Рейчъл му се усмихна напрегнато. – Пък аз си помислих, че искате да го карам.

След като нахлузи терموкостюм върху дрехите си, Рейчъл се качи в кабината, несръчно се намести в тясната седалка и измърмори:

– В НАСА явно няма дебелогъзи пилоти.

Пилотът се ухили и ѝ помогна да закопчае ремъците. После ѝ сложи шлем.

– Ще летим доста нависоко – поясни той. – Ще ви трябва кислород. – Изтегли кислородна маска от страничния пулт и понечи да ѝ я сложи.

– Мога и сама – спря го Рейчъл и посегна да я вземе.

– Разбира се, госпожице.

След няколко неуспешни опита тя най-после нагласи маската. Стори ѝ се доста неудобна. Пилотът я гледаше малко насмешливо.

– Какво има? – попита Рейчъл.

– Нищо. – Той сякаш скри усмивката си. – Торбичките са под седалката. На повечето хора им прилошава, когато за пръв път летят с такъв изстребител.

– Ще се оправя – с приглушен от кислородната маска глас го увери тя. – Не ми става лошо в самолети.

Пилотът сви рамене.

– Така твърдят и много тюлени, пък редовно ми се налага да им чистя повръщаното от кабината.

Тя леко кимна с глава. „Върхът“.

– Някакви въпроси преди да излетим?

Рейчъл се поколеба за миг, после посочи връзалата се в брадичката ѝ маска.

– Спира ми кръвообращението. Как ги носите тия неща по време на дълги полети?

Пилотът търпеливо се усмихна.

– Ами, госпожице, обикновено не ги носим наопаки.

Бяха в началото на пистата и двигателите пулсираха под седалката. Рейчъл се чувстваше като куршум в огнестрелно оръжие, очакващ някой да дръпне спусъка. Пилотът натисна дросела напред, двата двигателя на изстребителя „Локхийд 345 Томкет“ изреваха и целият свят се разтърси. Рейчъл залепна за седалката – самолетът се понесе напред и след секунди излетя. Земята се отдалечаваше с шеметна бързина.

Докато изстребителят се издигаше, младата жена затвори очи. Чудеше се къде е сбъркала тази сутрин. Трябваше да седи на бюрото си и да обобщава доклади. Сега яздеше заредено с тестостерон торпедо и дишаше с кислородна маска.

Догади й се и тя се помъчи да мисли за нещо друго. Вторачи се в океана на четиринадесет километра под тях и изведнъж се почувства вероятно далеч от дома.

Пилотът разговаряше с някого по радиостанцията. Когато приключи, рязко зави наляво. Изстребителят зае почти вертикално положение и Рейчъл усети, че стомахът и се обръща. Накрая отново полетяха хоризонтално.

– Благодаря за предупреждението, шефе – изпъшка тя.

– Съжалявам, госпожице, но току-що ни дадох секретните координати за срещата ви с директора.

– Чакай да позная – каза Рейчъл. – На север, нали?

Пилотът се смути.

– Как се сетихте?!

Тя въздъхна. „Как да не ги обичаш тия компютърно обучени пилоти!“

– Сега е девет сутринта, готин, и слънцето ни се пада отдясно. Значи летим на север.

Последва кратко мълчание.

– Да, госпожице, летим на север.

– И колко на север ще летим?

Пилотът провери координатите.

– Около пет хиляди километра.

Рейчъл се понадигна на седалката.

– Какво?! – Опита се да си представи карта. Дори не можеше да се сети какво има чак толкова на север. – Това е четиричасов полет!

– Със сегашната ни скорост, да – отвърна пилотът. – Пригответе се,

моля.

И преди Рейчъл да успее да реагира, той сви крилете на изстребителя. След миг младата жена усети, че отново се залепва за седалката. Самолетът се стрелна напред, сякаш до този момент бе стоял неподвижно. Минута по-късно се движеха с близо две хиляди и петстотин километра в час.

Виеше ѝ се свят. Докато небето с ослепителна бързина се носеше покрай тях, я обзе силен пристъп на гадене. Гласът на президента отекна в ума ѝ: „Уверявам ви, Рейчъл, няма да съжалявате, че сте ми помогнали“.

Тя простена и се пресегна за торбичката под седалката. „Никога не вярвай на политик“.

Макар че не обичаше мръсотията на обществените таксита, по пътя към славата си сенатор Седжуик Секстън се беше научил да търпи слушайните унижения. Таратайката, която току-що го бе оставила в подземния паркинг на хотел „Пардю“, му осигуряваше нещо, което неговата лимузина не можеше – анонимност.

Той с радост установи, че подземният етаж е пуст. Сред гората бетонни колони се забелязваха само няколко прашни автомобили. Докато прекосяваше гаража по диагонал, Секстън си погледна часовника.

„11:15. Идеално“.

Човекът, с когото имаше среща, винаги държеше на точността. Но пък като се имаше предвид кого представлява, напомни си Секстън, можеше да държи, на каквото си поиска.

Сенаторът видя белия форд „Уиндстар“, паркиран на същото място, както винаги – в източния ъгъл на паркинга зад редица кофи за смет. Секстън предпочиташе срещите им да са в някой хотелски апартамент, но определено разбираше тези предпазни мерки. Приятелите на този човек не бяха станали такива, каквито бяха, с лекомислие.

Докато се приближаваше към пикапа, той изпитваше познатата нервност, която винаги го обземаше на тези срещи. Наложил си да отпусне рамене и с бодро махване на ръка се качил в колата. Тъмнокосият господин зад волана не се усмихнал. Той беше почти седемдесетгодишен, но лицето му излъчвало здравина, отговаряща на положението му на ръководител на армия от дръзки мечтатели и безмилостни предприемачи.

– Затворете вратата – заповяда мъжът.

Секстън се подчини, без да обърне внимание на грубостта му. В края на краищата той представляваше хора, контролиращи огромни суми, голяма част от които напоследък се използвали за изтласкването на Седжуик Секстън към най-влиятелния пост на света. Тези срещи, постепенно бе осъзнал сенаторът, не бяха толкова стратегически съвещания, колкото трябвало да му напомнят, че е станал зависим от своите благодетели. Тези хора очаквали сериозна отплата за инвестициите си. „Отплатата“, трябвало да признае той, беше смайващо дръзко искане – и все пак едва ли не по-невероятното бе, че щеше да е в неговата сфера на влияние, щом се настанеше в Овалния кабинет.

– Предполагам, че е направена нова вноска – каза Секстън. Беше се

научил, че този човек обича направо да преминава към работата.

– Да. И както обикновено, трябва да използвате средствата само за предизборната си кампания. Радваме се, че резултатите се промениха значително във ваша полза. Изглежда, че ръководителите на кампанията ви харчат парите ни ефикасно.

– Бързо набираме скорост.

– Както ви споменах по телефона, убедих още шестима да се срещнат с вас довечера – каза старецът.

– Чудесно. – Секстън вече си бе освободил цялата вечер.

Мъжът му подаде една папка.

– Тук е тяхната информация. Проучете я. Интересува ги дали разбирате загрижеността им. И дали им съчувствате. Съветвам ви да се срещнете с тях в дома си.

– Вкъщи ли? Но обикновено се срещам...

– Сенаторе, тези шестима мъже управляват компании, притежаващи много по-големи средства от другите, с които сте се срещали досега. Тези хора са едри риби и са предпазливи. Могат да спечелят повече и следователно още повече да изгубят. Положих много усилия, за да ги убедя да се срещнат с вас. Трябва да им обърнете специално внимание.

Секстън кимна.

– Ясно. Ще ги посрещна вкъщи.

– Естествено те държат на пълна поверителност.

– Аз също.

– Успех – пожела му старецът. – Ако довечера всичко мине добре, това може да е последната ви среща. Дори само тези хора са в състояние да ви осигурят всичко необходимо, за да доведат кампанията ви до успешен край.

Последните думи особено допаднаха на Секстън и той уверено се усмихна на събеседника си.

– С малко късмет, приятелю, ще извоюваме победа на изборите.

– Победа ли? – Старецът се намръщи и със зловещо изражение се наведе към сенатора. – Влизането ви в Белия дом е само първата стъпка към победата. Препоръчвам ви да не го забравяте.

Белият дом е една от най-малките президентски резиденции на света. Той е дълъг едва петдесет и широк двадесет и пет метра и е разположен в осемнадесет акра парк. Макар и очевидно не особено оригинален, планът на архитекта Джеймс Хоубан, предвиждащ правоъгълна каменна сграда с двускатен покрив, балюстрада и колонада, бил избран на открит конкурс от съдии, които го обявили за „атрактивен, достоен и гъвкав“.

Дори след три и половина години на този пост, президентът Зак Херни рядко се чувстваше у дома си в лабиринта от полилеи, антики и въоръжени морски пехотинци. В момента обаче, докато крачеше към Западното крило, изпитваше въодушевление и странно спокойствие. Стъпките му бяха почти безтегловни върху дебелия килими.

По пътя срещна неколцина служители. Махаше им с ръка и поздравяваше всеки по име. Макар и учтиви, отговорите им бяха унили и придружени от принудени усмивки.

- Добро утро, господин президент.
- Радвам се да ви видя, господин президент.
- Добър ден, господине.

Докато вървеше към кабинета си, той чуваше шепота им подире си. В Белия дом назряваше въстание. През последните две седмици разочарованието на Пенсилвания Авеню 1600 се бе задълбочило до такава степен, че Херни започваше да се чувства като капитан на изпаднал в беда кораб, чийто екипаж се готви за бунт.

Не ги обвиняваше. Хората му бяха работили до изнемога, за да го подкрепят в предстоящите избори, а сега им се струваше, че президентът е оплел конците.

„Скоро ще разберат – каза си Херни. – Скоро пак ще съм техен герой“.

Съжаляваше, че толкова дълго трябва да ги държи на тъмно, но поверителността бе абсолютно задължителна. А когато ставаше въпрос за пазене на тайни, Белият дом беше известен като кораба с най-много пробойни в цял Вашингтон. Херни влезе в чакалнята пред Овалния кабинет и бодро махна с ръка на секретарката си.

- Тази сутрин изглеждаш чудесно, Долорес.
- И вие, господин президент – отвърна тя и с нескрито неодобрение

погледна небрежното му облекло.

Той сниши глас.

– Искам да ми уредиш една среща.

– С кого, господин президент?

– С всички служители в Белия дом.

Секретарката му се сепна.

– С всичките ви служители ли, господин президент? Всичките сто четирийсет и петима?

– Точно така.

На лицето ѝ се изписа безпокойство.

– Добре. Ще я организирам... в заседателната зала ли?

Херни поклати глава.

– Не. В кабинета ми.

Сега вече Долорес зяпна.

– Искате да приемете всичките си служители в Овалния кабинет?!

– Точно така.

– Едновременно ли?

– Защо не? Уреди го за четири часа.

Секретарката кимна, сякаш разговаряше с психичноболен.

– Разбрано, господин президент. И срещата се отнася за?...

– Довечера ми предстои да направя важно съобщение пред американския народ. Искам служителите ми да го чуят първи.

На лицето ѝ внезапно се изписа притеснение, като че ли тайно се бе опасявала от настъпването на този момент.

– Да не би да се отказвате от предизборната борба, господин президент? – тихо попита тя.

Херни избухна в смях.

– По дяволите, няма такова нещо, Долорес! Готвя се за излитане!

Секретарката се колебаеше. Всички медии съобщаваха, че президентът Херни се отказва от изборите. Той ѝ се усмихна окуражително.

– През последните години ти страшно много ми помагаше, Долорес, и ще продължиш да ми помагаш още четири. Ние ще си запазим Белия дом. Обещавам ти.

На нея очевидно ѝ се искаше да му вярва.

– Много се радвам, господин президент. Ще предупредя персонала. За четири часа.

На влизане в Овалния кабинет Зак Херни не можеше да не се усмихне при мисълта, че всичките му служители ще се натъпчат в измамното малкото помещение.

Въпреки че през годините това място се бе сдобило с множество прикори – Кенефа, Бърлогата на Дик, Спалнята на Клинтън, – Херни най-много харесваше „Капана за омари“. Струваше му се най-точен. Всеки път, щом някой за пръв път влезеше в Овалния кабинет, веднага губеше ориентация. Симетричността на стаята, облите стени и дискретно скритите врати внушаваха на посетителите объркващото усещане, че са им завързали очите и са ги завъртели. Често след среща в Овалния кабинет някой високопоставен гост се изправяше, ръкуваше се с президента и връхлиташе право в килера. В зависимост от резултата от срещата Херни или навреме спираше госта, или весело наблюдаваше смущението му.

Винаги беше смятал, че доминираща особеност на Овалния кабинет е пъстрият белоглав орел, извезан върху овалния килим. В левия си крак птицата стискаше маслинова клонка, а в десния – наръч стрели. Малцина знаеха, че по време на мир орелът гледа наляво – към маслиновата клонка. Но по време на война той тайнствено се обръщаше надясно – към стрелите. Скритият зад този фокус механизъм бе източник на безброй догадки от страна на служителите в Белия дом, тъй като по традиция се знаеше само от президента и главния иконом. Загадката на този тайнствен орел, беше установил Херни, се оказваше разочароващо обикновена. В един склад в мазето имаше втори овален килим и някой просто ги разменяше посред нощ.

Вторачен в мирновременния, гледащ наляво орел, Херни усмихнато си помисли, че може би трябва да размени килимите в чест на малката война, която се готвеше да обяви на сенатор Седжуик Секстън.

15

Делта Форс е единствената бойна част, чиито действия се ползват с пълен президентски имунитет от закона.

С президентски указ 25 (ПУ 25) бойците от подразделението са освободени „от всякаква наказателна отговорност“, включително от постановлението от 1876 г., налагащо наказание за всеки, който използва армията за лични цели, законоохранителни действия на територията на страната или несанкционирани секретни операции. Бойците от Делта Форс се избират от Групата за бойно комплектоване (ГБК), секретна организация в рамките на Спецоперативното командване във Форт Браг, Северна Каролина. Тези бойци са опитни убийци – специалисти по спецоперации, спасяване на заложници, изненадващи удари и премахване на секретни вражески сили.

Тъй като операциите на Делта Форс обикновено са строго секретни, традиционната многостепенна командна верига често се заобикаля в полза на единоначалието – има само един „диспечер“, получил правото да ръководи подразделението както намери за добре. Диспечерът обикновено е висш военен или държавен служител с достатъчно висок чин или влияние, за да ръководи операцията. Независимо от това кой е, операциите на Делта Форс са най-строго секретни и след приключването им войниците никога повече не споменават за тях – нито помежду си, нито на своите командири от спецоперативното командване.

„Излиташ. Биеш се. Забравяш.“

Отрядът от Делта Форс, който в момента се намираще на север от осемдесет и втория паралел, не летеше, нито се биеше. Просто наблюдаваше.

Делта Едно трябваше да признае, че това е най-необикновената операция в кариерата му, но отдавна се бе научил да не се изненадва от онова, което искат от него. През последните пет години беше участвал в освобождаване на заложници в Близкия изток, издирване и ликвидиране на терористични групи, действащи в Съединените щати, даже в дискретното почистване на неколцина опасни хора по света.

Само преди месец с помощта на летищ микроробот неговият отряд бе причинил фатален инфаркт на един особено зъл южноамерикански наркобарон. През отворен прозорец на втория етаж Делта Две беше вкарал устройството, снабдено с тънка като косъм титанова игла,

инжектираща силно съдосвиващо средство, в дома на наркобарона, бе открил спалнята му и го беше убоил в рамото. Микророботът бе излетял през прозореца преди човекът да се събуди с болка в гърдите. Докато съпругата на жертвата повика лекар, отрядът от Делта вече летеше към родината. Без насилствено влизане. Естествена смърт.

Красота.

Още по-наскоро друг микроробот, намиращ се в кабинета на известен сенатор, за да следи личните му срещи, беше записал сензационен полов акт. Отрядът от Делта шеговито наричаше тази операция „внедряване в тила на врага“.

През последните десет дни бяха затворени в тази палатка и Делта Едно с нетърпение очакваше края на това наблюдение.

„Останете скрити. Наблюдавайте сградата – отвън и отвътре. Докладвайте на диспечера си за неочаквани събития“.

Делта Едно бе обучен никога да не изпитва чувства при изпълнение на задачите си. По време на инструктажа за тази операция обаче пулсът му определено се беше ускорил. Инструктажът беше „безлик“ – всеки етап им се обясняваше по секретни електронни канали. Делта Едно не знаеше кой е диспечерът, който ръководи операцията.

Тъкмо приготвяше дехидратиран протеинов порцион, когато часовникът му изпиука едновременно с часовниците на другите. След секунди комуникационното устройство до него запримигва. Той зарязва храната и вдигна комуникатора. Другите двама мълчаливо го наблюдаваха.

– Делта Едно.

Двете думи мигновено бяха разпознати от софтуера за регистриране на глас. Всяка дума получи цифров код, който беше шифрован и пратен по сателит в другия край на връзката. Там подобно устройство разшифрова цифрите и ги преведе в думи с помощта на електронен речник. Накрая думите бяха изречени от електронен глас. И всичко това за осемдесет милисекунди.

– Тук диспечерът – каза човекът, който ръководеше операцията. Електронният глас на комуникатора звучеше зловещо – изкуствено и безполово. – Докладвайте оперативната обстановка.

– Всичко се развива според плана – отговори Делта Едно.

– Отлично. Внасям промяна във времето. Информацията ще бъде оповестена довечера в осем часа източно време.

Делта Едно си погледна часовника. Още само осем часа. Работата му тук скоро щеше да приключи. Това го ободри.

– Има още нещо – продължи диспечерът. – На сцената се появи нов

играч.

– Какъв нов играч?

Делта Едно внимателно изслуша отговора. „Интересна игра“. Някой играеше сериозно.

– Смятате ли, че може да й се има доверие?

– Трябва внимателно да се наблюдава.

– Ами ако има проблеми?

Отреща отговориха без никакво колебание.

– Заповедта ви остава в сила.

Рейчъл Секстън летеше на север вече повече от час. Освен беглото зърване на Нюфаундленд, по време на целия полет на изтребителя виждаше само вода.

Защо трябваше да е вода? Тя се намръщи. На седем години беше пропаднала през леда на замръзнало езеро, докато караше кънки. Когато бе потънала, беше сигурна, че ще умре. Накрая майка ѝ успя да я изтегли. Оттогава Рейчъл страдаше от упорита хидрофобия – страх от открита вода, особено студена. Сега, докато летеше над Атлантическия океан, отново бе обзета от старите си страхове.

Едва когато пилотът се свърза с военновъздушната база „Туле“ в Северна Гренландия, Рейчъл осъзна колко много са се отдалечили. „Нима съм над Полярния кръг? – Това още повече я уплаши. – Къде ме водят? Какво е открила НАСА?“ Скоро синьо-сивите простори под нея се осеяха с хиляди блестящи бели точки.

„Айсберги“.

Рейчъл бе виждала айсберги само веднъж, преди шест години, когато майка ѝ я убеди да отидат на екскурзия в Аляска. Рейчъл предложи безброй други екскурзии по суша, но майка ѝ не отстъпваше. „Рейчъл, скъпа – каза ѝ тя, – две трети от планетата са покрити с вода и рано или късно ще трябва да го приемеш“. Госпожа Секстън беше жилава дъщеря на американския Североизток и твърдо възнамеряваше да отгледа силна дъщеря. Това бе последното им пътуване заедно.

„Катрин Уентуърт Секстън“. Рейчъл се почувства ужасно самотна. Спомените нахлуха със силата на виещия извън самолета вятър. За последен път бяха разговаряли по телефона. Сутринта в Деня на благодарността.

– Съжалявам, мамо. – Рейчъл беше позвънила от затрупаното със сняг летище „О'Хейр“. – Знам, че семейството ни никога не е прекарвало Деня на благодарността разделено. Изглежда, че днес ще ни е за пръв път.

Майка ѝ бе съкрушена.

– Много ми се искаше да те видя.

– И на мен, мамо. Мислете си за мен, докато с татко пирувате с пуйката.

Отсреща последва кратко мълчание.

– Рейчъл, не исках да ти го съобщя преди да пристигнеш, но баща ти казва, че тази година имал прекалено много работа, и не можел да се прибере. Щял да остане във вашингтонския си апартамент през празниците.

– Какво?! – Изненадата на Рейчъл веднага отстъпи мястото си на гняв. – Но това е Денят на благодарността! Сенатът не е в сесия! Той е на по-малко от два часа път. Би трябвало да е с теб!

– Знам. Казва, че бил изтощен – бил прекалено уморен, за да шофира. Имал нужда от тези дни, за да свърши изостаналата си работа.

„Работа ли?“ – скептично си помисли Рейчъл. Сенатор Секстън най-вероятно щеше да прекара ваканцията с друга жена. Макар и дискретни, неговите изневери продължаваха от години. Госпожа Секстън не бе глупава, но любовните връзки на мъжа ѝ винаги се придружаваха от убедително алиби и обидено възмущение при самото загатване, че може да не ѝ е верен. Накрая тя не беше видяла друг изход, освен да скрие мъката си и да се прави, че не забелязва. Въпреки че Рейчъл настояваше майка ѝ да помисли за развод, Катрин Уентуърт Секстън бе жена, която държи на думата си. „Докато смъртта ни раздели – каза тя на Рейчъл. – Баща ти ми даде теб – най-красивата дъщеря на света – и затова съм му благодарна. Някой ден той ще трябва да отговаря за поведението си пред по-висша сила“.

Застанала в телефонната кабина на летището, Рейчъл кипна.

– Но това значи, че ще си сама в Деня на благодарността! – Пригави ѝ се. Това, че изоставяше семейството си на празника, беше нова подлост, дори за него.

– Е... – разочаровано, но решително каза госпожа Секстън. – Явно не мога да оставя цялата тази храна да отиде на вятъра. Ще отида при леля ти Ан. Тя винаги ни е канила за Деня на благодарността. Ще ѝ се обадя още сега.

Това не спаси Рейчъл от угризенията.

– Добре. Ще дойда веднага щом мога. Обичам те, мамо.

– Приятен полет, скъпа.

В 22:30 същата вечер таксито на Рейчъл най-после спря на отбивката пред разкошния дом на Секстънови. Когато видя трите полицейски коли, веднага разбра, че нещо не е наред. Имаше и няколко журналистически буса. В цялата къща светеше. Рейчъл се втурна вътре с разтуптяно сърце. На входа я посрещна навъсен полицай. Нямахше нужда да казва нищо. Рейчъл знаеше. Беше станала катастрофа.

– Шосе дваисет и пет беше хлъзгаво от замръзващия дъжд – поясни

полицаят. – Майка ви е излязла от пътя и е паднала в едно залесено дърво. Съжалявам. Загинала е на място.

Рейчъл се вцепени. Баща ѝ, който незабавно се бе върнал, в момента провеждаше малка пресконференция в дневната и стоически съобщаваше на света, че жена му е загинала при катастрофа на връщане от празничен обяд с роднини.

Рейчъл плачеше неутешимо.

– Ех, да можех да съм си вкъщи с нея този уикенд – с насълзени очи каза баща ѝ на журналистите. – Това изобщо нямаше да се случи.

„Трябваше да се сетиш още преди години“ – мислено извика Рейчъл. Омразата ѝ към него се усилваше с всеки миг.

От този момент тя окончателно го изхвърли от сърцето си. Сенаторът сякаш не забеляза – изведнъж стана много зает да използва състоянието на покойната си съпруга, за да си осигури номинацията на своята партия за президент. Съчувствието на хората също не му бе излишно.

И досега, след цели три години, дори от разстояние сенаторът правеше живота на Рейчъл самотен. Кандидатурата на баща ѝ за Белия дом отлагаше за неопределен срок мечтите ѝ да срещне достоен мъж и да създаде семейство. Беше ѝ много по-лесно напълно да се откъсне от обществото, отколкото да се справя с безкрайния поток от алчни за власт вашингтонски ухажори, надяващи се да грабнат тгуващата по майка си потенциална „първа дъщеря“, докато това все още им е по силите. Дневната светлина започваше да помръква. В Арктика беше късна зима – период на постоянен мрак. Навлизаха в земята на вечната нощ.

Слънцето потъна под хоризонта. Продължаваха на север и скоро се появи бяла три четвърти луна, увиснала в кристалния полярен въздух. Далеч под тях искряха океански вълни; айсбергите приличаха на диаманти, пришити към тъмна мрежа за коса.

Накрая Рейчъл забеляза мъгливите очертания на суша. Но не бе онова, което очакваше. От океана пред тях се извиси огромна покрита със сняг планина.

– Планини? – объркано попита тя. – Нима има планини на север от Гренландия?

– Очевидно – също толкова изненадано отвърна пилотът.

Когато носът на изтребителя се наклони надолу, Рейчъл се почувства странно безтегловна. Въпреки писъка в ушите си чуваше честите електронни сигнали в кабината. Пилотът очевидно използваше някакъв насочващ радар.

Когато се спуснаха под хиляда метра височина, Рейчъл огледа

огрения от луната пейзаж. От полите на планината започваше снежна равнина, която стигаше до океана на петнадесетина километра оттам и свършваше с ледена скала, която вертикално потъваше във водата.

И тогава я забеляза. Гледка, каквато не беше виждала никога. Отначало си помисли, че е някаква оптична илюзия. Ококори се, неспособна да проумее какво е това. Колкото повече се снижаваше самолетът, толкова по-ясен ставаше образът.

„Какво е това, за Бога?“

Сякаш някой бе прокарал по снега три грамадни сребърни ивици, минаващи успоредно на крайбрежната скала. Едва когато изстребителят се спусна под сто и петдесет метра, оптичната илюзия се изясни. Трите сребърни ленти бяха дълбоки вдлъбнатини, широки над тридесет метра, пълни със заледена вода. Помежду им имаше високи диги от сняг.

Самолетът започна да се разтърсва от силната турбулентност. Рейчъл чу спускането на колесника, но не видя писта. Докато пилотът се мъчеше да задържи изстребителя под контрол, тя надникна навън и видя две редици мигащи светлини от двете страни на най-външната ледена бразда. И с ужас разбра какво се готви да направи пилотът и възкликна:

– Нима ще кацнем върху леда?

Той не отговори. Беше се съсредоточил върху брулеция вятър. Докато намаляваха скоростта и се спускаха към ледения канал, младата жена се вцепени от ужас. От двете страни на самолета се издигаха високи снежни валове и тя затаи дъх. Съзнаваше, че и най-малката грешка ще е равносилна на сигурна смърт. Разтърсващият се изстребител се спусна още по-ниско между дигите и турбулентцията внезапно изчезна. Заслонен от вятъра, самолетът леко кацна върху леда.

Задните му дюзи зареваха и Рейчъл въздъхна. Продължиха още стотина метра и спряха до червена ивица, очертана със спрей върху ледената повърхност.

Надясно не се виждаше нищо освен снежна стена – страната на снежната дига. Наляво – също. Имаше видимост само напред... безкрайна ледена шир. Рейчъл се чувстваше така, все едно е кацнала на мъртва планета. Освен червената ивица нямаше други признаци на живот.

И тогава го чу – другия двигател. Мощен. Звукът се усиливаше, докато накрая се появи машина – голям многоверижен снегоход. Висок и вретеновиден, той приличаше на футуристично насекомо, приближаващо се към тях на въртящи се крака. Високо върху шасито се издигаше плексигласова кабина с няколко прожектора, които осветяваха пътя.

Снегоходът спря точно до изстребителя. Вратата на плексигласовата

кабина се отвори и по стълбата се спусна мъж. От главата до петите бе увит в пухкав бял костюм, който оставяше впечатлението, че е пълен с въздух. Все пак това странно място се оказваше обитаемо. Мъжът даде знак на пилота да отвори купола. Нахлулият вятър вледени Рейчъл до костите. „Затвори тъпия капак!“

– Госпожице Секстън – извика непознатият. – От името на НАСА ви приветствам с добре дошла.

Тя трепереше. „Много благодаря“.

– Моля, разкопчайте ремъците си, оставете шлема в самолета и слезте. Имате ли въпроси?

– Да – извика Рейчъл. – Къде се намирам?

Марджъри Тенч – главен съветник на президента – приличаше на куц скелет. Длъгнестата ѝ мършава фигура сякаш се състоеше само от стави и крайници. Кожата на намусеното ѝ лице приличаше на пергамент, пробит от две безизразни очи. На петдесет и една години тя изглеждаше на седемдесет. Във Вашингтон почитаха Тенч като богиня на политическата сцена. Говореше се, че притежавала аналитични способности, граничещи с ясновидство. Десетилетието, през което бе оглавявала Бюрото за научно-техническо разузнаване на държавния департамент, беше донаточило гибелно острия ѝ критичен ум. За нещастие, политическите ѝ умения се придружаваха от леден характер, който малцина можеха да изтърпят повече от няколко минути. Марджъри Тенч имаше мозък на суперкомпютър – и същата топлина. Въпреки това президентът Зак Херни спокойно понасяше чудатостите ѝ, още повече че можеше да се каже, че почти изцяло дължи поста си на интелигентността и усърдието ѝ.

– Здравей, Марджъри. – Президентът стана да я поздрави. – С какво мога да ти помогна? – Не я покани да седне. Обичайните любезности не се отнасяха за жени като Марджъри Тенч. Ако искаше да седне, тя изобщо нямаше да чака да ѝ предложат.

– Виждам, че сте насрочили срещата с персонала за четири следобед. – Гласът ѝ бе прегракнал от цигарите. – Чудесно.

Тенч закрачи назад-напред и Херни усети, че сложните зъбни колела на мисълта ѝ се въртят като бесни. Беше ѝ благодарен. Марджъри Тенч бе една от малкото избраници сред президентските служители, които знаеха всичко за откритието на НАСА, и нейната политическа вещина помагаше на президента да планира стратегията си.

– Този дебат по Си Ен Ен в един часа... – Тя се закашля. – Кого ще пратите да се дърли със Секстън?

Херни се усмихна.

– Един младши говорител от предизборния ми щаб. – Политическата тактика на дразнене на „рибаря“, като не му пращат големи риби, беше стара като самите дебати.

– Имам по-добра идея – заяви Тенч и пустите ѝ очи срещнаха неговите. – Пратете мен.

Зак Херни се сепна.

– Теб ли? – „Какво е намислила, по дяволите?“ – Марджъри, ти не се занимаваш с медиите. Пък и ако пратя главната си съветничка, какво впечатление ще направя? Хората ще си помислят, че сме изпаднали в паника.

– Точно така.

Херни я погледна изпитателно. Какъвто и странен план да се мътеше в главата ѝ, той в никакъв случай нямаше да ѝ позволи да излезе по Си Ен Ен. Всеки, който бе виждал Марджъри Тенч, знаеше, че има основание да работи зад кулисите. Тя имаше страховит вид – определено не беше лицето, което трябваше да поднесе посланието на Белия дом.

– Аз поемам дебата по Си Ен Ен – повтори Тенч. Този път не искаше разрешение.

– Марджъри, хората на Секстън със сигурност ще заявят, че присъствието ти по Си Ен Ен е доказателство за страха на Белия дом – обзет от безпокойство, опита друга тактика президентът. – Ако пратя тежката артилерия, ще си помислят, че сме отчаяни.

Тя мълчаливо кимна и запали цигара.

– Колкото по-отчаяни изглеждаме, толкова по-добре.

През следващите шестдесет секунди Марджъри Тенч очерта причините президентът да я прати на дебата по Си Ен Ен вместо някой нископоставен говорител. Когато свърши, Херни можеше само смаяно да я зяпне.

Марджъри Тенч отново доказваше, че е политически гений.

18

Леденият шелф на Милн е най-голямата монолитна ледена маса в Северното полукълбо. Разположен на север от осемдесет и втория паралел по най-северното крайбрежие на остров Елзмир, леденият шелф на Милн е широк шест и половина километра и достига дебелина над деветдесет метра.

Щом се качи в плексигласовата кабина на снегохода, Рейчъл с благодарност си сложи очакващите я на седалката канадка и ръкавици. От вентилаторите струеше топъл въздух. На леда навън двигателите на изребителя изреваха и той се понесе по пистата.

Рейчъл уплашено попита:

– Излита ли?

Новият ѝ домакин кимна и каза:

– Тук се допускат само научният и непосредственият поддържащ персонал на НАСА.

Самолетът се издигна в мрачното небе и Рейчъл внезапно се почувства захвърлена на самотен остров.

– Оттук ще продължим със снегохода – каза мъжът. – Административният директор ви очаква.

Тя впери очи в сребристия леден път пред тях и се опита да си представи какво прави тук административният директор на НАСА.

– Тръгваме! – извика мъжът и дръпна няколко лоста. Машината се завъртя на деветдесет градуса като танк и се обърна точно срещу високата снежна дига.

Обзета от страх, Рейчъл се вторачи в стръмната стена. „Да не би да иска да...“

– Напред! – Водачът отпусна амбреажа и снегоходът се понесе право към склона. Рейчъл изписка и се вкопчи в седалката. Когато се блъснаха в стената, шипестите вериги се врязаха в снега и машината започна да се катери. Младата жена бе сигурна, че ще се преобърнат, но кабината оставаше изненадващо хоризонтална. Когато стигнаха до върха на дигата, мъжът спря и усмихнато погледна преbledнялата си пътничка.

– Опитайте да го направите с обикновен снегоход! Използвахме амортизьорите на марсианския всъдеход. Получи се страхотно.

Рейчъл едва успя да кимне.

– Супер.

От върха на снежната дига се разкриваше невероятна гледка. Пред тях се издигаше още една висока стена, а зад нея се простираше гладка ледена шир с едва забележим наклон. Стреният от луната лед постепенно се стесняваше в далечината и плавно се издигаше към планинските склонове.

– Това е ледникът на Милн. – Шофьорът посочи планината. – Започва оттам и се спуска към широката делта, в която се намираме.

Той подкара напред и Рейчъл отново се вкопчи в седалката, докато огромната машина бързо се носеше надолу по стръмната стена. Прекосяха следващата ледена река и се изкачиха по дигата зад нея. Когато се спуснаха, снегоходът потегли по ледника.

– Далеч ли е? – Рейчъл не виждаше пред тях нищо, освен лед.

– Три километра.

Струваше й се далече. Вятърът безмилостно шибаше снегохода и разтърсваше плексигласа, сякаш се опитваше да ги запрати назад към морето.

– Това е постоянно въздушно течение – извика шофьорът. – Свиква се с него! – После й обясни, че силният вихър е резултат от тежкия студен въздух, „стичач“ се по ледника като бушуваща река. – Това е единственото място на света, където адът наистина замръзва! – прибави домакинът и със смях.

След няколко минути Рейчъл видя в далечината мъгливи очертания – силует на огромен бял купол. „Какво е това, по дяволите?“

– Адски голямо иглу, нали? – пошегува се шофьорът.

Рейчъл се втренчи в „иглуто“. Приличаше на умалена Хюстънска обсерватория.

– НАСА го монтира преди десет дни – поясни мъжът. – Многостепенен надуваем плексиполисорбат. Надува се на части, сглобява се и цялата сграда се закрепва за леда с колове и кабели. Прилича на голяма палатка, но всъщност е прототип на подвижен купол, който се надяваме някой ден да използваме на Марс.

Рейчъл впери поглед в странната постройка.

– И тъй като НАСА още не е пратила хора на Марс, сте решили да си направите една голяма екскурзия тук, така ли?

Шофьорът се засмя.

– Всъщност аз бих предпочел Таити, обаче съдбата не ни пита, нали?

Тя неуверено погледна сградата. Белезникавият купол призрачно се очертаваше на тъмния фон на небето. Снегоходът спря пред малка

врата, която тъкмо се отваряше. Снегът заблестя на струящата отвътре светлина. От вратата излезе мъж, истински исполин с рунтав черен пуловер, който правеше тялото му още по-огромно. Приличаше на мечок.

Рейчъл не се съмняваше кой е великанът: Лорънс Екстром, административният директор на НАСА.

Шофьорът се засмя:

– Не се оставяйте ръстът му да ви заблуди. Този мъжага е истинско котенце.

„По-скоро тигър“ – помисли си Рейчъл, която добре познаваше репутацията на Екстром. Говореше се, че отхапвал главите на онези, които застанат на пътя на мечтите му.

Когато слезе от снегохода, вятърът едва не я отвя. Тя се уви в канадката и тръгна към купола.

Екстром я посрещна по средата на пътя и протегна грамадната си лапа.

– Благодаря ви, че дойдохте, госпожице Секстън.

Рейчъл колебливо кимна и надвика воя на вихъра.

– Честно казано, не съм сигурна, че имах друг избор.

На хиляда метра оттам Делта Едно наблюдаваше с инфрачервен бинокъл как административният директор на НАСА въвежда Рейчъл Секстън в купола.

Директорът на НАСА Лорънс Екстром беше великан, румен и грубоват като разгневен скандинавски бог. Острата му руса коса бе подстригана късо над набръчканото му чело, а месестият му нос беше покрит с мрежа от венички. В момента очите му бяха изцъклени от безброй безсънни нощи. Влиятелен авиокосмически стратег и оперативен съветник в Пентагона преди да получи поста си в НАСА, Екстром имаше репутация на груб човек, която можеше да се сравнява само с безспорната му всеотдайност към проекта, с който е ангажиран.

Рейчъл Секстън го последва по странен лабиринт от полупрозрачни коридори, сякаш направени от листове матов найлон, закачени на опънати кабели. Под нямаше – само плътен лед, покрит с гумирани пътеки, за да не се хлъзга човек. Прекосиха спартанска жилищна част, снабдена с легла и химически тоалетни.

Слава Богу, въздухът бе топъл, макар да се носеха онези неопределими миризми, които винаги придружават хората, затворени в тясно пространство. Някъде бучеше генератор, очевидно източник на електричеството, с което светеха голите крушки, закачени на кабели в коридора.

– Госпожице Секстън – изсумтя Екстром, докато енергично я водеше неизвестно накъде. – Още отначало ще бъда откровен с вас, – Гласът му издаваше всичко друго, но не и радост от пристигането на Рейчъл. – Вие сте тук, защото така пожела президентът. Зак Херни е мой личен приятел и верен поддръжник на НАСА. Аз го уважавам. Длъжник съм му. И му вярвам. Не оспорвам преките му заповеди даже когато не ми харесват. И за да няма никакви недоразумения, искам да знаете, че не споделям въодушевлението на президента от вашето участие.

Рейчъл можа само да го зяпне. „И изминах пет хиляди километра, за да ме посрещнат така?“ Този тип не беше много гостоприемен.

– При цялото ми уважение, и аз съм тук по заповед на президента – не му остана дължна тя. – Не ми е известна целта на присъствието ми тук. Съгласих се да дойда на доверие.

– Чудесно – заяви Екстром. – Тогава ще говоря направо.

– Започнахте адски добре.

Грубата реакция на Рейчъл, изглежда, сепна директора. Той забави крачка за миг, погледна я и в очите му проблесна нещо. После той

тежко въздъхна и отново ускори ход.

– Разберете, вие се включвате в секретен проект на НАСА против моето желание. Не само че представлявате НРС, чийто директор си умира да обижда служителите на НАСА като безотговорни дечурлига, но и сте дъщеря на човека, който е превърнал в цел на живота си да съсипе моето Управление. Това би трябвало да е звездният миг на НАСА – моите хора напоследък търпят много критики и заслужават да се насладят на славата. Заради армията от скептици, оглавявана от вашия баща обаче, НАСА се намира в политическа ситуация, в която моите усърдни служители са принудени да споделят славата с шепа цивилни учени и дъщерята на човека, който се опитва да ни унищожи.

„Аз не съм баща си“ – искаше да извика Рейчъл, но това едва ли беше моментът да спори за политика с шефа на НАСА.

– Не съм дошла тук заради славата, господин Екстром.

Той я изгледа ядосано.

– Може да установите, че нямате друг избор.

Отговорът му я изненада. Въпреки че президентът Херни не бе казал нищо конкретно в смисъл, че Рейчъл може да му помогне по някакъв „публичен“ начин, Уилям Пикъринг определено беше изразил подозренията си, че тя може да се превърне в политическа пионка.

– Искам да знам какво правя тук – заяви младата жена.

– И аз. Това просто не ми е известно.

– Моля?

– Президентът ме помоли подробно да ви осведомя за нашето откритие веднага щом пристигнете. Негова работа си е каква роля иска да ви възложи в този цирк.

– Той ми каза, че вашата система за наблюдение на Земята е направила някакво откритие.

Екстром пак я погледна, но не спря.

– Доколко сте запозната с проекта СНЗ?

– СНЗ е съзвездие от пет сателита на НАСА, които наблюдават Земята – картографират океаните, анализират разломи, следят топенето на полярния лед, търсят полезни изкопаеми...

– Чудесно – прекъсна я той. Не изглеждаше впечатлен. – Значи знаете за последното допълнение към съзвездието на СНЗ? Казва се ПОСП.

Рейчъл кимна. Полярният орбитален скенер на плътността (ПОСП) имаше за цел да помогне за определянето на резултатите от глобалното затопляне.

– Доколкото разбирам, ПОСП измерва дебелината и твърдостта на

полярната ледена шапка.

– По същество, да. Сателитът използва спектрален анализ, за да определя дебелината на големи райони и да открива меки точки в леда – киша, вътрешно топене, големи пукнатини, които са индикатори за глобално затопляне.

Рейчъл познаваше методиката за определяне на плътността и дебелината на леда. Нещо като подземен ултразвук. Сателитите на НРС прилагат аналогичен метод за търсене на подземни аномалии в Източна Европа и за откриване на масови гробове, потвърждаващи, че наистина има етнически чистки.

– Преди две седмици ПОСП премина над този леден шелф и забележа аномалия, която не приличаше на нищо познато – продължи Екстром. – На шейсет метра под повърхността, сред плътен лед – аморфна маса с диаметър около три метра.

– Воден джоб? – предположи Рейчъл.

– Не. Не беше течна. Странно, тази аномалия беше по-твърда от заобикалящия я лед.

Тя се замисли.

– Ами... може би камък или нещо подобно?

Рейчъл зачака обяснението. Така и не го дочака. „Тук съм, защото НАСА е открила голяма скала в леда?“

– Когато обаче ПОСП изчисли плътността на тази скала, веднага пратихме група да я анализира. Оказа се, че скалата в леда под нас е значително по-плътна от всички видове скали на остров Елзмир. Всъщност по-плътна от всички видове скали, които се срещат в радиус от шестстотин километра.

Рейчъл погледна леда под краката си и си представи скалата някъде там долу.

– Искате да кажете, че някой я е поставил там, така ли?

Екстром се подсмихна.

– Камъкът тежи повече от осем тона. Намира се под шейсет метра плътен лед, което значи, че не е бил докосван над триста години.

Рейчъл уморено последва директора по дълъг тесен коридор, пазен от двама въоръжени служители.

– Предполагам, че има логично обяснение за присъствието на камъка... и за цялата тази потайност, нали? – попита тя.

– Определено – невъзмутимо потвърди той. – Скалата, която откри ПОСП, е метеорит.

Рейчъл се закова в средата на коридора и го зяпна.

– Метеорит ли?! – Обзе я разочарование. След големите приказки на президента това и се струваше абсолютно безинтересно. „Това откритие ли ще оправдае всички досегашни разходи и грешки на НАСА?“ Какво си въобразяваше Херни? Да, метеоритите бяха едни от най-редките скали на Земята, но НАСА постоянно се натъкваше на метеорити.

– Този метеорит е един от най-големите, откривани досега – продължи Екстром и този път спря. – Според нас е част от по-голям метеорит, паднал в Северния ледовит океан през осемнайсети век. Тази скала най-вероятно е била изхвърлена при удара в океана, паднала е върху ледника на Милн и бавно е била затрупана от сняг през последните триста години.

Рейчъл се намръщи. Това откритие не променяше нищо. Испита растящото подозрение, че е свидетелка на раздута реклама от страна на НАСА и Белия дом – две отчаяни институции, които се опитваха да превърнат една случайна находка в съкрушителна победа на Управлението.

– Не изглеждате впечатлена – отбеляза Екстром.

– Просто очаквах нещо... друго.

Той присви очи.

– Толкова голям метеорит е много рядка находка, госпожице Секстън. В света са открити само няколко по-големи.

– Разбирам...

– Но проблемът не е в големината му.

Тя само го гледаше.

– Ако ми позволите да довърша, ще научите, че тази скала проявява някои удивителни особености, каквито досега не са наблюдавани в нито един друг метеорит – продължи Екстром. – Нито голям, нито малък. – Той посочи коридора. – Ако ме последвате, ще ви заведе при човек, който ще ви обясни нещата по-компетентно от мен.

– По-компетентно от директора на НАСА?

Скандинавските очи на Екстром я изгледаха гневно.

– Този човек е по-компетентен, госпожо Секстън, защото е цивилен. Тъй като сте професионален експерт по анализ на данни, предпочитате да получавате сведенията си от безпристрастен източник, нали?

Нямаше какво да му отговори.

Последва го по тесния коридор, завършващ с тежка черна завеса. Иззад нея се чуваше вибриращ шепот на безброй гласове – отекващи като в огромно празно пространство.

Управителят безмълвно посегна и дръпна завесата. Рейчъл бе заслепена от ярка светлина. Тя колебливо пристъпи напред в блестящото

Метеоритът

пространство, погледна помещението пред себе си и смаяно ахна.

– Боже мой! – промълви тя. „Какво е това?“

Студиото на Си Ен Ен край Вашингтон е едно от общо двеста и дванадесетте по целия свят, свързани сателитно с централата на Търнър Бродкастинг Систъм в Атланта.

В 13:45 лимузината на сенатор Седжуик Секстън спря на паркинга. Сенаторът самодоволно слезе и тръгна към входа заедно с Гейбриъл. Посрещна ги шишкав продуцент с възторжена усмивка.

– Сенатор Секстън – възкликна продуцентът. – Добре дошли. Страхотна новина. Току-що научихме кого ви праща Белият дом за спаринг-партньор. – Той се ухили и посочи към студиото.

Секстън погледна през стъклото и едва не падна. През дима на цигарата си го зяпаше най-грозното лице в политическия свят.

– Марджъри Тенч? – изпелтечи Гейбриъл. – Какво прави тук тъкмо тя, по дяволите?

Сенаторът нямаше представа, но каквато и да беше причината, присъствието на Тенч в студиото бе фантастична новина – ясен признак, че президентът преминава към отчаяни действия. Защо иначе пращаше главната си съветничка на фронтовата линия? Зак Херни вадеше тежката артилерия и Секстън се зарадва на откриващата му се възможност.

„Колкото по-голям е противникът, толкова по-тежко пада“.

Не се съмняваше, че Тенч ще е коварен опонент, но докато се взираше в нея, не можеше да не си помисли, че президентът е допуснал сериозна грешка в преценката си. Марджъри Тенч изглеждаше отвратително. В момента седеше прегърбена на стола си, пушеше и движеше дясната си ръка в плавен ритъм към тънките си устни като исполинска хранеща се богомолка.

Секстън бе виждал злобната мутра на главната съветничка на Белия дом в няколко списания, но не можеше да повярва, че това е едно от най-влиятелните лица във Вашингтон.

– Това не ми харесва – обади се Гейбриъл.

Секстън не я чу. Колкото повече мислеше, толкова повече му харесваше тази възможност. Още по-важна от неприятното лице на Тенч бе репутацията ѝ по един ключов въпрос: Марджъри Тенч категорично твърдеше, че водещата роля на Америка в бъдеще може да се осигури единствено чрез техническо превъзходство. Тя решително поддържаше държавните научноизследователски програми и на първо място НАСА.

Мнозина смятаха, че тъкмо Тенч е задкулилната фигура, която е причина за толкова непоколебимата подкрепа на президента за Управлението.

Сенаторът се зачуди дали президентът не я наказва за всичките й лоши съвети, свързани с подкрепата за НАСА. „Дали не хвърля главната си съветничка на вълците?“

Гейбриъл Аш наблюдаваше през стъклото Марджъри Тенч и изпитваше все по-силна тревога. Тази жена беше адски умна и появата ѝ бе неочаквана. Тези два факта я смущаваха. Като се имаше предвид позицията на Тенч за НАСА, изглеждаше неблагоприятно президентът да я прати срещу сенатор Секстън. Но Херни определено не беше глупак. Нещо подсказваше на Гейбриъл, че този дебат няма да мине добре.

Тя вече усещаше, че сенаторът точи лиги и се готви да се възползва от шанса, което изобщо не успокояваше безпокойството ѝ. Секстън имаше навика да прекалява, когато е уверен в себе си. Въпросът за НАСА бе дал тласък на кампанията му, но напоследък сенаторът прекалено много го експлоатираше. Много кандидати бяха изгубили предизборната борба, защото се бяха опитвали да нокаутират противника си, когато просто беше трябвало да издържат до края на рунда. Продуцентът, изглежда, с нетърпение очакваше предстоящия кървав двубой.

– Да започваме, господин сенатор.

Секстън тръгна към студиото, но Гейбриъл го хвана за ръкава.

– Знам какво си мислите – прошепна тя. – Но внимавайте. Не преигравайте.

– Да преигравам ли? – ухили се сенаторът.

– Не забравяйте, че тази жена си разбира от работата.

Секстън се подсмихна многозначително.

– Аз също.

21

Грамадното главно помещение на купола на НАСА щеше да представява странна гледка навсякъде другаде по света, но фактът, че се издигаше върху арктическия леден шелф, много повече затрудняваше Рейчъл Секстън да го възприеме. Вдигнала поглед към сглобения от бели триъгълници футуристичен купол, тя се чувстваше като в исполински санаториум. Облите стени се спускаха към ледения под, където като стражи бяха подредени множество халогенни прожектори, хвърлящи силна светлина нагоре и обгръщащи цялата зала в призрачно сияние.

По ледения под бяха пръснати черни дунапренови пътеки сред лабиринт от портативни лаборатории, край които работеха тридесетина-четиридесет облечени в бяло учени от НАСА. Всички разговаряха оживено и весело и Рейчъл веднага усети обхваналото ги вълнение. Възбудата от откритието.

Докато обикаляха купола, тя забеляза изненаданите недоволни изражения на хората, които я бяха познали. Шепотът им ясно се чуваше в просторното помещение.

– Това не е ли дъщерята на сенатор Секстън?

– Какво прави тук точно тя, по дяволите?

– Не мога да повярвам, че шефът изобщо разговаря с нея!

Рейчъл почти очакваше да види прободени с игли кукли на баща си по стените. Освен враждебност обаче тя ясно усещаше и самодоволство – сякаш хората от НАСА знаеха кой ще се смее последен.

Екстром я поведе към няколко маси и един самотен мъж, седнал зад компютърен пулт. За разлика от белите термокостюми, в които бяха облечени всички останали, той носеше черно поло, кадифен панталон и тежки обувки. Беше с гръб към тях.

Управителят помоли Рейчъл да изчака, докато отиде да поговори с него. След малко мъжът с полото кимна и изключи компютъра си. Екстром се върна при нея и каза:

– Сега ще ви поеме господин Толанд. И той е човек на президента, така че би трябвало да намерите общ език. Ще дойда по-късно.

– Благодаря.

– Чували сте за Майкъл Толанд, нали?

Като продължаваше да се удивлява на невероятната обстановка, Рейчъл сви рамене.

– Името му не ми говори нищо.

Широко усмихнат, мъжът с полото се приближи към нея.

– Нищо не ви говори значи? – Дълбокият му глас звучеше дружелюбно. – Най-хубавата новина, която чувам днес. Вече си мислех, че никога няма да имам възможност да направя впечатление на някого.

Рейчъл го погледна и се вцепени. Веднага позна красивото му лице. Цяла Америка го познаваше.

– А, вие сте онзи Майкъл Толанд. – Докато мъжът се ръкуваше с нея, тя се изчерви.

Когато президентът ѝ каза, че е събрал група цивилни учени, за да потвърдят откритието на НАСА, Рейчъл си представи разни смотаняци с калкулатори в ръце. Майкъл Толанд беше тъкмо обратното. Една от най-известните „научни звезди“ в страната, той водеше седмично документално предаване, наречено „Удивителните морета“, в което срещаше зрителите с приказни океански феномени – подводни вулкани, триметрови морски червеи, цунамита. Медиите го обявяваха за новия Жак-Ив Кусто и Карл Сейгън, взети заедно, и възхваляваха знанията, неуморния ентузиазъм и жаждата му за приключения, комбинация, станала причина за изключителния рейтинг на „Удивителните морета“. Естествено, признаваха повечето критици, суровата красота и скромното обаяние на Толанд също допринасяха за популярността му сред женската публика.

– Господин Толанд... – запъна се Рейчъл. – Аз съм Рейчъл Секстън.

Той се усмихна.

– Здравсти, Рейчъл. Казвай ми Майк.

Рейчъл установи, че езикът ѝ се е завързал на възел. Обземаше я сетивно претоварване... куполът, тайните, неочакваната среща с телевизионна звезда.

– Изненадана съм, че ви виждам тук – смотолеви тя. – Президентът спомена, че е събрал цивилни учени, за да потвърдят откритието на НАСА, но очаквах... – Младата жена се поколеба.

– Истински учени ли? – ухили се Толанд.

Рейчъл се изчерви още повече.

– Нямах това предвид.

– Не се бойте – успокои я той. – Откакто съм тук, чувам все същото.

Директорът се извини и тръгна нанякъде. Толанд любопитно се обърна към Рейчъл.

– Директорът ми каза, че сте дъщеря на сенатор Секстън.

Тя кимна. „За съжаление“.

– Шпионин на Секстън в тила на врага?

– Фронтът не винаги е там, където си мисли човек.

Неловко мълчание.

– Е, обяснете ми какво прави световно известен океанолог като вас на ледник с група ракетни специалисти от НАСА – побърза да каже Рейчъл.

Толанд се подсмихна.

– Един човек, който много приличаше на президента, ме помоли да му направя услуга. Понечих да му кажа да върви по дяволите, обаче кой знае защо, от устата ми се изплъзна: „Разбира се, господин президент“.

Рейчъл се засмя за пръв път от сутринта.

– Не сте единственият.

Въпреки че повечето звезди на живо изглеждаха по-дребни, тя си помисли, че Майкъл Толанд всъщност е по-висок. Кафявите му очи бяха също толкова живи и огнени, колкото и по телевизията, гласът му излъчваше същата скромна топлина и въодушевление. На около четиридесет и пет години, той имаше обветрено лице и гъста черна коса, която падаше върху челото му. Волевата му брадичка и безгрижното му поведение излъчваха самоувереност. Когато се бе ръкувал с Рейчъл, мазолестата му длан ѝ напомни, че той не е типичен телевизионен водещ, а по-скоро моряк и изследовател.

– Честно казано, според мен съм тук повече заради рекламната ми стойност, отколкото заради научните си знания – призна Толанд. – Президентът ме помоли да направя документален филм за откритието.

– Документален филм ли? За метеорит? Но вие сте океанолог?!

– Тъкмо това му отговорих и аз! Но той възрази, че не познавал специалисти, които да правят филми за метеорити. Моето участие щяло да спомогне за потвърждаване на достоверността на тази находка. Явно има намерение да излъчи филма ми като част от тазвечерната пресконференция, на която ще оповести откритието.

„Звезда, която рекламира кампанията му“. Рейчъл усещаше ловките политически маневри на Зак Херни. Често обвиняваха НАСА, че изявленията ѝ били неразбираеми за публиката. Не и този път. Бяха привлекли най-добрия популяризатор на науката, лице, което американците вече познаваха и на което вярваха.

Толанд посочи отсрещната страна на купола, където кипяха приготовления за пресконференция. На леда имаше син килим, телевизионни камери, прожектори, дълга маса с няколко микрофона. Някой опъваше за фон огромно американско знаме.

– Това е за довечера – поясни ученият. – Директорът на НАСА и хората му ще установят сателитна връзка с Белия дом, за да участват в предаването на президента в осем.

„Чудесно“ – помисли си Рейчъл. Радваше се, че Зак Херни не възнамерява напълно да отреже НАСА от съобщението.

– Е, никой ли няма все пак да ми обясни какво му е толкова особеното на този метеорит? – въздъхна тя.

Той повдигна вежди и тайнствено и се ухили.

– Всъщност е най-добре да се види какво му е толкова особеното на този метеорит, а не да се обясни. – Толанд й даде знак да го последва към съседното работно място. – Човекът, който работи там, може да ви покаже много образци.

– Какви образци? Наистина ли сте взели образци от метеорита?

– Естествено. Със сонда. Всъщност именно първите проби са показали на НАСА значението на находката.

Без да знае точно какво да очаква, Рейчъл последва Толанд до едно бюро, на което имаше чаша кафе, скални образци, шублер и други инструменти. От кафето се вдигаше пара. Не се виждаше никой.

– Марлинсън! – извика Толанд и се заоглежда. Не получи отговор, въздъхна ядосано и се обърна към Рейчъл. – Сигурно се е изгубил в опит да намери сметана за кафето. Казвам ви, бил съм на специализация в Принстън с тоя човек, и той се губеше в собственото си общезитие. Получи националния научен медал за астрофизика. Страхотна личност.

Рейчъл ахна.

– Марлинсън ли? Да не би случайно да имате предвид прочутия Корки Марлинсън?

Толанд се засмя.

– Същия.

Тя се смая.

– Корки Марлинсън е тук? – Идеите на Марлинсън за гравитационните полета бяха станали легендарни сред сателитните инженери в НРС. – И Марлинсън ли е сред цивилните учени, повикани от президента?

– Да, един от истинските учени.

„Определено е истински“ – помисли си Рейчъл. Корки Марлинсън се радваше на огромно уважение.

– Невероятният парадокс при Корки е, че може да ви изречитира разстоянието до Алфа Кентавър в милиметри, обаче не може да си завърже вратовръзката – засмя се Толанд.

– Нося връзки с готови възли! – разнесе се наблизко добродушен

носов глас. – Удобството над стила, Майк. Твоите холивудски примадо-ни не го разбират!

Рейчъл и Толанд се обърнаха към човека, който се появи иззад огромна камара електронна техника. Бе нисък и топчест и приличаше на мопс – с изпъкнали очи и оредяваща, вчесана върху темето коса. Когато видя, че Толанд е с Рейчъл, той се закова на място.

– Боже Господи, Майк! Ние сме на Северния полюс, а ти пак успя да се уредиш със страхотна хубавица! Знаех си, че трябва да постъпя в телевизията!

Майкъл Толанд видимо се смути...

– Госпожице Секстън, моля да извините доктор Марлинсън. Липсва му тактичност, но пък го компенсира с откъслечни и напълно безполезни знания за нашата вселена.

Корки се приближи.

– За мен е огромно удоволствие, госпожице. Не чух името ви?

– Рейчъл – отвърна тя. – Рейчъл Секстън.

– Секстън ли? – шеговито ахна Корки. – Не сте роднина с онзи ограничен и извратен сенатор, надявам се!

Толанд потръпна.

– Всъщност, Корки, сенатор Секстън е баща на Рейчъл.

Марлинсън овеси нос.

– Знаеш ли, Майк, нищо чудно, че нямам късмет с жените.

22

Прочутият астрофизик заведе Рейчъл и Толанд при бюрото си и започна да рови сред инструментите и скалните образци. Движеше се като навита пружина, която всеки момент ще се развие.

– Добре – възбудено каза той. Почти трепереше. – Госпожице Секстън, предстои ви да чуете краткия курс на Корки Марлинсън за метеоритите.

Толанд намигна на Рейчъл.

– Изтърпете го. Много искаше да стане актьор.

– Да, а пък Майк искаше да стане уважаван учен. – Корки отвори една кутия за обувки, извади три скални образца и ги подреди върху бюрото. – Това са трите главни типа метеорити на света.

Рейчъл ги погледна. Приличаха на неправилни полусфери, големи колкото топки за голф. Явно бяха разрязани на две, за да се види сечението им.

– Всички метеорити се състоят от различни количества никелово-железни сплави, силикати и сулфиди – продължи Корки. – Ние ги класифицираме според съотношението между метала и силикатите в състава им.

Рейчъл вече имаше чувството, че курсът на Корки Марлинсън за метеоритите няма да е много кратък.

– Първият образец тук е метеорит с желязно ядро. – Той посочи един лъскав мастилено черен камък. – Много тежък. Това приятелче е кацнало на Антарктида преди няколко години.

Младата жена разгледа метеорита. Определено приличаше на нещо от друг свят – тежко сивкаво желязо, чиято външна обвивка беше обгорена и почерняла.

– Овъгленият външен пласт е резултат от огромната температура, която се развива при падането на метеорита през атмосферата. Всички метеорити имат такова овъгляване. – Корки бързо се прехвърли на следващия образец. – Този тук е каменно-железен.

Рейчъл забеляза, че и той е овъглен отвън. Вторият камък обаче имаше светло зеленикав оттенък и напречният му разрез приличаше на калейдоскопен колаж от пъстри ъгловати фрагменти.

– Красив е – каза тя.

– Майтапите ли се? Той е прекрасен! – Корки цяла минута обяснява

за големия процент оливин, причина за зеления блясък, после драматично посегна към третия и последен образец и ѝ го подаде.

Рейчъл го взе. Беше сивкавокафяв и приличаше на гранит. Струваше ѝ се по-тежък от земния камък, но не съществено. Единственото укаване, че не е обикновена скала, беше овъглената кора.

– Това се нарича каменен метеорит – с величествена окончателност заяви Корки. – Това е най-разпространеният тип метеорити. Повече от деветдесет процента от метеоритите на Земята спадат към тази категория.

Рейчъл се изненада. Винаги си бе представяла метеоритите по-скоро като първия образец – метални буци с извънземен вид. Метеоритът в дланта ѝ изобщо не изглеждаше извънземен. Ако не се броеше овъглената повърхност, той приличаше на обикновен камък от някой плаж. Корки се облещи от вълнение.

– Метеоритът в ледника на Милн е каменен метеорит – също като този в ръката ви. Каменните метеорити са почти като нашите земни вулканични скали, което затруднява откриването им. Обикновено са комбинация от леки силикати – фелдшпат, оливин, пироксен. Нищо сензационно.

„Напълно съм съгласна“ – помисли си Рейчъл и му подаде образца.

– Това прилича на камък, който някой е хвърлил в огнище.

Корки избухна в смях.

– Ега ти огнището! И най-мощната ядрена пещ не може да се сравнява с топлината, развивана от метеоритите при навлизането им в нашата атмосфера. Направо се разрушават!

Толанд съчувствено се усмихна на Рейчъл.

– И слава Богу.

– Да си представим това приятелче, голямо колкото къща – каза Корки, взе образца от ръката и ѝ го вдигна високо над главата си. – Добре... сега е в космоса... прекосява Слънчевата система... пропито със студ от космическата температура, която достига минус сто градуса.

Толанд се подсмиваше – явно вече бе виждал драматизирането на появата на метеорита на остров Елзмир. Корки започна да спуска образца.

– Нашият метеорит се приближава към Земята... и когато стига съвсем близо, гравитацията ни го привлича... скоростта му се увеличава...

Той спускаше буцата все по-бързо, имитирайки земното

притегляне.

– Сега се движи адски бързо – въздъхна Корки. – С повече от петнайсет километра в секунда! На сто трийсет и пет километра от земната повърхност е подложен на триене с атмосферата. – Той силно разклати камъка, докато го спускаше към леда. – Когато стига на сто километра, започва да излъчва светлина! Сега плътността на атмосферата се увеличава и триенето е невероятно! Въздухът около метеорита се нажежава и повърхностният материал се топи от горещината. – Ученият започна да издава звуци, наподобяващи съскане при пържене. – Сега пада под осемдесет километра и температурата на външния му слой достига осемстотин градуса!

Пред смаяния поглед на Рейчъл прочутият астрофизик още по-ростно разтърси метеорита, като придружаваше демонстрацията с детински звукови ефекти.

– Шейсет километра! – Корки вече викаше. – Нашият метеорит се сблъсква с атмосферната стена. Въздухът е прекалено плътен! Той рязко намалява скоростта си с над триста пъти по силата на гравитацията! – Марлинсън издаде звук като от ударени автомобилни спирачки и забави спускането на камъка – мигновено изстива и престава да свети. Повърхността му се втвърдява и от течна става овъглена.

Когато Корки коленичи за последното действие от представлението си, Толанд изпъшка.

– И накрая нашият огромен метеорит стига до най-долния пласт на атмосферата... – Коленичил на леда, той насочи образа към земята. – Лети към Северния ледовит океан... ъгълът е полегат... пада... все едно ще отскочи от водната повърхност... пада... и... – Астрофизикът допря камъка до леда. – БАМ!

Рейчъл се сепна.

– Ударът е ужасен! Метеоритът избухва. Навсякъде се разхвърчават парчета. – Корки имитира забавено движение и запремята образа по невидимата океанска повърхност към краката на младата жена. – Един фрагмент продължава да се носи към остров Елзмир... Изскача на сушата... – Той го плъзна по езика на обувката ѝ и спря до глезена ѝ. – И накрая спира високо върху ледника на Милн, където снегът и ледът бързо го затрупват и го защитават от атмосферна ерозия. – Марлинсън усмихнато се изправи.

Рейчъл бе впечатлена.

– Доктор Марлинсън, обяснението ви беше изключително...

– Ясно ли? – подсказа и Корки.

Тя се усмихна.

– Да, казано с една дума.

Астрофизикът пак ѝ подаде образца.

– Погледнете разреза.

Рейчъл се втренчи във вътрешността на камъка, ала не забеляза нищо особено.

– Наклонете го към светлината – помогна ѝ Толанд. – И го разгледайте внимателно.

Тя поднесе образца към очите си и го наклони към ослепителните халогенни прожектори. И ги видя – метални включения, блестящи в камъка. Десетки, пръснати из цялото напречно сечение като капчици живак, всяка около милиметър.

– Тези мехурчета се наричат „хондрули“ – поясни Корки. – И се срещат единствено при метеоритите.

Рейчъл се вторачи в тях.

– Никога не съм виждала такова нещо в земна скала.

– И няма да видите! – заяви той. – Хондрулите са геологична структура, която просто не съществува на Земята. Някои са изключително стари – може би най-древните материали във вселената. Други са много по-млади, като тези в ръката ви. Хондрулите в този метеорит датират едва от около сто и деветдесет милиона години.

– Наричате хондрули на сто и деветдесет милиона години млади?!

– По дяволите, да! От космологична гледна точка това е вчера. Въпросът тук обаче е, че този образец съдържа хондрули – категорични доказателства за наличие на метеорит.

– Добре – отвърна Рейчъл. – Хондрулите са категорични доказателства. Ясно.

– И накрая – въздъхна Корки, – ако овъглената кора и хондрулите не ви убедят, ние астрономите имаме един елементарен метод за потвърждаване на метеоритния произход.

– А именно?

Астрофизикът небрежно сви рамене.

– Просто използваме петрографски поляризиращ микроскоп, рентгенов флуоресцентен спектрометър, неутронноактивиращ анализатор или индукционен плазмен спектрометър, за да измерим феромагнитните съотношения.

Толанд изпъшка.

– Сега пък се перчи. Иска да каже, че можем да докажем метеоритния произход на дадена скала просто като измерим химическия ѝ

състав.

– Хей, океанографчето! – подсвирна му Марлинсън. – Хайде да оставим науката на учените, а? – И мигновено се обърна пак към Рейчъл. – Минералът никел се среща в земните скали или в изключително голям, или в изключително малък процент, но няма средни количества. При метеоритите обаче никеловото съдържание се движи в рамките на средните стойности. Ето защо, ако анализираме даден образец и установим, че никеловото съдържание има средна стойност, можем с абсолютна сигурност да гарантираме, че образецът е метеорит.

Рейчъл започваше да губи търпение.

– Добре, господа, овъглени кори, хондрули, средни никелови съдържания, всичко това доказва космически произход. Картинката ми е ясна. – Тя остави образца на бюрото на Корки. – Но защо съм тук?

Марлинсън въздъхна драматично.

– Искате ли да видите образец от метеорита, който НАСА е открила в леда под нас?

„Преди да умра тук, моля ви“.

Този път Корки бръкна в джоба на гърдите си и извади дисковидно камъче. Скалният резен приличаше на компактдиск, имаше дебелина малко над сантиметър и изглеждаше сходен по състав с каменния метеорит, който току-що беше видяла.

– Това е резен от образца, който взехме вчера. – Астрофизикът подаде диска на Рейчъл.

Наглед определено не бе нищо необичайно. Също като предишния образец, това беше оранжево-бял тежък камък. Част от ръба бе овъглена и черна – очевидно сегмент от кората на метеорита.

– Виждам овъглената кора – отбеляза тя.

Корки кимна.

– Да, този образец е от външната част на метеорита, затова има малко кора.

Рейчъл наклони диска към светлината и забеляза металните мехурчета.

– Виждам и хондрулите.

– Чудесно – с напрегнат от вълнение глас отвърна Марлинсън. – И след като анализирах образца с петрографски поляризиращ микроскоп, мога да ви уверя, че никеловото му съдържание е в средните норми – нищо подобно на земна скала. Поздравявам ви, вие категорично потвърдихте, че камъкът в ръката ви е дошъл от космоса.

Рейчъл го погледна смутено.

– Доктор Марлинсън, това е метеорит. Предполага се, че е дошъл от космоса. Пропускам ли нещо?

Корки и Толанд се спогледаха многозначително. Толанд постави ръка на рамото и и прошепна:

– Обърнете го наопаки.

Тя обърна диска, за да разгледа другата му страна. Трябваше й само миг, за да осъзнае какво вижда. И тогава истината се стовари отгоре й като чук.

– Невъзможно! – ахна Рейчъл и вторачена в камъка, осъзна, че представата и за „невъзможно“ току-що завинаги се е променила. В скалата се виждаше нещо, което можеше да се смята за нормално за всеки земен образец, но за метеорит бе абсолютно невъобразимо. – Това е... – заекна Рейчъл, сякаш не можеше да изрече думата. – Това е... насекомо! Този метеорит съдържа фосилно насекомо!

Толанд и Корки широко се усмихваха.

– Добре дошла на борда – каза астрофизикът.

Емоционалната вълна, която заля Рейчъл, за миг я накара да онемее, ала въпреки изумлението си тя ясно виждаше, че тази вкаменелост някога несъмнено е била жив биологичен организъм. Отпечатъкът беше дълъг около осем сантиметра и приличаше на долна страна на голям бръмбар или пълзящо насекомо. Под защитната външна обвивка бяха подредени седем двойки разчленени крака. Самата черупка, изглежда, се състоеше от отделни плочки като на броненосец. На Рейчъл й се зави свят.

– Насекомо от космоса...

– Това е изопод – поясни Корки. – Насекомите имат по три двойки крака, не седем.

Втрещена в камъка, тя изобщо не го чу.

– Ясно се вижда, че тръбната обвивка е сегментирана на плочи като при земните мокрици и все пак двете опасни изпъкналости повече го приближават до въшката – продължи той.

Рейчъл напълно го бе изключила от съзнанието си. Класификацията на видовете нямаше абсолютно никакво значение. Сега всичко ставаше ясно – потайността на президента, възбудата на НАСА...

„В този метеорит има фосил! Не просто бактерия или микроб, а развита форма на живот! Доказателство за съществуване на живот във вселената!“

23

Десет минути след началото на дебата по Си Ен Ен сенатор Секстън се чудеше как изобщо може да се е безпокоил. Марджъри Тенч бе тотално надценявана като опонент. Макар да се славеше с безпощадна прозорливост, главната съветничка се оказваше по-скоро жертвен агнец, отколкото сериозен съперник.

Естествено в началото на разговора Тенч спечели няколко точки, атакувайки идеите на сенатора за стимулиране на раждаемостта като сексистки, но тъкмо когато изглеждаше, че стяга примката, тя допусна лекомислена грешка. Докато питаше как Секстън очаква да финансира образованието, без да увеличава данъците, Тенч направи подигравателна алюзия с постоянните му нападки срещу НАСА.

Въпреки че Секстън определено възнамеряваше да разгледа тази тема към края на дискусиата, Марджъри Тенч бе отворила вратата съвсем рано. „Идиотка!“

– Като стана дума за НАСА – небрежно продължи сенаторът, – бихте ли коментирали упоритите слухове, че Управлението пак е претърпяло провал?

Марджъри Тенч даже не мигна.

– Боя се, че не съм чувала такъв слух. – Тютюнджийският ѝ глас стържеше като шкурка.

– Значи ще го оставите без коментар, така ли?

– Боя се, че да.

Секстън се усмихна злорадо. В света на медийните реплики „без коментар“ се превеждаше като „признавам се за виновен“.

– Ясно – отвърна сенаторът. – Ами слуховете за извънредна тайна среща между президента и директора на НАСА?

Този път на лицето на Тенч се изписа изненада.

– Не съм сигурна за каква среща говорите. Президентът се среща с много хора.

– Естествено. – Секстън реши да действа директно. – Госпожице Тенч, вие решително поддържате Управлението, нали?

Тя въздъхна, сякаш уморена от дребнавите му въпроси.

– Аз съм убедена, че е важно да запазим техническата преднина на Америка – във военната област, промишлеността, разузнаването, телекомуникациите. НАСА определено е част от нашето превъзходство. Да.

Сектън видя, че застаналата зад стъклената стена на студиото Гейбриъл му дава знак с очи да отстъпи, ала той вече предвкушаваше кръв.

– Любопитен съм, госпожице Тенч, дали тъкмо вашето влияние не е причина за упоритата подкрепа на президента за тази очевидно болна организация?

Тенч поклати глава.

– Не. Президентът също твърдо вярва в НАСА. Той сам взима решенията си.

Сектън не вярваше на ушите си. Току-що беше дал на Марджъри Тенч възможност донякъде да оправдае президента, като лично поеме част от вината за финансирането на НАСА. Вместо това тя я прехвърляше върху Херни. „Президентът сам взима решенията си“. Изглежда, Тенч вече се опитваше да се дистанцира от затъващата му предизборна кампания. Нищо чудно. В края на краищата, когато прахът се уталожеше, на Марджъри Тенч щеше да ѝ се наложи да си търси работа.

През следващите няколко минути Сектън и Тенч си нанасяха и отбиваха удари. Тя направи няколко неуспешни опита да промени темата, но сенаторът продължи да я притиска по въпроса за бюджета на НАСА.

– Вие искате да орежете бюджета на НАСА, господин сенаторе, но имате ли представа колко специалисти в областта на високите технологии ще останат безработни? – възрази Тенч.

Сектън едва не ѝ се изсмя. „И смятат тая жена за най-големия ум във Вашингтон?!“ Тя очевидно имаше какво да научи за демографията на страната. Специалистите по високите технологии бяха незначителен брой в сравнение с пълчищата американски работници. Той премина във фронтална атака.

– Тук става дума за спестяване на милиарди, Марджъри, и ако в резултат се наложи неколцина учени от НАСА да се качат на беembeтата си и да закарат пазарните си способности другаде, така да бъде. Поел съм ангажимент да огранича разходите.

Марджъри Тенч замълча, сякаш се олюляваше от последния удар.

Намеси се водещият от Си Ен Ен.

– Госпожо Тенч? Как ще отговорите?

Накрая тя се прокашля.

– Предполагам, просто съм изненадана да чуя, че господин Сектън е готов да демонстрира непоколебимата си позиция срещу НАСА.

Сектън присви очи.

„Добър опит, момиче“.

– Аз не съм срещу НАСА и отхвърлям това обвинение. Просто казвам, че бюджетът на Управлението говори за безконтролното прахосване, което одобрява вашият президент. От НАСА казват, че ще построят космическата станция за осем милиарда, а сега сметката нараства на сто милиарда.

– Американците са лидери, защото си поставяме високи цели и се придържаме към тях в тежки времена – отби удара Тенч.

– Тия приказки за националната гордост не ми минават, Мардж. През последните две години НАСА на три пъти надхвърли бюджета си и пълзеше с подвита опашка при президента за още пари, за да замаже грешките си. Това ли е национална гордост? Ако искате да си говорим за национална гордост, дайте да говорим за силни училища. За всеобщо здравеопазване. За умни деца, растящи в страна на възможностите. Ето това е национална гордост!

Тенч го изгледа гневно.

– Може ли да ви задам един директен въпрос, господин сенаторе?

Секстън не отговори. Просто зачака. Думите на жената прозвучаха бавно и неочаквано твърдо.

– Ако ви кажа, че не можете да проучвате космоса за по-малко средства, отколкото харчи в момента НАСА, напълно ли ще закриете Управлението?

Въпросът се стовари като скала. Може пък в крайна сметка Тенч да не беше чак толкова глупава. Тя току-що изненадващо му бе задала въпрос, изискващ еднозначен отговор и целящ да принуди противника веднъж завинаги да изясни позицията си.

Секстън инстинктивно се опита да маневрира.

– Не се съмнявам, че с правилно управление НАСА може да проучва космоса за много по-малко, отколкото сега...

– Отговорете на въпроса ми, сенатор Секстън. Проучването на космоса е опасна и скъпа работа. Също като строежа на пътнически самолети. Или го правим както трябва – или изобщо не го правим. Рисквете са прекалено големи. Повтарям въпроса: ако станете президент и трябва да вземете решение или да продължите финансирането на НАСА в сегашните размери, или напълно да прекратите космическата програма, кой път ще изберете?

„Мамка му!“ Той погледна Гейбриъл през стъклото. Лицето ѝ изразяваше нещо, което сенаторът вече знаеше. „Ти се ангажира. Бъди директен. Не дрънкай глупости“.

Секстън високо вирна брадичка.

– Да. Ако се изправя пред такова решение, ще пренасоча сегашния бюджет на НАСА към нашата училищна система. Ще избира нашите деца пред космоса.

На лицето на Марджъри Тенч се изписа пълно смайване.

– Изумена съм. Вярно ли чух? Като президент, вие ще прекратите космическата програма на страната?

Секстън кипна. Сега вече Тенч му слагаше думите в устата. Опита се да отблъсне атаката, обаче тя вече говореше.

– Значи официално заявявате, господин сенаторе, че ще ликвидирате организацията, която прати хора на Луната?

– Заявявам, че с космическата надпревара е свършено! Времената се промениха. НАСА вече не играе жизненоважна роля в живота на обикновените американци и все пак ние продължаваме да я финансираме като някога.

– Значи смятате, че космосът не е бъдещето, така ли?

– Космосът очевидно е бъдещето, но НАСА е динозавър! Нека частният сектор проучва космоса. Американските данъкоплатци не бива да бъдат принуждавани да си отварят портфейла всеки път, щом някой вашингтонски инженер поиска да снима Юпитер за един милиард долара. На американците им е омръзнало да продават бъдещето на децата си, за да финансират една остаряла организация, която не дава почти нищо в замяна на колосалните си разходи!

Тенч въздъхна.

– Почти нищо в замяна ли? Освен може би програмата за търсене на извънземен разум, НАСА има огромна възвръщаемост.

Секстън се смя, че програмата за търсене на извънземен разум изобщо се е изплъзнала от устата на Тенч. Страхотен гаф. „Благодаря, че ми напомни!“ Това бе най-дълбоката яма за пари на НАСА. Въпреки че Управлението се беше опитало да направи пластична операция на проекта, като го преименува на „Произход“ и поизмени някои негови цели, той пак си оставаше същият.

– Марджъри – пое инициативата Секстън. – Ще кажа няколко думи за тази програма, само защото вие споменахте за нея.

Колкото и да бе странно, Тенч почти се зарадва да го чуе. Той се прокашля.

– Повечето хора не знаят, че НАСА вече от трийсет и пет години търси извънземни. И това търсене е скъпо – сателитни чинии, огромни приемници, милиони за заплати на учени, които седят на тъмно и слушат празни записи. Това е позорно пилеене на средства.

– Искате да кажете, че там горе няма нищо?

– Искам да кажа, че ако друга държавна институция беше похарчила толкова милиарди за трийсет и пет години, без да даде никакъв резултат, отдавна щяха да я закрият. – Той направи пауза, за да подчертае силата на изявлението си. – След трийсет и пет години, струва ми се, е напълно очевидно, че няма да открием извънземен живот.

– Ами ако грешите?

Секстън извъртя очи към тавана.

– Уф, за Бога, госпожо Тенч, ако греша, ще си изям шапката.

Марджъри Тенч впери мрачните си очи в сенатор Секстън.

– Ще запомня това обещание, господин сенатор. – И за пръв път се усмихна. – Струва ми се, че всички ще го запомним.

На десетина километра оттам в Овалния кабинет Зак Херни изключи телевизора и си наля уиски. Както беше обещала Марджъри Тенч, сенатор Секстън бе налпал стръвта – и кукичката, и кордата, че чак и тежестта.

24

Докато Рейчъл Секстън зяпаше фосилния метеорит в шепата си, Майкъл Толанд широко се усмихваше. На изящното ѝ красиво лице се бе изписала невинна почуда – момиченце, току-що за пръв път видяло Дядо Коледа.

„Знам точно какво изпитваш“ – помисли си той.

Толанд се беше смяял по същия начин, само че преди две денонощия. И той мълчаливо бе зяпнал. Научното и философското значение на метеорита продължаваше да го удивлява, принуждаваше го да преосмисли цялата си представа за природата. Наистина, самият той беше открил няколко неизвестни дотогава дълбокоморски вида, ала тази „космическа буболечка“ представляваше откритие на съвсем друго равнище. Въпреки склонността на Холивуд да представя извънземните като зелени човечета, астробиолозите и любителите бяха единодушни, че като се има предвид самият брой и адаптивност на земните насекоми, ако изобщо бъде открит, извънземният живот по всяка вероятност ще е насекомоподобен.

Насекомите бяха представители на типа антроподи – същества с твърди външни скелети и разчленени крака. С над един милион и двеста и петдесет хиляди известни вида и още около петстотин хиляди неклассифицирани, земните „буболечки“ бяха повече от всички други животни, взети заедно. Те съставляваха деветдесет и пет процента от всички земни видове и изумителните четиридесет процента от биомасата на планетата.

По-важна от многобройността на насекомите обаче беше тяхната устойчивост. От арктическият леден бръмбар до слънчевия скорпион от Долината на смъртта, буболечките обитаваха региони със смъртоносни стойности на температура, сухота и дори налягане. Освен това бяха овладели излагането на най-опасната известна сила във вселената – радиацията. След един ядрен опит през 1945 г. офицери от военновъздушните сили бяха облекли предпазни костюми и бяха проучили епицентъра на взрива – и бяха установили, че хлебарките и мравките продължават да си живеят, сякаш нищо не се е случило. Астрономите бяха стигнали до заключението, че защитният екзоскелет на антроподите ги прави идеални кандидати за обитаване на безброй планети със силна радиация, където не може да живее нищо друго. „Изглежда, астробиолозите са прави

– помисли си Толанд. – Извънземните са буболечки“.

– Не мога да повярвам – като продължаваше да върти фосила в ръце, промълви Рейчъл. – Никога не съм мислила...

– Дайте си малко време да свикнете – ухили се Толанд. – На мен ми трябваше цяло денонощие, за да се окопотя.

– Виждам, че имаме новодошла – каза един нетипично висок азиатец, който се приближи към тях.

При неговата поява Корки и Толанд изведнъж отново станаха официални. Изглежда, вълшебният миг беше отминал.

– Доктор Уейли Мин – представи се мъжът. – Декан на факултета по палеонтология в Калифорнийския университет в Лос Анджелис.

Поведението му се отличаваше с надутата скованост на ренесансов аристократ – той постоянно поглаждаше нелепата си папийонка, която носеше под дълга до коленете жилетка от камилска вълна. Уейли Мин очевидно не бе от хората, които допускат обстановката да влияе на външния им вид.

– Аз съм Рейчъл Секстън. – Ръката ѝ все още трепереше, когато стисна гладката длан на палеонтолога. Той явно също беше от цивилната група на президента.

– За мен ще е удоволствие, госпожице Секстън, да ви разкажа каквото ви интересува за тези фосили.

– И по-добре да не проявявате голям интерес – измърмори Корки.

Мин поправи папийонката си.

– Аз се занимавам с изчезналите антроподи и мегаломорфи. Най-важната особеност на този организъм определено е...

– ... че е форма на живот от друга планета! – прекъсна го астрофизикът.

Мин се намръщи и се прокашля.

– Най-важната особеност на този организъм е, че идеално се вписва в нашата Дарвинова система на земна таксономия и класификация.

Рейчъл го погледна. „Нима могат да класифицират това нещо?“

– Искате да кажете клас, вид и така нататък ли?

– Точно така – потвърди палеонтологът. – Ако беше открит на Земята, този вид щеше да се класифицира като разред изоподи и щеше да попадне в един вид с около две хиляди подвида въшки.

– Въшки ли? – учуди се тя. – Но той е огромен.

– Таксономията няма отношение към големината. Домашните котки и тигрите са роднини. Класификацията се основава на физиологията. Този вид очевидно е въшка: има плоско тяло, седем чифта крака и

възпроизводствена торбичка като на мокрицата. Другите фосили разкриват по-специализирани...

– Какви други фосили?

Мин погледна Корки и Толанд.

– Още ли не знае?

Океанологът поклати глава.

Лицето на Мин просия.

– Госпожице Секстън, още не сте чули най-вълнуващото.

– Има още фосили – намеси се Корки, явно в опит да лиши Мин от това удоволствие. – Още много. – Той забързано вдигна един голям кафяв плик, извади сгънат лист и го разгъна на бюрото пред Рейчъл. – След като взехме няколко образца, спуснахме долу рентгенова камера. Това е графично изображение на напречното сечение.

Тя погледна рентгеновата разпечатка и се наложи да седне. Триизмерният напречен разрез на метеорита гъмжеше от десетки буболечки.

– Палеолитните останки обикновено се откриват в голяма концентрация – поясни Мин. – Често свлачищата масово погребват различни организми, затрупват гнезда или цели колонии.

Корки се ухили.

– Според нас колекцията в метеорита представлява гнездо. – Той посочи една от буболечките. – А това е царичката.

Рейчъл погледна въпросния образец и зяпна. Буболечката изглеждаше дълга над половин метър.

– Тлъста въшка, а? – подметна астрофизикът.

Младата жена смаяно кимна. Представи си въшки, големи колкото самуни хляб, да щъкат насам-натам на някоя далечна планета.

– Земните насекоми са сравнително малки заради гравитацията – поясни Мин. – Те не могат да станат по-големи, отколкото позволяват екзоскелетите им. На планета с по-слаба гравитация обаче насекомите могат да еволюират до наистина огромни според нас размери.

– Представете си да биете комари, големи колкото орли – пошегува се Корки, взе образца от Рейчъл и го пхна в джоба си.

Палеонтологът се намръщи.

– Гледайте да не го отмъкнете!

– Спокойно – отвърна Корки. – Там, откъдето идва тоя камък, има още осем тона.

Аналитичният ум на Рейчъл бясно обработваше представените и данни.

– Но как може форма на живот от космоса толкова много да

прилича на земните? Искам да кажа, нали твърдите, че тази буболечка се вписва в нашата Дарвинова класификация?

– Идеално – потвърди астрофизикът. – И ако щете вярвайте, много астрономи са предвидили, че извънземният живот ще прилича на земния.

– Но защо? – попита тя. – Този вид идва от съвсем друга среда.

– Панспермия – широко се усмихна Корки.

– Моля?

– Панспермия е теорията, че животът е посят тук от друга планета.

Рейчъл се изправи.

– Успяхте да ме объркате.

Корки погледна Толанд.

– Майк, ти си специалистът по първичните морета.

Толанд с удоволствие пое шафетата.

– Някога на Земята не е имало живот, Рейчъл. После изведнъж, сякаш с един замах, разцъфтял живот. Много биолози смятат, че това е резултат от идеална комбинация от елементи в първичните морета. Но ние не сме в състояние да възпроизведем процеса в лабораторни условия, което се използва от теолозите като доказателство за съществуването на Бог. С други думи, животът не е можел да възникне, ако Бог не е докоснал първичните морета и не им е вдъхнал живот.

– Но ние астрономите даваме друго обяснение за внезапното разцъфване на живота на Земята – заяви Корки.

– Панспермията – каза Рейчъл. Сега разбираше за какво говорят. Беше чувала теорията за панспермията, но не знаеше името ѝ. – Теорията, че в първичната супа е паднал метеорит и е донесъл първите микроби на Земята.

– Точно така – потвърди астрофизикът. – И те са се разпространили и размножили.

– И ако е вярно това, земните и извънземните форми на живот имат общ произход – довърши тя.

– Пак познахте.

„Панспермия“ – помисли си Рейчъл. Все още не осъзнаваше напълно смисъла на всичко това.

– И този фосил не само потвърждава, че и другаде във вселената има живот, но всъщност доказва панспермията... Доказва, че животът на Земята е бил посят от друго място във вселената.

– Браво – въодушевено ѝ кимна Корки. – Строго погледнато, всички ние може би сме извънземни. – Той вдигна два пръста над главата си

като антени, кръстоса очи и изплези език.

Толанд ухилено погледна Рейчъл.

– И този човек бил върхът на еволюцията!

Докато вървеше в купола до Майкъл Толанд, Рейчъл Секстън имаше чувството, че сънува. Корки и Мин ги следваха.

– Добре ли сте? – впери поглед в нея океанологът.

Рейчъл го погледна и се усмихна измъчено.

– Благодаря. Просто... ми дойде много.

Мислите ѝ се върнаха към злополучно известното откритие на НАСА от 1997 г. – АЛХ84001 – метеорит от Марс, който според Управлението съдържал фосилни следи от бактерии. За съжаление, само седмици след триумфалната пресконференция неколцина цивилни учени излязоха с доказателство, че тези „следи от живот“ всъщност не са нищо повече от кероген, резултат от земно замърсяване. Този гаф беше нанесъл тежък удар върху авторитета на Управлението.

„Ню Йорк Таймс“ бе публикувал статия на палеобиолога Стивън Джей Гулд, която обобщаваше проблемите с АЛХ84001 като посочваше, че доказателствата са химични и косвени, а не „солидни“, като например кост или черупка.

Сега обаче Рейчъл разбираше, че НАСА са открили неопровержимо доказателство. Никой скептичен учен не можеше да излезе и да оспори тези фосили. Управлението вече не предлагаше мъгляви увеличени снимки на предполагаеми микроскопични бактерии – а образци от истински метеорит, в които с просто око се виждаха биологични организми. Тридесетсантиметрови въшки!

Рейчъл насмалко да се засмее – спомни си една своя любима песен на Дейвид Бауи за „паяците от Марс“. Едва ли някой бе предполагал, че женственият британски поп-певец доста точно е предсказал звездния миг на астробиологията. Докато далечната мелодия на песента звънтеше в ума ѝ, Корки ги настигна и я попита:

– Майк успя ли вече да ви се похвали с документалния си филм?

– Не, но с удоволствие ще чуя за него – отвърна тя.

Астрофизикът плесна Толанд по гърба.

– Хайде, бате. Разкажи ѝ защо президентът смята, че най-важният миг в историята на науката трябва да се повери на телевизионна звезда с шнорхел като теб.

– Моля те, Корки! – изпъшка Толанд.

– Добре де, аз ще ѝ обясня – каза той и се вмъкна между тях. –

Както сигурно знаете, госпожице Секстън, довчера президентът дава пресконференция, за да съобщи на света за метеорита. Тъй като огромното мнозинство от населението на Земята са идиоти, президентът помоли Майк да им съдвече информацията.

– Благодаря, Корки – засмя се Толанд. – Много мило. – Той погледна Рейчъл. – Корки иска да каже, че тъй като информацията е прекалено научна, президентът смята да я направи достъпна за обикновените американци, мнозина от които, колкото и да е странно, не са доктори по астрофизика. И за целта избра кратък документален филм.

– Знаете ли, оказва се, че нашият президент е таен почитател на „Удивителните морета“ – възкликна Корки и поклати глава с престолено възмущение. – Зак Херни, владетелят на свободния свят, кара секретарката си да записва предаването на Майк, за да отдъхва след тежък ден.

Толанд сви рамене.

– Човекът има вкус, какво друго да кажа?

Рейчъл започваше да проумява майсторския план на президента. Политиката беше медийна игра и тя вече си представяше ентузиазма и научната правдоподобност, които щеше да придаде на пресконференцията лицето на Майкъл Толанд. Зак Херни бе избрал най-подходящия човек, за да нанесе победния си удар. Скептиците трудно щяха да оспорят твърденията на президента, ако идваха от най-популярния учен, както и от неколцина уважавани цивилни специалисти.

– Майк вече засне интервюта с всички цивилни и повечето водещи учени от НАСА – прибави Корки. – И залагам националния си медал, че вие сте следващата в списъка му.

Рейчъл се обърна и го погледна.

– Аз ли? Какви ги говорите? Аз не разбирам нищо от това. Моята област е разузнаването.

– Тогава защо ви праща тук президентът?

– Още не ми е казал.

На лицето на астрофизика се изписа весела усмивка.

– Вие сте разузнавателна свързка с Белия дом и се занимавате с изясняване и удостоверяване на сведения, нали така?

– Да, но не и научни.

– И сте дъщеря на човека, който изгради предизборната си кампания върху критиките към парите, които НАСА харчи в космоса?

Рейчъл започваше да предусеща накъде бие.

– Трябва да признаете, госпожице Секстън, че интервю с вас ще

придаде на този филм много по-голяма правдоподобност – включи се Мин. – Щом ви праща тук, президентът иска да участвате по някакъв начин.

Тя отново си спомни тревогата на Уилям Пикъринг, че ще я използват.

Толанд си погледна часовника.

– Може би вече трябва да се насочим натам. – Той посочи центъра на купола. – Би трябвало скоро да са готови.

– С какво? – попита Рейчъл.

– НАСА вади метеорита на повърхността. Би трябвало да излезе всеки момент.

Тя се смая.

– Нима наистина вадите осемтонна скала изпод шейсет метра плътен лед?!

Лицето на Корки засия.

– Нали не си мислите, че НАСА ще остави такова откритие под леда?

– Не, но... – Рейчъл не бе забелязала никъде тежка изкопна техника. – Как ще извадят метеорита, по дяволите?

– Лесна работа – заяви той, – Вие сте сред цял куп ракетни специалисти!

– Празни приказки – навъси се Мин и погледна Рейчъл. – Доктор Марлинсън обича да се шегува. Истината е, че всички тук си блъскаха главата как да извадят метеорита. Всъщност доктор Мангър предложи решението.

– Не познавам доктор Мангър.

– Глациолог от Нюхемпширския университет – поясни Толанд. – Четвъртият и последен граждански учен, поканен от президента. И Мин е прав, именно Мангър го измисли.

– Добре – каза Рейчъл. – И какво е предложил?

– Предложила – остро я поправи Мин. – Доктор Мангър е жена.

– Спорно – измърмори Корки и се обърна към Рейчъл. – И между другото, доктор Мангър ще ви намрази.

Толанд го стрелна с ядосан поглед.

– Непременно ще ви намрази! – настоя астрофизикът. – Тя мрази конкуренцията.

Рейчъл се смути.

– Моля? Каква конкуренция?

– Не му обръщайте внимание – отвърна Толанд. – За съжаление,

Националната комисия за наука, кой знае как, не е забелязала, че Корки е пълен идиот. С доктор Мангър ще се разберете чудесно. Тя е истинска професионалистка. Смята се за един от водещите глациолози в света. От няколко години живее на Антарктида, за да наблюдава движението на ледовете.

– Странно – каза Корки. – Аз пък чух, че Нюхемпширският университет събрал дарения и я пратил там, за да върне мира и спокойствието в кампуса.

– Не може да не знаете, че доктор Мангър за малко да загине там! – сякаш приел забележката лично, изсумтя Мин. – Загубила се в бурята и пет седмици живяла с тюленова мас, докато я открият.

– Не съм чувал някой да я е търсил – прошепна астрофизикът на Рейчъл.

Пътуването с лимузината до офиса на Секстън се струваше на Гейбриъл Аш мъчително дълго. Сенаторът седеше срещу нея и зяпаше през прозореца, очевидно доволен от дебата.

– Да пратят Тенч на следобедно предаване! – със самодоволна усмивка се обърна той към помощничката си. – В Белия дом започват да се отчайват.

Гейбриъл неангажиращо кимна. Бе мернала довольната усмивка на Марджъри Тенч и това я караше да изпитва странна нервност.

Личният мобилен телефон на Секстън извънтя и той бръкна в джоба си, за да го извади. Подобно на повечето политици, сенаторът разполагаше с различни телефони, на които познатите му можеха да го открият в зависимост от това колко са важни. Онзи, който го търсеше сега, беше в челото на списъка. Дори Гейбриъл рядко звънеше на този номер:

– Сенатор Седжуик Секстън – напевно произнесе той, като подчерта „с“-тата.

Гейбриъл не чуваше какво му говорят, но Секстън напрегнато се заслуша и въодушевено отговори:

– Фантастично! Много се радвам, че се обаждате. В шест часа става ли? Страхотно. Имам апартамент във Вашингтон. Частен, Удобен. Имате адреса, нали? Добре. С нетърпение очаквам да се срещнем. Тогава до довечера.

Затвори. Имаше самодоволен вид.

– Нов поклонник на Секстън ли? – попита Гейбриъл.

– Умножават се – отвърна сенаторът. – Тоя тип е важна риба.

– Определено, щом ще се срещнете в апартамента ви! – Секстън обикновено бранеше свещеното уединение на дома си като лъв, пазещ единственото си останало скривалище.

Той сви рамене.

– Да. Реших да придам на срещата ни личностен елемент. Той има известно влияние. Трябва да установявам такива лични контакти, нали разбираш. Всичко е свързано с доверието.

Гейбриъл кимна и извади разписанието на сенатора за деня.

– Искате ли да го включа в календара ви?

– Няма нужда. И без това бях планирал довечера да си остана вкъщи.

Тя намери страницата за вечерта и забеляза, че Секстън вече е написал с главни букви „ЛВ“ – „лично време“ или „любовна вечер“, не се знаеше какво точно означава. От време на време сенаторът си оставяше „ЛВ“, вечер, в която се затваряше в апартамента си, изключваше телефоните си и правеше онова, което най-много обичаше – пиеше бренди със стари приятели и се преструваше, че е забравил за политиката.

Гейбриъл го погледна изненадано.

– Значи наистина ще допуснете работата да попречи на предварително определеното ви ЛВ? Впечатлена съм.

– Този човек случайно ме хваща в момент, когато имам малко свободно време. Ще поговоря с него и ще видя какво има да ми каже.

На Гейбриъл ѝ се искаше да попита кой е този загадъчен човек, но Секстън явно нарочно не конкретизираше. Тя пък се бе научила да не се бърка в работите му.

Докато отбиваха от околоръстното и се насочваха към офис сградата на сенатора, Гейбриъл отново погледна разписанието и изпита странното усещане, че Секстън е очаквал това обаждане.

Над леда в центъра на купола се издигаше пет и половина метрова тринога, нещо средно между петролна сонда и тромав макет на Айфеловата кула. Рейчъл я гледаше и не разбираше как ще я използват, за да извадят огромния метеорит.

Под кулата имаше няколко лебедки, монтирани върху стоманени плоскости, закрепени за леда с тежки болтове. През лебедките минаваха стоманени въжета, които стигаха до върха на кулата чрез сложна система от скрипци. Оттам се спускаха вертикално надолу през тесни дупки, пробити в леда. Няколко едри здравеняци от НАСА се редуваха да въртят лебедките. С всяко ново завъртане кабелите се издигаха с няколко сантиметра, сякаш мъжете вдигаха котва.

„Явно пропускам нещо“ – помисли си Рейчъл, докато се приближаваше заедно със спътниците си. Мъжете сякаш вдигаха метеорита направо през леда.

– Изравни натягането, по дяволите! – изкрещя женски глас с цялото изящество на верижен трион. Рейчъл видя дребна жена с яркожълта грейка, омацана със смазка – очевидно тя ръководеше операцията. Жената си водеше бележки и крачеше насам-натам като ядосан фелдфебел.

– Само не ми казвайте, че сте се уморили, женчовци такива!

– Ей, Нора, стига си тормозила бедните момчета! Ела да пофлиртуваш с мен! – подвикна Корки.

Жената дори не се обърна.

– Ти ли си, Марлинсън? Навсякъде ще позная тоя тъничък гласец. Обади ми се, когато влезеш в пубертета.

Корки погледна Рейчъл и се засмя:

– Нора ни стопля с чара си.

– Чух те, звездоброецо – без да вдига поглед от бележките си, изсумтя доктор Мангър. – И ако ми зяпаш задника, тая грейка ме прави с петнайсет кила по-дебела.

– Не се бой – отвърна Корки. – Не ме влудява мамутското ти дупе, а очарователната ти личност.

– Ела ме ухапи.

Той пак се засмя.

– Имам страхотна новина, Нора. Явно не си единствената жена, поканена от президента.

– А стига бе! Нали е поканил и теб.

– Нора? – намеси се Толанд. – Имаш ли минутка да те запозная с един човек?

Гласът на океанолога накара Нора незабавно да прекъсне работата си и да се обърне. Суровото ѝ поведение мигновено омекна.

– Майк! – Тя се втурна към него със светнало лице. – Не съм те виждала от часове!

– Редактирах филма.

– Как е моята част?

– Изглеждаш прелестна и интелигентна.

– Използвал е специални ефекти – подметна Корки.

Нора не обърна внимание на забележката му и погледна Рейчъл с учтива, макар и сдържана усмивка. После отново насочи вниманието си към Толанд.

– Надявам се, че не ми изневеряваш, Майк.

Мъжественото лице на Толанд леко се изчерви.

– Нора, позволи ми да ти представя Рейчъл Секстън. Госпожица Секстън работи в разузнаването и е тук по молба на президента. Баща ѝ е сенатор Седжуик Секстън.

На лицето на Нора се изписа смущение.

– Изобщо няма да се преструвам, че разбирам тая работа. – И без да си свали ръкавицата, вяло стисна ръката ѝ. – Добре дошла на върха на света.

Рейчъл се усмихна.

– Благодаря. – С изненада установи, че въпреки грубия си глас Нора Мангър е приятна, дори дяволита. Беше подстригана като елф и в кестенявата ѝ коса светлееха сиви кичури. Очите ѝ бяха остри и проникателни – два ледени кристала. Излъчваше стоманена самоувереност, която се хареса на Рейчъл.

– Нора – каза Толанд. – Имаш ли малко време да споделиш с Рейчъл какво правиш?

Мангър повдигна вежди.

– Вие двамата вече на малки имена ли сте? Леле мале!

– Казах ти, Майк – изпъшка Корки.

Нора Мангър разведе Рейчъл около кулата. Толанд и другите ги следваха.

– Виждате ли дупките в леда под триногата? – посочи Нора. Първоначалният ѝ тон омекна и се смени с унесена страст към работата ѝ.

Вперила поглед в дупките, Рейчъл кимна. Бяха с диаметър

тридесетина сантиметра и във всяка потъваше стоманено въже.

– Те са останали от сондирането за взимане на образци и от рентгеновото заснемане на метеорита. В празните шахти спуснахме тежки халки и ги закрепихме за метеорита. После вкарахме във всяка дупка по шейсет метра оплетен кабел, закачихме куки за халките и сега просто повдигаме метеорита. На тия женчовци им трябва няколко часа, за да го изкарат на повърхността, обаче скоро ще свършим.

– Не ви разбирам – отвърна Рейчъл. – Метеоритът се намира под хиляди тонове лед. Как го повдигате?

Нора посочи върха на скелето. Тесен лъч червена светлина се спускаше вертикално към леда под триногата. Рейчъл вече го бе видяла и беше предположила, че е някакъв индикатор – показалка, отбелязваща мястото на метеорита.

– Това е галиевоарсеников полупроводников лазер – поясни Мангър.

Рейчъл внимателно се вгледа в лъча и видя, че пробива дупчица в леда.

– Много горещ лъч – продължи Нора. – Докато вдигаме метеорита, ние го нагриваме.

Когато проумя простата гениалност на плана ѝ, Рейчъл се смая. Нора бе насочила лазерния лъч надолу и беше стопила леда до метеорита. Тъй като бе прекалено плътен, за да се стопи, камъкът поемаше топлината и постепенно топеше леда около себе си. Докато хората от НАСА издигаха горещия метеорит, нажежената скала и натискът нагоре разчистваха пътя към повърхността. Водата, която се събираше над метеорита, просто се процеждаше около него и запълваше оставащата шахта.

„Като горещ нож в замръзнала бучка масло“.

Нора посочи мъжете от НАСА, които въртяха лебедките.

– Генераторите не са достатъчно мощни, затова използвам човешка сила.

– Глупости! – обади се един от работниците. – Използва човешка сила, защото ѝ харесва да ни гледа как се потим!

– Я по-спокойно – сопна му се Нора. – От два дни мрънкате, че ви е студено, женчовци такива. Въртете сега.

Работниците се засмяха.

– За какво са онези ограничителите? – попита Рейчъл и посочи няколко оранжеви конуса, на пръв поглед поставени на случайни места. Подобни конуси бяха пръснати из целия купол.

– Това е един от най-важните инструменти в глациологията –

отвърна Нора. – Наричаме ги СТСГ. Съкращение от „стъпи тук и ще си строшиш глезена“. – Тя вдигна един от конусите и отдолу се показа кръгла дупка, потъваща като бездънен кладенец в дълбините на ледника. – Пробихме дупки навсякъде, за да проверим структурната плътност на глетчера. Също като в археологията, дълбочината на даден обект под повърхността показва откога се намира там. Колкото е по-дълбоко, толкова по-отдавна е там. Затова, когато откриваме нещо, можем да го датираме по натрупания отгоре му лед. За да сме сигурни, че датировките ни са точни, проверяваме много участъци и се уверяваме, че става дума за солидна ледена плоча, която не е нарушена от земетресения, цепнатини, лавини и прочее.

– И как изглежда този ледник?

– Безупречен е. Идеална солидна плоча. Няма пукнатини. Този метеорит е непокътнат от падането си през хиляда седемстотин и шестнайсети.

Рейчъл ахна.

– Нима знаете точната година на падането му?

Нора се изненада от въпроса ѝ.

– Да, по дяволите. Тъкмо затова ме повикаха тук. Аз разчитам леда. – Тя посочи недалечната купчина цилиндрични ледени тръби, които приличаха на прозрачни телефонни стълбове и бяха обозначени с яркочервени табелки. – Тези образци са замръзнали геологични секвенции. – Мангър я заведе при тръбите. – Ако се вгледате внимателно, ще различите отделните ледени пластове.

Рейчъл приклепна и наистина видя, че тръбата е образувана от безброй слоеве с едва забележими разлики в прозрачността и оттенъка. Едни бяха тънки като лист хартия, други достигаха половин сантиметър.

– Всяка зима върху ледения шелф падат силни снеговалежи и всяка пролет започва частично топене – продължи Нора. – Така че всеки сезон се образува нов леден пласт. Просто започваме отгоре – с последната зима – и броим назад във времето.

– Като с дървесните пръстени.

– Не е чак толкова просто, госпожице Секстън. Не забравяйте, че измерваме напластявания с дебелина стотици метри. Трябва да разчитаме климатологичните маркери, за да имаме база за сравнение – утаяване, въздушни замърсители, такива неща.

Толанд и другите се присъединиха към тях.

Океанологът се усмихна на Рейчъл.

– Тя знае много за леда, нали?

Рейчъл изпита странно удоволствие, че го вижда.

– Да, удивителна е.

– И за протокола – кимна Толанд, – датировката на доктор Мангър, хиляда седемстотин и шестнайсега година, е абсолютно точна. НАСА стигна до същата година много преди да дойдем тук. Доктор Мангър направи свои сондирания, проведе свои тестове и потвърди заключението на НАСА.

Рейчъл бе поразена.

– И по случайност – прибави Нора – хиляда седемстотин и шестнайсега е същата година, през която група изследователи твърдят, че са видели ярко огнено кълбо в небето над Северна Канада. Метеоритът станал известен като Юнгерсолов метеорит по името на ръководителя на експедицията.

– Фактът, че датирането по ледените образци и историческото свидетелство съвпадат, доказва, че става въпрос за същия метеорит – каза Корки.

– Доктор Мангър! – извика един от работниците. – Куките започват да се показват!

– Край на екскурзията, приятелчета – заяви Нора. – Мигът на истината. – Тя се покатери върху един сгъваем стол и с всички сили извика: – Слушайте всички! Изваждане на повърхността след пет минути!

Като кучета на Павлов, реагиращи на звънец за храна, учените из целия купол зарязаха работата си и забързаха към центъра. Нора Мангър сложи ръце на кръста си и обходи владенията си с поглед.

– Добре, хайде да го вдигнем този „Титаник“.

28

– Теглете! – извика един от работниците. Мъжете завъртяха лебедките и железните кабели се измъкнаха с още петнадесет сантиметра от дупките.

Рейчъл усети, че тълпата развълнувано се натиска напред. Корки и Толанд до нея приличаха на деца по Коледа. От отсрещната страна на дупката се появи исполинската фигура на Лорънс Екстром.

– Куките! – извика един от мъжете. – Показват се куките!

– Още метър и осемдесет! Продължавайте!

Групата около скелето потъна в унесено мълчание, като зрители на спиритичен сеанс в очакване на дух – всички напругаха очи да видят метеорита.

И тогава Рейчъл го видя.

От изтъняващия леден пласт започна да се показва неясният силует на метеорита. Продълговатите очертания на сянката отначало бяха размити, но бързо се изясняваха.

– Опъни въжетата! – извика един от техниците.

Мъжете натиснаха лебедките и скелето изскърца.

– Още метър и половина! Продължавайте да въртите равномерно!

Ледът над скалата се изду като бременно животно, което започва да ражда. Дупката от лазера на върха на подутината бързо се разширяваше.

– Има разкритие! – извика някой. – Деветстотин сантиметра!

Напрегнат смях разкъса тишината.

– Добре, изключете лазера!

Натиснаха ключа и лъчът изчезна.

И тогава като огнено явление на дъвен бог, огромната скала изскочи на повърхността със съскане на пара. В мъглата над леда изплува тъмен силует. Работниците продължиха да въртят лебедките, докато накрая целият камък не се освободи от затвора си и не увисна над кипящата вода.

Рейчъл гледаше като хипнотизирана.

Грапавата повърхност на мокрия метеорит лъщеше на флуоресцентната светлина. Беше овъглен и нагънат като огромна вкаменена сушена слива. В единия си край скалата бе гладка и заоблена, очевидно от атмосферното триене.

Вперила очи в овъглената кора, Рейчъл почти си представи

носеция се към земята метеорит, обгърнат в яростно огнено кълбо. Невероятно, това се беше случило преди векове. А сега уловеният звяр висеше на кабелите си и от тялото му се стичаше вода. Ловът бе приключил.

Рейчъл едва сега съзнаваше драматичността на събитието. Увисналата пред нея скала идваше от друг свят, отдалечен на милиони километри. И в нея бяха затворени свидетелства – не, доказателства, – че човекът не е сам във вселената.

Сякаш всички едновременно бяха обзети от еуфория и тълпата избухна в спонтанни ръкопляскания. Дори директорът, изглежда, се подаде на вълнението. Потупваше хората си по гърбовете, поздравяваше ги. Рейчъл изпита неочаквана радост за НАСА. В миналото бяха преживели доста тежки периоди. Положението най-после се променяше. Бяха го заслужили.

Зейналата дупка в леда приличаше на малък плувен басейн на сред купола. Водата в дълбоката шестдесет метра шахта известно време се плискаше в ледените стени, после постепенно застина на около метър и двадесет под повърхността на ледника – разликата се дължеше на отнемането на масата на метеорита и свойството на леда да се свива при топене.

Нора Мангър побърза да ограда дупката с оранжеви конуси. Въпреки че се виждаше съвсем ясно, някой любопитен можеше да се приближи и случайно да се подхлъзне вътре. Стените на шахтата бяха от плътен лед и човек не можеше да се измъкне навън сам.

Лорънс Екстром се приближи към Нора Мангър и силно ѝ стисна ръката.

– Браво, доктор Мангър.

– Ще очаквам много похвали в писмен вид.

– И ще ги получите. – Директорът се обърна към Рейчъл. Изглеждаше по-доволен, облекчен. – Е, госпожице Секстън, убеди ли се професионалният скептик?

Тя не можа да не се усмихне.

– По-скоро се смяя.

– Добре. Тогава елате с мен.

Рейчъл последва Екстром към голяма метална кутия, която приличаше на товарен контейнер. Върху камуфлажната ѝ повърхност бяха написани буквите ПСП.

– Оттук ще се обадите на президента – поясни управителят.

„Подвижен свързочен пункт“ – помисли си Рейчъл. Тези мобилни

свързочни центрове масово се използваха в армията, въпреки че човек едва ли можеше да очаква да ги види в мирновременна операция на НАСА. Но пък Лорънс Екстром бе служил в Пентагона и очевидно имаше достъп до такива играчки. От строгите лица на двамата въоръжени охранители Рейчъл разбра, че връзката с външния свят се осъществява само с изричното съгласие на директора.

„Изглежда, че не само аз нямам връзка с мрежата“.

Екстром каза нещо на единия охранител и се върна при нея.

– Успех – пожела и той и си тръгна.

Охранителят почука на вратата и отвътре му отвориха. Появи се техник, който даде знак на Рейчъл да влезе. Тя го последва.

В ПСП бе тъмно и тясно. На синкавата светлина на единствения компютърен монитор се различаваха лавици с телефонно оборудване, радиостанции и сателитни телекомуникационни устройства. Рейчъл веднага беше обзета от клаустрофобия. Цареше студ, като в мазе през зимата.

– Моля, седнете тук, госпожице Секстън. – Той и посочи столче на колела и я разположи пред плоскоекранен монитор. Постави пред нея микрофон и и сложи обемисти слушалки на ушите. После въведе дълги пароли на клавиатурата на друго устройство. На екрана пред Рейчъл се появи брояч.

00:60 СЕКУНДИ

Свързочникът кимна доволно.

– Една минута до връзката. – После се обърна и излезе, като затръшна вратата.

Рейчъл чу резето да се затваря отвън.

„Върхът!“

Докато чакаше в сумрака и наблюдаваше бавно отчитания оставашото време брояч, осъзна, че за пръв път от сутринта остава сама. Беше се събудила, без изобщо да подозира какво я очаква. „Извънземен живот!“ От този ден най-популярният съвременен мит на всички времена вече беше действителност.

Рейчъл едва сега започваше да проумява какъв удар ще нанесе на бацината й предизборна кампания този метеорит. Въпреки че финансирането на НАСА нямаше нищо общо с правото на аборт, благосъстоянието и здравеопазването, баща ѝ бе повдигнал този въпрос. И сега той щеше да избухне в лицето му.

След няколко часа американците щяха да усетят тръпката от триумфа на НАСА. Щеше да има разплакани мечтатели. Зяпнали учени. Политнало във висините детско въображение. Въпросите за доларите и центовете щяха да избледнеят, засенчени от този велик момент. Президентът щеше да се възроди като феникс, да се превърне в герой, докато наред ликуването деловият сенатор изведнъж щеше да заприлича на дребнав скъперник, лишен от американската страст към приключения. Компютърът изпиука и Рейчъл се сепна.

00:05 СЕКУНДИ

Екранът пред нея ненадейно премигна и се появи мъглив образ на герба на Белия дом. След миг той се смени с лицето на президента Херни.

– Здравейте, Рейчъл – с дяволито блестящи очи каза той. – Сигурен съм, че сте прекарвали интересен следобед, нали?

29

Офисът на сенатор Седжуик Секстън се намираше в сенатската сграда „Филип А. Харт“ на Си Стрийт на североизток от Капитолия. Постройката представляваше неомодернистична решетка от бели правоъгълници, която според критиците повече приличала на затвор. Мнозина, които работеха в нея, бяха на същото мнение. На третия етаж Гейбриъл Аш енергично се разхождаше пред компютъра си. На екрана имаше нов имейл. Не беше сигурна как да го разбира. Първите два реда гласяха:

СЕДЖУИК БЕШЕ ВНУШИТЕЛЕН ПО СИ ЕН ЕН.
ИМАМ ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ТЕБ.

През последните две седмици Гейбриъл често получаваше такива съобщения. Обратният адрес бе фалшив, въпреки че беше успяла да го проследи до сървъра на Белия дом. Изглежда, тайнственият ѝ информатор работеше в президентството и напоследък бе станал източник на всевъзможни ценни политически сведения, включително новината за тайната среща между директора на НАСА и президента.

Отначало Гейбриъл се отнасяше към имейлите подозрително, но когато проверяваше данните, с удивление установяваше, че информаторът ѝ е точен и извънредно услужлив – секретна информация за разходите на НАСА, скъпи предстоящи проекти, данни, показващи, че търсенето на извънземен живот е прекалено щедро финансирано и смешно безрезултатно, дори вътрешни анкети, предупреждаващи, че НАСА е причината избирателите да се отвършат от президента. За да увеличи стойността си за сенатора, Гейбриъл не му съобщи, че получава електронна помощ от Белия дом. Вместо това просто му предаваше информацията, като се позоваваше на „свои източници“. Секстън винаги проявяваше признателността си и не питаше кои са източниците ѝ. Естествено шефът ѝ подозираше, че тя върши сексуални услуги. Това обаче, изглежда, ни най-малко не го смущаваше.

Гейбриъл престана да се разхожда и отново погледна новополученото съобщение. Смисълът на имейлите беше ясен: някой в Белия дом искаше сенатор Секстън да победи в изборите и подкрепяше атаката му срещу НАСА. Но кой? И защо?

„Плъх от потъващ кораб“ – реши Гейбриъл. Често се случваше

служител от Белия дом, уплашен, че неговият президент ще бъде изтикан от мястото си, тайно да предлага услуги на очевидния му наследник с надеждата след изборите да си осигури власт или друг пост. Очевидно някой бе надушил победата на Секстън и бързаше да купува негови акции.

Съобщението на екрана я изнервяше. До този момент не бе получавала такова. Първите два реда не я смущаваха толкова, колкото вторите:

НА ИЗТОЧНИЯ ПОРТАЛ В 16:30.
ЕЛА САМА.

Информаторът ѝ за пръв път ѝ предлагаше среща. Въпреки това Гейбриъл очакваше по-дискретно място. „На източния портал? – Доколкото знаеше, във Вашингтон имаше само един източен портал. – Пред Белия дом? Това да не е някаква шега?“ Знаеше, че не може да отговори по имейла: съобщенията ѝ винаги се връщаха недоставени. Акаунтът на нейния информатор беше анонимен. Нищо чудно.

„Трябва ли да се посъветвам със Секстън?“ Тя веднага се отказа. Той имаше среща. Освен това, ако му обяснеше за този имейл, трябваше да признае за другите. Реши, че предложението на информатора да се срещнат на обществено място посред бял ден цели да я накара да се почувства в безопасност. В края на краищата този човек не бе направил нищо друго, освен да ѝ помага през последните две седмици. Явно беше приятел.

Гейбриъл за пореден път прочете имейла и си погледна часовника. Имаше един час.

След успешното изваждане на метеорита от леда директорът на НАСА се чувстваше по-спокоен. „Всичко си отива на мястото – каза си той, докато вървеше към работното място на Майкъл Толанд. – Вече нищо не може да ни попречи[???]“.

– Как е? – попита той учения.

Толанд вдигна очи от компютъра. Беше уморен, но въодушевен.

– Почти приключих с редактирането. Просто наслаждам някои кадри от изваждането, които заснеха вашите хора. След малко би трябвало да съм готов.

– Добре. – Президентът беше помолил Екстром колкото може по-скоро да прати документалния филм в Белия дом.

Въпреки че директорът се бе отнасял цинично към желанието на президента да включи Майкъл Толанд в проекта, недоредитираните откъси от филма бяха променили мнението му. Ентузиазиранията обяснения на телевизионната звезда и неговите интервюта с цивилните учени блестящо бяха сглобени във вълнуващ и лесно разбираем петнадесетминутен научнопопулярен материал. Толанд с лекота беше постигнал онава, което НАСА много често не бе успявала – да опише едно научно откритие на равнището на средния американец, без да се държи покровителствено.

– Когато приключите с редакцията, донесете готовия материал в пресцентъра. Ще наредя някой да прати дигитално копие в Белия дом.

– Ясно. – Толанд се върна към работата си.

Екстром продължи нататък. Когато стигна при северната стена, със задоволство установи, че „пресцентърът“ на купола изглежда напълно прилично. Върху леда бе постлан голям син килим. В центъра му имаше продълговата маса с няколко микрофона на фона на огромно американско знаме. И за да подсилят драматичния ефект, бяха пренесли метеорита върху палетна шейна на почетното място точно пред масата. Директорът с радост видя, че в пресцентъра цари празнично настроение. Мнозина от хората му се бяха събрали около метеорита и протягаха длани към все още топлата му повърхност като екскурзианти край лагерен огън.

Той реши, че моментът е подходящ, и отиде при кашоните, подредени зад пресцентъра. Тази сутрин беше поръчал да ги докарат от Гренландия.

– Пиенето е от мен! – извика Екстром и започна да раздава кутии бира на въодушевените си служители.

– Ей, шефе! – извика някой. – Благодаря! Даже е студена!

Екстром се усмихна, което се случваше рядко.

– Държах я в лед.

Всички се засмяха.

– Чакайте малко! – обади се друг и престорено намръщен се вторачи в кутията си. – Това нещо е канадско! Къде ви е патриотизмът?

– Ние сме на бюджет, приятел! Това е най-евтината бира, която успях да намеря.

Нов взрив от смях.

– Внимание – съобщи по мегафона си един от телевизионния екип на НАСА. – Сега ще включим прожекторите. Временно ще останете на тъмно.

– И никакви целувки в мрака – извика друг. – Това е семейно предаване!

Екстром усмихнато слушаше шегите, докато хората му правеха последни приготовления.

– Превключваме на прожектори след пет, четири, три, две...

Изключиха халогенните лампи и в купола се възцари пълен мрак.

Някой нададе престорен писък.

– Кой ме ошипа по задника? – засмя се друг.

Тъмнината продължи само няколко секунди – после бе разкъсана от силния блясък на телевизионните прожектори. Всички примижаха. Преображението бе пълно: северната четвърт на купола се превърна в телевизионно студио. Останалата част приличаше на тъмен обор. Единствената светлина беше приглушеното сияние от отражението на прожекторите в сводестия таван. По опустелите работни места падаха дълги сенки.

Екстром отстъпи в мрака, доволен да види, че хората му се веселят около осветения метеорит. Почувства се като баща на Коледа, наблюдаващ как децата му се забавляват край елхата.

„Бог знае, че го заслужават“ – помисли си директорът. Изобщо не подозираше какво нещастие ги очаква.

31

Времето се променяше.

Подобно на печален предвестник на надвисналия сблъсък, постоянният вятър жалостиво виеше и брулеше укритието на Делта Форс. Делта Едно приключи с укрепването на палатката и се върна вътре при двамата си другари. И преди се бе случвало. Скоро щеше да премине.

Делта Две наблюдаваше образа, пращан от микроробота.

– Трябва да го видиш – каза той.

Делта Едно се приближи. В купола цареше пълен мрак, освен в северния край при трибуната. Всичко останало се различаваше само като очертания.

– Това не е нищо. Само проверяват телевизионните си прожектори за довечера.

– Проблемът не е в осветлението. – Делта Две посочи тъмния кръг в центъра на леда – пълната с вода дупка, от която бяха извадили метеорита. – Ето това е проблемът.

Делта Едно се вторачи в отвора. Той бе заобиколен с оранжеви конуси и повърхността на водата изглеждаше спокойна.

– Не виждам нищо.

– Пак погледни. – С помощта на джойстика Делта Две спусна микроробота към дупката.

Когато проучи тъмната вода по-внимателно, Делта Едно забеляза нещо, което го накара смаяно да подскочи.

– Какво е това, по дяволите?...

Делта Три също се приближи. И той изглеждаше поразен.

– Боже мой. Това шахтата на метеорита ли е? Нормално ли е водата да прави така?

– Не – промълви Делта Едно. – Определено не.

Въпреки че се намираше в голяма метална кутия на пет хиляди километра от Вашингтон, Рейчъл Секстън изпитваше същата нервност, все едно я бяха повикали в Белия дом. Мониторът на видефона пред нея показваше кристално ясен образ на президента Зак Херни, седнал в свързочната зала пред президентския герб. Дигиталната аудио връзка беше безупречна и освен почти недоловимото забавяне той все едно бе в съседната стая.

Разговорът им беше оживен и откровен. Президентът изглеждаше доволен, макар изобщо да не бе изненадан от благоприятното мнение на Рейчъл за откритието на НАСА и за решението му да използва обаятелния Майкъл Толанд като говорител. Херни беше в отлично настроение.

– Сигурен съм, ще се съгласите, че в един идеален свят значението на това откритие щеше да е чисто научно – вече по-сериозно продължи президентът. Замълча, наведе се напред и лицето му изпълни екрана. – За съжаление, ние не живеем в идеален свят и този триумф на Управлението ще се превърне в политически мач още щом го оповестя.

– Като се има предвид категоричното доказателство и хората, които сте поканили да го потвърдят, не мога да си представя, че публиката или някой ваш опонент може да направи нещо друго, освен да приеме това откритие за доказан факт.

Херни се подсмивва почти тъжно.

– Моите политически опоненти ще повярват в онова, което видят, Рейчъл. Опасявам се обаче, че това, което ще видят, няма да им хареса.

Тя забеляза, че президентът грижливо не споменава името на баща ѝ. Говореше за „опозиция“ и „политически опоненти“.

– И смятате, че опозицията ще ви обвини в заговор просто от политически съображения, така ли? – попита младата жена.

– Такава е природата на играта. За да хвърли съмнение, някой само трябва да каже, че това откритие е политическа измама, замислена от НАСА и Белия дом, и ето ти на, ще ме изправят пред следствие. Вестниците ще забравят, че НАСА е открила доказателство за извънземен живот, и медиите ще се юрнат да търсят улики за заговор. За съжаление, всякакви инсинуации за заговор, свързани с това откритие, ще имат отрицателни последици за науката, Белия дом, НАСА и честно казано, за страната.

– И тъкмо затова сте отложили оповестяването, докато не получите пълно потвърждение и от авторитетни цивилни учени.

– Целта ми е да представя данните по такъв неопровержим начин, че всякакъв цинизъм да бъде задушен още в зародиш. Искам това откритие да получи овациите, които заслужава.

Рейчъл интуитивно предусети какво предстои. „Какво иска от мен?“

– Очевидно вие сте в състояние да ми помогнете – продължи Херни. – Вашият опит като аналитик и връзките ви с моя опонент осигуряват изключителна правдоподобност на отношението ви към това откритие.

Обзе я растящо разочарование. „Иска да ме използва... точно както предвиди Пикъринг!“

– Затова ви моля лично да потвърдите откритието – официално, като разузнавателна свръзка на Белия дом... и като дъщеря на моя опонент.

Това беше. Всички карти бяха свалени.

„Херни иска да потвърдя откритието“.

Рейчъл наистина бе смятала, че Зак Херни е над такъв род долнокачествена политика. Публичното потвърждение от нейна страна незабавно щеше да превърне метеорита в личен въпрос за баща ѝ и сенаторът нямаше да може да атакува достоверността на откритието, без да оспори думите на родната си дъщеря – смъртна присъда за семейните му заигравки.

– Честно казано, господин президент, вашата молба ме удивлява – вперила поглед в монитора, отвърна тя.

Херни изглеждаше изненадан.

– Мислех, че ще се радвате да помогнете.

– Да се радвам ли? Господин президент, като оставим настрана моите противоречия с баща ми, тази молба ме поставя в ужасно положение. Имам си достатъчно проблеми с баща си и без да се изправям срещу него в някакъв публичен двубой на живот и смърт. Макар да признавам, че не го обичам, той все пак ми е баща и честно казано, струва ми се под достойнството ви да ме изправяте срещу него пред публичен форум.

– Почакайте! – Херни вдигна ръце. – Кой говори за публичен форум?

Рейчъл го погледна.

– Предполагам, че искате да изляза заедно с директора на НАСА на

пресконференцията в осем.

Силният смях на президента закънтя по тонколоните.

– За какъв ме смятате, Рейчъл? Наистина ли предполагате, че мога да помоля някой да забие нож в гърба на баща си по националната телевизия?

– Но вие казахте...

– Мислите ли, че мога да принудя директора на НАСА да сподели светлината на славата с дъщерята на своя най-голям враг? Не искам да ви разочаровам, Рейчъл, но тази пресконференция ще е чисто научна. Не съм сигурен, че познанията ви за метеоритите, фосилите и ледените структури ще придадат по-голяма правдоподобност на откритието.

Рейчъл се изчерви.

– Но тогава... какво потвърждение имате предвид?

– По-подходящо за вас.

– А именно?

– Вие сте моя разузнавателна свързка. Осведомявате екипа ми по въпросите на националната сигурност.

– Искате да потвърдя откритието пред вашия екип, така ли?

Херни все още изглеждаше развеселен от недоразумението.

– Да. Скептицизмът, който ще срещна извън Белия дом, е нищо в сравнение с това, пред което съм изправен в момента от страна на собствените ми хора. Тук избухна истински бунт. Авторитетът ми е разбит на пух и прах. Екипът ми ме помоли да съкратя финансирането на НАСА. Не им обърнах внимание, а това е политическо самоубийство.

– Досега.

– Именно. Както стана дума сутринта, политическите циници ще се отнесат с подозрение към момента на това откритие, а никой не е толкова циничен, колкото собствените ми хора в момента. Ето защо, когато чуят информацията, искам да...

– Не сте ли съобщили на собствените си хора за метеорита?

– Само на неколцина висши съветници. Най-важно беше да запазя откритието в тайна.

Рейчъл се смяя. „Нищо чудно, че са се разбунтували“.

– Но това не е моята обичайна област. Едва ли може да се смята за разузнавателно обобщение.

– Не и в традиционния смисъл, но определено притежава всички елементи на обичайната ви работа – сложни данни, които трябва да се анализират, важни политически последици...

– Аз не съм специалист по метеоритите, господин президент. Не

трябва ли хората ви да бъдат осведомени от директора на НАСА?

– Шегувате ли се? Тук всички го мразят. Що се отнася до моя екип, Екстром е шарлатан, който ме вълчи в лоши сделки.

Рейчъл започваше да го разбира.

– Ами Корки Марлинсън? Най-големият специалист по астрофизика? Той е много по-компетентен от мен.

– Екипът ми се състои от политици, Рейчъл, не от учени. Вие сте се запознали с доктор Марлинсън. Смятам го за страхотен, но ако изправя астрофизик пред моя екип от рационални, тесногръди интелектуалци, ще ги превърна в стадо сърни, вцепенени пред автомобилни фарове. Трябва ми някой достъпен за тях. Вие сте точно такава, Рейчъл. Хората ми познават работата ви и като се има предвид фамилното ви име, вие сте точно толкова непредубедена, колкото биха желали.

Рейчъл усети, че непринуденият стил на президента я привлича.

– Поне признавате, че роднинската ми връзка с вашия опонент има нещо общо с молбата ви.

Президентът се подсмивва срамежливо.

– Естествено, че има. Но както се досещате, хората ми ще бъдат осведомени по един или друг начин, независимо от вашето решение. Вие не сте тортата, Рейчъл, вие сте просто глазурата. Вие сте най-подходящата личност за тази задача и случайно сте близка роднина с човека, който иска следващия мандат да изрита екипа ми от Белия дом.

– Трябвало е да се занимавате с търговия.

– Точно с това се занимавам. Баща ви също. И честно казано, иска ми се поне веднъж да приключи сделката. – Президентът си свали очилата и погледна Рейчъл в очите. Тя долови в него частица от силата на баща си. – Моля ви за услуга, Рейчъл, а и смятам, че това е част от работата ви. Е, какво ще кажете? Да или не? Ще осведомите ли хората ми по този въпрос?

Тя се почувства като в капан в малкия контейнер. „Нищо не може да се сравнява с убедителния търговец“. Макар и от пет хиляди километра, Рейчъл усещаше силата на волята му да струи от екрана. И знаеше, че молбата му е напълно основателна, независимо дали и харесва.

– Имам едно условие – отвърна тя.

Херни повдигна вежди.

– А именно?

– Да се срещна с хората ви насаме. Без репортери. Това е частно, а не публично потвърждение.

– Имате думата ми. Срещата ви вече е насрочена на едно

изключително уединено място.

Рейчъл въздъхна.

– Добре тогава.

Лицето на президента засия.

– Чудесно.

Тя си погледна часовника и с изненада установи, че минава четири.

– Почакайте – озадачена каза Рейчъл. – Ако ще давате пресконференция в осем, нямаме време. Даже с онзи ужасен самолет, с който ме пратихте тук, ще мога да се върна в Белия дом най-малко за два часа. Трябва да си приготвя бележките и...

Херни поклати глава.

– Боя се, че не бях съвсем ясен. Ще водите инструктажа от мястото, където сте сега.

– О – поколеба се тя. – Кога точно имате предвид?

– Ами... – Президентът се ухили. – Може ли веднага? Всички вече са се събрали пред един голям телевизионен екран. Очакват ви.

Рейчъл се напрегна.

– Хващате ме абсолютно неподготвена. Не мога да...

– Просто им кажете истината. Толкова ли е трудно?

– Но...

– Рейчъл. – Президентът пак се наведе напред. – Спомнете си, вие си изкарвате прехраната със съставяне и предаване на информация. Просто говорете за това, което става там. – Той протегна ръка към един ключ на видеопулта си, но спря. – И струва ми се, ще ви е приятно да установите, че ви предоставям място с изключителна власт.

Тя не разбра какво иска да каже Херни, ала не успя да попита, защото той натисна ключа. Екранът за миг помътня. Когато отново се освети, Рейчъл се озова пред една от най-смущаващите картини в живота си. Точно пред нея беше Овалният кабинет. Претърпан. Имаше място само за правостоящи. Като че ли се бяха събрали всички служители в Белия дом. И всички сезираха в нея. Рейчъл разбра, че камерата е поставена върху бюрото на президента.

„Място с изключителна власт“. Младата жена вече се потеше. Ако се съдеше по лицата им, хората бяха също толкова изненадани да я видят, колкото и тя – тях.

– Госпожице Секстън? – извика дрезгав глас.

Рейчъл потърси в морето от лица и видя човека, който се беше обадил. Длъгнеста жена, която си проправяше път към първия ред. Марджъри Тенч. Нямахше начин да не познае скелетоподобната ѝ фигура

дори в тълпа.

– Благодаря ви за включването, госпожице Секстън – доволно продължи главната съветничка. – Президентът ни каза, че имате да ни съобщите някаква новина.

Палеонтологът Уейли Мин седеше сам в тихия сумрак на работното си място.

Целият гореше от очакване на тазвечерното събитие. „Скоро ще съм най-известният палеонтолог на света“. Надяваше се, че Майкъл Толанд е проявил великодушие и е включил обясненията му в документалния филм.

Докато предвкушаваше скорошната си слава, ледът под краката му се разтърси от слаба вибрация и той скочи. Инстинктът му за земетресения от живота в Лос Анджелис го беше направил свръхчувствителен дори към най-слаби трусове. В момента обаче се почувства глупаво. Вибрациите бяха напълно нормални. „Това е просто откъсване на айсберг“ – с въздишка си помисли той. Още не бе свикнал. Час по час в нощта отекваше далечен тътен, когато някъде по границите на ледника се отцепваше огромен леден блок и падаше в морето. Нора Мангър се изразяваше поетично: „Раждат се нови айсберги...“

Мин се протегна. Под блясъка на телевизионните прожектори в другия край видя празнуващи хора. Не си падаше много по веселбите и затова тръгна в противоположната посока.

Лабиринтът от пусти работни места приличаше на призрачен град. Целият купол приличаше на гробница. Сякаш навсякъде се беше спуснал хлад и палеонтологът закопча дългата си жилетка от камилска вълна.

Пред себе си видя шахтата на метеорита – мястото, от което бяха извадени най-невероятните вкаменелости в цялата човешка история. Исполинската метална тринога бе демонтирана и басейнът беше заобиколен от предупредителни конуси като яма на огромен леден паркинг. Мин се приближи до дупката и от безопасно разстояние погледна шестдесетметровия кладенец с ледена вода. Скоро тя отново щеше да замръзне и да изличи всички следи от присъствието на хората.

Бе прелестна гледка, помисли си палеонтологът. Дори на тъмно. „Особено на тъмно“. Тази мисъл го сепна. „Нещо не е наред“.

Внимателно се вторачи във водата и доскорошното му самодоволство отстъпи мястото си на внезапно шеметно объркване. Той запримигва, отново се втренчи и после бързо погледна към другия край на купола – към пресцентъра на петдесет метра от него, където се веселяха хората.

Знаеше, че не могат да го видят. „Трябва да кажа на някого за това!“

Пак се обърна към водата и се зачуди какво да им каже. Дали не беше зрителна измама? Някакво странно отражение?

Колективно прекрачи кръга на оранжевите конуси и приклепна до ръба на басейна. Водата бе на метър и двадесет под равнището на леда и той се наведе, за да погледне по-добре. Да, определено имаше нещо странно. Не можеше да не се забележи, и все пак го бе видял едва след като бяха угасили осветлението в купола.

Изправи се. Непременно трябваше да съобщи на някого. Припряно закричи към пресцентъра, ала само след няколко крачки спря. „Божичко!“ Обърна се към дупката и се ококори. Току-що беше разбрал.

– Невъзможно! – изпелтечи той.

И все пак знаеше, че това е единственото обяснение. „Мисли – каза си Мин. – Трябва да има по-логична причина. – Но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше. – Няма друго обяснение!“ Не можеше да повярва, че НАСА и Корки Марлинсън са пропуснали нещо толкова невероятно. Но не се оплакваше.

„Защото това е голямото откритие на Уейли Мин!“

Разтреперан от възбуда, палеонтологът се втурна към най-близкото работно място и намери мензура. Трябваше му само малка водна проба. Никой нямаше да повярва!

– Като разузнавателна свръзка на Белия дом – почна Рейчъл Секстън, като се мъчеше да овладее треперещия си глас, докато говореше на множеството на екрана пред нея, – сред задълженията ми е да пътувам до политически горещи точки по света, да анализирам деликатни ситуации и да докладвам на президента и персонала на Белия дом.

Точно под косата ѝ изби капка пот. Рейчъл я избърса и мислено прокле президента, че не я бе предупредил за това представяне.

– Никога досега пътуванията ми не са ме отвеждали на толкова необичайно място. – Тя сковано посочи тясното пространство около себе си. – Ако щете вярвайте, в момента ви говоря от Северния полярен кръг. Намирам се на ледник, дебел близо сто метра.

Усети озадаченото очакване, излъчващо се от лицата на екрана пред нея. Те очевидно разбираха, че не са събрани в тесния за толкова хора Овален кабинет без причина, но никой от тях не можеше да си представи какво общо има това с Полярния кръг. По челото и отново изби пот.

„Стегни се, Рейчъл. Това ти е работата“.

– Тази вечер за мен е голяма чест да говоря пред вас. Изпитвам гордост и... на първо място, възнеение.

Неразбиращи погледи.

„Майната му – помисли си тя и ядосано избърса потта. – Да не съм си го измислила?“ Знаеше какво би казала майка ѝ: когато се съмняваш, просто изплюй камъчето! Тази стара поговорка въплъщаваше едно от фундаменталните убеждения на майка ѝ – че всички предизвикателства могат да се преодолеят, като кажеш истината каквато и да е резултатът. Рейчъл дълбоко си пое дъх, изправи гръб и погледна право в камерата.

– Съжалявам, ако се чудите как може да се потя в такъв студ, но... малко съм нервна.

Лицата пред нея за миг сякаш потрепнаха. Чу се откъслечен нервен смях.

– Освен това вашият шеф ме предупреди само десетина секунди преди да ме изправи пред всичките си служители. Това бойно кръщение не беше представата ми за първото ми посещение в Овалния кабинет.

Този път повече смях.

– И... – тя погледна към долния край на екрана – определено не съм

си представяла, че ще седя на бюрото на президента... камо ли върху него!

Тези думи предизвикаха вече искрен смях и широки усмивки.

Рейчъл започна да се отпуска. „Просто направо им го кажи“.

– Положението е следното. – Най-после отново можа да познае гласа си. Спокоен и ясен. – Миналата седмица президентът Херни отсъстваше от прожекторите на медиите не поради липса на интерес към предизборната си кампания, а защото беше зает с друго нещо. Много по-важно.

Рейчъл замълча за миг и огледа публиката.

– В ледения шелф дълбоко в арктическия кръг беше направено научно откритие. Президентът ще съобщи на света за него на пресконференция в осем часа тази вечер. Откритието принадлежи на група всеотдайни американци, които напоследък претърпяха поредица неуспехи и заслужават щастието най-после да им се усмихне. Говоря за НАСА. Сигурно ще сте горди да научите, че президентът с очевидна прозорлива увереност винаги твърдо е стоял зад НАСА в трудните моменти. И сега верността му ще бъде възнаградена.

Чак сега Рейчъл осъзнаваше историческото значение на това откритие. В гърлото ѝ заседна буца. Тя се опита да я преглътне и продължи:

– Като служител от разузнаването, който се занимава с анализ и проверка на данни, аз съм една от неколцината, които президентът покани да проучат информацията на НАСА. Лично се запознах с нея и се консултирах с няколко специалисти – и държавни служители, и цивилни, – чиято репутация е безупречна и чието положение не е подложено на политическо влияние. Моето професионално мнение е, че информацията, която ще ви представя, се основава на факти и е безпристрастно изложена. Нещо повече, моето лично мнение е, че президентът е проявил лоялност към поста си и американския народ, като със завидна съдържаност е отложил съобщението, което с удоволствие би направил още миналата седмица.

Хората от Белия дом озадачено се заспоглеждаха. После всички отново насочиха очи към нея и тя разбра, че е спечелила цялото им внимание.

– Госпожи и господа, предстои ви да чуете – както, сигурна съм, ще се съгласите, – една от най-вълнуващите информации, разкривани в този кабинет.

35

Изгледът отгоре, който микророботът предаваше на Делта Форс от купола, приличаше на нещо, достойно за първа награда във фестивал на авангардисткото кино – слабото осветление, блестящата повърхност на шахтата и елегантният азиатец, проснат на леда, заобиколен отвсякъде с разперилата се като грамадни криле жилетка от камилска вълна. Явно се опитваше да вземе проба от водата.

– Трябва да го спрем – каза Делта Три.

Делта Едно се съгласи. Леденият шелф на Милн криеше тайни, които неговият отряд трябваше да пази със сила.

– Как? – без да пуска джойстика, попита Делта Две. – Микророботите не са приспособени за такава цел.

Делта Едно се намръщи. Микророботът в купола беше разузнавателен модел, олекотен за удължаване на полета. Не бе по-опасен от късна муха.

– Трябва да се свържем с диспечера – заяви Делта Три.

Делта Едно напрегнато впери очи в Уейли Мин, който едва пазеше равновесие на ръба на шахтата. Наоколо нямаше никого – а ледената вода притежаваше способността да притъпява способността на човек да креши.

– Дай ми управлението.

– Какво ще правиш? – попита войникът с джойстика.

– Каквото са ни учили – изсумтя командирът и зае мястото му. – Ще импровизирам.

36

Мин лежеше по корем до шахтата, протегнал дясната си ръка през ръба в опит да вземе проба от водата. Очите му определено не му играеха номера – сега бе доближил лице само на около метър от водата и идеално виждаше всичко.

„Не е възможно!“

Той се протегна още повече и изпъна пръсти, за да загребе вода с мензурата. Трябваше му само още няколко сантиметра.

Разбрал, че така няма да постигне нищо, Мин се плъзна по-близо до дупката. Запъна носовете на обувките си в леда и здраво се хвана с лявата си ръка за ръба. После пак протегна дясната. Почти. Премести се още по-близо. „Да!“ Устието на мензурата докосна водата и тя потече в нея. Палеонтологът смаяно зяпна.

После внезапно се случи нещо абсолютно необяснимо. От мрака като куршум от пистолет се стрелна метална точица – Мин я видя само миг преди да се забие в дясното му око.

Човешкият инстинкт да пази очите си е вроден и макар разумът да му говореше, че всякакви резки движения могат да нарушат равновесието му, той подскочи, по-скоро от изненада, отколкото от болка. По-близката до лицето му лява ръка се стрелна да защити окото му. Палеонтологът веднага разбра, че е допуснал грешка. Тъй като цялата му тежест беше изнесена напред и току-що бе изгубил единствената си опора, Мин се запързала. Усети се прекалено късно. Изпусна мензурата и се опита да се хване за леда, но се плъзна право в тъмната дупка.

Височината беше само метър и двадесет, ала когато падна с главата напред в ледената вода, Мин се почувства така, все едно лицето му се блъска в паваж със скорост осемдесет километра в час. Течността, която го погълна, бе толкова студена, че беше като изгаряща киселина. Обзе го паника.

Потъваше с главата надолу в пълен мрак. Изгуби ориентация и не знаеше накъде е повърхността. Тежката му жилетка го предпази от студа – но само за една-две секунди. Накрая Мин се обърна и изплува точно в мига, в който водата стигна до гърба и гърдите му и обгърна тялото му в смазващо гръдния кош менгеме.

– Поо... мощ – изхриптя палеонтологът. Едва успяваше да си поеме въздух.

– Поо... мощ – Дори самият той не чуваше виковете си. Заплува към ръба, за да се опита да се измъкне. Озова се пред вертикална ледена стена. Нямахше за какво да се хване. Под водата краката му безуспешно ритяха в търсене на опора. Нищо. Изпъна се нагоре към ръба – бе само на тридесетина сантиметра от пръстите му.

Мускулите му вече трудно реагираха. Мин зарита по-силно, за да се изгласка достатъчно високо. Чувстваше тялото си като оловно, а дробовите му се бяха свили, сякаш стегнати от питон. Подгизналата му жилетка с всяка секунда все повече натежаваше и го теглеше надолу. Той се опита да я съблече, но тежката материя сякаш беше залепнала за него.

– Поо... мощ!

Обзе го ужас.

Удавянето, бе чел Мин, беше най-страшната смърт. Никога не бе подозирал, че ще се озове в такова положение. Мускулите отказваха да се подчиняват на мозъка и той вече полагаше усилия просто да държи главата си на повърхността. Жилетката го теглеше надолу, вцепенените му пръсти безсилно драскаха по стената на шахтата.

Виковете му бяха само в ума му.

И тогава...

Потъна под водата. Ужасът от това, че съзнава неминуемата си смърт, беше нещо невъобразимо. Ала ето, че бавно потъваше във вертикалния шестдесетметров леден кладенец. Пред очите му прелитаха безброй образи. Мигове от детството му. От кариерата му. Зачуди се дали някой ще го открие на дъното. Или просто щеше да замръзне там... завинаги погребан в ледника.

Дробовите му се пръскаха от липса на кислород. Той стискаше устни и все още се мъчеше да изплува на повърхността. „Дишай! – Трябваше да полага всички усилия, за да устои. – Дишай! – Напрасно се опитваше да изплува. – Дишай!“ И в този момент, след битката на живот и смърт между човешкия инстинкт и разума, инстинктът на Мин надделя над способността му да държи устата си затворена.

И Уейли Мин вдиша.

Водата нахлу в дробовите му и попари деликатната белодробна тъкан като вряло масло. Все едно го гореше отвътре. Водата обаче не го уби веднага. Цели седем ужасяващи секунди Мин вдишваше ледената течност – всяко вдишване бе по-мъчително от предишното и нито едно не му даваше онова, за което толкова отчаяно копнееше тялото му.

Накрая, докато потъваше в ледения мрак, той усети, че губи

съзнание, и с радост посрещна избавлението. Около него сияеха ярки точки – най-красивото нещо, което беше виждал.

Източният портал на Белия дом се намира на Ист Икзекютив Авеню между министерството на финансите и Източната морава. Железобетонната ограда и стълбовете, поставени след атаката срещу морските пехотинци в Бейрут, придават на този вход всичко друго, но не и приветлив вид.

Застанала пред портала Гейбриъл Аш с растяща нервност си погледна часовника. 16:45. Още не се беше появил никой.

НА ИЗТОЧНИЯ ПОРТАЛ В 16:30.
ЕЛА САМА.

„Ето ме – помисли си тя. – А ти къде си?“

Оглеждаше лицата на мотаещите се наоколо туристи и очакваше някой да привлече вниманието ѝ. Неколцина мъже я загледаха и тя се поотдалечи. Започваше да се чуди дали е постъпила правилно. Усещаше, че мъжът от Секретната служба в кабината на часовия вече я наблюдава. Нейният информатор може да се беше уплашил. Тя за последен път погледна през оградата към Белия дом, въздъхна и се обърна да си тръгне.

– Гейбриъл Аш? – извика след нея мъжът от Секретната служба.

Гейбриъл се обърна. Сърцето ѝ туптеше бясно.

– Да?

Мъжът ѝ махна да се приближи. Бе слаб и навъсен.

– Човекът, с когото имате среща, е готов да ви приеме. – Служителят отключи главната, порта и ѝ даде знак да влезе.

Краката на Гейбриъл отказаха да помръднат.

– Вътре ли да вляза?

Той кимна.

– Помолиха ме да ви се извиня, че се е наложило да почакате.

Без да помръдва, Гейбриъл погледна отворената врата. „Какво става?!“ Изобщо не беше очаквала такова нещо.

– Вие сте Гейбриъл Аш, нали? – вече нетърпеливо попита мъжът.

– Да, но...

– Тогава искрено ви съветвам да ме последвате.

Гейбриъл колебливо прекрачи прага и портата се затръшна зад нея.

Двата дни без слънчева светлина бяха променили биологичния часовник на Майкъл Толанд. Макар той да му показваше, че е късен следобед, тялото му настояваше, че е обед. След като прибави завършващите щрихи към документалния си филм, Толанд качи записа на видеодиск и отиде до осветения пресцентър, където го предаде на един техник от НАСА.

– Благодаря, Майк. – Техникът му намигна. – Това май придава ново измерение на документалистиката, а?

Толанд се усмихна уморено.

– Надявам се, че президентът ще го хареса.

– Несъмнено. Така или иначе, ти си свърши работата. Сега сядай да се кефиш на шоуто.

– Благодаря. – Океанологът застана в ярко осветения кръг на пресцентъра и загледа веселящите се служители от НАСА, които пиеха канадска бира около метеорита. Въпреки че му се искаше да празнува, той се чувстваше изтощен, емоционално изчерпан. Потърси в навалицата Рейчъл Секстън, но тя явно все още разговаряше с президента.

„Той иска да я включи в ефир“ – помисли си Толанд.

Не че го обвиняваше – Рейчъл щеше да е идеално допълнение към групата специалисти. Освен че бе красива, тя излъчваше достъпна уравновесеност и самоувереност, каквито Толанд рядко бе срещал у жена. Но пък повечето жени, които познаваше, бяха от света на телевизията: – или безпощадни бизнесдами, или разкошни ефирни „личности“, които не притежаваха тъкмо тази черта.

Толанд тихо се отдалечи от тълпата шумни служители на НАСА и навлезе в лабиринта от пътеки в купола. Зачуди се къде ли са изчезнали другите цивилни учени. Ако се чувстваша дори наполовина толкова уморени, колкото него, сигурно бяха в спалната част и подремваха преди големия момент. В далечината пред себе си видя кръга оранжеви конуси около пустата шахта на метеорита. В купола сякаш закънтяха глухи гласове на далечни спомени. Толанд се опита да ги пропъди.

„Забрави призраците – напомни си той. Често го измъчваха в такива мигове, когато беше уморен или самотен – мигове на личен триумф или празник. – Тя трябваше да е с теб в този момент“. Сам в мрака, Толанд отново потъна в миналото.

Силия Бърч бе неговата любима в колежа. На един Свети Валентин той я заведе в любимия ѝ ресторант. Накрая келнерът ѝ поднесе десерта – роза и пръстен с диамант. Силия веднага разбра. Със сълзи на очи изрече една-единствена дума и направи Майкъл Толанд най-щастливия човек на света.

– Да.

Изпълнен с очаквания, той купи малка къща край Пасадина, където Силия си намери работа като учителка по природознание. Въпреки че заплатата ѝ беше скромна, това все пак бе някакво начало, а и бяха близо до океанографския институт „Скрипс“ в Сан Диего, където Толанд преследваше мечтата на живота си на борда на един научноизследователски кораб. Работата му изискваше да отсъства по три-четири дни, но завръщанията му винаги бяха страстни и вълнуващи.

По време на плаванията си Толанд започна да записва на видео някои свои приключения за Силия и да прави кратки документални филми за работата си на кораба. След едно пътуване се върна със зърнесто домашно видео, заснето през люка на подводница – странна хемотропична сепия, за чието съществуване не бе подозирал никой. Записът беше придружен от ентузиазирани коментари.

„В тези дълбини живеят буквално хиляди неизвестни видове! – въодушевено говореше той. – Ние едва сме се докоснали до повърхността! Тук долу има тайни, каквито направо не можем да си представим!“

Силия бе омагьосана от възбудата и стегнатото научно обяснение на мъжа си. Без много да му мисли, тя показа записа на учениците си и той мигновено се превърна в хит. Други учители я молеха да им го даде назаем. Родители искаха да го презапишат. Изглежда, всички с нетърпение чакаха следващата серия. А после на Силия ѝ хрумна гениална идея. Тя се обади на една своя приятелка от колежа, която работеше в Ен Би Си, и ѝ прати записа.

След два месеца Майкъл Толанд помоли Силия да се разходят заедно по Кингман Бийч, тяхното любимо място, където ходеха, за да споделят надеждите и мечтите си.

– Искам да ти кажа нещо – прошепна той.

Силия спря и хвана съпруга си за ръце. Водата блискаше краката им.

– Какво?

Толанд кипеше от възбуда.

– Миналата седмица ми се обадиха от Ен Би Си. Смятат, че трябва да започна да водя океанографски документален сериал. Това е

страхотно! Искат догодина да направя пилотната серия! Можеш ли да повярваш?

Тя го целуна. Лицето ѝ сияеше.

– Вярвам. Ще бъдеш невероятен.

След половин година двамата плаваха край Каталина. Тя започна да се оплаква от болки в корема. Няколко седмици не им обръщаха внимание, но накрая положението стана нетърпимо и Силия отиде да се изследва. Вълшебният живот на Толанд за един миг се превърна в адски кошмар. Силия беше болна. Тежко болна.

– Напреднал стадий на лимфома – казаха лекарите. – Рядко се среща на тази възраст, но определено не е нещо уникално.

Силия и Толанд обиколиха безброй клиники и болници, консултираха се с множество специалисти. Отговорът винаги бе един и същ. Нелечимо заболяване.

„Няма да го приема!“ Толанд незабавно напусна работа в „Скрипс“, забрави за документалния си сериал в Ен Би Си и насочи цялата си енергия и любов към оздравяването на жена си. Тя също се бореше и понасяше болките с издръжливост, която го караше да я обича още повече. Водеше я на дълги разходки по Кингман Бийч, готвеше ѝ здравословни храни и ѝ разказваше за нещата, които ще правят заедно, щом оздравее. Ала Силия не оздравя.

Само след седем месеца Майкъл Толанд вече седеше до умиращата си жена в мрачно болнично отделение. Не можеше да познае лицето ѝ. Жестокостта на рака можеше да се сравнява само с ужаса на химиотерапията, която я превърна в жив скелет. Последните часове бяха най-страшни.

– Майкъл – дрезгаво каза тя. – Време е да продължиш напред.

– Не мога. – Очите му се напълниха със сълзи.

– Ти си жилав човек. Трябва. Обещай ми да си намериш друга любов.

– Никога няма да поискам друга. – Говореше сериозно.

– Ще трябва да се научиш.

Силия умря в една кристално ясна неделна утрин през юни. Майкъл Толанд се чувстваше като кораб, отнесен от пристана и запратен в бушуващото море с разбит компас. Седмици наред блуждаеше безутешно. Приятелите му се опитваха да му помогнат, ала гордостта му не можеше да понесе състраданието им.

„Трябва да избереш – накрая осъзна той. – Работа или смърт“.

След като взе решение, Толанд отново се хвърли в „Удивителните

морета“. Сериалът буквално му спаси живота. През следващите четири години предаването му стана изключително популярно. Въпреки сватовническите усилия на приятелите си, Толанд изтърпя само няколко срещи. Всички завършиха с провал или взаимно разочарование, затова той накрая се отказа, като оправда липсата си на социален живот с непрекъснатите си пътувания. Най-добрите му приятели обаче знаеха истинската причина: Майкъл Толанд просто не бе готов.

Ямата на метеорита откъсна океанолога от мъчителния унес. Той се отърси от студа на спомените и се приближи до отвора. В тъмния купол стопената вода беше придобила почти вълшебна красота. Повърхността на басейна искреше като езеро на лунна светлина. Вниманието му привлякоха светли точки в горния воден слой, сякаш някой бе поръсил повърхността с блестящи синьозелени искри. Толанд дълго се визира в странното явление.

Нещо го смущаваше.

На пръв поглед водата просто отразяваше сиянието на прожекторите от отсрещния край на купола. Сега обаче видя, че изобщо не е така. Искренето имаше зеленикав оттенък и пулсираше в някакъв ритъм, сякаш повърхността на водата беше жива и се осветяваше отвътре. Толанд прекрачи границата на оранжевите конуси...

Рейчъл Секстън излезе от контейнера на ПСП. Спря за миг, за да свикне с тъмнината. Куполът приличаше на зейнала пещера, осветена само от случайните отражения на мощните телевизионни прожектори върху северната стена. Объркана от мрака, младата жена инстинктивно се запъти към осветения пресцентър.

Резултатът от разговора с Белия дом я изпълваше със задоволство.

Щом се възстанови от хитрия трик на президента, тя гладко изложи всичко, което знаеше за метеорита. Докато говореше, наблюдаваше промяната в израженията на служителите – от скептично смущение към надеждна вяра и накрая изумена убеденост.

– Извънземен живот ли? – възкликна един от тях. – Знаете ли какво значи това?

– Да – отвърна друг. – Значи, че ще спечелим тези избори.

Докато вървеше към пресцентъра, Рейчъл си представяше предстоящото съобщение и не можеше да не се пита дали баща ѝ наистина заслужава президентския валяк изневиделица да го прегази и с един замах да съсипе предизборната му кампания. Естествено отговорът бе

положителен.

Винаги, когато изпиташе дори съвсем слабо съчувствие към баща си, просто трябваше да си спомни за майка си. За Катрин Секстън. Мъката и срама, които ѝ беше причинил Седжуик Секстън, бяха ужасни... всяка вечер да се прибира вкъщи късно, самодоволен и ухаещ на парфюм. Баща ѝ се криеше зад престорена религиозност – непрекъснато лъжеше и изневеряваше, защото знаеше, че Катрин никога няма да го напусне.

„Да – реши Рейчъл. – Сенатор Секстън ще получи точно каквото заслужава“.

Тълпата в пресцентъра се веселеше. Всички пиеха бира. Рейчъл се почувства като студентка на купон. Зачуди се къде ли е изчезнал Майкъл Толанд. До нея изневиделица се появи Корки Марлинсън.

– Майк ли търсиш?

Тя се сепна.

– Ами... не... всъщност да.

Астрофизикът възмутено поклати глава.

– Знаех си. Майк тъкмо си тръгна. Мисля, че е отишъл отзад да подремне. – Корки с присвити очи се вторачи в мрачния купол. – Макар че май още можеш да го настигнеш. – Той дяволито се усмихна и посочи. – Майк се хипнотизира винаги щом зърне вода.

Рейчъл проследи протегнатия му показалец към центъра на купола, където се очертаваше силуетът на Майкъл Толанд, загледан в повърхността на шахтата.

– Какво прави? – попита тя. – Опасно е да стои толкова близо.

Корки се ухили.

– Сигурно пикае. Хайде да идем да го бутнем вътре.

Тръгнаха към ямата. Когато се приближиха до Майкъл Толанд, астрофизикът извика:

– Ей, морски! Банските ли си забрави?

Толанд се обърна. Въпреки мрака Рейчъл видя, че изражението му е нетипично сериозно. Лицето му изглеждаше странно осветено, сякаш огряно отдолу.

– Какво става, Майк? – попита тя.

– Не знам. – Океанологът посочи водата.

Корки прекрачи конусите и застана до него до ръба на шахтата. Когато погледна в басейна, настроението му моментално се промени. Рейчъл пристъпи към тях и когато се втренчи в дупката, с изненада видя искриците по повърхността синьо-зелени точки. Като неонов

прашинки, плуващи във вода. Сякаш пулсираха със зелена светлина. Гледката бе прекрасна.

Толанд вдигна от пода парче лед и го хвърли във водата. То плясна и кръговете лумнаха със силен зеленикав фосфоресцентен блясък.

– Майк, моля те, кажи ми, че знаеш какво е това – неспокойно каза Корки.

Толанд се намръщи.

– Знам точно какво е. Въпросът е какво прави тук, по дяволите!

39

– Това са едноклетъчни – вторачен в луминесциращата вода, каза Толанд. – Не знам как е възможно, но тук има биолуминесцентни динофлагелати.

– Биолуминесцентни какво? – попита Рейчъл. „Говори на нормален език“.

– Едноклетъчен планктон, способен да оксидира луминесцентен катализатор, наречен луцеферин.

„Това на нормален език ли беше?“

Толанд въздъхна и се обърна към приятеля си.

– Корки, има ли някаква вероятност в метеорита, който извадихме, да има живи организми?

Астрофизикът избухна в смях.

– Дръж се сериозно, Майк!

– Сериозен съм.

– Не е възможно, Майк! Повярвай ми, ако НАСА се съмняваше, че в тая скала има извънземни организми, изобщо нямаше да я извади.

Толанд не изглеждаше съвсем спокоен. Облекчението му явно бе помрачено от още по-голяма загадка.

– Не съм сигурен без микроскоп, но ми се струва, че това е биолуминесцентен планктон от тип пиропити – каза той. – Името означава „огнено растение“. Северният ледовит океан е пълен с такива.

Корки сви рамене.

– Тогава защо питаш дали са от космоса?

– Защото беше погребан в ледника – сладка вода от снеговалежи – поясни Толанд. – Водата в тази дупка е стопен лед и е била замръзнала в продължение на три века. Как може океански същества да са проникнали тук?

Въпросът му предизвика дълго мълчание.

Рейчъл стоеше на ръба на дупката и се опитваше да разбере това, което виждаше. „Биолуминесцентен планктон в шахтата. Какво означава това?“

– Долу трябва да има пукнатина – каза океанологът. – Няма друго обяснение. Планктонът трябва да е влязъл в шахтата през цепнатина в леда, през която прониква морска вода.

Рейчъл не разбра.

– Да проникне вода ли? Откъде? – Спомни си дългото пътуване със снегохода. – Брегът е на повече от три километра.

Корки и Толанд едновременно я изгледаха странно.

– Всъщност океанът е точно под нас – отвърна астрофизикът. – Тази ледена плоча плава на повърхността му.

Рейчъл ги зяпна озадачено.

– Плава ли? Но... Нали сме върху ледник.

– Да, така е, обаче не се намираме на суша – обясни й Толанд. – Ледниците понякога се оттичат от материка. Тъй като ледът е по-лек от водата, ледникът просто продължава да „тече“, носи се по океана като огромен леден сал. Това представлява леденият шелф... плаващата част от ледника. – Той замълча за миг. – Всъщност в момента се намираме на около километър и половина в морето.

Смаяна, Рейчъл се опита да си представи къде е и мисълта, че е наред Северния ледовит океан, я изпълни със страх.

Толанд, изглежда, усети нервността й и окуражително удари с крак по леда.

– Не се бойте, този лед е дебел стотина метра. Около шейсет от тях са под водата – като кубче лед в чаша. Това прави шелфа много стабилен. Можеш да построиш дори небостъргач върху него.

Не съвсем убедена, Рейчъл кимна. Вече разбираше теорията на Толанд за произхода на планктона. „Той смята, че има пукнатина, която стига чак до океана и позволява на планктона да проникне в дупката“. Струваше й се правдоподобно и все пак я смушаваше един парадокс. След като бе направила безброй сондирания, Нора Мангър изрично беше заявила, че ледникът е цял.

Рейчъл погледна Толанд.

– Мислех, че монолитността на ледника е в основата на всички датировки. Нали доктор Мангър каза, че няма никакви пукнатини и цепнатини?

Корки се намръщи.

– Явно Снежната царица е оплескала работата.

„Не го казвай, че ще се сбъдне“ – помисли си Рейчъл.

Загледан във фосфоресциращите същества, Толанд потърка брадичката си.

– Просто няма друго обяснение. Трябва да има пукнатина. Тежестта на ледения шелф върху океана сигурно изтласква богата на планктон морска вода нагоре в шахтата...

„Ега ти пукнатината – каза си Рейчъл. Ако ледът беше дебел

стотина метра и дупката бе дълбока шестдесет, тази хипотетична пукнатина трябваше да минава поне през тридесет метра плътен лед. – Според сондиранията на Нора Мангър пукнатини няма.“

– Направи ми една услуга – каза Толанд на астрофизика. – Иди да намериш Нора. Да се надяваме, че тя знае за този ледник нещо, което не ни е казала. И потърси Мин, може той да ни обясни какви са тия светещи гадинки.

Корки тръгна.

– Обаче побързай – извика след него океанологът и отново погледна дупката. – Струва ми се, че биолуминесценцията отслабва.

Рейчъл също погледна. Зеленото сияние наистина избледняваше. Толанд свали канадката си и легна на леда до шахтата.

– Майк! – възкликна Рейчъл.

– Искам да видя дали има приток на морска вода.

– Като лежите на леда без дреха ли?

– Да. – Толанд се плъзна по корем към ръба, провеси единия ръкав на канадката си и го натопи във водата. – Това е изключително прецизен тест за съдържание на сол, използван от най-великите океанолози. Нарича се „облизване на мокър ръкав“.

В палатката си Делта Едно маневрираше с джойстика, за да задържи повредения микроробот над групата край шахтата на метеорита. Събитията се развиваха със светкавична бързина.

– Трябва да се свържем с диспечера – каза той. – Имаме сериозен проблем.

Като девойка Гейбриъл Аш безброй пъти бе правила туристически обиколки на Белия дом – тайно мечтаеше някой ден да работи в резиденцията на президента и да стане член на елитния екип, който определя бъдещето на страната. В момента обаче предпочиташе да е навсякъде другаде по света. Докато мъжът от Секретната служба я въвеждаше в разкошното фоайе, тя се чудеше какво се опитва да ѝ докаже анонимният информатор. Беше истинско безумие да я кани в Белия дом. „Ами ако ме видят?“ Напоследък бе станала доста известна в медиите като дясна ръка на сенатор Секстън. Все някой щеше да я познае.

– Госпожица Аш?

Тя вдигна поглед.

Любезно усмихнат часови ѝ кимна.

– Погледнете натам, моля. – Гейбриъл проследи с поглед протегнатата му ръка и бе заслепена от проблясък на светкавица. – Благодаря, госпожице. – Той я отведе при едно бюро и и подаде химикалка. – Моля, разпишете се в книгата за гости. – Часовият плъзна пред нея книга в тежка кожена подвързия.

Тя погледна страницата. Беше празна. Бе чувала, че гостите в Белия дом се подписват на празни страници, за да запазят поверителността на посещението си. Написа името си. „Дотук с тайната среща!“ Мина през детектора за метал и набързо я претърсиха. Часовият се усмихна.

– Добре дошли, госпожице Аш.

Гейбриъл последва мъжа от Секретната служба по наслан с плочи коридор до друг проверочен пост на петнадесетина метра от първия. Там друг часови ѝ подготвяше пропуск, който тъкмо излизаше от ламиниращ автомат. Той го перфорира, постави му шнур и го провеси на шията ѝ. Пластмасата още беше топла. Снимката на пропуска бе онази, която ѝ бяха направили току-що. Младата жена се впечатли. „Кой казва, че правителството не действало ефикасно?“

Продължиха навътре в Белия дом. С всяка следваща крачка Гейбриъл ставаше все по-нервна. Човекът, който ѝ беше отправил тайнствената покана, очевидно нямаше намерение да пази срещата в тайна. Гейбриъл бе получила официален пропуск, беше се подписала в книгата за гости, а сега я водеха пред очите на всички през първия етаж на Белия дом, където се провеждаха туристическите обиколки.

– А това е Порцелановата стая, където през хиляда деветстотин осемдесет и първа Нанси Рейгън подреди баснословно скъп порцеланов сервиз с червен кант и с това предизвика дебат за разточителното харчене – обясняваше на група туристи една екскурзоводка.

Мъжът от Секретната служба поведе Гейбриъл към огромно мраморно стълбище, където се събираше друга туристическа група.

– Сега ще влезем в Източната стая, чиято площ е триста квадратни метра и където някога Абигейл Адамс простираше прането на Джон Адамс – разказваше екскурзоводката. – После ще минем през Червената стая, където Доли Мадисън напивала гостуващите държавни глави преди Джеймс Мадисън да започне преговорите с тях.

Туристите се засмяха.

Гейбриъл мина през поредица въжета и прегради и се озова в по-уединената част на сградата. Влязоха в стая, която беше виждала само на снимка и по телевизията.

Тя ахна. „Боже мой, това е Залата с картите!“

Тук не влизаха екскурзии. Плоскостите на ламперията се отваряха и разкриваха безброй пластове карти на света. От тази стая някога Рузвелт бе определял хода на Втората световна война. Това беше и стаята, в която според признанията му Клинтън бе правил секс с Моника Люински. Гейбриъл прогони тази мисъл от ума си. По-важно беше, че Залата с картите водеше към Западното крило – частта от Белия дом, в която работеха големите играчи. Най-малко очакваше да отиде там. Бе си въобразявала, че имейлите идват от някой предприемчив млад стажант или секретар от по-скромните офиси в комплекса. Очевидно беше сбъркала. „Отивам в Западното крило...“

Мъжът от Секретната служба я придружи до дъното на един застлан с килим коридор и спря пред гола врата. Почука.

Сърцето на Гейбриъл туптеше бясно.

– Влез – извика някой отвътре.

Служителят отвори вратата и даде знак на Гейбриъл да влезе.

Тя се подчини. Щорите бяха спуснати и вътре цареше сумрак.

– Госпожица Аш? – Гласът идваше иззад облак цигарен дим. – Добре дошла.

На слабата светлина Гейбриъл постепенно различи смущаващо познатото лице и се напрегна от изненада. „Ето кой значи ми е праснал имейлите!“

– Благодаря, че дойдохте – студено каза Марджъри Тенч.

– Госпожице... Тенч? – заекна Гейбриъл. Задъхваше се.

– Наричайте ме Марджъри. – Ужасната жена се изправи и изпусна дим през ноздрите си като дракон. – Двете с вас ще станем първи приятелки.

41

Нора Мангър стоеше край шахтата до Толанд, Рейчъл и Корки и се взираше в мастиленочерната дупка от метеорита.

– Майк, ти си годин, обаче си луд – каза тя. – Тук няма никаква биолуминесценция.

На Толанд му се искаше да се е сетил да заснеме водата. Докато Корки бе търсил Нора и Мин, биолуминесценцията беше започнала бързо да отслабва. След няколко минути блещукането изведнъж бе престанало.

Океанологът отново хвърли парче лед във водата, ала не се случи нищо. Нямахте зелени проблясъци.

– Къде изчезнаха? – попита Корки.

Толанд имаше сравнително добра представа. Биолуминесценцията – един от най-находчивите защитни механизми на природата – бе естествена реакция на планктона, усетил, че ще бъде погълнат от по-голям организъм. Той започваше да издава сияние с надеждата да привлече много по-едър хищник, който да прогони противника му. В този случай планктонът беше навлязъл през цепнатина в шахтата, внезапно се бе озовал в сладководна среда и панически беше луминесцирал, докато сладката вода постепенно не го бе убила.

– Мисля, че организмите са умрели.

– Били са убити – насмешливо отвърна Нора. – От някое ужасно чудовище.

Корки я погледна ядосано.

– И аз видях луминесценцията, Нора.

– Преди или след като се надрусам?

– Защо да те лъжа?

– Всички мъже са лъжци.

– Да, ако става въпрос за жени. Но никога за биолуминесциращ планктон.

Толанд въздъхна.

– Нора, не може да не знаеш, че в океаните под леда наистина живее планктон.

– Майк – гневно заяви тя, – моля те, недей да ме учиш на собствената ми работа. Под арктическите ледени шелфове живеят над двеста вида диатомеи. Четиринайсет вида автотрофни нанофлагелати, двайсет

вида хетеротрофни флагелати, четирийсет вида хетеротрофни динофлагелати и няколко вида метазои, сред които полихети, амфиподи, копеподи, еуфаузиди и риба. Някакви въпроси?

Толанд се намръщи.

– Явно знаеш за арктическата фауна повече от мен и си съгласна, че под нас има много живот. Тогава защо се отнасяш толкова скептично към биолуминесциращия планктон?

– Защото тази шахта е затворена, Майк. Това е сладководна среда. Тук не може да проникне океански планктон!

– Усетих солен вкус във водата – настоя Толанд. – Съвсем слаб, но отчетлив. Тук някак си прониква солена вода.

– Да де – скептично отвърна Нора. – Усетил си солен вкус. Облизал си ръкава на стара потна канадка и си решил, че ПОСП сканирането и петнайсетте сонди не са точни.

Толанд ѝ протегна мокрия ръкав на канадката си.

– Няма да облиза проклетата ти канадка, Майк. – Тя се вторачи в дупката. – Може ли да попитам защо предполагаемият планктон е решил да влезе през тази предполагаема пукнатина?

– Може би заради топлината – предположи океанологът. – Топлината привлича много морски създания. За да извадим метеорита, ние го затоплихме. Планктонът може инстинктивно да е бил привлечен към временно по-топлата среда в шахтата.

Корки кимна.

– Звучи логично.

– Логично ли? – възкликна Нора. – Знаете ли, за национален медалист по физика и световно известен океанолог вие двамата сте доста тъпи. Случайно да ви е дошло наум, че даже да има пукнатина – каквато не съществува, уверявам ви, – физически не е възможно в тази шахта да нахлуе морска вода? – И тя изгледа с презрение двамата учени.

– Но, Нора... – започна астрофизикът.

– Господа! Ние се намираме над морското равнище. – Нора тропна с крак по леда. – Ало? Този леден пласт се издига на трийсет метра над морето. Може би си спомняте голямата скала в края на шелфа? Ние сме по-високо от океана. Ако в шахтата имаше цепнатина, водата щеше да изтича, а не да се влива. Това се нарича земно притегляне.

Толанд и Корки се спогледаха.

– Мамка му! Изобщо не се сетих – призна астрофизикът.

Нора посочи пълната с вода шахта.

– Може би също така не сте забелязали, че водното равнище не се

променя?

Толанд се чувстваше като идиот. Нора бе абсолютно права. Ако имаше пукнатина, водата щеше да изтича, а не да се влива. Той дълго мълча – чудеше се какво да направи.

– Добре – въздъхна океанологът накрая. – Теорията за пукнатината очевидно не се потвърждава. Но ние видяхме биолуминесценцията във водата. Единственото заключение е, че това все пак не е затворена среда. Разбирам, че твоите датировки до голяма степен се основават на предположението, че ледникът е солиден, но...

– Предположение ли? – Нора очевидно започваше да се ядосва. – Не забравяй, че това не са какви да е датировки, Майк. Хората от НАСА са направили същите открития. Всички потвърдихме, че ледникът е солиден. Без пукнатини.

Толанд погледна към тълпата около пресцентъра.

– Каквото и да става, мисля, че трябва да съобщим на директора и...

– Глупости! – изсъска Нора. – Казвам ти, тази ледникова матрица е непокътната. Няма да позволя данните ми да се оспорват с близане на сол и някакви абсурдни бълнувания. – Тя се втурна към близкия складов участък и започна да събира разни инструменти. – Ще взема истинска проба от водата и ще ти докажа, че няма никакъв соленоводен планктон – жив или мъртъв!

Пред погледите на Рейчъл и мъжете Нора взе проба от ледения басейн и капна няколко капки върху устройство, напомнящо на миниатюрен телескоп. После погледна през окуляра и насочи уреда към светлината от другия край на купола. След секунди изруга:

– По дяволите! – Разклати уреда и погледна пак. – Нещо е станало с рефрактометъра!

– Солена вода, а? – злорадо се обади Корки.

Нора се намръщи.

– Отчасти. Регистрира трипроцентов солен разтвор. Абсолютно невъзможно. Този ледник е само от сняг. Сладка вода. Не би трябвало да има сол. – Тя занесе пробата при един микроскоп, проучи я и изпъшка.

– Планктон ли? – попита Толанд.

– Един от планктоните, който ние глациолозите често срещаме под ледени шелфове. – Тя го погледна. – Мъртви са. Явно не могат да живеят дълго в трипроцентова соленоводна среда.

Рейчъл се зачуди какво означава този парадокс за откритието. Дилемата изглеждаше незначителна в сравнение с цялостния мащаб на

метеорита и все пак, като специалист по разузнавателен анализ, тя знаеше, че цели теории са рухвали и заради по-незабележими препъни-камъни.

– Какво става тук? – разнесе се гърлен глас.

Всички се сепнаха.

От сумрака изплува мечата фигура на директора на НАСА.

– Дребен проблем с водата в шахтата – поясни Толанд. – Опитваме се да го разрешим.

– Данните на Нора са грешни – почти радостно заяви Корки.

Директорът свъси вежди.

– Какво им е на данните?

Океанологът колебливо въздъхна.

– В метеоритната шахта има трипроцентов солен разтвор, което противоречи на заключението, че е бил обгърнат в непокътнат сладководен ледник. – Той замълча за миг. – Има и планктон.

Екстром се навъси още повече.

– Това не е възможно. В този ледник няма пукнатини. ПОСП сканирането го доказва, беше затворен в плътна ледникова матрица.

Рейчъл знаеше, че Екстром има право. Според данните за плътността на глетчера леденият пласт бе абсолютно плътен. Много метри лед от всички страни на метеорита. Без пукнатини. И все пак, когато си представи как е било направено сканирането, ѝ хрумна странна мисъл...

– Освен това – продължаваше директорът – сондиранията на доктор Мангър потвърдиха плътността на ледника.

– Точно така! – заяви Нора и хвърли рефрактометъра на едно бюро. – Двойно потвърждение. В леда няма разломи. Кое не може да обясни присъствието на солта и планктона.

– Има друга възможност – обади се Рейчъл и дързостта ѝ изненада самата нея. Идеята ѝ бе дошла наум от един невероятен спомен. Всички я наблюдаваха с очевиден скептицизъм. Тя се усмихна.

– Има напълно логично обяснение за присъствието на солта и планктона. – Младата жена иронично погледна Толанд и мина на „ти“. – И честно казано, Майк, изненадвам се, че не ти е хрумнало.

42

– Планктон, замръзнал в ледника ли? – Корки Марлинсън явно изобщо не вярваше на това обяснение. – Не ми се ще да те разочаровам, обаче когато нещо замръзне, то обикновено умира. А тия гадинки светеха, забрави ли?

– Всъщност тя може и да е права – каза Толанд и я погледна с уважение. – Има няколко вида, които изпадат в състояние на хибернация, ако средата го налага. Правил съм предаване за това явление.

Рейчъл кимна.

– Ти показва северната шука, която замръзва в езерото и трябва да чака до разтопяването на леда. Освен това говореше за микроорганизми, наречени „водоносци“, които напълно се обезводнявали в пустинята, оставали в това състояние десетилетия наред и после се съживявали при първите дъждове.

Толанд се подсмива.

– Значи наистина гледаш сериала ми.

Тя засрамено сви рамене.

– Какво искате да кажете с всичко това, госпожице Секстън? – попита Нора.

– Трябваше да се сетя по-рано – отговори океанологът вместо Рейчъл. – Тя иска да каже, че едно от съществата, за които споменах в онoва предаване, е особен вид планктон. Той всяка зима замръзва в полярната ледена шапка, хибернира в леда и отплува през лятото, когато ледената шапка изтънее. – Толанд замълча за миг. – Естествено видът, който показах тогава, не е този биолуминесцентен вид, който видяхме тук, но може да се е случило същото.

– Замръзналият планктон обяснява всичко, което виждаме тук – продължи Рейчъл, развълнувана, че Майкъл Толанд толкова въодушевено подкрепя идеята ѝ. – По някое време в миналото в този ледник може да са се появили пукнатини, пълни с богата на планктон солена вода, които по-късно са се заледили. Ами ако в ледника има замръзнали джобове морска вода? Замръзнала солена вода със замръзнал планктон? Представете си, че докато сте повдигали затопления метеорит през леда, той е минал през замръзнал джоб солена вода. Тя се е стопила, планктонът се е съживил и ни е дал малък процент сол в сладката вода.

– О, за Бога! – възкликна Нора и изпъшка. – Изведнъж всички

станаха глациолози!

Корки също прояви скептицизъм.

– Но ПОСП сканирането трябваше да покаже тези соленоводни ледени джобове. Ледът от солена и сладка вода все пак има различна плътност.

– Разликата в плътността им е съвсем малка – настоя Рейчъл.

– Четири процента е съществена разлика – възрази Нора.

– Да, в лаборатория – не отстъпваше Рейчъл. – Но ПОСП действа от височина двеста километра. Компютрите му са предназначени да правят разлика между очевидното – лед и киша, гранит и варовик. – Тя се обърна към директора. – Права ли съм да смятам, че при измерване на плътността от космоса ПОСП не може да различи сладководния от соленоводния лед?

Екстром кимна.

– Да. Четирипроцентова разлика е под прага на регистриране на ПОСП. Сателитът приема сладководния и соленоводния лед за еднакви.

– Това обяснява и статичното водно равнище в шахтата – каза Толанд и погледна Нора. – От кой вид каза, че е този планктон?

– G. polihedra – отвърна глациоложката. – И сега ще попиташ дали G. polihedra може да хибернира в леда, нали? Сигурно ще се зарадваш да чуеш, че отговорът е „да“. Категорично. G. polihedra се среща в огромни количества около ледени шелфове, биолуминесцира и може да хибернира в лед. Други въпроси?

Всички се спогледаха. Гласът на Нора загатваше, че очевидно има някакво „но“ – и все пак тя току-що бе потвърдила теорията на Рейчъл.

– Значи искаш да кажеш, че е възможно, така ли? – наруши мълчанието Толанд. – Че тази теория е логична?

– Естествено – отговори Нора. – Ако си пълен идиот.

Рейчъл я зяпна гневно.

– Моля?

Нора Мангър срещна погледа ѝ.

– Предполагам, че във вашата работа откъслечните данни са опасни, нали? Е, повярвайте ми, същото се отнася за глациологията. – Тя огледа четиримата един по един. – Веднъж завинаги ще изясня този въпрос. Замръзналите соленоводни джобове, чието съществуване предполага госпожица Секстън, наистина се срещат. Те обаче не се образуват като джобове, а като изключително разклонена мрежа от соленоводен лед, чиито пипала са с дебелината на човешки косъм. Метеоритът е трябвало да премине през адски плътна мрежа, за да разтопи достатъчно

количество солена вода, което да обяснява трипроцентовото съдържание на сол в толкова дълбок басейн.

Екстром се намръщи.

– Изобщо има ли такава възможност?

– Категорично не – уверено заяви Нора. – Напълно невъзможно.

Щях да попадна на разклонения соленоводен лед при сондирането.

– Точките на сондиране се избират случайно, нали? – попита Рейчъл. – Има ли вероятност да сте ги пропуснали?

– Сондирах точно над метеорита и после на по няколко метра от всички страни. Това е максимално близо.

– Само питам.

– Въпросът е спорен – продължи глациоложката. – Соленоводните мрежи се срещат само при сезонен лед – лед, който всеки сезон се топи и отново се образува. Леденият шелф на Милн е бърз лед – лед, който се образува в планината и се запазва, докато не се отцепи в морето. Колкото и да е удобно обяснението със замръзналия планктон, мога да ви гарантирам, че в този ледник няма замръзнали соленоводни мрежи.

Групата отново потъна в мълчание. Въпреки решителното отхвърляне на теорията за замръзналия планктон, въз основа на системния анализ на данните Рейчъл отказваше да приеме това заключение. Тя подсъзнателно разбираше, че наличието на замръзнал планктон в ледника под тях е най-простото решение на загадката. „Законът за икономичността – помисли си младата жена. Нейните инструктори в НРС го бяха набили в ума ѝ. – Когато съществуват много обяснения, обикновено е вярно най-простото“.

Нора Мангър явно имаше много за губене, ако данните от анализите ѝ бяха грешни. Рейчъл се зачуди дали глациоложката е видяла планктона, разбрала е, че твърдението ѝ за плътността на ледника е грешно, и сега просто се опитва да скрие следите си.

– Знам само, че преди малко разказах на всички служители на Белия дом, че този метеорит е бил открит в непокътната ледникова матрица, в която е останал от хиляда седемстотин и шестнайсега година след отчупването си от известен метеорит, носещ името на Юнгерсол – заяви Рейчъл. – Сега този факт, изглежда, е поставен под съмнение.

Директорът на НАСА мълчеше, свъсил вежди.

Толанд се прокашля.

– Трябва да се съглася с Рейчъл. В басейна има солена вода и планктон. Каквото и да е обяснението, тази шахта явно не е затворена среда. Не можем да твърдим такова нещо.

Корки неловко се размърда.

– Хм, приятели, не искам да говоря от гледната точка на астрофизиката, обаче, когато в моята област допускаме грешки, обикновено бъркаме с милиарди години. Наистина ли е чак толкова важно, че има малко планктон и солена вода? Искам да кажа, целостта на леда около метеорита по никакъв начин не накърнява самия метеорит, нали така? Пак имаме фосили. Никой не оспорва тяхната автентичност. Кой го интересува дали сме сбъркали със сондирането? Хората се вълнуват само от доказателството за живот на друга планета.

– Съжалявам, доктор Марлинсън, но като човек, който си изкарва прехраната с анализ на данни, не мога да се съглася с вас – възрази Рейчъл. – И най-малката грешка в данните, които тази вечер ще представи НАСА, потенциално може да хвърли съмнение върху достоверността на цялото откритие. Включително автентичността на фосилите.

Корки зяпна.

– Какви ги говорите? Тия фосили са абсолютно безспорни!

– Знам. И вие го знаете. Но ако обществеността заподозре, че НАСА умишлено представя съмнителни данни, повярвайте ми, хората моментално ще започнат да се чудят още за какво лъже Управлението.

Нора пристъпи напред. Очите ѝ хвърляха мълнии.

– Моите данни не са съмнителни. – Тя се обърна към директора. – Мога категорично да ви докажа, че в този леден шелф няма соленоводни мрежи!

Екстром дълго я гледа.

– Как?

Тя очерта плана си. Когато свърши, Рейчъл трябваше да признае, че идеята звучи логично. Управителят не изглеждаше толкова сигурен.

– И резултатът ще е категоричен, така ли?

– Стопроцентово потвърждение – увери го глациоложката. – Ако около тази метеоритна шахта има дори само един грам замръзнала солена вода, ще я видите. Дори само няколко капчици ще заблестят на апаратурата ми като Таймс Скуеър.

Екстром свъси гъстите си вежди.

– Нямаме много време. Пресконференцията започва след два часа.

– Ще се върна след двайсет минути.

– На какво разстояние казахте, че трябва да се отдалечите?

– Не много далеч. Двеста метра би трябвало да са достатъчни.

Управителят кимна.

– Сигурна ли сте, че няма опасност?

– Ще взема противоятърни свещи – отвърна Нора. – И Майк ще дойде с мен.

Толанд сепнато вдигна глава.

– Аз ли?

– Естествено, че ти. По дяволите, Майк! Ще трябва да се вържем един за друг. Ако вятърът се усили, ще имам нужда от две яки ръце.

– Но...

– Тя е права – обърна се директорът към Толанд. – Не мога да я пусна сама. Бих пратил някой от моите хора, обаче честно казано, предпочитам да запазим тая работа с планктона между нас, докато не установим проблем ли е, или не.

Океанологът неохотно кимна.

– И аз бих искала да дойда – заяви Рейчъл.

Нора се завъртя към нея като кобра.

– Как ли пък не!

– Всъщност мисля, че ще е по-сигурно да припомним до двойно завързване – каза Екстром, сякаш идеята току-що му бе хрумнала. – Ако отидете двамата и Майк се подхлъзне, вие няма да успеете да го задържите. А ако отидат четирима, ще е много по-безопасно. – Той замълча за миг и погледна Корки. – Това означава или вие, или доктор Мин. – Директорът се огледа. – Между другото, къде е доктор Мин?

– От известно време не съм го виждал – отвърна Толанд. – Може да спи.

Екстром отново се обърна към Корки.

– Не мога да ви задължа да отидете с тях, доктор Марлинсън, но...

– Какво пък толкова? – каза астрофизикът. – Нали ще сме всички заедно.

– Не! – възкликна Нора. – Ако сме четирима, ще се забавим. Двата с Майк ще отидем сами.

– Няма – категорично отсече директорът. – За двойното завързване си има причина и ще вземем всички възможни мерки за сигурност. Най-малко ми трябва злополука два часа преди най-голямата пресконференция в историята на НАСА.

Гейбриъл Аш бе объркана до немайкъде.

„Какво иска от мен тази жена?“ Седнала зад единственото бюро в стаята, Тенч се бе отпуснала назад на стола си. Суровото ѝ лице като че ли излъчваше радост от смущението на Гейбриъл.

– Димът пречи ли ви? – попита тя и извади нова цигара.

– Не – излъга Гейбриъл.

Тенч и без това вече я палеше.

– По време на предизборната кампания двамата с вашия кандидат проявявате огромен интерес към НАСА.

– Вярно е – без да крие гнева си, потвърди Гейбриъл. – Благодарение на известно творческо насърчение. Настоявам за обяснение.

Тенч невинно се нацупи.

– Искате да знаете защо ви прасях имейли, с които да атакувате НАСА ли?

– Информацията, която ми прасяхте, вредеше на вашия президент.

– Погледнато в близък план, да.

Зловещият глас на Тенч нервираше Гейбриъл.

– Какво означава това?

– Спокойно, Гейбриъл. Моите имейли не промениха много нещата. Сенатор Секстън нападна НАСА много преди да се намеся. Просто му помогнах да изясни посланието си. Затвърдих позицията му.

– Затвърдили сте позицията му ли?

– Точно така. – Тенч се усмихна и показа пожълтелите си зъби. – И трябва да отбележа, че днес следобед той го постигна доста ефикасно по Си Ен Ен.

Гейбриъл си спомни реакцията на сенатора на въпроса на главната съветничка на президента. „Да, ще закрия НАСА.“ Секстън бе допуснал да го приклепят в ъгъла, но се бе измъкнал от ситуацията с решителен отговор. И бе постъпил правилно, нали? Ако се съдеше обаче по доволното изражение на Тенч, на Гейбриъл ѝ се губеше някаква информация.

Неочаквано Тенч се изправи. Длъгнестото ѝ тяло сякаш запълни тясното пространство. С увиснала между устните цигара, тя отиде при един стенен сейф, извади дебел кафяв плик, върна се зад бюрото и седна. Гейбриъл погледна плика.

Тенч се усмихна и го придърпа към гърдите си като покерджия –

кент флoш рoял. Жълтеникавите й пръсти дразнещо задрасиха по ъгълчето, сякаш се наслаждаваше на напрежението.

Гейбриъл знаеше, че това просто се дължи на гузната й съвест, но първо с ужас си помисли, че пликът съдържа някакво доказателство за сексуалното й прегрешение със сенатора. „Това е смешно“ – помисли си тя. Онази история се бе случила след часове в заключенния кабинет на сенатора. И ако наистина притежаваше някакви улики, Белият дом отдавна щеше да ги публикува. „Може да подозират, но нямат доказателство“ – успокои се Гейбриъл.

Тенч угаси цигарата си.

– Независимо дали го знаете, госпожице Аш, но вие сте се озовали наред задкулисна борба, която се води във Вашингтон от хиляда деветстотин деветдесет и шеста година.

Гейбриъл изобщо не очакваше такова начало.

– Моля?

Главната съветничка запали нова цигара. Широките й устни се свиха около филтъра и върхът й засия в червено.

– Какво ви е известно за законопроекта, наречен Указ за поощряване на комерсиализацията на космоса?

Младата жена никога не беше чувала за него и смутено сви рамене.

– Наистина ли? – попита Тенч. – Това ме изненадва. Като имам предвид платформата на вашия кандидат. Указът за поощряване на комерсиализацията на космоса беше предложен през хиляда деветстотин деветдесет и шеста от сенатор Уокър. По същество, той посочва неуспеха на НАСА да постигне нещо сериозно след прашането на човек на Луната и призовава за приватизация на Управлението чрез незабавна продажба на авоарите му на частни авиокосмически компании. Това означава откриване на космоса за ефикасно проучване от страна на свободния пазар и облекчаване на данъчното бреме.

Гейбриъл бе чувала критиците на НАСА да предлагат приватизация като възможно решение, но не знаеше, че идеята наистина е реален законопроект.

– Този законопроект за поощряване на комерсиализацията вече четири пъти е внасян в Конгреса. Той е сходен със законопроектите, които доведоха до успешното приватизиране на държавни сектори като производството на уран. Конгресът и четирите пъти гласува законопроекта. Слава Богу, Белият дом винаги налагаше вето. Закари Херни наложи вето два пъти.

– Какво искате да кажете с всичко това?

– Искам да кажа, че ако стане президент, сенатор Секстън със сигурност ще подкрепи този законопроект. Имам основание да смятам, че Секстън при първа възможност без угризение ще продаде авоарите на НАСА на търг. С две думи, вашият кандидат ще подкрепи приватизирането и ще прекрати бюджетното финансиране на космическите проучвания.

– Доколкото ми е известно, сенаторът никога публично не е коментирал позицията си върху никакъв указ за поощряване на комерсиализацията на космоса.

– Така е. И все пак, като знам позициите му, предполагам, че няма да се изненадате, ако го подкрепи.

– Свободните пазарни системи обикновено са в основата на ефикасността.

– Приемам отговора ви за „да“ – каза Тенч. – За съжаление, приватизирането на НАСА е ужасна идея и има безброй причини Белият дом да я отхвърля още от първото внасяне на законопроекта.

– Чувала съм аргументите против приватизирането на космическите проучвания и разбирам безпокойството ви.

– Нима? – Тенч се наведе към нея. – Какви аргументи сте чували?

Гейбриъл се размърда неспокойно.

– Ами, главно обичайните научни опасения – най-тиражираното сред които е, че ако приватизираме НАСА, сегашният ни научен подход веднага ще бъде изоставен в полза на печеливши предприятия.

– Вярно е. Космическата наука моментално ще бъде унищожена. Вместо да харчат пари, за да изучават вселената, частните космически компании ще разработват полезните изкопаеми на астероидите, ще строят туристически хотели в космоса, ще предлагат изстрелване на комерсиални сателити. Защо им е на частните компании да изучават произхода на нашата вселена, когато това ще им струва милиарди и няма да има финансова възвръщаемост?

– Така е – съгласи се Гейбриъл. – Но една Национална фондация за космически науки може да финансира научни проекти.

– Вече сме създали такава система. Тя се нарича НАСА.

Гейбриъл не отговори.

– Изоставянето на науката в полза на печалбите е страничен въпрос – продължи Тенч. – Това едва ли има значение в сравнение с пълния хаос, който ще последва от безконтролното допускане на частния сектор в космоса. Пак ще настъпи времето на Дивия запад. Пионери ще предявяват претенции за Луната и астероидите и ще бранят интересите си с

оръжие. Чувала съм искания от компании да построят неоновии билбордове, на които се изписват светлинни реклами в нощното небе. Виждала съм оферти за космически хотели и туристически атракции, които предвиждат да изхвърлят боклуците си в космическите бездни и да образуват орбитални сметища. Всъщност едва вчера прочетох едно предложение за превръщане на космоса в мавзолей, чрез изстрелване на мъртвите в орбита. Представете си какво ще се случи, ако нашите телекомуникационни сателити започнат да се блъскат с трупове? Миналата седмица при мен дойде един милиардер, президент на компания, който настояваше да прати експедиция до един астероид, да го довлече до Земята и да го разработи за ценни минерали. Трябваше да му напомня, че като вкара астероид в земна орбита, той ще ни изложи на потенциална опасност от глобална катастрофа! Уверявам ви, госпожице Аш, ако този законопроект бъде гласуван, тълпите предприемачи, които ще се юрнат в космоса, няма да са ракетни учени. Те ще са предприемачи с дълбоки джобове и плитък ум.

– Това са убедителни аргументи и съм сигурна, че сенаторът много внимателно ще обмисли тези въпроси, ако някога се наложи да гласува законопроекта – каза Гейбриъл. – Може ли да попитам какво общо има това с мен?

Тенч присви очи над цигарата си.

– Много хора искат да печелят големи пари в космоса. Все повече се засилва политическото лоби за вдигане на всички ограничения и за отваряне на шлюзовете. Правото на вето на президента е единствената останала преграда пред приватизацията... и пълната анархия в космоса.

– Тогава браво на Зак Херни, че е наложил вето на законопроекта.

– Опасявам се, че ако го изберат, вашият кандидат няма да е толкова разумен.

– Пак повтарям: предполагам, че сенаторът внимателно ще претегли всички въпроси, ако някога се наложи да гласува законопроекта.

Тенч не изглеждаше особено убедена.

– Знаете ли колко харчи за реклама сенатор Секстън?

Въпросът прозвуча на Гейбриъл абсолютно нелогично.

– Това е обществено достояние.

– Повече от три милиона месечно.

Гейбриъл сви рамене.

– Щом така казвате. – Това беше приблизително вярно.

– Това са много пари.

– Той има много пари.

– Да, постарал се е. Или по-скоро, оженил се е, за когото трябва. – Тенч замълча за миг, за да издуха дима. – Жалко за жена му. Смъртта ѝ му нанесе тежък удар. – Последва трагична въздишка, очевидно престорена. – Смъртта ѝ не беше чак толкова отдавна, нали?

– Да минем на въпроса, иначе си тръгвам.

Тенч мъчително се закашля, извади няколко хванати с телбод листа от кафявия плик и ѝ ги подаде.

– Финансовата документация на Секстън.

Гейбриъл удивено разгледа документите. Те обхващаха няколко години. Въпреки че не бе запозната с финансите на сенатора, младата жена усети, че данните са автентични – банкови сметки, кредитни сметки, заеми, акции, недвижими имоти, дългове, печалби от продажба на капитални инвестиции и загуби.

– Това са лични сведения. Откъде ги имате?

– Източникът ми не ви интересува. Но ако отделите време да проучите тези данни, ще се уверите, че сенатор Секстън няма толкова пари, колкото харчи в момента. След смъртта на Катрин той прахоса голямата част от наследството ѝ за неизгодни инвестиции, лични удоволствия и осигуряване на сигурна според него победа в първичните избори. От половин година вашият кандидат е разорен.

Гейбриъл си помисли, че Тенч блъфира. Ако беше разорен, Секстън нямаше да се държи така – и всяка седмица да купува рекламно време във все по-големи блокове.

– Вашият кандидат харчи четири пъти повече от президента – продължи главната съветничка. – А не разполага с лични средства.

– Получаваме много дарения.

– Да, някои от тях са законни.

Гейбриъл рязко вдигна глава.

– Моля?

Тенч се наведе напред и Гейбриъл усети никотиновия ѝ дъх.

– Ще ви задам един въпрос, Гейбриъл Аш, и ви съветвам внимателно да помислите, преди да ми отговорите. От това може би зависи дали ще прекарате следващите няколко години в затвора. Известно ли ви е, че сенатор Секстън получава огромни незаконни предизборни подкупи от авиокосмически компании, които могат да спечелят милиарди от приватизацията на НАСА?

Гейбриъл я зяпна.

– Това е абсурдно твърдение!

– Искате да кажете, че не знаете за това, така ли?

– Струва ми се, че щях да знам, ако сенаторът получаваше подкупи в такива размери.

Тенч се усмихна студено.

– Гейбриъл, наясно съм, че сенатор Секстън споделя много от себе си с вас, но ви уверявам, че не знаете много неща за него.

Гейбриъл се изправи.

– Срещата приключи.

– Напротив – заяви Тенч, извади останалото съдържание на папката и го пръсна върху бюрото. – Срещата едва започва.

Докато нахлузваше костюма на НАСА, Рейчъл Секстън се чувстваше като космонавтка. Черният цял гащеризон приличаше на надуваем водолазен неопрен. В двупластовата му дунапренова материя имаше кухи канали, в които се напompваше плътен гел, за да регулира телесната температура и в гореща, и в студена среда.

Докато поставяше плътно прилепващата качулка на главата си, погледът ѝ попадна върху директора на НАСА. Той стоеше като безмълвен страж на вратата, очевидно недоволен, че се налага да проведат този опит.

Докато помагаше на всички да се облекат, Нора Мангър ругаше под нос.

– Тоя е за дундъовци като теб – каза тя, като подхвърли костюма на Корки.

Толанд вече почти се беше приготвил.

Когато Рейчъл закопча ципа си, Нора я свърза с тръба, излизаща от сребрист контейнер, наподобяващ големи кислородни бутилки.

– Дълбоко си поемете дъх – каза глациоложката и развъртя клапата. Рейчъл чу съскане и усети нахлуването на гела в костюма. Дунапренът се наду и костюмът я притисна отвсякъде. Все едно бе потопила във вода облечената си в латексова ръкавица ръка. Когато качулката се наду и затисна ушите ѝ, тя започна да чува приглушено.

„Като в пашкул съм“.

– Най-хубавото на тези костюми е подплатата – отбеляза Нора. – Можеш да паднеш по задник и нищо няма да усетиш.

Рейчъл ѝ вярваше. Чувстваше се като в дюшек.

Мангър ѝ даде различни инструменти – брадва за лед, халки и карабинки, които закачи на колана ѝ.

– Всичко това ли? – заразглежда снаряжението си Рейчъл. – За да отидем на двеста метра оттук?

Нора присви очи.

– Искате ли да дойдете, или не?

Толанд окуражително кимна на Рейчъл.

– Нора просто е предпазлива.

Корки се включи в резервоара с гел и наду костюма си.

– Чувствам се като надянал гигантски кондом – весело подметна

той.

Нора изпъшка възмутено.

– Не се прави, че ги разбираш тия работи, девственико.

Толанд седна до Рейчъл и ѝ се усмихна. Тя тъкмо обуваше тежките обувки и си слагаше котките.

– Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? – Загрижеността в погледа му я изпълни с признателност. Рейчъл се надяваше, че увереното ѝ кимване скрива растящите ѝ опасения. „Двеста метра... изобщо не е далече“.

– А ти мислиш, че можеш да намериш приключения само в открито море.

Толанд се подсмихна и се зае да поставя собствените си котки.

– Течната вода ми харесва много повече от замръзналата.

– И аз никога не съм си падала по нея – съгласи се Рейчъл. – Веднъж като малка пропаднах през леда. Оттогава водата ме изнервя.

Толанд я погледни съчувствено.

– Съжалявам. Когато тази история свърши, трябва да ми дойдеш на гости на „Гоя“. Ще променя мнението ти за водата. Обещавам.

Поканата я изненада. „Гоя“ бе научноизследователският кораб на Толанд – известен и с ролята си в „Удивителните морета“, и с репутацията си на един от най-странните наглед океански плавателни съдове. Макар че качването на кораба щеше да е смущаващо за нея, трудно можеше да откаже на чаровния океанолог.

– В момента е закотвен на двайсет километра от Ню Джърси – прибави Толанд, докато се мъчеше да закопчае котките си.

– Странно място.

– Ни най-малко. Атлантическото крайбрежие е невероятно. Готвехме се да снимаме нова серия, но ненадейно ни прекъсна президентът.

Рейчъл се засмя.

– За какво щеше да е серията?

– За горещите течения.

Тя се намръщи.

– Защо ли изобщо попитах?

Толанд най-после се пребори с котките и вдигна глава.

– Сериозно, ще снимам там около две седмици. Вашингтон не е чак толкова далеч от крайбрежието на Ню Джърси. Ела ми на гости, когато се прибереш. Няма защо цял живот да се боиш от водата. Моите хора ще те посрещнат с червен килим.

Прекъсна ги силният глас на Нора Мангър.

– Ще излизаме ли, или да ви поръчам свещи и шампанско?

Гейбриъл Аш нямаше представа какво да мисли за документите върху бюрото на Марджъри Тенч. Сред тях имаше ксерокси на писма, факсове, транскрипции на телефонни разговори и всички, изглежда, потвърждаваха твърдението, че сенатор Секстън тайно поддържа връзка с частни космически компании.

Главната съветничка побутна две зърнести черно-бели снимки към нея.

– Предполагам, че това е новост за вас.

Гейбриъл ги погледна. Първата любителска фотография представяше сенатор Секстън, излизаш от такси в подземен гараж. „Секстън никога не взема такси!“ Тя насочи вниманието си към втората снимка, на която сенаторът се качваше в бял пикап. Зад волана седеше възрастен мъж.

– Кой е този човек? – попита Гейбриъл. Мислеше си, че снимките може да са фалшифицирани.

– Голяма клечка от ФКГ.

Младата жена свъси вежди.

– От Фондация „Космически граници“ ли?

ФКГ беше нещо като „профсъюз“ на частни космически компании и представляваше авиокосмически предприемачи и инвеститори – всяка частна организация, която проявяваше интерес към космоса. Те обикновено бяха критични към НАСА и твърдяха, че американската космическа програма прилагала нечестни бизнес методи, за да попречи на частните компании да пращат космически експедиции.

– ФКГ представлява над сто големи корпорации и невероятно богати предприятия, които с нетърпение чакат ратифицирането на Законопроект за поощряване на комерсиализацията на космоса – поясни Тенч.

Гейбриъл се замисли. Поради очевидни причини ФКГ твърдо поддържаше предизборната кампания на Секстън, макар че сенаторът внимаваше да не влиза в прекалено тесен контакт с тях заради противоречивата им лобистка тактика. Неотдавна фондацията бе публикувала експлозивен материал, в който се твърдеше, че НАСА всъщност е „незаконен монопол“, чиято способност да действа на загуба и въпреки това да остане в бизнеса представлява нечестна конкуренция на частните фирми. Според ФКГ винаги, когато АТ&Т имали нужда от изстрелване на

нов телекомуникационен сателит, няколко частни космически компании предлагали да свършат работата за разумната сума петдесет милиона долара. За съжаление, НАСА винаги се намесвала и предлагала да го направи само за двадесет и пет милиона, въпреки че това струвало на Управлението пет пъти повече! „Като действа на загуба, НАСА запазва контрола си върху космоса – заявяваха адвокатите на ФКГ. – И данъкоплатците плащат сметката“.

– Тази снимка показва, че вашият кандидат провежда тайни срещи с организация, представляваща частните космически предприятия – каза Тенч и посочи още няколко документа на бюрото. – Имаме и вътрешни докладни записки на ФКГ, в които се настоява за събиране на огромни суми от компании членки на фондацията и за превеждането им на сметки, контролирани от сенатор Секстън. Тези частни космически организации плащат, за да вкарат Секстън в Белия дом. Мога само да предположа, че той се е съгласил да приеме законопроекта за комерсиализацията и да приватизира НАСА, ако го изберат.

Гейбриъл не изглеждаше съвсем убедена.

– Нима очаквате да повярвам, че президентът разполага с доказателства за напълно незаконно финансиране на предизборната кампания на основния си опонент и въпреки това, кой знае защо, ги пази в тайна?

– А вие до какво заключение стигнахте?

Гейбриъл я изгледа гневно.

– Честно казано, като имам предвид, че сте известна с политическите си манипулации, по-логично ми се струва някак си да ме работите с фалшиви документи и снимки, направени на компютър от някой предприемчив служител в Белия дом.

– Възможно е, признавам. Обаче не е вярно.

– Нима? Тогава откъде сте получили всички тия вътрешни документи? За кражбата на тези доказателства от толкова много компании определено са нужни много повече средства, отколкото позволява бюджетът на Белия дом.

– Имате право. Тази информация се получи като доброволно дарение.

Гейбриъл се обърка.

– О, да, имаме огромни количества информация – продължи Тенч. – Президентът има много влиятелни политически съюзници, които искат той да запази поста си. Не забравяйте, че вашият кандидат предлага всевъзможни съкращения – много от които в самия Вашингтон. Сенатор Секстън не се смущава да посочва раздутия бюджет на ФБР като

пример за безразборно харчене. Изстреля и няколко залпа срещу данъчната служба. Може някой от Бюрото и службата да се е ядосал.

Гейбриъл разбра намека ѝ. Служителите във ФБР и данъчната служба бяха в състояние да съберат такава информация. И дори можеха да я пратят в Белия дом като доброволна услуга, за да помогнат за преизбирането на президента. Но Гейбриъл не можеше да повярва, че сенатор Секстън е прибягнал до незаконно финансиране на предизборната си кампания.

– Ако тези данни са точни, в което много се съмнявам, защо не сте ги разгласили? – възрази тя.

– А вие как мислите?

– Защото са събрани незаконно.

– Няма значение откъде ги имаме.

– Естествено, че има значение. Те нямат доказателствена стойност при разследване в Конгреса.

– Какво разследване? Просто ги подхвърляме на някой вестник и те ще ги публикуват като информация от „достоверен източник“, подкрепена със снимки и документи. Секстън ще бъде виновен до доказване на противното. Категоричната му позиция против НАСА ще бъде доказателство, че взима подкупи.

Гейбриъл знаеше, че това е вярно.

– Добре, тогава защо не сте подхвърлили тази информация? – продължи да настоява тя.

– Защото е отрицателна. Президентът обеща да не използва такива методи в предизборната си кампания и се опитва да спазва обещанието си, докато може.

„Да бе, как ли пък не!“

– Искате да кажете, че президентът единствено от почтеност отказва да публикува тези данни, защото хората могат да ги помислят за отрицателни, така ли?

– Те могат да имат отрицателно въздействие върху страната. Тези сведения засягат десетки частни компании, в много от които има честни хора. Това опозорява Сената и е зле за духа на народа. Нечестните политици вредят на всички политици. Американците трябва да вярват на ръководителите си. Това разследване щеше да е отвратително и най-вероятно щеше да прати един сенатор и множество известни президенти на авиокосмически компании в затвора.

Въпреки че логиката на Тенч изглеждаше непохватна, Гейбриъл все още се съмняваше.

– Какво общо има всичко това с мен?

– Казано просто, госпожице Аш, ако ние разпространим тези документи, вашият кандидат ще бъде привлечен под наказателна отговорност за незаконно финансиране на предизборна кампания, ще изгуби мястото си в Сената и най-вероятно ще лежи в затвора. – Тенч замълча за миг. – Освен ако...

Гейбриъл зърна змийски проблясък в очите на главната съветничка.

– Освен, ако какво?

Тенч силно дръпна от цигарата си.

– Освен, ако не решите да ни помогнете да избегнем всичко това.

В стаята се възцари мрачно мълчание. Тенч дрезгаво се прокашля.

– Вижте, Гейбриъл, реших да споделя тази зловеща информация с вас поради три причини. Първо, за да ви покажа, че Зак Херни е почтен човек и поставя благоденствието на страната пред своите лични интереси. Второ, за да сте наясно, че вашият кандидат не е толкова солиден, колкото може би си мислите. И трето, за да ви убедя да приемете предложението, което ще ви направя.

– А именно?

– Ще ви предложи възможност да постъпите както трябва. Като патриот. Независимо дали го знаете, но вие сте в състояние да спестите на Вашингтон всевъзможни неприятни скандали. Ако се съгласите да направите това, за което ще ви помоля, навярно дори ще си спечелите място в екипа на президента.

„Място в екипа на президента ли?“ Гейбриъл не вярваше на ушите си.

– Госпожице Тенч, каквото и да сте намислили, не обичам да ме изнудват, принуждават или уговарят. Участвам в кампанията на сенатора, защото вярвам в неговата политика. А ако това тук е симптоматично за начина, по който Зак Херни упражнява политическото си влияние, нямам желание да се свързвам с него! Ако имате нещо срещу сенатор Секстън, съветвам ви да го дадете на пресата. Честно казано, смятам всичко това за измама.

Тенч въздъхна.

– Незаконното финансиране на вашия кандидат е факт, Гейбриъл. Съжалявам. Знам, че му вярвате. – Тя сниши глас. – Вижте, ето как стоят нещата. Ако се наложи, с президента ще разгласим проблема с финансирането, но ще стане адски грозна история. В този скандал са замесени няколко големи американски корпорации, които са нарушили закона. Много невинни хора ще платят цената. – Главната съветничка силно

дръпна от цигарата си и издиша дима. – С президента се надяваме... да открием друг начин да дискредитираме морала на сенатора. По-съдържан начин... в който не са замесени невинни страни. – Тенч остави цигарата си и събра длани. – Просто казано, искаме публично да признаете, че сте имали любовна връзка със сенатора.

Гейбриъл се напрегна. Тенч говореше напълно уверено в себе си.

„Невъзможно – знаеше Гейбриъл. Нямахте доказателства. Бяха правили секс само веднъж, зад заключените врати на сенаторския кабинет на Секстън. – Тенч няма никакви улики. Само опипва почвата“. Гейбриъл си наложи да запази спокойния си глас.

– Много си въобразявате, госпожице Тенч.

– Какво точно? Че сте имали любовна връзка ли? Или че ще изоставите своя кандидат?

– И двете.

Главната съветничка грубо се усмихна и се изправи.

– Е, хайде веднага да отметнем един от тези факти, какво ще кажете? – Тя отиде при стенния сейф и се върна с червен плик, носещ печата на Белия дом. Отвори го и изсипа съдържанието му пред Гейбриъл. Когато десетките цветни снимки се пръснаха по бюрото, Гейбриъл видя как цялата ѝ кариера се срутва.

Вятърът, който ревеше над ледника, по нищо не приличаше на океанските ветрове, с които беше свикнал Толанд. Океанският вятър бе резултат от приливите, отливите и атмосферните фронтове. Тук обаче вихърът се подчиняваше на един прост физически закон – тежък студен въздух, спускащ се като цунами по наклона на глетчера. Океанологът никога не беше преживявал такова нещо. Ако се движеше с двадесет възела, полярният вятър щеше да е мечтата на всеки моряк, но при сегашната му скорост осемдесет възела той бързо можеше да се превърне в кошмар дори на твърда земя. Толанд установи, че ако спре и се наведе назад, ураганът лесно може да го повдигне.

Бушуващата въздушна река го измъчваше още повече поради слабия наклон на самия леден шелф. Ледът плавно се спускаше към океана на три километра от базата. Въпреки острите шипове на котките, Толанд изпитваше неприятното чувство, че при всяка погрешна стъпка вихърът може да го подхване и да го понесе по безкрайния леден склон. Двуминутният курс на Нора Мангър по ледникова безопасност сега му се струваше опасно недостатъчен.

„Брадва за лед тип «Пирания» – бе казала Нора, закачвайки лек Т-образен инструмент на коланите им. – Стандартен връх, бананов връх, полутръбен връх, чук и тесла. Ако някой се подхлъзне или вятърът го понесе, трябва само да хване брадвата с една ръка за главата и с другата за дръжката, да забие банановия връх в леда и да се просне отгоре му, като забие котките си в глетчера“.

С тези окуражителни думи им беше опасала осигурителните ремъци, всички си бяха сложили очила и бяха излезли в следобедния мрак. Сега четиримата се спускаха по ледника в колона по един на разстояние десет метра един от друг. Нора водеше, следвана от Корки, Рейчъл и накрая Толанд.

Колкото повече се отдалечаваха от купола, толкова по-голямо безпокойство изпитваше океанологът. Макар да му беше топло, в надутия си костюм се чувстваше като неориентиран космически пътешественик на далечна планета. Луната се бе скрила зад гъсти буреносни облаци и ледникът беше потънал в непроницаем мрак. Вятърът с всяка минута сякаш се усилваше и постоянно тласкаше Толанд в гърба. Докато се вижаше през очилата в безкрайната пустота наоколо, той започна да

осъзнава действителната опасност на това място. Независимо от мерките за безопасност на НАСА, ученият се бе изненадал от очевидната готовност на директора да рискува живота на четирима, вместо на двама души. Особено след като другите двама бяха дъщеря на сенатор и виден астрофизик. Толанд наистина изпитваше загриженост за Рейчъл и Корки – като капитан на кораб беше свикнал да носи отговорност за хората около себе си.

– Не се отдалечавайте от мен – надвика вятъра Нора. – Нека шейната ни води.

Алуминиевата шейна бе натоварена с диагностично оборудване и допълнителни принадлежности, които глациоложката беше използвала през последните няколко дни. Всичко това, включително акумулаторът, противовятърните свещи и силният прожектор, бе завързано под здраво найлоново платнище. Въпреки тежкия товар шейната с лекота се плъзгаше върху дългите си плазове и сама се движеше по почти незабележимия наклон. Нора дори трябваше леко да я задържа, сякаш шейната я водеше напред.

Толанд се обърна назад. Бяха се отдалечили само на петдесетина метра, но бледото очертание на купола едва се забелязваше в мрака на бурята.

– Имаш ли намерение изобщо да се върнем? – извика той. – Куполът почти не се виж... – Думите му бяха прекъснати от силно изсъскване на противовятърна свещ, която пламна в ръката на Нора. Внезапното червено-бяло сияние очерта около тях кръг с десетметров радиус. Глациоложката изрови с пета плитка вдлъбнатина в снега и натрупа защитна стена откъм наветрената страна на дупката. После заби свещта в нея.

– Съвременни трошици хляб – поясни тя.

– Трошици хляб ли? – заслонила очи от неочакваната светлина, попита Рейчъл.

– Хензел и Гретел – каза Нора. – Тези свещи ще горят един час – предостатъчно време, за да се върнем. И продължи надолу по ледника – отново в непроницаемия мрак.

Гейбриъл Аш изхвърча от кабинета на Марджъри Тенч и едва не събори една секретарка. Унижена, младата жена виждаше пред очите си само снимките – преплетени ръце и крака. Лица, изразяващи екстаз.

Нямаше представа как са направени, но знаеше, че са истински. Бяха заснети в кабинета на сенатор Секстън, най-вероятно със скрита камера отгоре. „Бог да ми е на помощ!“ Една снимка показваше Гейбриъл и Секстън да правят секс върху бюрото, проснати върху някакви официални документи.

Марджъри Тенч я настигна пред Залата с картите. Носеше червения плик със снимките.

– По реакцията ви съдя, че приемате тези снимки за автентични, нали? – Главната съветничка на президента сякаш се забавляваше. – Надявам се, че ви убеждават в точността и на другите ни данни. Идват от един и същи източник.

Гейбриъл силно се изчерви. „Къде е изходът, по дяволите?“ Дългоногата Тенч не се затрудняваше да я следва.

– Сенатор Секстън даде честната си дума, че отношенията ви са чисто колегиални. Телевизионното му изявление беше доста убедително. – Тя самодоволно посочи през рамо. – Всъщност в кабинета си пазя запис, ако желаете да опресните паметта си.

Гейбриъл нямаше нужда от опресняване. Отлично си спомняше пресконференцията. Опровержението на Секстън бе категорично.

– Колкото и да ми е тъжно, сенатор Секстън погледна американския народ в очите и изрече чиста лъжа – продължи Тенч. – Обществеността има право да знае. И ще узнае. Лично ще се погрижа за това. Единственият въпрос сега е как ще стане това. Според нас е най-добре истината да дойде от вас.

Гейбриъл се смяя.

– Наистина ли смятате, че ще ви помогна да линчувате собствения ми кандидат?

Лицето на Тенч стана сурово.

– Опитвам се да ви дам възможност да си спестите много срам, като вдигнете високо глава и признаете истината. Трябва ми само подписано признание за връзката ви.

Гейбриъл се закова на място.

– Какво?!

– Разбира се. Подписаното признание ни дава лоста, който ни е нужен, за да се справим със сенатора тихомълком и да спестим на страната тази грозна история. Предложението ми е съвсем просто: подпишете признанието и тези снимки никога няма да излязат на бял свят.

– Искате признание, така ли?

– Нужна ни е клетвена декларация, но в сградата има нотариус, който може...

– Вие сте луда! – Гейбриъл продължи по коридора. Тенч не изоста-ваше от нея, но вече изглеждаше разгневена.

– Сенатор Секстън така или иначе ще изгуби, Гейбриъл, и аз ви предлагам шанс да се измъкнете, без да видите голия си задник в сутрешния вестник! Президентът е благоприличен човек и не иска тези снимки да бъдат публикувани. Ако ми дадете клетвена декларация и доброволно признаете за връзката, всички ще можем да запазим малко достойнство.

– Не се продавам.

– За разлика от вашия кандидат. Той е опасен човек и нарушава закона.

– Той ли нарушава закона? Вие незаконно прониквате в чуждите кабинети и незаконно снимате хората! Случайно да сте чували за Уотъргейт?

– Ние нямаме нищо общо със събирането на тези мръсотии. Снимките се получиха от същия източник като данните за финансирането на предизборната кампания от страна на ФКГ. Някой много внимателно е наблюдавал и двама ви.

Гейбриъл профуча покрай бюрото, където ѝ бяха дали пропуска, откъсна го и го хвърли на опуления охранител. Тенч продължаваше да я следва.

– Трябва бързо да вземете решение, госпожице Аш – заяви главната съветничка, когато приближиха изхода. – Или ми донесете клетвена декларация, че сте спали със сенатора, или довечера в осем часа президентът ще бъде принуден да разгласи всичко – финансовото състояние на Секстън, снимките и така нататък. И повярвайте ми, когато хората видят, че сте премълчали и сте оставили Секстън да излъже за връзката ви, ще полетите в пламъците заедно с него.

Гейбриъл видя вратата и се запъти към нея.

– На бюрото ми до осем часа, Гейбриъл. Бъдете разумна. – На излизане Тенч ѝ подхвърли плика със снимки. – Вземете си ги, ние имаме

Метеоритът

още много.

Рейчъл Секстън все повече се вледеняваше. Пред очите ѝ се въртяха смушаващи образи – фосфоресциращият планктон, значението на евентуалната грешка на Нора Мангър с данните от сондирането.

„Солидна матрица сладководен лед“ – беше заявила Нора и им бе напомнила, че е сондирала както цялата непосредствена околност, така и точно над метеорита. Ако в ледника имаше соленоводни мрежи, пълни с планктон, тя щеше да ги е видяла. Нали? Въпреки това Рейчъл интуитивно продължаваше да се връща към най-простото решение. „В този ледник има замръзнал планктон“.

След десет минути и четири противовятърни свещи четиримата се бяха отдалечили на около двеста и петдесет метра от купола. Изведнъж Нора спря и каза:

– Тук. – Каза го като човек, открил идеалното място за кладенец.

Рейчъл се обърна и погледна в посоката, от която идваха. Куполът отдавна бе потънал в лунната нощ, ала противовятърните свещи ясно се виждаха. Най-далечната блещукаше окуражително като бледа звезда. Четирите свещи описваха идеално права линия като грижливо прокарана писта. Младата жена се впечатли от способностите на Нора.

– Още една причина да следваме шейната – извика глациоложката, когато видя, че Рейчъл се възхищава на правата линия. – Ако оставим гравитацията да я води и не се намесваме, можем да сме сигурни, че се движим по права линия.

– Страхотно – похвали я Толанд. – Ще ми се и в открито море да имахме нещо такова.

„Това е открито море“ – помисли си Рейчъл и си представи океана под тях. За миг погледа ѝ привлече най-далечният пламък. Той бе изчезнал, сякаш светлината беше засенчена от преминало пред нея тяло. Скоро обаче тя отново се появи.

Рейчъл се напрегна.

– Нора – надвика вятъра тя. – Тук има ли бели мечки?

Глациоложката се готвеше да запали последната свещ и или не я чу, или не ѝ обърна внимание.

– Белите мечки се хранят с тюлени – отговори ѝ Толанд. – Нападат хора само когато навлизаме в жизненото им пространство.

– Но това е земята на белите мечки, нали? – Рейчъл така и не

можеше да запомни на кой полюс живеят мечки и на кой – пингвини.

– Да – потвърди океанологът. – Арктика наистина носи името си от белите мечки. На гръцки „арктос“ е „мечка“.

„Страхотно!“ Тя нервно се вторачи в мрака.

– На Антарктида няма бели мечки – продължи Толанд. – Затова я наричат „Антиарктос“.

– Благодаря, Майк – отвърна Рейчъл. – Стига сме приказвали за мечки.

Той се засмя.

– Ясно, извинявай.

Нора заби последната свещ в снега. Четиримата бяха обгърнати в червеникаво сияние и изглеждаха надути в черните си костюми. Останалият свят извън светлия кръг на свещта стана абсолютно невидим – черен саван, който ги обграждаше отвсякъде.

Пред погледите на Рейчъл и другите двама Нора здраво опря крака в снега и внимателно изтегли шейната няколко метра нагоре по склона до мястото, където стояха. После, като продължаваше да държи въжето опънато, приклепна и спусна спирачките – четири шипа, които се забиха в леда. Изправи се и се изтупа. Въжето на кръста ѝ висеше хлабаво.

– Добре – извика глациоложката. – Време е да се захващаме за работа.

Заобиколи откъм наветрената страна на шейната и започна да развързва шнуровите на платнището. Рейчъл, която изпитваше угризения, че се е държала малко сурово с нея, отиде да развърже задния край.

– Господи, не! – викна Нора. – Никога не правете така!

Рейчъл объркано се отдръпна.

– Никога не освобождавай откъм подветрената страна! – поясни глациоложката. – Ще се получи нещо като корабно платно и шейната ще отлети като чадър!

Рейчъл заотстъпва.

– Извинявайте, аз не...

Нора я стрелна с гневен поглед.

– Вие и звездобройчето изобщо не биваше да идвате.

„Никой от нас не биваше да идва“ – помисли си Рейчъл.

„Аматьори – кипеше Нора и проклинаше директора, че бе настоял да прати с тях Корки и Секстън. – Тия смешници ще ни вкарат в беля“. Точно сега най-малко и се искаше да се прави на детегледачка.

– Майк, ела да вдигнем ДР от шейната.

Толанд ѝ помогна да разопаковат дълбочинния радар и да го

поставят върху леда. Уредът приличаше на три миниатюрни кофи на снегорин, закрепени успоредно за алуминиева рамка. Цялото устройство бе дълго не повече от метър и работеше с електрическия акумулатор върху шейната.

– Това радар ли е? – попита Корки.

Нора мълчаливо кимна. Дълбочинният радар беше по-подходящ за регистриране на соленоводен лед от ПОСП. Предавателят му излъчваше електромагнитни импулси през леда и те се отразяваха различно от вещества с различна кристална структура. Чистата сладка вода замръзваше в плоска решетка. Поради натриевото си съдържание обаче морската вода замръзваше в мрежеста или разклонена решетка и импулсите на ДР се отразяваха във всички посоки, което до голяма степен ограничаваше броя на отраженията. Нора включи апарата и извика:

– Ще направя ехолокаторен напречен разрез на леда около метеоритната шахта. Софтуерът на радара ще го обработи и разпечата. Морският лед ще се регистрира като сянка.

– Къде ще го разпечата? – изненада се Толанд. – Тук ли?

Глациоложката посочи един кабел, който водеше от ДР към все още скрито под платнището устройство.

– Най-добре е да го разпечатаме. Компютърните екрани халят прекалено много ток, затова на терена глациолозите разпечатват данните на термопринтери. Цветът не е идеален, но лазерният тонер не работи под минус двайсет градуса. Научих го от собствен опит на Аляска.

Тя помоли всички да застанат от по-ниската страна на радара и се приготви да ориентира предавателя така, че да сканира района на метеоритната шахта. Но когато погледна в посоката, от която бяха дошли, не видя абсолютно нищо.

– Майк, трябва да ориентирам радара към дупката на метеорита, но тази свещ ме заслепява. Ще се изкача нагоре по склона, за да излезе от кръга на светлината. Ще разперя ръце по линията на свещите, а ти насочи радара по нея.

Толанд кимна и приклекна до радарното устройство.

Наведена напред срещу вятъра и като забиваше дълбоко котките си в снега, Нора тръгна нагоре. Този ден вятърът бе много по-силен и тя усещаше, че се задава буря. Нямаше значение. Щяха да свършат за няколко минути. „Ще видят, че съм права!“ Тя се върна двадесетина метра назад и стигна до мрака точно когато осигурителното ѝ въже се опъна.

Глациоложката се вторачи в ледника. Когато очите ѝ се приспособиха към тъмнината, постепенно различи линията на свещите няколко

градуса наляво. Завъртя се на една страна, разпери ръце като компас и извика:

– Готово!

Толанд ориентира радара и ѝ махна да се връща.

Тя за последен път отправи поглед нагоре, признателна за осветената пътека към дома. В този момент обаче се случи нещо странно. За миг една от най-близките свещи изчезна. Преди Нора да се уплаши, че свещта е угаснала, пламъкът отново се появи. Ако не знаеше, че не е възможно, щеше да си помисли, че нещо е прекосило линията на светлината. Там не можеше да има никого... освен ако директорът не се бе почувствал гузен и не бе пратил група от НАСА по дирите им. Кой знае защо обаче тя се съмняваше. Сигурно нямаше нищо. Порив на вятъра, за кратко угасил пламъка. Тя се върна при радара.

– Ориентира ли го?

Толанд сви рамене.

– Да, струва ми се.

Нора отиде при контролното устройство на шейната и натисна един бутон. От ДР се разнесе остър звън, после утихна.

– Добре, готово – заяви тя.

– Това ли беше? – учуди се Корки.

– Цялата работа е в подготовката. Самото заснемане отнема само секунда.

Термопринтерът върху шейната вече беше започнал да бръмчи и щрака. Затворен под прозрачен пластмасов капак, той бавно завъртя тежък, навит на руло лист хартия. Нора изчака устройството да спре да принтира, бръкна под капака и извади разпечатката. „Сега ще видят – помисли си тя и я занесе при свещта, за да я видят всички. – Няма никаква солена вода“. Всички се събраха около нея. Глациоложката дълбоко си пое дъх и разви листа, за да проучи данните. Образът я накара ужасено да подскочи.

– Господи! – Нора зяпна. Не вярваше на очите си. Както предполагаше, разпечатката показваше ясен напречен разрез на пълната с вода метеоритна шахта. Ала изобщо не беше очаквала да види мъглявото сивкаво очертание на човешко тяло, плаващо по средата на кладенеца. Кръвта ѝ се вледени.

– Боже мой... в ямата има труп.

Всички безмълвно се вторачиха в листа.

Призрачното тяло плаваше с главата надолу в тясната шахта. Около него се носеше нещо като пелерина. Нора разбра какво е това.

Дълбочинният радар бе заснел дебелия горна дреха на жертвата, която можеше да е само една позната дълга жилетка от камилска вълна.

– Това е... Мин – промълви Нора. – Сигурно се е подхлъзнал...

Нора Мангър изобщо не подозираше, че откриването на трупа на Мин в шахтата ще е по-малката от двете изненади, които щеше да ѝ поднесе разпечатката. Защото когато спусна поглед надолу по кладенеца, видя още нещо.

„Ледът под метеоритната шахта...“

Глациоложката ахна. Първата ѝ мисъл беше, че устройството се е повредило. После разгледа изображението по-внимателно и в ума ѝ започна да се оформя тревожна идея, като бурята, развихряща се около тях. Краищата на листа бясно се развяваха на вятъра. Нора се обърна и напрегнато се втренчи в разпечатката.

„Но... това не е възможно!“

Изведнъж истината се стовари отгоре ѝ и тя съвсем забрави за Мин.

Сега вече разбираше. „Солената вода в шахтата!“ Нора падна на колене в снега до свещта. Едва дишаше. Стисна разпечатката и се разтрепери.

„Боже мой... изобщо не ми беше хрумвало“.

После с внезапна ярост се обърна към купола и изкрещя:

– Копелета! – Вятърът отнесе гласа и надалеч. – Проклети копелета!

В мрака само на петдесетина метра оттам Делта Едно вдигна крипторадиостанцията към устата си и каза на диспечера само две думи:

– Те знаят.

Нора Мангър продължаваше да стои на колене в снега. Озадаченият Майкъл Толанд дръпна разпечатката от треперещите ѝ ръце. Поглед-на потресено плаващия труп на Мин и се опита да разбере какво друго има на изображението. Видя напречния разрез на метеоритната шахта, спускаща се от повърхността на дълбочина шестдесет метра в леда. Видя трупа на Мин във водата. Погледът му се плъзна надолу и той усети, че нещо липсва. Точно под шахтата имаше тъмен стълб морски лед, стигащ до океана под глетчера. Вертикалната колона замръзнала солена вода бе масивна – със същия диаметър като самата шахта.

– Боже мой! – извика Рейчъл, която надзърташе над рамото му. – Метеоритната шахта продължава до дъното на ледения шелф!

Толанд стоеше като хипнотизиран. Мозъкът му отказваше да приеме единственото логично обяснение. Корки изглеждаше също толкова загрижен.

– Някой е пробил дупка под ледения шелф! – извика Нора. Очите ѝ излъчваха дива ярост. – Някой нарочно е вкарал скалата под леда!

Въпреки че на идеалиста у Толанд му се искаше да отхвърли йумите и, ученият в него знаеше, че най-вероятно е права. Леденият шелф на Милн плаваше на повърхността на океана и под него спокойно можеше да влезе подводница. Тъй като под вода всичко тежеше много по-малко, дори малка подводница, не много по-голяма от едноместния научноизследователски „Тритон“ на океанолога, без проблем можеше да е пренесла метеорита с механичните си „ръце“. Бе се приближила под ледения шелф и беше пробила дупка нагоре в леда. После с помощта на механични „ръце“ или надуваеми балони бе напъхала метеорита нагоре в шахтата. Океанската вода беше нахлула вътре и бе започнала да замръзва. Когато шахтата беше замръзнала достатъчно, за да задържи метеорита вътре, подводницата бе изтеглила „ръцете“ си и беше изчезнала, оставяйки на майката природа да запечата тунела и да изличи всички следи от измамата.

– Но защо? – попита Рейчъл, след като взе разпечатката от Толанд и я разгледа. – Защо им е да го правят? И сигурна ли сте, че радарът ви не е повреден?

– Естествено, че съм сигурна! И разпечатката напълно обяснява присъствието на фосфоресциращи бактерии във водата!

Толанд трябваше да признае, че логиката ѝ е вледеняващо непоклатима. Фосфоресциращите динофлагелати бяха последвали инстинкта си и бяха навлезли в шахтата, след което бяха останали под метеорита и бяха замръзнали в леда. По-късно, когато Нора бе нагряла скалата, ледът под нея се беше стопил и бе освободил планктона. Микроорганизмите отново бяха заплували нагоре и този път бяха достигнали повърхността, където бяха умрели поради липса на солена вода.

– Това е безумие! – извика Корки. – НАСА има метеорит с извънземни фосили. Какво значение има къде са го открили? Защо ще си правят труда да го заравят в ледения шелф?

– Не знам. Но разпечатката на радара не лъже – заяви Нора. – Измамили са ни. Тази скала не е от Юнгерсоловия метеорит. Наскоро са я заровили в леда. Преди не повече от година, иначе планктонът щеше да е мъртъв! – Тя вече опаковаше радара си върху шейната и завързваше платнището. – Трябва да се върнем и да съобщим на някого! Президентът ще оповести невярна информация! От НАСА са го измамили!

– Чакайте малко! – спря я Рейчъл. – Нека поне направим още едно заснемане, за да сме сигурни. Това е абсурдно. Кой ще повярва?

– Всички – заяви Нора. – Когато вляза в купола, сондирам дъното на метеоритната шахта и получа соленоводен лед, ви гарантирам, че всички ще повярват!

Тя освободи спирачките на шейната, обърна я към купола и се заизкачва по склона, като забиваше котките в леда и с изненадваща лекота теглеше шейната. Жена с цел.

– Да вървим! – извика Нора и затегли завързаната един за друг група извън очертаванията на осветения кръг. – Не знам какво са замислили от НАСА, но не очаквах да ме използват като пионка в своите...

Главата на Нора Мангър отхвърча назад, сякаш невидима сила я бе блъснала в челото. Тя издаде гърлен стон, олюля се и се строполи по гръб върху леда. Почти мигновено Корки нададе вик, завъртя се, като че ли ударен в рамото, падна на снега и започна да се гърчи от болки.

Рейчъл веднага забрави за разпечатката в ръката си, Мин, метеорита и странния тунел под леда. Току-що бе усетила одраскалата я по ухото стреличка, която едва не я беше улучила в слепоочието. Тя инстинктивно се хвърли на колене и повлече и Толанд.

– Какво става? – извика океанологът. Рейчъл можеше да си представи единствено градушка – ледени топчета сипеци се върху глетчера, – но силата, с която бяха улучени Корки и Нора, показваше, че ледените късове трябва да са се движили със стотици километри в час.

Ужасяващият обстрел се съсредоточи върху Рейчъл и Толанд, обсипа всичко наоколо и вдигна вулкани от изригващ лед. Рейчъл се претърколи по корем, заби предните шипове на котките си в леда и се насочи към единственото прикритие. Шейната. Толанд я последва. Океанологът погледна проснатите на леда Нора и Корки и извика:

– Да ги изтеглим за въжето! – Вкопчи се в осигурителното въже и задърпа. Ала въжето се бе увило около шейната.

Рейчъл напъха распечатката в джоба на костюма си, запълзя на четири крака към шейната и се опита да освободи въжето от плазовете. Толанд се хвърли след нея.

Градушката внезапно заваля върху шейната, сякаш природата беше забравила за Корки и Нора и се целеше право в Рейчъл и Толанд. Едно от топчетата се удари в платнището, потъна надълбоко, после отскочи и се търколи по ръкава на Рейчъл.

Тя го видя и се вцепени. Озадачението ѝ в миг се превърна в ужас. „Градушката“ беше дело на хора. Леденото топче върху ръкава ѝ представляваше идеално оформена сфера, голяма колкото череша. Повърхността ѝ бе полирана и гладка, нарушавана само от правата линия, опасваща обиколката ѝ като на оловен куршум на някогашен мускет. Кръглите топчета несъмнено бяха дело на човек. „Ледени куршуми...“

Като човек с достъп до военна информация, тя добре познаваше новото експериментално оръжие „ИБ“ – „импровизирани боеприпаси“ – снежни автомати, пресоващи сняг в ледени топчета, пустинни автомати, стопяващи пясък в стъклени куршуми, водни автомати, изстрелващи струи вода с такава сила, че можеха да чупят кости. Оръжията с импровизирани боеприпаси имаха огромно преимущество пред конвенционалните, тъй като използваха наличните ресурси и буквално произвеждаха муниции на място – снабдяваха войниците с неограничено количество патрони, без да се налага те да носят предишните тежки паласки. Рейчъл знаеше, че ледените топчета, с които ги обстрелваха в момента, се пресоват „по поръчка“ от сняг, натъпкван в приклада на автомата.

Както често се случва в света на разузнаването, колкото повече знае човек, толкова по-страшна му изглежда действителността. Този момент не правеше изключение. Рейчъл предпочиташе да се намира в блажено неведение, но това, което знаеше за ИБ оръжията, мигновено я наведе на едно-единствено смразяващо заключение; атакуваше ги някаква американска спецчаст, единствените сили в страната, имащи право да използват това експериментално оръжие. Присъствието на бойна част за секретни операции носеше със себе си второ, още по-ужасяващо

откритие: вероятността да се спасят клонеше към нула.

От тези страшни мисли я откъсна друго ледено топче, което намери отвор сред стената от оборудване върху шейната и с писък се заби в ко-рема ѝ. Въпреки дебелия костюм, Рейчъл се почувства така, все едно я е ударил невидим професионален боксьор. Пред очите ѝ затанцуваха звез-ди. Тя се олюля и безуспешно се опита да се хване за шейната, за да не падне. Майкъл Толанд пусна въжето на Нора и се хвърли да задържи Рейчъл, но закъсня. Младата жена се строполи по гръб и двамата с океа-нолога се търколиха върху леда сред купчината електронни устройства.

– Това са... куршуми – задъхано успя да каже тя. – Да бягаме!

Мотрисата, напускаща спирката „Федерал Трайангъл“, не се отдачаваше от Белия дом толкова бързо, колкото се искаше на Гейбриъл Аш. Тя сковано седеше в един пуст ъгъл и зяпаше тъмните очертания, които се носеха като в мъгла покрай прозореца ѝ. Големият червен плик на Марджъри Тенч лежеше в скута ѝ и я притискаше като десеттонна тежест.

„Трябва да разговарям със Секстън! – помисли си Гейбриъл. – Веднага!“

Под слабата непостоянна светлина на мотрисата Гейбриъл се чувстваше като в някакво халюциногенно пътуване. Мътните светлини профучаваха край нея като дискотечни светлинни ефекти. Гръмовният тунел се издигаше от всички страни като дълбок каньон.

„Това не се случва в действителност“.

Тя сведе поглед към плика в скута си. Отвори го, бръкна и извади една снимка. Вътрешното осветление на мотрисата премигна за миг и силният блясък освети смайваща сцена – Седжуик Секстън, легнал гол в кабинета си и насочил доволното си лице точно към камерата, и тъмната фигура на Гейбриъл – също гола до него.

Младата жена потръпна, пхна снимката в плика и го затвори.

„Това е краят!“

Щом мотрисата излезе от тунела и се понесе по откритите релси край Ланфан Плаза, Гейбриъл извади мобилния си телефон и набра номера на личния мобифон на сенатора. Отговори ѝ телефонният му секретар. Озадачена, тя телефонира в кабинета му. Вдигна секретарката.

– Обажда се Гейбриъл. Сенаторът там ли е?

– Къде се губиш? – ядосано попита секретарката. – Той те търсеше.

– Имах среща, която се проточи. Трябва веднага да говоря с него.

– Ще се наложи да почакаш до утре. Той е в Уестбрук.

В луксозния блок Уестбрук Плейс се намираще вашингтонската резиденция на Секстън.

– Не отговаря на личния си телефон – каза Гейбриъл.

– Запазил си е вечерта като „ЛВ“ – напомни и секретарката. – Тръгна си рано.

Гейбриъл се намръщи. „Лично време“. В цялата суматоха бе забравила, че Секстън си е насрочил вечер в къщи. Много държеше да не го

смушават в такива моменти. „Тропай на вратата ми само ако блокът гори – казваше той. – Всичко друго може да почака до сутринта“. Тя реши, че къщата на Секстън определено гори.

– Искам да ме свържеш с него.

– Невъзможно.

– Случаят е сериозен. Наистина...

– Не, буквално не е възможно. На излизане той си остави пейджъра на бюрото ми и ми каза да не го безпокоя цяла вечер. Беше категоричен. – Тя замълча за миг. – По-категоричен от обикновено.

„Мамка му!“

– Добре, благодаря. – Гейбриъл затвори.

– Ланфан Плаза – съобщи автоматичният глас в мотрисата. – Връзка с всички линии.

Тя стисна клепачи и се опита да проясни мислите си, но в ума ѝ нахлуха ужасяващи образи... сензационните снимки на двамата със сенатора... камарата документи, уличаващи Секстън във взимане на подкупи. Все още чуваше дрезгавия глас на Тенч.

„Постъпете както трябва. Подпишете клетвената декларация. Признайте за връзката“.

Докато мотрисата спираше на станцията, Гейбриъл се насили да си представи какво ще направи сенаторът, ако публикуват снимките в пресата. Първото, което ѝ хрумна, едновременно я смая и засрами. Секстън щеше да излъже. Нима наистина мислеше така за своя кандидат?

„Да. Той ще излъже... нагло“.

Ако публикуваха снимките в пресата, без Гейбриъл да е признала за връзката, сенаторът просто щеше да ги обяви за жестока фалшификация. Това бе епохата на дигиталното фоторедактиране – всеки, който беше влизал в интернет, бе виждал безупречно ретушираните подправени снимки на глави на известни личности, дигитално залепени за тела на други хора, често на порнозвезди по време на полов акт. Гейбриъл вече познаваше способността на Секстън да гледа в телевизионната камера и убедително да лъже за връзката им. Несъмнено можеше да убеди света и че тези снимки са безсилен опит за съсипване на кариерата му. Щеше да имитира гневно възмущение, може би дори да намекне, че самият президент е поръчал фалшификацията. „Нищо чудно, че Белият дом не ги е публикувал“. Снимките можеха да окажат противоположното въздействие. Колкото и истински да изглеждаха, те не доказваха абсолютно нищо. Внезапно я обзе надежда. „Белият дом не може да докаже, че тези снимки са истински!“

Тенч я бе манипулирала с безпощадна простота: признай връзката си или гледай как Секстън отива в затвора. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Белият дом имаше нужда Гейбриъл да признае за връзката, иначе снимките не струваха нищо. Настроението ѝ рязко се подобри.

Когато мотрисата спря и вратите се отвориха, в ума ѝ сякаш се отвори друга далечна врата и разкри неочаквана окуражителна възможност.

„Може пък и това за подкупите, което ми разказа Тенч, да е лъжа“.

В крайна сметка какво всъщност беше видяла? Нищо категорично... някакви ксерографирани банкови документи, зърнеста снимка на Секстън в подземен паркинг. Всичко можеше да е фалшифицирано. Тенч можеше коварно да ѝ е показала подправени финансови документи заедно с истинските снимки на сексуални сцени, надявайки се Гейбриъл да приеме всичко за истина. Това се наричаше „асоциативна автентичност“ и политиките често го използваша, за да доказват съмнителни идеи.

„Секстън е невинен“ – каза си тя. Белият дом бе отчаян и се беше опитал да я изплаши, за да я накара да си признае за връзката. Искана публично да изостави сенатора – със скандал. „Измъкни се, докато още можеш – беше ѝ казала Тенч. – Имаш време до осем часа“. „Всичко си съвпада“ – помисли си Гейбриъл. „Освен едно...“

Единственият смушаващ елемент от пъзела бяха прашаните от Тенч имейли. Това определено предполагаше, че НАСА наистина е искала Секстън да втвърди позицията си, за да я използват срещу него. Или не бе така? Дори имейлите имаха напълно логично обяснение.

„Ами ако не са били от Тенч?“

Главната съветничка може да беше хванала предателя, който бе прашал информация на Гейбриъл, да го беше уволнила и да ѝ бе пратила последното съобщение, за да се срещне с нея. „Тенч може да се е престорила, че нарочно е прашала данните за НАСА – за да ме манипулира“. Хидравликата на мотрисата засъска на Ланфан Плаза, вратите скоро щяха да се затворят.

Гейбриъл се вторачи в перона. Мислите ѝ препускаха. Нямаше представа дали подозренията ѝ са логични, или просто така ѝ се иска, но каквото и да ставаше, знаеше, че трябва веднага да разговаря със сенатора – независимо от ЛВ.

Стиснала плика със снимките в ръце, тя изскочи навън тъкмо когато вратите започнаха да се затварят. Отиваше на друго място.

В Уестбрук Плейс.

Бягай или се бий.

Като биолог, Толанд знаеше, че когато един организъм усети опасност, в него настъпват огромни физиологични промени. Знаеше, че сега в мозъчната му кора нахлува адреналин, ускорява сърдечния му ритъм и нарежда на мозъка да вземе най-старото и интуитивно биологично решение – дали да се бие, или да избяга.

Инстинктът му подсказваше да избяга, ала разумът му напомняше, че все още е завързан за Нора Мангър. Пък и нямаше къде да избяга. Единственото убежище на километри беше куполът, а противниците, които и да бяха, се намираха по-нагоре по склона и му отрязваха пътя натам. Зад него се простираше над трикилометрова равнина, свършваща с ледено море. Бягството в тази посока означаваше смърт от измръзване. А и не можеше да изостави другите. Нора и Корки още бяха на открито, завързани за тях двамата с Рейчъл. В прекатурената шейна продължаваха да се забиват ледени топчета. Толанд затършува в разхвърляното оборудване и затърси някакво оръжие, сигнален пистолет, радиостанция... каквото и да е.

– Бягай! – пак извика Рейчъл.

После градушката изведнъж престана. Въпреки брулеция вятър нощта внезапно стихна... сякаш бурята неочаквано бе отминала.

Океанологът предпазливо надзърна иззад шейната и видя една от най-смразяващите гледки в живота си.

От мрака изплуваха три призрачни фигури – безшумно се плъзгаха на ски. Носеха бели полярни костюми. Вместо щеки държаха големи автомати, които не приличаха на никакво познато оръжие. Ските им също бяха странни, къси, по-скоро като дълги кънки за лед.

Спокойно, сякаш вече знаеха, че са спечелили битката, те спряха при първата жертва – изпадналата в безсъзнание Нора Мангър. Толанд се изправи на треперещите си колене и се вторачи в непознатите. Те го погледнаха през зловещите си електронни очила. Очевидно не ги интересуваше. Поне за момента.

Докато се взираше в проснатата на леда жена, Делта Едно не изпитваше угризения. Бяха го учили да изпълнява заповеди, а не да оспорва мотиви.

Жената носеше дебел черен термокостюм и имаше цицина

отстрани на главата. Дишаше тежко и плитко. Един от ледените куршуми я бе улучил и я беше повалил в несвяст. Бе време да довършат работата си.

Делта Едно приклезна до жената, а другарите му насочиха автоматите си към другите жертви: единият към дребния мъж, който също легеше в безсъзнание наблизко, а вторият – към прекатурената шейна, зад която се криеха другите двама. Въпреки че лесно можеха да изпълнят задачата си, останалите три жертви не бяха въоръжени и нямаше къде да бягат. Щеше да е лекомислено да бързат да ликвидират всички едновременно. „Никога не разсейвайте силите си, освен ако не е абсолютно необходимо. Справяйте се с противниците един по един“. Номерът обаче беше да не оставят никакви следи, показващи как са умрели.

Приклезнал до жената, Делта Едно свали терморъкавиците си и загребва шепа сняг. Направи го на топка, отвори устата на жертвата и започна да го тъпче в гърлото ѝ. Напълни цялата ѝ уста и натъпка снега колкото можеше по-навътре в трахеята ѝ. Тя щеше да умре след три минути.

Измислен от руската мафия, този метод се наричаше „белая смърт“ – бялата смърт. Жертвата се задушаваше много преди снегът в гърлото ѝ да се стопи. Дори някой да заподозреше насилствена смърт, не можеха да открият оръжието на убийството, нито свидетелства за насилие. Накрая навярно щяха да се досетят, ала щеше да е късно. Ледените куршуми щяха да потънат в снега и цинината на главата на тази жена щеше да е като от подхлъзване върху леда – нищо чудно при силата на виелицата.

Другите трима щяха да бъдат обезвредени и убити по същия начин. После Делта Едно щеше да ги натовари на шейната, да ги завлече на няколкостотин метра встрани, да завърже осигурителните им въжета и да подреди трупове. След часове четиримата щяха да бъдат открити – очевидно жертви на измръзване. Хората, които ги намереха, щяха да се чудят какво са правили там, но никой нямаше да се изненада, че са умрели. В края на краищата противоятьрните им свещи бяха изгорели, времето бе опасно и изгубването на шелфа всъщност означаваше бърза смърт.

Делта Едно донатъпка снега в гърлото на жената. Преди да насочи вниманието си към другите, откопча ремъците на гърдите ѝ. По-късно щеше да я закопчае, но засега не искаше на двамата зад шейната да им хрумне да я изтеглят и да я спасят.

Майкъл Толанд току-що бе присъствал на убийство, каквото не

можеше да си представи и в най-кошмарните си фантазии. След като откачиха осигурителното въже на Нора Мангър, тримата убийци насочиха вниманието си към Корки.

„Трябва да направя нещо!“

Астрофизикът беше дошъл на себе си, пъшкаше и се опитваше да се надигне, но един от войниците го блъсна по гръб, възседна го и прикова ръцете му към леда с коленете си. Корки нададе мъчителен вик, мигновено заглушен от виещия вятър. Обезумял от ужас, Толанд продължи да рови сред разхвърляния товар на прекатурената шейна. „Трябва да има нещо! Оръжие! Нещо!“ Видя само диагностично оборудване, повечето разбито до неузнаваемост от ледените топчета. До него Рейчъл изтощено се опитваше да седне, като се подпираше на брадвата за лед.

– Бягай... Майк...

Океанологът погледна брадвата, закачена за китката ѝ. Тя можеше да се използва за оръжие. Зачуди се какви са шансовете му, ако нападне трима въоръжени мъже с нея. Самоубийство.

Когато Рейчъл се претърколи и седна, Толанд зърна нещо зад нея. Обемист найлонов чувал. Като отчаяно се молеше вътре да има сигнален пистолет или радиостанция, той се промъкна покрай нея и грабна чувала. Вътре откри голям, грижливо сгънат полиестер. Не можеше да го използва за нищо. Имаше нещо подобно на научноизследователския си кораб. Малък метеорологичен балон, предназначен да носи наблюдателна техника, не много по-тежка от персонален компютър. Балонът на Нора нямаше да им помогне, особено без резервоар с хелий.

Звучите от съпротивата на Корки се усилваха. Толанд бе обзет от безпомощност, каквато не беше изпитвал от години. Пълно отчаяние. Като клишетото за това как преди смъртта животът на човек минава като на филм пред очите му, в главата на Толанд неочаквано нахлуха отдавна забравени спомени от детството му. За миг отново плаваше в Сан Педро, усвояваше старото моряшко забавление да виси на въже над океана, да потъва със смях във водата и пак да изскача над повърхността в зависимост от издуващото се триъгълно платно и капризите на вятъра.

Вниманието му внезапно се върна към балона в ръката му и той осъзна, че разумът му не се е предал, а се е опитвал да му подскаже решението!

Корки все още се бореше с противника си. Толанд разтвори чувала. Не хранеше илюзии за шансовете на плана си, но знаеше, че ако останат тук, всички със сигурност ще загинат. Той стисна сгънатия балон. Надписът предупреждаваше: **ВНИМАНИЕ! ДА НЕ СЕ ИЗПОЛЗВА ПРИ**

ВЯТЪР НАД ДЕСЕТ ВЪЗЕЛА.

„По дяволите!“ Като го стискаше здраво, за да не му позволи да се разтвори, океанологът допълзя при Рейчъл, която се бе надигнала на лакът. Видя объркването в очите ѝ, когато доближи лице към нейното и извика:

– Дръж!

Подаде ѝ сгънатия балон и провря въжето му през една от карабинките на ремъците си. После се претърколи по хълбок и прекара въжето през една от карабинките на Рейчъл. Сега двамата бяха свързани.

Хлабавото осигурително въже се провлачваше по снега към съпротивляващия се Корки... и на десет метра от него до откачената закопчалка на Нора Мангър.

„Нора вече е мъртва – каза си Толанд. – Нищо не можеш да направиш“.

Непознатите бяха приклекли до мятащото се тяло на астрофизика и се готвеха да натъпчат сняг в гърлото му. Толанд знаеше, че времето им изтича.

Взе сгънатия балон от ръцете на Рейчъл. Тъканта му бе лека като лигнин – и непробиваема.

– Дръж се!

– Майк? Какво...

Океанологът хвърли сгънатия полиестер във въздуха над главите им. Виещият вятър го подхвана и мигновено го изду като парашут.

Толанд усети могъщо дръпване и разбра, че много е подценил силата на вятъра. След стотна от секундата двамата с Рейчъл бяха почти във въздуха. След миг въжето на Корки Марлинсън също се опъна. На двадесет метра от тях неговият изпаднал в ужас приятел беше измъкнат от ръцете на смаяните нападатели. Единият политна и се строполи по гръб на леда. Корки нададе страховит вик и се понесе по леда, като за малко не се блъсна в прекатурената шейна. Второто въже се влачеше след него... въжето, което го бе свързвало с Нора Мангър.

„Нищо не можеш да направиш“ – повтори си Толанд.

Трите тела се пързалияха по ледника като марионетки. Последваха ги ледени топчета, ала океанологът знаеше, че нападателите им са пропуснали шанса си. Облечените в бяло войници зад тях се смалиха и се превърнаха в точки, осветени от противовятърните свещи.

Толанд усети леда, който с безпощадна бързина се плъзгаше под дебелия му костюм, и облечението му от бягството бързо се стопи. На около три километра шелфът рязко свършваше... с тридесетметрова

вертикална стена, пликана от гибелните вълни на Северния ледовит океан.

Докато слизаше по стълбището към пресцентъра на Белия дом, Марджъри Тенч се усмихваше. Срещата с Гейбриъл Аш беше минала добре. Не знаеше дали момичето е уплашено достатъчно, за да даде клетвена декларация, в която признава връзката, но определено си струваше да опита.

„Гейбриъл ще постъпи най-разумно, ако го изостави“ – помисли си Тенч. Бедното момиче просто си нямаше представа колко зле ще падне Секстън.

След няколко часа пресконференцията на президента щеше да го съсипе. Ако им помогнеш, Гейбриъл Аш щеше да е смъртоносният удар, който напълно щеше да го опозори. На сутринта Тенч щеше да разпространи клетвената ѝ декларация в пресата наред със запис на Секстън, отричащ връзката. Нокаут. В края на краищата политиката не се свеждаше само до победата в изборите, а в убедителната победа – да набереш инерция, за да осъществиш идеите си. В историческа перспектива всеки президент, който бе побеждавал с малко, беше постигал още по-малко – защото изцяло зависеше от волята на Конгреса.

В идеалния случай разгромът на предизборната кампания на сенатор Секстън щеше да е пълен – атака, насочена срещу политиката и морала му. Тази стратегия бе заимствана от военното изкуство. „Принуди противника да се бие на два фронта“. Когато разполагаше с информация, дискредитираща опонента му, кандидатът често изчакваше да открие още нещо и ги оповестяваше едновременно. Атаката на два фронта винаги бе по-резултатна, особено когато засягаше различни аспекти на предизборната кампания – от една страна, срещу политиката на опонента и от друга – срещу характера му. Отблъскването на политическата атака изискваше логика, докато отблъскването на атаката срещу характера изискваше страст. Едновременното отблъскване на двете атаки изискваше почти непостижимо балансиране.

Тази вечер сенатор Секстън щеше да се мъчи да се измъкне от политическия кошмар на един поразителен триумф на НАСА и в същото време положението му значително щеше да се влоши, ако бъдеше принуден да защитава позицията си по въпроса за съществуването на Управлението, докато личната му помощничка го обявява за лъжец.

Тенч стигна до вратата на пресцентъра, възбудена от тръпката на

предстоящата битка. Политиката беше война. Тя дълбоко си пое дъх и си погледна часовника. 18:15. Скоро щеше да бъде даден първият изстрел.

Главната съветничка на президента влезе.

Пресцентърът бе малък не поради липса на помещения, а поради липса на необходимост. Това беше един от най-ефикасните пресцентрове на света и в него работеха само петима души. В момента и петимата стояха пред електронните си пултове като плувци, готови за старт.

„Готови са“ – разбра Тенч по нетърпеливите им изражения.

Винаги се удивляваше, че само за два часа този мъничък пресцентър може да установи контакт с над една трета от цивилизованото население на света. С помощта на електронни връзки буквално с десетки хиляди световни информационни източници – от най-големите телевизионни конгломерати до най-малките провинциални вестници – пресцентърът на Белия дом само с натискане на няколко бутона можеше да достигне до целия свят.

Компютрите пращаха изявления до радио, телевизионни, печатни и интернетски медии от Мейн до Москва. Имейл програми покриваха интернетските информационни агенции. Телефонни автомати се обаждаха на хиляди редактори и им пускаха записани съобщения. Уебстраницата на президентството постоянно актуализираше и преформатираше съдържанието си. Големите телевизионни станции – Си Ен Ен, Ен Би Си, Ей Би Си, Си Би Ес и чуждестранните канали – щяха да бъдат атакувани от всички възможни посоки и да получат обещание за безплатно пряко телевизионно включване. Всичко друго, каквото предаваха тези мрежи, щеше да бъде прекъснато заради извънредното обръщение на президента.

„Пълно проникване“.

Като генерал, инспектиращ войските си, Тенч мълчаливо отиде при бюрото и вдигна разпечатката на „извънредното съобщение“, заредено във всички машини като пълнители в автомати.

Прочете го и мислено се засмя. Според обичайните стандарти съобщението беше тромаво – по-скоро реклама, отколкото съобщение, – но президентът бе поръчал на пресцентъра да изхвърли всичко излишно. И те го бяха направили. Текстът беше съвършен – богат на ключови думи, беден на съдържание. Смъртоносна комбинация. Дори телеграфните агенции, които използваша автоматични програми за търсене на ключови думи, за да подреждат получената поща, щяха да бъдат объркани:

От: Пресцентъра на Белия дом

Тема: Извънредно обръщение на Президента

Тази вечер в 20:00 източно стандартно време Президентът на Съединените щати ще проведе извънредна пресконференция. Темата на изявлението му все още е секретна. Пресконференцията ще се предава на живо по всички обичайни канали.

Марджъри Тенч остави листа на бюрото и впечатлено кимна на хората си. Изглеждаха нетърпеливи.

Тя запали цигара, няколко пъти мълчаливо дръпна и остави напрежението да се изостри. Накрая се ухили.

– Госпожи и господа, палете двигателите.

53

От главата на Рейчъл Секстън се бяха изпарили всички логични обяснения. Не мислеше за метеорита, за загадъчната разпечатка в джоба си, за Мин, за ужасяващата атака. Мислеше за едно-единствено нещо. Да остане жива.

Ледът се плъзгаше под нея като безкрайна лъскава магистрала. Не знаеше дали тялото ѝ е вцепенено от страх, или просто я предпазва дебелият костюм, но не изпитваше болка. Не усещаше нищо. Засега.

Легнала на една страна, свързана с Толанд за кръста, тя се носеше с лице към него в неловка прегръдка. Някъде пред тях вятърът издуваше балона като парашут. Корки се влачеше след тях и бясно се мяташе насам-натам като тир, чийто шофьор е изгубил управление. Противовятърната свещ, обозначаваща мястото, където ги бяха нападнали, бе изчезнала в далечината.

Колкото повече се повишаваше скоростта им, толкова повече се усилваше съскането на костюмите им по леда. Рейчъл нямаше представа колко бързо се движат, но вятърът духаше поне със сто километра в час и гладката магистрала под тях сякаш с всяка секунда се носеше все по-стремглаво. Непробиваемият балон очевидно нямаше намерение да се спуска.

„Трябва да се пуснем – разбра тя. Отдалечаваха се от една опасност – и се приближаваха към друга. – Океанът сигурно вече е на по-малко от километър и половина!“ Мисълта за ледената вода ѝ донесе ужасяващи спомени.

Вятърът продължаваше да се усилва и скоростта им се увеличаваше. Някъде зад тях Корки крещеше. Рейчъл знаеше, че с тази скорост им остават само няколко минути, докато стигнат до ледения океан. Толанд очевидно мислеше за същото, защото се бореше със закопчалката на балона.

– Не мога да я откача! – извика той. – Въжето е прекалено опънато!

Рейчъл се надяваше, че някое кратко затишие ще позволи на Толанд да се справи със закопчалката, но вятърът безмилостно ги теглеше напред. В опит да помогне тя извъртя тялото си и заби предния шип на едната си котка в леда. Вдигна се облак леден прах. Скоростта им намаля съвсем слабо.

– Сега! – извика Рейчъл и вдигна крака си.

Въжето на балона за миг леко се отпусна. Толанд го дръпна надолу, за да измъкне закопчалката от карабинката си.

Напразно.

– Хайде пак!

Този път и двамата се извъртяха и забиха шиповете на котките си в леда. Плъзгането им се забави по-осезателно.

– Сега!

По знак на Толанд двамата едновременно вдигнаха крака. Когато балонът отново ги понесе напред, океанологът провря палец в карабинката и завъртя куката, опитвайки се да измъкне закопчалката. Макар че този път имаше по-голям шанс, въжето трябваше да е много по-хлабаво. Карабинките бяха първокласни, беше се похвалила Нора, специално направени така, че да не се отпускат дори при съвсем слаб опън.

„Убити от карабинки“ – помисли си Рейчъл. Изобщо не й се стори забавно.

– Още веднъж! – извика Толанд.

Рейчъл призова на помощ цялата си енергия и надежда, извъртя се колкото можеше по-навън и заби и двата си крака в леда. Изви гръб и се опита да отпусне цялата си тежест върху котките. Толанд последва примера й. Рейчъл имаше чувството, че глезените й ще се счупят.

– Дръж се... дръж се... – Толанд се сви, за да освободи карабинката. – Още малко...

Котките на Рейчъл се откъснаха от обувките й, запремятаха се назад и се блъснаха в Корки. Балонът веднага се понесе напред. Рейчъл и Толанд се превъртяха настрани и океанологът изпусна закопчалката.

– Мамка му!

Сякаш разгневен от опитите им да го спрат, балонът ги затегли към морето още по-бързо. Рейчъл знаеше, че ги очаква опасност още преди да стигнат до брега. На пътя им се извисяваха трите снежни диги. Макар да бяха с дебелите костюми на НАСА, мисълта да преодолееят с огромна скорост снежните хълмове я изпълни с ужас. И тогава чу ритмичното тракане по леда. Бравата.

В страха си съвсем бе забравила за инструмента, закачен на колана й. Леката алуминиева брадва подскачаше до крака й. Рейчъл погледна въжето на балона. Дебел, сплетен на плитка найлон. Тя се пресегна, хвана бравата, дръпна я към себе си и опъна еластичната корда. Все още обърната по хълбок, младата жена вдигна ръце над главата си, опря на зъбения край на инструмента в дебелото въже и започна да го реже.

– Да! – извика Толанд и посегна към своята брадва.

Въжето беше здраво и нишките се късаха бавно – една по една. Океанологът се опитваше да го пререже от другата страна. „Ще успеем – помисли си Рейчъл. – Ще се скъса!“

Изведнъж сребърният балон пред тях се издигна нагоре, сякаш подхванат от въздушно течение. За свой ужас Рейчъл разбра, че просто следва очертанието на терена. Бяха стигнали дигите.

Бялата стена се извиси пред тях само миг преди да се запързалият по нея. Ударът изкара въздуха на Рейчъл от дробовете и изкубна брадвата от ръката ѝ. Като оплетен във въже воден скиор, тя усети, че тялото ѝ се издига. Двамата с Толанд рязко бяха дръпнати нагоре. Каналът между дигите се ширна под тях, но орфаното въже не поддаваше и ги пренесе високо над първата вдлъбнатина. За миг Рейчъл зърна какво ги очаква. Още две диги – късо плато – и после океанът.

Сякаш в отговор на собствения си ужас чу пронизителния писък на Корки Марлинсън. Някъде зад тях той се беше връзал в първата дига. И тримата се озоваха във въздуха – балонът ги теглеше нагоре като див вяр, опитващ се да се освободи от веригите на похитителя си.

Изведнъж над тях като пистолетен изстрел отекна остро изплющаване. Въжето се скъса и краят му шибна Рейчъл по лицето. Падаха. Балонът скоростно се понесе към морето.

Оплетени във въжето, Рейчъл и Толанд летяха към земята. Бялата грамада на втората дига се издигна към тях и Рейчъл се приготви за сблъсъка. Костюмите и наклонът на дигата отчасти притъпиха удара и двамата се затъркаляха по отсрещния склон. Светът около нея се превърна в мъгла и Рейчъл усети, че се пързалия по междинния канал. Инстинктивно разпери ръце и крака в опит да намали скоростта преди да стигнат до следващата дига. Само след няколко секунди двамата отново се плъзгаха нагоре по склона. На върха ги очакваше миг на безтегловност, после започнаха да се спускат. Сега идваше платото... и последните двадесет и пет метра от ледника.

Докато се носеха към ръба, Рейчъл усети, че Корки опъва въжето. Скоростта им намалая. Късно. Краят на глетчера летеше към тях и тя нададе безпомощен вик. И изведнъж ръбът на леда се изхлузи изпод тях. Последното нещо, което си спомняше Рейчъл, беше падането.

Блокът Уестбрук Плейс се намира на северозападна Ен Стрийт 2201 – един от най-модерните адреси във Вашингтон. Гейбриъл припряно влезе през позлатената въртяща се врата в мраморното фоайе, където кънтеше оглушителен водопад.

Портиерът се изненада.

– Госпожице Аш? Не знаех, че ще идвате.

– Закъснявам. – Гейбриъл бързо се разписа в книгата. Часовникът на стената показваше 18:22.

Портиерът се почеса по главата.

– Сенаторът ми даде списък, но вие не сте...

– Винаги забравят хората, които най-много им помагат. – Тя мрачно му се усмихна и тръгна към асансьора.

– По-добре да му се обадя и да го предупредя, че се качвате.

– Благодаря. – отвърна Гейбриъл. „Телефонът на сенатора е изключен“.

Слезе на деветия етаж и закрачи по изискания коридор. В дъното пред вратата на Секстън видя да седи един от едрите му лични придружители – с други думи, бодигардове. Изглеждаше отегчен. Гейбриъл се изненада от присъствието на охраната, макар и не толкова, колкото бодигарда. Когато младата жена се приближи, той скочи на крака.

– Знам – още от разстояние извика Гейбриъл. – Тази вечер е ЛВ. Той не иска да го безпокоят.

– Даде ми строга заповед да не пускам...

– Случаят е спешен.

Мъжът прегради входа с тялото си.

– Той има лична среща.

– Нима? – Гейбриъл извади червения плик и тикна печата на Белия дом в лицето на бодигарда; – Идвам направо от Овалния кабинет. Трябва да предам тази информация на сенатора. Старите му приятелчета ще трябва да минат няколко минути без него. Пусни ме да вляза.

Бодигардът леко се отдръпна при вида на печата на Белия дом. „Само не ме карай да го отварям“ – помисли си Гейбриъл.

– Оставете плика – каза здравенякът. – Аз ще му го занеса.

– Как ли пък не! Имам изрична заповед от Белия дом да му го предам. Ако веднага не се видя с него, утре сутрин всички ще си търсим

нова работа. Ясно ли ти е?

Бодигардът очевидно водеше вътрешна борба и Гейбриъл усети, че тази вечер сенаторът наистина необикновено категорично е забранил да пускат посетители. Вдигнала плика от Белия дом точно пред лицето му, тя сниши глас и произнесе четирите думи, от които най-много се страхуваха всички вашингтонски охранители.

– Ти не разбираш положението.

Бодигардовете на политиките никога не разбираха положението и мразеха този факт. Те бяха наемници, държани на тъмно, и постоянно се колебаеха дали твърдо да изпълняват заповедите си, или да рискуват да изгубят работата си, като упорито си затворят очите за очевидна криза. Той мъчително преглътна и отново погледна плика.

– Добре, но ще кажа на сенатора, че сте настояли да ви пусна.

Горилата отключи вратата и Гейбриъл се втурна вътре преди да се е отказал. Влезе в апартамента, тихо затвори вратата и я заключи.

В антрето се чуваха приглушени гласове от кабинета на Секстън – мъжки гласове. Тази вечер ЛВ явно не беше лична среща, както предполагаше телефонният разговор на сенатора.

На път за кабинета Гейбриъл мина покрай отворения гардероб, в който бяха закачени шест скъпи мъжки палта – вълна и туид. На пода бяха оставени няколко куфарчета. Очевидно тази вечер работата оставаше в коридора. Младата жена щеше да подмине куфарчетата, ала едно от тях привлече вниманието ѝ. На табелката с името имаше фирмен знак. Ярочервена ракета. Тя спря и приклепна до него.

СПЕЙС АМЕРИКА, ИНК.

Озадачена, Гейбриъл разгледа другите куфарчета.

БИЙЛ ЕЪРОСПЕЙС. БАЙКРОКОСМ, ИНК. РОТАРИ
РОКЕТ КЪМПЪНИ. КИСТЛЪР ЕЪРОСПЕЙС.

В главата ѝ отекна дрезгавият глас на Марджъри Тенч.

„Известно ли ви е, че Секстън получава подкупи от частни авиокосмически компании?“

Пулсът ѝ рязко се ускори и тя погледна по сумрачния коридор към сводестия вход, водещ към кабинета на сенатора. Знаеше, че трябва да обяви присъствието си, и все пак усети, че тихо пристъпва напред. Направи няколко крачки, безшумно застана в сенките... и се заслуша в разговора.

Делта Три остана да прибере трупа на Нора Мангър в шейната, а другите двама войници последваха бегълците. Носеха електроски – ски с миниатюрни танкови вериги, нещо като малки снегоходи. Скоростта се контролираше чрез натиск с върховете на палеца и показалеца върху две плочки в дясната ръкавица. Кракът бе обхванат в мощен гелов акумулатор, който играеше ролята на изолация и позволяваше на ските да се движат безшумно. Кинетичната енергия, образувана от гравитацията и въртящите се вериги при спускане, автоматично презареждаше акумулатора за следващото изкачване.

Обърнат с гръб към вятъра, Делта Едно беше приклепнал ниско и се плъзгаше към морето, вперил очи в ледника пред себе си. Системата му за нощно виждане бе много по-съвършена от използвания в морската пехота модел „Пейтриът“. Устройството се състоеше от 40×90 мм шестелементов обектив, триелементов увеличител и инфрачервен обектив със свръхголям обхват. Светът навън имаше студен синкав оттенък вместо обичайния зелен – цветовата схема специално бе предназначена за силноотразяващи терени като Арктика.

Когато наближи първата дига, очилата му показаха няколко светли ивици току-що нарушена снежна повърхност, издигащи се нагоре по склона като неонова стрела в нощта. Очевидно тримата бегълци или не се бяха сетили да се освободят от импровизираното си платно, или не бяха успели. Така или иначе, ако не го бяха направили до последната дига, сега се намираха някъде в океана. Делта Едно знаеше, че защитните им костюми ще ги спасят от замръзване, ала безпощадните крайбрежни течения щяха да ги завлекат навътре в морето. Удавянето бе неизбежно.

Въпреки увереността си той беше научен никога да не разчита на предположения. Трябваше да види труповете. Делта Едно се приведе още повече, притисна палеца и показалеца си един към друг и увеличи скоростта нагоре по първата дига.

Майкъл Толанд лежеше неподвижно и преценяваше състоянието си. Беше натъртен, но не усещаше да има нещо счупено. Не се съмняваше, че пълният с гел костюм го е спасил от сериозни травми. Мислите му бавно се съсредоточаваха. Тук всичко му се струваше по-меко... по-

тихо. Вятърът все още виеше, ала не толкова свирепо.

„Прехвърлихме ръба – нали?“

Толанд се съсредоточи и установи, че лежи върху лед, проснат почти под прав ъгъл върху Рейчъл Секстън. Усещаше дишането ѝ под себе си, но не виждаше лицето ѝ. Изтърколи се от нея. Мускулите му едва реагираха.

– Рейчъл?... – Океанологът не бе сигурен дали от устните му се е изтръгнал някакъв звук.

Спомни си последните секунди от мъчителното им влачене – тегленето на балона, скъсването на въжето, търкалянето по склона на дигата, плъзгането по последната снежна стена, пързалинето към ръба – края на леда. Бяха паднали, но това беше продължило странно кратко. Вместо очакваното падане в морето, само три метра по-надолу се бяха строполили върху друга ледена плоча и бяха спрели, задържани от тежестта на Корки.

Повдигна глава и погледна към морето. Ледът свършваше наблизко с вертикална стена, зад която се чуваше ревът на океана. Ученият се обърна към ледника и напрегна очи в нощта. На двадесетина метра назад видя висока ледена стена, която сякаш висеше над тях. И тогава разбра какво се е случило. Някак си се бяха плъзнали върху по-ниска ледена тераса. Тази част беше равна, голяма колкото хокейна пързалка и отчасти срутена – готова всеки момент да се отцепи в океана.

„Образуване на айсберги“ – помисли си Толанд, загледан в опасната ледена платформа, върху която лежаха. Представляваше широка квадратна плоча, увиснала от ледника като грамаден балкон, заобиколена от три страни от пропасти и свързана с глетчера само отзад. Доколкото можеше да види, връзката бе всичко друго, но не и здрава. Границата между долната тераса и ледения шелф беше очертана от зейнала цепнатина, широка над метър. Гравитацията бе на път да спечели битката.

Още по-ужасна гледка от цепнатината бе неподвижното тяло на проснатия върху леда Корки Марлинсън. Астрофизикът лежеше на десет метра от него, завързан за силно опънатото въже.

Толанд се опита да се изправи, ала все още бе свързан с Рейчъл. Извъртя се и почна да се откопчава от нея. Рейчъл с усилие се надигна и седна.

– Не... паднахме ли? – Гласът ѝ звучеше озадачено.

– Паднахме върху по-нисък леден блок – отвърна океанологът и най-после успя да освободи карабинката. – Трябва да помогнем на Корки.

Въпреки болките той се опита да стане, но краката не го държаха. Затова хвана въжето и започна да го тегли. Корки се плъзна към тях по леда. След десетина напъна вече лежеше само на три крачки от Толанд.

Изглеждаше ужасно. Бе изгубил очилата си, на бузата му имаше дълбока рана и му течеше кръв от носа. Страхът на Толанд, че астрофизикът може да е мъртъв, се изпари, когато Корки се претърколи и го погледна гневно.

– Господи – изпелтечи той. – Какъв беше тоя номер, по дяволите?!

Океанологът пое дъх с облекчение.

Рейчъл потрепери и се огледа.

– Трябва да се... махнем оттук. Този леден блок скоро ще се откъсне.

Толанд не можеше да е по-съгласен с нея. Единственият въпрос беше как да го направят. Нямаха време да мислят за решение. Над тях се разнесе познато бръмчене. Толанд светкавично вдигна очи и видя две облечени в бяло фигури, които с лекота се изкачиха на ръба и едновременно спряха. Мъжете останаха там за миг и се втрещиха в измъчените си жертви като grosмайстори, наслаждаващи се на безизходицата на противника си.

Делта Едно с изненада установи, че тримата бегълци са живи. Естествено знаеше, че това е само временно. Бяха паднали върху част от ледника, вече започнала неизбежното си отцепване в морето. И те можеха да бъдат обезвредени и убити по същия начин като другата жена, но току-що се бе появило много по-чисто решение. Така труповите никога нямаше да бъдат открити. Загледан през ръба на ледника, Делта Едно се съсредоточи върху зейналата цепнатина, плъзнала като клин между ледения шелф и прилепналия към него леден блок. Тази част от леда, върху която бяха тримата бегълци... беше готова да падне в океана всеки момент.

„Защо не сега...“

Тук на ледения шелф нощта през час-два се разлюляваше от оглушителни кълтежи – екоът от отцепването на части от глетчера, които потъваха в океана. Кой щеше да забележи?

Почувствал познатия горещ прилив на адреналин, който придружаваше подготовката за убийство, Делта Едно бръкна в раницата си и извади тежък предмет с форма на лимон. Обичайно оръжие за бойните части, това беше „несмъртоносна“ граната, временно дезориентираща

противника с ослепителен блясък и оглушителна ударна вълна. Тази вечер обаче гранатата определено щеше да е смъртоносна. Той застана до ръба и се зачуди колко е дълбока цепнатината. Пет-шест метра? Петнадесет? Знаеше, че няма значение. Планът му така или иначе щеше да е успешен. С хладнокръвие, отработено в изпълнението на безброй екзекуции, Делта Едно въведе десетсекундно забавяне на клавиатурата на гранатата, дръпна шпелента и я хвърли в пропастта. Тя падна в мрака и изчезна.

После двамата с партньора му се отдалечиха на върха на дигата и зачакаха. Гледката щеше да е невероятна.

Въпреки замаяното си състояние, Рейчъл Секстън имаше отлична представа какво са хвърлили в пропастта противниците им. Не знаеше дали Майкъл Толанд също го разбира, или просто е прочел страха в очите ѝ, но океанологът преbledня и ужасено погледна гигантската ледена плоча, върху която бяха паднали. Очевидно съзнаваше неизбежното.

Като буреносен облак, огрян от вътрешна светкавица, ледът под Рейчъл се освети отвътре. Зловещото бяло сияние се разпространи във всички посоки. Последва разтърсването. Не земетръсен тътен, а оглушителна ударна вълна, която премина през леда и проникна в тялото ѝ.

Сякаш между ледения шелф и отцепващата се плоча бе забит клин – тя започна да се откъсва с ужасяващо прашене. Рейчъл срещна погледа на Толанд. Корки извика. Плочата под тях пропадна.

Рейчъл за миг се почувства в безтегловност, увиснала над тежкия леден блок. После заедно с айсберга полетяха към леденото море.

Масивната плоча с оглушителното стържене на лед по лед се плъзна по шелфа и вдигна гигантски пръски. По време на падането скоростта ѝ се намали и допреди миг безтегловното тяло на Рейчъл отново се строполи върху леда. Толанд и Корки паднаха наблизо.

Докато набраната инерция потопяваше плочата все по-надълбоко, Рейчъл видя разпенената океанска повърхност да се приближава – като скачач с бързи, чието въже е по-дълго с няколко метра от необходимото. Приближаваше се... приближаваше се... и стигна до нея. Кошмарът от детството ѝ се беше завърнал. „Ледът... водата... мракът...“ Обзе я почти първичен ужас.

Плочата потъна под повърхността и Северният ледовит океан мигновено я заля. Солената вода опари голата кожа на лицето на Рейчъл. Ледът под краката ѝ изчезна и тя се изтласка към повърхността, улеснена от гела в костюма. Нагълта вода и я изплю. Другите цапаха наблизо, всички увити във въжета. Тъкмо си поемаше дъх, когато чу вика на Толанд:

– Изплува!

Докато гласът му отекваше над вълните, Рейчъл усети странно надигане във водата под себе си. Като грамаден локомотив, пуфтящ в обратната посока, ледената плоча бе престанала да потъва и сега изплуваше. На няколко клафтера дълбочина завибрира ужасен нискочестотен тътен.

Плочата бързо изплуваше от мрака и набираше все по-голяма скорост. Рейчъл усети, че се издига, и напразно се опита да запази равновесие, когато ледът я изтласка нагоре наред с милиони литри морска вода. Гигантският леден блок изскочи на повърхността, като се клатеше и люлееше в търсене на гравитационния си център. Рейчъл се озова потънала до кръста в безкрайно водно пространство. Когато водата започна да се оттича, течението подхвана младата жена и я повлече към ръба. Просната по корем, тя видя, че краят на плочата скоростно се плъзга към нея.

„Дръж се! – Гласът на майка ѝ я зовеше като в детството ѝ, когато бе пропаднала в леденото езеро. – Дръж се! Не потъвай!“

Болезненото дръпване на ремъците и изкара и малкото въздух, който ѝ бе останал. Тя спря само на няколко метра от ръба и се завъртя. В края на въжето видя отпуснатото тяло на Корки, което също беше

спряло. Бяха попаднали в противоположни течения и неговата инерция я бе спасила. Когато водата стана по-плитка, до астрофизика се появи Майкъл Толанд.

Застанал на четири крака, той стискаше въжето на Корки и повръщаше солена вода.

Накрая водата съвсем се оттече от повърхността на айсберга и Рейчъл остана да лежи, заслушана в рева на океана. Постепенно започна да усеща проникващия студ и се изправи на колене. Ледената плоча все още се клатеше като исполинско ледено кубче. Замайна и измъчена, тя запълзя към мъжете.

Изправен високо на глетчера, Делта Едно се взираше през очилата си за нощно виждане в кипящите вълни около най-младия айсберг в Северния ледовит океан. Въпреки че не виждаше трупове във водата, не се изненадваше. Океанът бе тъмен и костюмите на жертвите му бяха черни.

Насочи поглед към повърхността на грамадния плаващ леден блок, но не успя да го задържи във фокус – айсбергът бързо се отдалечаваше, понесен от силните крайбрежни течения. Делта Едно тъкмо се канеше да се извърне, когато зърна нещо неочаквано. Три черни точки върху леда. „Това тела ли са?“ Опита се да ги фокусира.

– Забеляза ли нещо? – попита Делта Две.

Делта Едно не отговори и настрои увеличителя си. На светлия фон на айсберга смаяно различи три човешки фигури, неподвижно свити върху ледения остров. Не знаеше дали са живи. А и нямаше значение. Ако бяха живи, въпреки костюмите до час щяха да умрат – задаваше се буря и течението ги изгласкваше навътре в най-опасния океан на планетата. Никога нямаше да ги открият.

– Само сенки – отвърна Делта Едно и се обърна. – Да се връщаме в базата.

Сенатор Седжук Секстън остави чашата си с курвоазие на камината в уестбрукския си апартамент и се зае да подкладе огъня, докато реши какво точно да каже. Шестимата мъже в кабинета му мълчаха. Чакаха. Общите приказки бяха свършили. Беше време сенатор Секстън да направи офертата си. Те го знаеха. Знаеше го и той.

Политиката беше търговия.

„Установи атмосфера на доверие. Покажи им, че разбираш проблемите им“.

– Както може би знаете, през последните месеци се срещнах с много хора в същото положение като вас – обърна се към тях Секстън и се усмихна. Той седна, за да може да ги гледа от тяхната височина. – Вие сте единствените, които каня в дома си. Вие сте изключителни хора и за мен е чест да се запозная с вас.

Секстън събра длани и обходи с поглед стаята, за да срещне очите на всеки от гостите си. После се съсредоточи върху първата си цел – набития мъж с каубойска шапка.

– „Спейс Индъстрис“ от Хюстън – каза сенаторът. – Радвам се, че дойдохте.

– Мразя този град – изсумтя тексасецът.

– Не ви обвинявам. Вашингтон не се отнася честно към вас.

Мъжът мълчаливо го наблюдаваше изпод периферията на шапката си.

– Преди дванайсет години вие сте направили оферта на правителството – продължи Секстън. – Предложили сте да построите космическа станция само за пет милиарда долара.

– Да, така е. Още пазя плановете.

– Обаче НАСА е убедила правителството, че космическата станция трябва да е неин проект.

– Да. НАСА започна строежа преди почти десет години.

– Десет години. И космическата станция не само че още не е готова, но и до този момент проектът струва двайсет пъти повече от предвиданата цена. Като американски данъкоплатец, аз съм възмутен.

В стаята се разнесе одобрително мърморене. Секстън продължи, вече към всички:

– Отлично ми е известно, че няколко ваши компании са предлагали

да изстрелят частни космически совалки само за петдесет милиона долара.

Мъжете занимаха.

– НАСА обаче е подбила цената, като е поискала само трийсет и осем милиона долара за изстрелване... въпреки че реално това им е струвало над сто и петдесет милиона долара!

– По този начин не ни пускат в космоса – заяви един от мъжете. – Частният сектор не може да се конкурира с компания, която е в състояние да си позволи да изстрелва совалки с четиристотин процента загуба и да остане в бизнеса.

– А и не трябва – отвърна Секстън.

Присъстващите отново кимнаха.

Сенаторът се обърна към строгия предприемач до себе си, мъж, чието досие беше прочел с интерес. Подобно на мнозина предприемачи, финансирани предизборната кампания на Секстън, този човек бе работил като военен инженер, беше се разочаровал от ниските заплати и държавната бюрокрация и бе напуснал военния си пост, за да потърси щастието си в авиокосмическата област.

– „Кистлър Еърспейс“ – каза сенаторът и мрачно поклати глава. – Вашата компания е проектирала и построила ракета, която може да носи товар само за деветстотин долара на килограм в сравнение с четирите хиляди и петстотин долара на килограм, които иска НАСА. – Секстън замълча за миг, за да постигне ефект. – И все пак нямате клиенти.

– И как да имам клиенти? – попита мъжът. – Миналата седмица НАСА подби офертата ни, като поиска от „Моторола“ само триста шейсет и девет долара на килограм, за да изстреля телекомуникационен сателит. Държавата изстреля сателита с деветстотин процента загуба!

Сенаторът кимна. Данъкоплатците не подозираха, че финансират организация, десет пъти по-неефективна от конкурентите си.

– Става мъчително ясно, че НАСА прави всичко възможно, за да не допусне конкуренция в космоса – мрачно продължи той. – Те спират частните авиокосмически компании, като определят за услугите си цени, по-ниски от пазарните.

– Това си е направо космически „Уол-Март“ – каза тексасецът.

„Адски точна аналогия – помисли си Секстън. – Трябва да я запомня“.

„Уол-Март“ бяха известни с това, че навлизаха в нова територия, като продаваха стоките под пазарната им стойност и така довеждаха местната конкуренция до фалит.

– Писна ми да плащам милиони долари данъци, за да може Чичо Сам да ми краде клиентите с тези пари!

– Разбирам ви – отвърна сенаторът. – Напълно.

– Именно липсата на корпоративно спонсорство съсипе „Ротари Рокет“ – обади се един изискано облечен мъж. – Законите срещу спонсорството са престъпни!

– Абсолютно съм съгласен с вас. – Секстън се беше смаял, когато бе научил, че НАСА налага космическия си монопол и като прокарва федерални укази, забраняващи рекламата в космоса. Вместо частните компании да можеха да осигуряват финанси чрез корпоративно спонсорство и реклама на фирмени знаци – както правеха професионалните автомобилни състезатели например, – на космическите ракети и кораби можеше да пише само САЩ и името на компанията. В страна, която харчеше сто осемдесет и пет милиарда долара годишно за реклама, нито един рекламен долар не влизаше в сейфовете на частните космически компании.

– Това е грабеж – изсумтя един от мъжете. – Моята компания се навяда да оцелее до другия май, когато ще изстреляме прототипа на първата туристическа совалка. Очакваме широко отразяване в пресата. „Найки“ неотдавна ни предложиха да ни спонсорират със седем милиона, ако отстрани на корпуса нарисуваме тяхното лого и „Просто го направи!“ Пепси ни предложиха два пъти повече за „Пепси: изборът на новото поколение“. Но според федералния закон нямаме право да изстреляме совалка с реклами!

– Така е – потвърди сенатор Секстън. – И ако ме изберат, ще направя всичко възможно, за да отменя забраната на спонсорството. Обещавам. Космосът трябва да е отворен за реклама така, както всеки квадратен сантиметър на земята.

Той погледна публиката си, срещна очите им, гласът му стана тържествен.

– Всички трябва да сме наясно обаче, че най-голямата пречка за приватизирането на НАСА не са законите, а общественото мнение. Повечето американци все още имат романтична представа за американската космическа програма. Те все още вярват, че НАСА е необходима държавна институция.

– Всичко е заради проклетия Холивуд! – възкликна някой. – Киностудиите постоянно бълват филми, в които НАСА спасява света от астероиди убийци! Това е пропаганда!

Секстън знаеше, че многобройните филми за НАСА, които

произвежда Холивуд, са въпрос просто на икономика. След изключително популярния „Топ гън“ – Том Круз в ролята на суперпилот, двучасова реклама на военновъздушните сили на Съединените щати – НАСА бе осъзнала истинския потенциал на Холивуд и тихомълком беше започнала да предлага на кинокомпаниите безплатен достъп до всички свои съоръжения – ракетните площадки, контролния център, тренировъчните центрове. Продуцентите, които бяха свикнали да плащат огромни лицензни такси, мигновено се бяха нахвърлили на възможността да спестят милиони бюджетни разходи, като снимат трилъри за НАСА с „безплатни“ декори. Естествено Холивуд получаваше достъп единствено ако НАСА одобри сценария.

– Промиване на мозъците – изсумтя един латиноамериканец. – Филмите съвсем не са толкова вредни, колкото рекламните трикове. Да пратят високопоставени граждани в космоса! А сега НАСА планира изцяло женски екипаж. И само за реклама!

Секстън въздъхна и отговори с трагичен глас.

– Вярно е и знам, че няма нужда да ви припомням какво се случи през осемдесетте години, когато министерството на образованието беше пред фалит и заяви, че НАСА харчи милиони, които могат да се дадат за образование. НАСА измисли рекламен трик, за да докаже, че е в помощ на образованието. Пратиха учителка от общинско училище в космоса. – Секстън замълча за миг. – Всички си спомняте Криста Маколиф.

Мъжете се умълчаха.

– Господа – каза сенаторът и драматично се изправи пред огъня. – Смятам, че е време американците да узнаят истината. Време е американците да разберат, че НАСА не ни води към небето, а напротив, пречи на проучването на космоса. Космическата промишленост не е по-различна от всяка друга и затварянето ѝ за частния сектор граничи с престъпление. Спомнете си за компютърната промишленост, в която наблюдаваме такъв бум, че не можем да следим развитието ѝ! Защо? Защото компютърната индустрия е свободна пазарна система: тя възнагражда ефикасността и далновидността с печалби. Представете си какво щеше да е, ако компютърната промишленост се управляваше от държавата? Още щеше да е в средновековието. Космическите проучвания са в застой. Трябва да ги предадем в ръцете на частния сектор, където им е мястото. Американците ще се смят от развитието, работните места и осъществените мечти. Убеден съм, че трябва да позволим на свободния пазар да ни издигне до нови висоти в космоса. Ако ме изберат, ще си поставя за цел да отключи вратите на последната граница и широко да ги отвори.

Секстън вдигна чашата си с коняк.

– Приятели, тази вечер сте тук, за да решите дали съм достоен за вашето доверие. Надявам се, че съм на път да го спечеля. Както са нужни инвеститори за създаването на една компания, така са нужни инвеститори за създаването на един президент. Както акционерите на една компания очакват възвръщаемост, така и вие като политически инвеститори можете да очаквате същото. Моето послание към вас е съвсем просто: инвестирайте в мен и аз никога няма да ви забравя. Никога. Нашата цел е обща.

Секстън протегна чашата си към тях в наздравица.

– С ваша помощ, приятели, скоро ще съм в Белия дом... и всички вие ще се радвате на изпълнените си мечти.

Гейбриъл Аш неподвижно стоеше в мрака само на пет метра от тях. От кабинета се разнасяше мелодичен звън на кристални чаши и пращане на огън.

58

Младият техник от НАСА панически тичаше в купола. „Случи се нещо ужасно!“ Завари Екстром сам близо до пресцентъра.

– Господин директор – задъхано каза техникът. – Злополука!

Екстром се обърна. Изглеждаше разсеян, като че ли мислите му бяха заети с други неща.

– Моля? Злополука ли? Къде?

– В метеоритната шахта. Току-що изплува труп. Доктор Уейли Мин.

Екстром го погледна неразбиращо.

– Доктор Мин ли? Но...

– Извадихме го, но беше късно. Мъртъв е.

– За Бога! Колко време е престоял във водата?

– Според нас около час. Изглежда, е паднал, потънал е на дъното и когато тялото му се е подуло, е изплувал.

Червендалестата кожа на Екстром поморавя.

– По дяволите! Кой друг знае за това?

– Никой, господин директор. Само ние. Извадихме го от водата, но решихме, че е най-добре да ви кажем преди...

– Правилно сте постъпили. – Екстром тежко въздъхна. – Веднага приберете трупа на доктор Мин. Не казвайте нищо.

Техникът се озадачи.

– Но, господине, аз...

Екстром постави широката си длан на рамото му.

– Чуйте ме внимателно. Това е трагична злополука, за която искрено съжалявам. Естествено, когато дойде време, ще се занимаем с този въпрос. Сега обаче не е моментът.

– Искате да скрия трупа, така ли?

Екстром впи в него студеният си северняшки очи.

– Помислете. Можем да съобщим на всички, но какво ще постигнем с това? До пресконференцията остава около час. Съобщението за фаталната злополука ще помрачи откритието и ще окаже пагубно въздействие върху духа на хората. Доктор Мин е допуснал грешка от невнимание и аз нямам намерение да карам НАСА да плаща за нея. Тези цивилни учени достатъчно се възползваха от нашия успех и няма да допусна една тяхна грешка да хвърли сянка върху големия ни момент.

Смъртта на доктор Мин ще остане в тайна до пресконференцията. Ясно ли е?

Пребледнял, мъжът кимна.

– Ще прибера трупа.

Майкъл Толанд достатъчно пъти бе плавал по море, за да знае, че океанът често взима жертви без угризения и колебания. Сега лежеше изтощено върху ледения блок и едва различаваше призрачните очертания на извисяващия се леден шелф, който се смаляваше в далечината. Знаеше, че силното арктическо течение започва от Островите на кралица Елизабет, описва огромна окръжност около полярната ледена шапка и стига до Северна Русия. Не че имаше значение. Това щеше да е след няколко месеца.

„Имаме трийсетина минути... най-много четирийсет и пет“.

Беше наясно, че без защитната изолация на пълните си с гел костюми вече щяха да са мъртви. Слава Богу, костюмите не им позволяваха да се намократ – най-важното за оцеляването в студено време. Термичният гел около телата им не само бе омекотил падането им, но и им помагаше да запазят малкото останала им телесна топлина.

Скоро щяха да започнат да замръзват. Първо щяха да усетят слабо вцепеняване на крайниците, резултат от оттеглянето на кръвта към жизненоважните вътрешни органи. След това щяха да се появят халюцинации, пулсът и дишането им щяха да се забавят и да лишат мозъка от кислород. После тялото щеше да направи последно усилие да съхрани останалата топлина, като изключи всички дейности, освен сърдечния ритъм и дишането. Щяха да изпаднат в безсъзнание. Накрая сърдечният и дихателният център в мозъка щяха да престанат да функционират.

Толанд погледна към Рейчъл. Искаше му се да може да я спаси.

Вцепенението, плъзнало по тялото на Рейчъл Секстън, не беше толкова болезнено, колкото предполагаше.

Добре дошъл, анестетик. „Морфинът на природата“. По време на падането бе изгубила очилата си и от студа едва държеше очите си отворени.

Толанд и Корки лежаха до нея. Толанд тъжно я наблюдаваше. Астрофизикът се движеше, ала очевидно от болки. Дясната му скула бе окървавена.

Тялото ѝ диво трепереше, но умът ѝ търсеше отговори. „Кой? Защо?“ Мислите ѝ бяха замъглени от усилващата се тежест в нея. Нищо не се връзваше. Чувстваше, че тялото ѝ постепенно се изключва, приспивано от невидимата сила, която я теглеше в обятията си. Тя се опита да се

съпротивлява. В гърдите ѝ пламна огнен гняв и Рейчъл направи всичко възможно да разпали пламъците.

„Те искаха да ни убият! – Младата жена погледна заплашителното море и осъзна, че нападателите им са успели. – Вече сме мъртви“. И макар да разбираше, че сигурно няма да доживее да узнае цялата истина за ужасната игра, която се разиграваше тук, подозираше, че вече е наясно кого да обвинява.

Екстром. Именно той ги бе пратил навън. Имаше връзки с Пентагона и спецчастите. „Но какво ще спечели Екстром, като зарови метеорита под леда? Какво ще спечели който и да било?“

Тя си спомни Зак Херни, зачуди се дали президентът участва в заговора, или е просто пионка. „Херни не знае нищо. Невинен е“. От НАСА очевидно бяха измамили президента. Само след час той щеше да съобщи за откритието. И щеше да разполага с документален филм, съдържаш потвържденията на четирима цивилни учени. Четирима мъртви цивилни учени. Рейчъл не можеше да направи нищо, за да спре пресконференцията, ала се закле, че виновникът за нападението няма да остане ненаказан.

Призова на помощ цялата си сила и се опита да седне. Чувстваше крайниците си като гранит и когато сви краката и ръцете си, всичките ѝ стави запищяха от болка. Младата жена постепенно се изправи на колелене върху равния леден къс. Зави ѝ се свят. Океанът около нея кипеше. Толанд лежеше наблизко и я гледаше въпросително. Сигурно си мислеше, че е коленичила за молитва. Тя не беше, разбира се, макар че с молитва навярно имаше също толкова голям шанс да ги спаси, колкото и с плана, който щеше да се опита да изпълни.

Рейчъл заопипва кръста си с дясната си ръка и откри все още закачената за колана и брадва за лед. Вцепенените ѝ пръсти стиснаха дръжката. Тя вдигна брадвичката и с всички сили удари с нея по леда. Туп. Туп. Туп. Чувстваше кръвта като студен сироп във вените си. Туп. Толанд я гледаше с очевидно смущение. Рейчъл отново замахна. Туп. Той се опита да се надигне на лакът.

– Рей... чъл?

Тя не отговори. Имаше нужда от цялата си енергия. Туп. Туп.

– Мисля, че... – промълви Толанд, – толкова на север... ОАС не може да... ни чуе...

Рейчъл изненадано се обърна. Беше забравила, че е океанолог и може да има някаква представа за намеренията ѝ. „Схванал си идеята... обаче аз не викам ОАС“.

И продължи да удря по леда.

ОАС означаваше Океанска акустична система, реликва от Студената война, днес използвана от океанолозите по целия свят, за да слушат китовете. Тъй като подводните звуци се пренасяха на стотици километри, мрежата на ОАС от петдесет и девет подводни микрофона по света покриваше изненадващо голям процент от океаните на планетата. За съжаление, тази далечна част от Арктика не влизаше в обхвата на системата, ала Рейчъл знаеше, че има други, които слушат звуците на океанското дъно – други, за чието съществуване подозираха малцина на Земята. Тя продължи да удря. Съобщението ѝ беше просто и ясно.

ТУП. ТУП. ТУП.

ТУП... ТУП... ТУП...

ТУП. ТУП. ТУП.

Не се заблуждаваше, че действията ѝ ще им спасят живота. Вече усещаше, че студът стяга тялото ѝ. Едва ли ѝ оставаше повече от половин час. Вече не можеше да се надява на спасение. Ала не ставаше въпрос за това.

ТУП. ТУП. ТУП.

ТУП. ТУП. ТУП.

– Няма... време... – прошепна Толанд.

„Не е... за нас – помисли си Рейчъл. – А за информацията в джоба ми. – Представи си уличаващата разпечатка в непромокаемия джоб на костюма си. – Разпечатката трябва да стигне в ръцете на НРС... при това бързо“.

Въпреки замаяното си състояние, Рейчъл бе убедена, че съобщението ѝ ще бъде получено. В средата на осемдесетте години НРС беше заменила ОАС с тридесет пъти по-мощна система с глобален обхват: Класик Уизърд, струващото дванадесет милиона долара ухо на НРС, разположено на океанското дъно. През следващите няколко часа суперкомпютрите „Крей“ в базата на НРС/УНС в Менуит Хил, Нова Англия, щяха да регистрират аномална секвенция в един от арктическите хидрофони, да разшифроват чукането като СОС, да определят координатите и да пратят спасителен самолет от военновъздушната база „Туле“ в Гренландия. Самолетът щеше да открие три трупа върху айсберг. Замръзнали. Мъртви. Единият щеше да е на служителка на НРС... и в джоба си тя щеше да носи странен лист. Разпечатка от термоскенер. Последното наследство на Нора Мангър.

Когато спасителите проучеха разпечатката, тайнственият тунел под метеорита щеше да бъде разкрит. Рейчъл нямаше представа какво ще се

Метеоритът

случи по-нататък, но поне тайната нямаше да умре заедно с тях.

Настаняването на всеки президент в Белия дом включва обиколка на три охранявани склада, пълни с безценни сбирки стари мебели от главната президентска резиденция: бюра, сребърни прибори, скринове, легла и други вещи, използвани от предишни президенти още от времето на Джордж Вашингтон. По време на обиколката новият президент може да избере, каквото му хареса и да го използва в Белия дом през своя мандат. Единствено леглото в спалнята на Линкълн никога не се изнася оттам. По ирония на съдбата Линкълн никога не е спал в него.

Бюрото, на което в момента седеше Зак Херни, някога бе принадлежало на неговия идол Хари Труман. Макар и малко според съвременните разбирания, то ежедневно му напомняше, че носи пълната отговорност за всички слабости на управлението си. Херни приемаше тази отговорност като чест и полагаше всички усилия да стимулира хората си да правят каквото е нужно, за да си вършат работата.

– Господин президент? – извика секретарката му, като надникна в Овалния кабинет. – Свързах ви.

Херни ѝ махна с ръка.

– Благодаря.

Посегна към слушалката. Предпочиташе да разговаря насаме, но знаеше, че точно сега това е абсолютно невъзможно. Две гримьорки се въртяха край него като комари и се занимаваха с лицето и косата му. Точно пред бюрото му се подготвяше за работа телевизионен екип и в кабинета се точеше безкрайна процесия от съветници и специалисти по връзките с обществеността, които развълнувано обсъждаха стратегията. Херни натисна светещия бутон на личния си телефон.

– Лорънс? Ти ли си?

– Да. – Гласът на директора на НАСА бе изтощен и някак разсеян. Отсъстващ.

– Всичко наред ли е?

– Все още бушува буря, но моите хора ми казаха, че това нямало значение за сателитната връзка. Готови сме. Остава един час.

– Отлично. Настроението е бодро, надявам се.

– Изключително. Хората ми са развълнувани. Всъщност току-що изпихме по някоя и друга бира.

Херни се засмя.

– Радвам се да го чуя. Виж, исках да ти се обадя и да ти благодаря преди да започнем. Тази вечер ще е историческа.

Директорът помълча, после с нетипична колебливост отвърна:

– Да, господин президент. Отдавна чакаме този момент.

Херни се изненада.

– Струваш ми се изморен.

– Имам нужда от слънце и истинско легло.

– Още един час. Усмиввай се за пред камерите, наслаждавай се на мига и после ще ти пратим самолет да те прибере във Вашингтон.

– С нетърпение го очаквам. – Екстром пак се умълча.

Като опитен дипломат, Херни знаеше да слуша и да чува казаното между редовете. Нещо в гласа на директора го смущаваше.

– Сигурен ли си, че всичко е наред?

– Абсолютно. Всички системи са в изправност. – Екстром, изглежда, бързаше да смени темата. – Видяхте ли последния кадър на документалния филм на Майкъл Толанд?

– Току-що – потвърди Херни. – Справил се е фантастично.

– Да. Добре, че го повикахте.

– Още ли ми се сърдиш, че включих и цивилни?

– По дяволите, да – добродушно изсумтя директорът с обичайната си грубоватост. Това накара президента да се почувства по-добре. „Екстром си е наред – помисли си той. – Просто е уморен“.

– Добре, ще се видим след час по сателита. Ще им дадем за какво да приказват.

– Точно така.

– Ей, Лорънс? – Херни сниши глас и тържествено заяви: – Свърши страхотна работа. Никога няма да го забравя.

Брулен от вятъра край купола, Делта Три с усилие изправи и натовари прекатурената шейна на Нора Мангър. Щом качи оборудването, го покри с найлоновото платнище, метна трупа на глациоложката отгоре и го завърза. Точно в този момент се върнаха двамата му партньори.

– Промяна в плана – надвика вихъра Делта Едно. – Другите трима паднаха от ръба.

Делта Три не се изненада. Знаеше какво означава това. Планът на Делта Форс да инсценират злополука, като подредят четирите трупа върху ледения шелф, вече не можеше да се осъществи. Оставянето на едно самотно тяло щеше да породи излишни подозрения.

– Заличаване на следите? – попита той.

Командирът му кимна.

– Аз ще събера противовятърните свещи, а вие двамата се избавете от шейната.

Докато Делта Едно грижливо се връщаше по пътя на учените и унищожаваше всички следи от присъствието им, Делта Три и неговият другар се спуснаха по ледника с натоварената шейна. Преодоляха дигите и най-после стигнаха края на шелфа. Блъснаха шейната и Нора Мангър безшумно падна в Северния ледовит океан.

„Чиста работа“ – помисли си Делта Три.

Когато тръгнаха обратно към базата, той със задоволство видя, че вятърът заличава следите от ските им.

От пет дни ядрената подводница „Шарлот“ беше базирана в северния ледовит океан. Присъствието ѝ там бе строго секретно. Подводница клас „Лос Анджелис“, „Шарлот“ беше проектирана да „чува и да не бъде чувана“. Четиридесеттонните ѝ турбини бяха окачени върху пружини, които заглушаваха вибрациите. Въпреки изискването за незабележимост подводниците клас „Лос Анджелис“ бяха едни от най-големите разузнавателни подводни лодки с дължина от носа до кърмата над сто и десет метра. Седем пъти по-дълга от първата американска подводница клас „Холанд“, напълно потопена „Шарлот“ имаше водоизместимост шест хиляди деветстотин двадесет и седем тона и можеше да се движи с удивителната скорост тридесет и пет възела.

Обикновено подводницата плаваше точно под по-топлата повърхностна зона, естествена температурна граница, която пречупваше сонарните отражения отгоре и я правеше невидима за радарите. Със сто четиридесет и осем членния си екипаж и максимално потопяване над четиристотин и петдесет метра, „Шарлот“ бе свръхмодерна подводница и океанското товарно магаре на военноморския флот на Съединените щати. Независимата и въздухопречистваща система, двата ядрени реактора и богатите ѝ провизии ѝ позволяваха да обиколи света двадесет и един пъти, без да изплава на повърхността. Също като в повечето океански плавателни съдове, човешките отпадъци от екипажа се пресоваха на тридесеткилограмови блокове и се изхвърляха в океана – огромни тухли от изпражнения, шеговито наричани „лайна от кит“.

Техникът, който седеше пред екрана на осцилатора, бе един от най-добрите на света. Умът му представляваше речник от звуци и вълнови форми. Можеше да различи звуците на няколко десетки руски подводници, стотици морски животни и дори миниатюрни подводни вулкани чак край Япония.

В момента обаче слушаше глухо повтарящо се ехо. Макар и едва доловим, звукът беше абсолютно неочакван.

– Няма да повярваш какво чувам – каза той на помощника си и му подаде слушалките.

Помощникът си ги сложи и на лицето му се изписа смайване.

– Боже мой. Ясно като бял ден. Какво ще правим?

Техникът вече викаше капитана.

Когато капитанът дойде, техникът пусна звука по малки тонколони. Капитанът безизразно се заслуша.

ТУП. ТУП. ТУП.

ТУП... ТУП... ТУП...

ТУП. ТУП. ТУП.

По-бавно. Все по-бавно. Сигналът постепенно заглъхваше.

– Какви са координатите? – попита капитанът. Техникът се прокашля.

– Всъщност, господин капитан, те идват от повърхността на около пет километра от нас.

Гейбриъл Аш стоеше в сумрачния коридор пред кабинета на сенатор Секстън. Краката ѝ трепереха. Не толкова от умора от неподвижната поза, колкото от разочарование от онова, което чуваше. Срещата в стаята продължаваше, ала Гейбриъл нямаше нужда да слуша повече. Истината бе мъчително ясна.

„Сенатор Секстън взима подкупи от частни космически фирми“. Марджъри Тенч не я бе излъгала.

Обзе я отвращение. Чувстваше се предадена. Беше вярвала на Секстън. Бе се борила за него. „Как може да постъпва така?“ От време на време го беше виждала да лъже публично, за да защитава личния си живот, но това бе политика. А сега нарушаваше закона!

„Дори още не са го избрали, а вече продава Белия дом!“

Гейбриъл знаеше, че повече не може да подкрепя сенатора. Обещанието за прокарване на законопроекта за приватизиране на НАСА можеше да се изпълни единствено с презрително незачитане на законността и демократичната система. Даже Секстън да вярваше, че това е за доброто на всички, предварителната продажба на това решение затръшваше вратата на правителствените проверки и оценки и игнорираше потенциално убедителните аргументи на Конгреса, президентските съветници, гласоподавателите и лобистите. На Гейбриъл и се гадеше. Зачуди се как да постъпи.

Зад нея остро иззвъня телефон и наруши тишината в коридора. Сепната, тя се обърна. Звукът идваше от гардероба във фойето – мобилен телефон в джоба на някое от палтата.

– Извинете ме – разнесе се провлачен тексаски глас в кабинета. – Мен търсят.

Гейбриъл чу, че мъжът се изправя. „Идва насам!“ Тя рязко се обърна и забърза. В средата на коридора зави наляво и се вмъкна в тъмната кухня точно в момента, в който тексасецът излезе от кабинета. Младата жена се спотаи в мрака. Тексасецът я подмина, без да я забележи.

С бясно разгуптяно сърце Гейбриъл го чу да рови в гардероба! Накрая отговори на звънящия телефон.

– Да?... Кога?... Наистина ли? Ще го включим. Благодаря. – Той затвори и пак тръгна към кабинета, като в движение извика: – Ей! Включете телевизора! Зак Херни дава извънредна пресконференция. В

осем. По всички канали. Или ще обяви война на Китай, или Международната космическа станция е паднала в океана.

– Виж, това е повод за наздравица! – възкликна някой.

Всички се засмяха.

Кухнята сякаш се завъртя около Гейбриъл. Пресконференция в осем часа? Изглежда, в края на краищата Тенч не блъфираше. Бе й дала срок до 20:00 да подпише клетвена декларация за връзката си със Секстън. „Дистанцирайте се от сенатора, докато не е станало късно“ – така беше казала. Гейбриъл си бе помислила, че й дава такъв срок, за да могат да подхвърлят информацията на утрешните вестници, ала сега се оказваше, че Белият дом възнамерява да оповести твърденията си лично.

„Извънредна пресконференция? – Колкото повече мислеше за това обаче, толкова по-странно и се струваше. – Херни се готви да разгласи този скандал? Лично?“

В кабинета включиха телевизора. Високо. Гласът на водещия препереше от вълнение.

– Белият дом не съобщи темата на изненадващото обръщение на президента и има всевъзможни предположения. Някои политически коментатори смятат, че след неотдавнашното си отсъствие от предизборната борба Зак Херни се готви да обяви, че няма да се кандидатира за втори мандат.

В кабинета се надигнаха обнадеждени аплодисменти.

„Абсурд“, помисли си Гейбриъл.

След всичката мръсотия, с която Белият дом разполагаше за Секстън, нямаше абсолютно никакъв начин президентът да се откаже. „Тази пресконференция е за нещо друго“. Изпитваше неприятното предчувствие, че вече са я предупредили за какво.

Погледна си часовника. По-малко от час. Трябваше да вземе решение и знаеше точно с кого трябва да разговаря. Гейбриъл пхна плика със снимките под мишница и излезе от апартамента. Бодигардът изглеждаше облекчен.

– Чух вътре някакво ръкопляскане. Май сте ги зарадвали.

Тя само се усмихна и тръгна към асансьора.

Навън се спускаше необичайно студена вечер. Гейбриъл спря такси, качи се и се опита да се убеди, че знае какво прави.

– Студиото на Ей Би Си – каза тя на шофьора. – И побързайте.

Майкъл Толанд лежеше на една страна на леда. Главата му бе отпусната върху протегнатата му ръка, която вече не усещаше. Въпреки че клепащите му тежаха, той се мъчеше да ги държи отворени. От това положение за последен път наблюдаваше своя свят – сега само море и лед, – наклонен под странен ъгъл. Струваше му се подходящ край за ден, през който нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Над плаващия леден сал сякаш се бе спуснало зловещо спокойствие. Рейчъл и Корки се бяха смълчали и чуването беше престанало. Колкото повече се отдалечаваха от ледника, толкова повече стихваше вятърът. Толанд чувстваше, че и неговото тяло утихва. Дишането му ставаше все по-бавно... по-плитко. Организмът му вече не можеше да се бори с вцепенението, придружаващо оттичането на кръвта от крайниците му – като екипаж, напускащ своя кораб – и се насочваше към жизненоважните му органи в последен опит да го задържи в съзнание. Обречена борба, знаеше го.

Странно, вече не усещаше болка. Бе минал през този етап. Сега се чувстваше като подут. Вцепенен. Плаващ. Когато започнаха да се изключват рефлекторните му дейности – мигането, – зрението му се замъгли. Воднистата течност, която циркулираше между роговицата и лещите на очите му, замръзваше. Той се вторачи в неясните очертания на ледения шелф на Милн, сега само белезникав силует на лунната светлина. Усещаше, че душата му се признава за победена. Вятърът виеше.

И тогава започна да халюцинира. Странно, в последните секунди преди да изгуби съзнание, не си представи, че го спасяват. Последната му халюцинация беше ужасяваща.

От водата край айсберга със зловещо съскане изплува морско чудовище – лъскаво, черно и опасно. Толанд се насили да премигне и зрението му малко се проясни. Звярът бе наблизил, притискаше се към леда като грамадна акула, блъскаща се в малка лодка. Той се извиси над него... мократа му кожа лъщеше...

Пред очите му постепенно се спусна пелена и останаха само звуците. Металическо скърцане. Зъби, захапващи леда. Приближаваха се. Теглене на тела.

„Рейчъл...“

Усети, че грубо го повличат нанякъде.

После всичко потъна в мрак.

Гейбриъл Аш влезе тичешком в студиото на Ей Би Си Нюз и въпреки това се движеше по-бавно от всички тук. В студиото денонощно цареше трескаво напрегнато темпо, но в момента помещението пред нея приличаше на запис на стокова борса, пуснат на бързи обороти. Обезумели редактори крещяха от бюрата си, размахващи факсове репортери се шураха от бюро на бюро и сравняваха бележките си, отчаяни стажанти поглъщаха сникърси между две спешни задачи. Гейбриъл беше дошла в Ей Би Си, за да се срещне с Йоланда Кол.

Обикновено Йоланда можеше да се открие в стъклените офиси, запазени за шефовете на мрежата, които имаха нужда от тишина, за да мислят. Тази вечер обаче бе сред тълпата в студиото. Когато видя Гейбриъл, Йоланда нададе обичайния си жизнерадостен вик.

– Гебс!

Носеше пъстра рокля и големи очила. Както винаги, по нея като гирлянди висяха няколко килограма бижута. Йоланда Кол от шестнадесет години работеше в Ей Би Си Нюз като редактор. Луничава полякиня, тя беше трътлеста и безцветна и всички нежно я наричаха „Майче“. Майчинското ѝ присъствие и чувството ѝ за хумор скриваха безпощадна журналистическа проникателност. Гейбриъл се бе запознала с нея на семинара „Жените в политиката“, който беше посещавала малко след пристигането си във Вашингтон. Бяха се заговорили за миналото на Гейбриъл, за предизвикателствата пред жените в столицата и накрая за Елвис Пресли – страст, която двете с изненада установиха, че споделят. Йоланда бе взела Гейбриъл под крилото си и ѝ беше помогнала да си създаде връзки. Гейбриъл продължаваше всеки месец да се отбива, за да я види. Гейбриъл топло я прегърна. Ентузиазмът на по-възрастната жена вече започваше да повдига духа ѝ. Йоланда отстъпи назад и я изгледа от главата до петите.

– Като че ли си се състарила със сто години, момиче! Какво ти се е случило?

Гейбриъл сниши глас.

– В беда съм, Йоланда.

– В града се говори тъкмо обратното. Твоят човек печели.

– Може ли да поговорим някъде насаме?

– Моментът не е подходящ, миличка. Президентът дава

пресконференция след половин час и още нямаме никаква представа за какво се отнася. Трябва да дам някакъв коментар, а съм в пълно неведение.

– Аз знам за какво се отнася пресконференцията.

Йоланда свали очилата си и я погледна скептично.

– Гейбриъл, нашият кореспондент в Белия дом не знае за какво става дума. Да не би да твърдиш, че предизборният щаб на Секстън разполага с вътрешна информация?

– Не, аз имам вътрешна информация. Отдели ми пет минути. Ще ти разкажа всичко.

Йоланда погледна червения плик с печата на Белия дом в ръката на Гейбриъл.

– Това е от Белия дом. Откъде го взе?

– Следобед ми го даде Марджъри Тенч.

Йоланда я зяпна, после каза:

– Ела.

В стъкления кабинет на приятелката си Гейбриъл и призна за връзката си със Секстън и й каза, че Тенч разполага със снимки.

Йоланда се засмя и поклати глава. Бе журналистка във Вашингтон толкова отдавна, че вече нищо не можеше да я смае.

– О, Гебс, имах предчувствие, че със Секстън сигурно сте се изучали. Нищо чудно. На него му се носи славата на женкар, а ти си хубаво момиче. Жалко за снимките. Обаче на твое място не бих се тревожила.

„Да не се тревожа ли?“

Младата жена й обясни, че Тенч е обвинила Секстън във взимане на подкупи от космически компании и че със собствените си уши е чула потвърждение на това по време на тайна среща с ФКГ! Йоланда отново не се изненада – докато Гейбриъл не й каза какво възнамерява да направи.

– Виж, Гейбриъл, ако искаш да подпишеш официална декларация, че си спала с американски сенатор и си стояла безучастно, когато той е излъгал, това си е твоя работа. Обаче те предупреждавам, че ще постъпиш адски глупаво. Трябва внимателно да помислиш какво може да означава това за теб.

– Ти май не ме слушаш. Нямам толкова време!

– Слушам те, миличка, и независимо дали часовникът тиктака, просто не можеш да направиш някои неща. Не можеш да изложиш американски сенатор в сексскандал. Това е самоубийство. Казвам ти, момиче, ако съсипеш кампанията на кандидат за президент, по-добре се

качвай на колата си и бягай колкото може по-далече от Вашингтон. Вече ще си белязана. Много хора хвърлят страшно много средства, за да вкарат кандидатите си в Белия дом. Тук са заложени пари и власт – такава власт, заради която убиват.

Гейбриъл се умълча.

– Аз лично смятам, че Тенч те е притискала с надеждата да се паникьосаш и да направиш нещо глупаво, например да си признаеш за връзката. – Йоланда посочи червения плик в ръцете ѝ. – Тия снимки не означават абсолютно нищо, освен ако ти или Секстън не признаете, че са истински. Белият дом знае, че ако ги разпространи, Секстън просто ще ги обяви за фалшиви и ще ги хвърли в лицето на президента.

– Мислих за това, но въпросът за подкупите е...

– Напъни си мозъка, скъпа. Щом от Белия дом още не са разпространили твърдения за взимане на подкуп, сигурно нямат намерение да го направят. Президентът взима много на сериозно обещанието си да не окаква опонентите си. Предполагам, че е решил да спести скандала на авиокосмическата промишленост и е пратил Тенч при теб с този блъф с надеждата да те уплаши. Да те накара да забиеш нож в гърба на собствения си кандидат.

Гейбриъл се замисли. Аргументите на Йоланда звучаха логично и все пак нещо ѝ се струваше странно. Тя посочи през стъклото към кипящото студио.

– Йоланда, вие се готвите за голяма пресконференция на президента. Ако той не говори за подкупи или секс, за какво е всичко това?

Журналистката се смая.

– Смяташ, че тази пресконференция е за вас със Секстън, така ли?

– Или за подкупите. А може би и за двете. Тенч каза, че ми дава срок до осем часа да подпиша официално признание, иначе президентът щял да оповести...

Смехът на журналистката отекна в стъкления кабинет.

– О, я стига! Ще ме съсипеш!

Гейбриъл не беше в настроение за шеги.

– Какво?!

– Виж, Гебс, повярвай ми – като продължаваше да се задъхва от смях, едва успя да произнесе Йоланда. – От шестнайсет години се занимавам с Белия дом и няма начин Зак Херни да е събрал световните медии, за да им съобщи, че подозира сенатора Секстън в приемане на съмнителни средства или в сексуална връзка с теб. Такава информация се подхвърля. Президентите не печелят популярност, като прекъсват

програмите, за да морализаторстват за секс или нечисто финансиране на предизборни кампании.

– Нечисто ли? – ядоса се Гейбриъл. – Та той направо продаде решението си за законопроекта!

– Сигурна ли си? – вече съвсем сериозно я попита Йоланда. – Абсолютно ли си сигурна, че да си смъкнеш полата по националната телевизия? Я си помисли. В последно време, за да направиш каквото и да е, трябва да сключваш много съюзи, а финансирането на предизборната кампания е сложен проблем. Може пък срещата на Секстън да е съвсем законна.

– Той нарушава закона – възрази Гейбриъл. „Нали?“

– Или Марджъри Тенч иска да повярваш в това. Кандидатите постоянно приемат задкулисни дарения от големи корпорации. Може и да не е много красиво, обаче не е непременно незаконно. Всъщност повечето юридически проблеми не се отнасят до това откъде идват парите, а как ги харчат кандидатите.

Гейбриъл се колебаеше.

– Гебс, Тенч ти е скроила номер. Опитала се е да те насочи срещу твоя кандидат и ти си налала вдицата. Ако аз се чудех на кого да се доверя, щях да остана при Секстън, а не да тичам при човек като Марджъри Тенч.

Телефонът на Йоланда извънтя. Тя отговори, закима, записа си нещо в бележника.

– Интересно – каза накрая. – Веднага идвам. Благодаря. – Затвори и се обърна с вдигнати вежди. – Гебс, май ще ти се размине. Точно, както предвидих.

– Какво става?

– Още не мога да ти кажа, но пресконференцията на президента няма нищо общо със сексскандали и подкупи.

Гейбриъл се обнадежди. Ужасно и се искаше да и повярва.

– Откъде знаеш?

– Преди малко изтекла вътрешна информация, че пресконференцията е свързана с НАСА.

Гейбриъл се сепна.

– С НАСА ли?

Йоланда й намигна.

– Може да извадиш късмет. Басирам се, че президентът Херни е отстъпил пред натиска на сенатор Секстън и е решил, че Белият дом няма друг избор, освен да дръпне шалтера на Международната космическа

станция. Това обяснява световното медийно отразяване на пресконференцията.

„Пресконференция за закриване на космическата станция?“ Гейбриъл не можеше да повярва.

Йоланда се изправи.

– Що се отнася до следобедната ти среща с Тенч, сигурно това е било последен опит да се доберат до нещо срещу Секстън преди президентът да излезе пред света с лошата новина. Нищо не може да се сравнява със секс-скандала, ако трябва да се отвлече вниманието от поредния президентски гаф. Виж, Гебс, сега имам работа. Съветвам те да си вземеш кафе, да включиш телевизора ми и да изгледаш пресконференцията като всички. До предаването остават двадесетина минути и ти казвам, че няма начин президентът да тръгне да мята кал. Гледа го целият свят. Това, което има да каже тази вечер, трябва да е сериозно. – Тя ѝ намигна окуражително. – А сега ми дай плика.

– Какво?

Йоланда протегна ръка.

– Ще заключа тези снимки в бюрото си, докато всичко приключи. Искам да съм сигурна, че няма да направиш нещо идиотско.

Гейбриъл неохотно ѝ подаде плика.

Журналистката го заключи в едно чекмедже и прибра ключа в джоба си.

– После ще ми благодариш, Гебс, кълна се. – На излизане тя игриво разроши косата ѝ. – Отпусни се. Скоро ще чуеш добрата новина.

Гейбриъл седна сама в стъкления офис и се опита да се успокои, но можеше да мисли единствено за доволната усмивка на Марджъри Тенч. Нямахше представа какво ще съобщи на света президентът, ала новината определено нямаше да е добра за сенатор Секстън.

Рейчъл Секстън се чувстваше така, все едно гори жива.

„Отгоре се сипе огън!“

Опита се да отвори очи, но различи само мъгливи очертания и ослепителни светлини. Навсякъде около нея валеше. Изгарящо горещ дъжд. Шибаше голата ѝ кожа. Тя лежеше на една страна и усещаше под тялото си горещи плочки. Сви се на кълбо и се опита да се предпази от парещата течност, която се сипеше отгоре ѝ. Усети мирис на химикали. Може би хлор. Насили се да изпълзи настрани, но не успя. Силни ръце я натиснаха за раменете и я задържаха.

„Пуснете ме! Горя!“

Рейчъл инстинктивно отново се опита да избяга и пак я спряха.

– Стой мирно – каза мъжки глас. – Скоро ще свърши.

„Какво ще свърши? – зачуди се тя. – Болката? Или животът ми?“

Опита се да фокусира погледа си. Светлините бяха много силни. Стаята беше малка. Тясна. С нисък таван.

– Горя! – Викът ѝ излезе като шепот.

– Нищо ти няма – отвърна гласът. – Водата е хладна. Повярвай ми.

Рейчъл разбра, че е почти гола – само по мокро бельо. Не изпита срам. Мислите ѝ бяха заети с прекалено много други въпроси.

Спомените я връхлетяха като порой. Леденият шелф. Дълбочинният радар. Нападението. „Кой? Къде съм? – Опита се да свърже всичко, но чувстваше ума си вцепенен, като блокирали зъбни колелца. От мъгливия смут изплува една мисъл: – Майкъл и Корки... къде са?“

Опита се да фокусира замъгленото си зрение, но видя само мъжете, застанали до нея. Всички носеха еднакви сини гашеризони. Устата ѝ откъсваше да произнесе дори само една дума. Паренето по кожата ѝ отстъпваше мястото си на по-силни болки, които пробягваха през мускулите ѝ като сеизмични трусове.

– Отпуснете се – каза мъжът. – Кръвта трябва да нахлуе в мускулатурата ви. – Говореше като лекар. ~ Опитайте се да раздвижите крайниците си.

Болката разкъсваше тялото ѝ, сякаш удряха всичките ѝ мускули с чук. Тя лежеше на плочките и гърдите ѝ се свиваха. Едва дишаше.

– Раздвижете ръцете и краката си – настоя мъжът. – Нищо, че ще боли.

Рейчъл се опита. Всяко движение бе като нож, забит в ставите и. Струите вода станаха по-горещи. Паренето се завърна. Смазващите болки не отслабнаха. Точно в мига, в който си мислеше, че повече не може да издържи, някой ѝ направи инжекция. Болката бързо отслабна. Треперенето намаля. Отново можеше да си поеме дъх.

Сега в тялото ѝ се разпространи ново усещане, ужасно забиване на игли. Навсякъде, все по-остри. Опита се да остане неподвижна, но водните струи продължаваха да я шибат. Мъжът до нея държеше ръцете ѝ и ги движеше.

„Господи, колко боли!“ Рейчъл бе прекалено слаба, за да се съпротивява. По лицето ѝ се стичаха сълзи от изнемога и болка. Тя силно стисна клепачи и се скри от света.

Накрая игличките започнаха да изчезват. Дъждът спря. Когато Рейчъл отвори очи, зрението ѝ беше по-ясно. И тогава ги видя.

Корки и Толанд лежах наблизо и трепереха, полуголи и мокри. Ако се съдеше по измъчените им лица, и те току-що бяха изтърпели същото като нея. Кафявите очи на Майкъл Толанд бяха кръвясали и изцъклени. Когато я видя, той успя немощно да се усмихне. Посинелите му устни потръпнаха. Рейчъл се опита да седне и да разгледа странната обстановка. Тримата лежах на пода на малка баня.

Вдигнаха я здрави ръце. Рейчъл усети, че силните непознати я избърсват и я увиват в одеяла. Поставиха я върху някаква носилка и енергично заразтриваха ръцете, краката и ходилата ѝ. Нова инжекция в ръката.

– Адреналин – съобщи някой.

Адреналинът потече във вените ѝ като живителна сила и събуди мускулите ѝ. Макар че все още усещаше ледена празнота в стомаха си, кръвта постепенно изпълваше крайниците ѝ.

„Завръщане от смъртта!“

Толанд и Корки лежаха до нея и трепереха под одеялата, а непознатите ги разтриваха и им правеха инжекции. Рейчъл не се съмняваше, че тези тайнствени мъже току-що са им спасили живота. Мнозина от тях бяха мокри, очевидно след като бяха влезли под душа с дрехите. Нямаше представа кои са и как са успели навреме да стигнат при тях. В момента нямаше значение. „Живи сме!“

– Къде... сме? – успя да попита тя и дори само от тези две думи мъчително я заболя главата.

Мъжът, който я разтриваше, отговори:

– Намирате се в медицинския кабинет на подв...

– Мирно! – извика някой.

Внезапно настана смут и тя се опита да седне. Един от мъжете в синьо ѝ помогна, приповдигна я и я уви в одеялата. Рейчъл разтърка очи и видя, че в стаята влиза някой. Беше грамаден афроамериканец. Красив и властен. С тъмнозелена униформа.

– Свободно – каза той, приближи се до Рейчъл, спря до нея и я погледна с волевите си черни очи.

– Харолд Браун – с дълбок, внушителен глас се представи мъжът. – Капитан на „Шарлот“. Коя сте вие?

„Шарлот“ – помисли си Рейчъл. Името ѝ се струваше странно познато.

– Секстън... – отвърна тя. – Аз съм Рейчъл Секстън.

Мъжът като че ли се озадачи и внимателно се вгледа в нея.

– Проклет да съм. Наистина сте вие.

Рейчъл се обърка. „Той ме познава?“ Беше сигурна, че не го е виждала, макар че когато спусна поглед от лицето му към лентичката на

гърдите му, зърна познатата емблема с орел, сграбчил котва, заобиколен от думите ВОЕННОМОРСКИ ФЛОТ НА САЩ. И тогава се сети откъде знае името „Шарлот“.

– Добре дошла на борда, госпожице Секстън – каза капитанът. – Вие сте обобщавали няколко разузнавателни доклада на нашата подводница. Затова ви познавам.

– Но... какво правите в тези води? – заекна тя.

Лицето му се напрегна.

– Честно казано, госпожице Секстън, тъкмо щях да ви задам същия въпрос.

Толанд бавно се надигна и отвори уста да каже нещо, но Рейчъл решително му кимна да замълчи. „Не тук. Не сега“. Не се съмняваше, че Толанд и Корки първо ще искат да говорят за метеорита и нападението, но тази тема определено не биваше да се обсъжда пред екипажа. В света на разузнаването, независимо от положението, най-важно бе правото на достъп до класифицирана информация! Всичко, свързано с метеорита, си оставаше строго секретно.

– Трябва да говоря с директора на НРС Уилям Пикъринг – каза тя на капитана. – Насаме и веднага.

Браун повдигна вежди. Очевидно не беше свикнал да му заповядват на собствената му подводница.

– Трябва да му съобщя класифицирана информация.

Капитанът дълго се визира в нея.

– Първо да регулираме телесната ви температура, после ще ви свържа с директора на НРС.

– Спешно е, господин капитан. Аз... – Рейчъл замълча. Погледът и току-що бе попаднал върху часовника на стената над аптекката.

19:51.

Тя запремигва.

– Този... този часовник верен ли е?

– Намирате се на военен съд, госпожо. Нашите часовници са винаги точни.

– И това прави... в източно време?

– Седем петдесет и една.

„Боже мой! – смая се Рейчъл. – Още е едва седем петдесет и една? – Имаше чувството, че е била в безсъзнание часове. Дори нямаше осем часа? – Президентът още не е съобщил за метеорита! Имам време да го спра!“ Тя моментално се изхлузи от носилката и се уви в одеялото. Кратката ѝ трепереха.

– Трябва веднага да разговарям с президента.

Капитанът се обърка.

– Кой президент?

– На Съединените щати.

– Нали ви трябваше Уилям Пикъринг?

– Нямам време. Трябва ми президентът.

Капитанът не помръдваше и й преграждаше пътя.

– Доколкото знам, президентът скоро ще даде изключително важна пресконференция. Съмнявам се, че ще се съгласи да води лични разговори.

Рейчъл застана колкото можа по-изправена на треперещите си крака и впери поглед в Браун.

– Господин капитан, вие нямате право на достъп до такава информация, за да ви обясня положението, но президентът ще допусне ужасна грешка. Разполагам със сведения, които той непременно трябва да чуе. Веднага. Трябва да ми повярвате.

Капитанът дълго я наблюдава. После се намръщи и си погледна часовника.

– Девет минути? За толкова малко време не мога да ви осигурия сигурна връзка с Белия дом. Мога да ви предложа само радиофон. И ще трябва да се спуснем на известна дълбочина, което ще отнеме няколко...

– Действайте! Бързо!

Телефонната централа на Белия дом се намираше на първия етаж в Източното крило. Постоянно бяха дежурни по три телефонистки. В момента пред пулта седяха само две. Третата с всички сили тичаше към залата за пресконференции. Държеше безжичен телефон. Беше се опитала да се свърже с Овалния кабинет, но президентът вече бе излязъл. Беше се опитала да се свърже с мобилните телефони на съветниците му, но преди телевизионни изяви всички мобифони в и около залата за пресконференции се изключваха.

Да изтича с безжичен телефон при президента в такъв момент най-малкото изглеждаше съмнително, но когато разузнавателната свръзка на Белия дом бе заявила, че разполага със спешна информация, която президентът трябва да чуе преди да излезе пред медиите, телефонистката не се поколеба. Сега въпросът бе дали ще успее навреме.

В малкия медицински кабинет на „Шарлот“ Рейчъл Секстън притискаше слушалката към ухото си и чакаше да разговаря с президента. Толанд и Корки седяха до нея и все още изглеждаха потресени. Астрофизикът имаше пет шева и дълбоко охлузване на скулата. И тримата бяха облекли термобельо, дебели моряшки гащеризони, огромни вълнени чорапи и униформени обувки. С чаша горещо кафе в ръка Рейчъл отново започваше да се чувства почти човешко същество.

– Къде се мотаят? – нервничеше Толанд. – Вече е осем без четири!

Рейчъл нямаше представа. Бе успяла да се свърже с една от телефонистките на Белия дом, да ѝ обясни коя е и че е спешно. Жената я беше включила на изчакване и сега очевидно се опитваше да намери президента.

„Четири минути – помисли си Рейчъл. – Побързай!“

Затвори очи и се опита да се съсредоточи. Бе прекарала ужасен ден. „Намирам се в ядрена подводница“ – каза си младата жена. Имаше късмет, че изобщо се намира някъде. Според капитана преди два дни „Шарлот“ била на рутинен патрул в Берингово море и регистрирала аномални подводни звуци откъм шелфа на Милн – пробиване, реактивни двигатели, шифровани радиосигнали. Пренасочили ги и им наредили да чакат и да слушат. Преди около час в шелфа имало експлозия и те се приближили да проверят. Тогава чули сигнала за помощ на Рейчъл.

– Остават три минути! – възкликна Толанд.

Рейчъл определено също изпаднаше в паника. Защо се бавеха? Защо президентът не се обаждаше? Ако Зак Херни излезеше пред медиите с тези данни...

Рейчъл пропъди тази мисъл от главата си и разклати слушалката. „Хайде, отговори!“

Още от входа на залата за пресконференции телефонистката видя навалища от служители. Всички възбудено приказваха и правеха последни приготовления. Президентът бе на двадесетина метра, все още под грижите на гримьорите.

– Направете път! – каза телефонистката и се опита да се провре през тълпата. – Търсят президента. Извинете. Направете път!

– Начало след две минути! – извика един координатор.

Стиснала слушалката, телефонистката забърза към президента.

– Търсят президента! – задъхано повтори тя. – Направете път!

Пред нея се изправи висока фигура. Марджъри Тенч. Главната съветничка неодобрително сбърчи продълговатото си лице.

– Какво става?

– Спешен разговор! – Телефонистката едва си поемаше дъх. – Търсят президента!

– Не сега! – отсече Тенч.

– Обажда се Рейчъл Секстън. Казва, че е спешно.

Намръщено изражение на Тенч се замени с озадачение. Тя погледна безжичния телефон.

– Това е вътрешна линия, не е секретна.

– Не, госпожо, но и обаждането е по открита линия. Тя казва, че се обажда от радиофон. Трябвало веднага да разговаря с президента.

– Начало след деветдесет секунди!

Тенч се ококори и протегна мършавата си ръка.

– Дайте ми телефона.

Сърцето на телефонистката, бясно туптеше.

– Госпожица Секстън иска да разговаря лично с президента Херни. Каза ми да отложa пресконференцията, докато тя приказва с него. Уверявам ви...

Тенч пристъпи към нея и гневно прошепна:

– Ще ви кажа как стоят нещата. Вие не изпълнявате заповедите на дъщерята на опонента на президента, изпълнявате моите. И мога да ви

уверя, че няма да стигнете по-близо до него, докато не разбере какво става.

Телефонистката погледна към президента, заобиколен от микрофонни техники, фризьори и неколцина членове на екипа му, които обсъждаха с него последните поправки на речта му.

– Шейсет секунди! – извика координаторът.

На борда на „Шарлот“ Рейчъл Секстън нервно крачеше в тясната каюта. Най-последно чу изщракване в слушалката.

Обади се дрезгав глас:

– Ало?

– Господин президент?

– Марджъри Тенч – поправи я гласът. – Аз съм главната съветничка на президента. Която и да сте вие, предупреждавам ви, че шегите с Белия дом са нарушение на...

„За Бога!“

– Това не е шега! Аз съм Рейчъл Секстън, вашата разузнавателна свръзка, и...

– Знам коя е Рейчъл Секстън, госпожице. И се съмнявам, че сте вие. Обаждате се в Белия дом по обикновена линия и ми казвате да прекъсна важно изявление на президента. Това едва ли е нормално поведение за човек с...

– Вижте – гневно я прекъсна Рейчъл. – Преди два часа осведомих целия ви екип за един метеорит. Вие седяхте на първия ред. Гледахте ме по телевизор, поставен върху бюрото на президента! Някакви въпроси?

Тенч не отговори веднага.

– Какво означава това, госпожице Секстън?

– Означава, че трябва да спрете президента! Всичките му сведения за метеорита са грешни! Съвсем наскоро научихме, че е бил вмъкнат изпод ледения шелф. Не знам от кого, не знам и защо! Но сега нещата не са такива, каквито изглеждаха! Президентът ще потвърди напълно неверни данни и аз настоятелно го съветвам...

– Чакайте малко, по дяволите! – Тенч сниши глас. – Съзнавате ли какво говорите?

– Да! Подозирам, че директорът на НАСА е организиран някаква мащабна измама и президентът Херни неволно ще се замеси в нея. Поне отложете пресконференцията с десет минути, за да му обясня какво става тук. Някой се опита да ме убие, за Бога!

Гласът на Тенч се вледени.

– Ще ви посъветвам нещо, госпожице Секстън. Ако сте се отказали да помогнете на Белия дом в тази кампания, трябваше отдавна да се сетите преди лично да потвърдите данните за метеорита.

– Какво?! – „Тя изобщо слуша ли ме?“

– Поведението ви ме отвращава. Използването на обикновена линия е евтин трик. Да намекувате, че данните за метеорита са фалшифицирани? Що за разузнавач използва радиофон, за да се обади в Белия дом и да обсъжда класифицирана информация? Явно се надявате някой да подслушва този разговор.

– Нора Мангър е убит! И доктор Мин е мъртъв. Трябва да предупредя...

– Веднага млъкнете! Не знам какви игрички играете, но ще ви напомня, на вас и на всеки друг, който случайно подслушва този разговор, че Белият дом разполага с видеозаписи на изявленията на най-видните учени от НАСА, неколцина известни цивилни учени и на самата вас, госпожице Секстън, които потвърждават данните за метеорита. От този момент се смятайте за освободена от поста си и ако се опитате да дискредитирате това откритие с каквито и да било още по-абсурдни твърдения, уверявам ви, Белият дом и НАСА ще ви дадат под съд за клевета толкова бързо, че няма да имате време да си съберете куфара за затвора.

Рейчъл отвори уста да отговори, ала бе онемяла.

– Зак Херни беше великодушен към вас и честно казано, това ми мирише на евтин Секстънов рекламен трик – изсумтя Тенч. – Откажете се веднага, иначе ще ви предявим обвинение. Кълна се.

Връзката прекъсна. Когато капитанът почука на вратата, устата на Рейчъл все още бе отворена.

– Госпожице Секстън? – Той надникна вътре. – Хващаме слаб сигнал от канадското национално радио. Президентът Зак Херни току-що започна пресконференцията си.

Изправен на подиума в залата за пресконференции в Белия дом, Зак Херни усещаше горещината на прожекторите и знаеше, че светът го наблюдава. Масираната подготовка на пресцентъра бе привлякла огромно медийно внимание. Онези, които не бяха научили за обръщението по телевизията, радиото или интернет, неизбежно чуваха за него от съседни колеги и роднини. До 08:00 всички, които не живееха в пещера, се чудеха за темата на изявлението. Милиони хора в барове и дневни по света тревожно се бяха втренчили в телевизорите. В такива моменти – когато се изправяше пред света – Зак Херни наистина усещаше бремето на поста си. Всеки, който твърдеше, че човек не се пристрастява към властта, никога не я бе изпитвал. Докато започваше обръщението си обаче, Херни разбираше, че нещо не е наред. Обикновено не го обземаше сценична треска, затова страхът, който се надигна в него, го сепна.

„Заради огромната публика е“ – каза си той. Ала знаеше, че е нещо друго. Нещо, което беше видял.

Нещо съвсем дребно и все пак...

Наложил си да го забрави. Нямаше значение. Но не можеше.

„Тенч“.

Преди секунди, докато се готвеше да излезе на сцената, бе зърнал Марджъри Тенч да разговаря по безжичен телефон в жълтия коридор. Това само по себе си беше странно. А и до нея стоеше телефонистката с пребледняло от страх лице. Херни не можеше да чуе разговора, но видя, че Тенч води спор с някого – с гняв, какъвто рядко проявяваше. Той спря за миг и я погледна въпросително.

Тенч вдигна палци нагоре. Херни никога не я бе виждал да го прави. Това беше последният образ в главата му преди да излезе на сцената.

Директорът Лорънс Екстром седеше в средата на дългата маса на синия килим в импровизирания пресцентър в купола на НАСА на остров Елзмир между ръководители и учени от Управлението. На големия монитор срещу тях течеше встъпителното изявление на президента. Останалите служители от НАСА се бяха скупчили около други монитори и развълнувано очакваха включването на директора в пресконференцията.

– Добър вечер – нетипично скован, каза Херни. – Добър вечер, скъпи сънародници и приятели от целия свят...

Екстром погледна грамадната овъглена скала, поставена на видно място пред него. Очите му се преместиха към един страничен монитор, на който се видя на фона на огромно американско знаме и емблемата на НАСА. Поради драматичното осветление обстановката приличаше на неомодернистична картина – дванадесетимата апостоли на Тайната вечеря. Зак Херни бе превърнал всичко в политически спектакъл. „Херни нямаше избор!“ Екстром все още се чувстваше като телевизионен проповедник, продаващ Господ на масите.

След около пет минути президентът щеше да представи Екстром и екипа му. И тогава с драматична сателитна телевръзка от купола на света НАСА щеше да се включи в пресконференцията и заедно с президента да сподели тази новина със света. След кратък разказ за откритието и неговото значение за космическата наука и малко взаимно потупване по гърба, НАСА и Херни щяха да дадат думата на известния учен Майкъл Толанд, чийто документален филм продължаваше малко под петнадесет минути. После, когато ентузиазмът достигнеше кулминацията си, Екстром и президентът щяха да пожелаят лека нощ и да обещаят, че през следващите дни ще излъчат още информация на безкрайни пресконференции на НАСА.

Докато седеше и чакаше своя ред, директорът бе обзет от срам. Очакваше го.

Щеше да изрече лъжи... да потвърди неистини.

Сега обаче лъжите му се струваха маловажни. Измъчваше го нещо по-сериозно.

Гейбриъл Аш стоеше рамо до рамо с десетки непознати в хаоса, който цареше в студиото на Ей Би Си. Всички бяха проточили шия към закачените на тавана телевизионни монитори. В залата се възцари тишина. Гейбриъл затвори очи и се помоли, когато ги отвори, да не види собственото си голо тяло.

Въздухът в кабинета на сенатор Секстън бе наелектризиран от възбуда. Всичките му гости се бяха изправили и погледите им бяха приковани към широкоекранния телевизор. Зак Херни застана пред света и поздравът му прозвуча странно тромаво. Изглеждаше неуверен.

„Колебае се – помисли си Секстън. – Никога не съм го виждал да се колебае“.

– Погледнете го – прошепна някой. – Сигурно новината е много

лоша.

„Космическата станция ли?“ – зачуди се сенаторът.

Херни погледна право към камерата и дълбоко си пое дъх.

– Приятели, вече от много дни се питам как най-добре да направя това съобщение...

„Само две думички – помисли си с надежда Секстън. – «Провалихме се».“

Херни поговори за това, че за съжаление по време на тези избори често ставало въпрос за НАСА и поради тази причина трябвало да започне изявлението си с извинение.

– Бих предпочел да направя това съобщение във всеки друг исторически момент. Политическият заряд във въздуха превръща мечтателите в скептици и все пак, като ваш президент, аз нямам друг избор, освен да споделя с вас това, което неотдавна научих. – Той се усмихна. – Изглежда, че магията на космоса не се съобразява с човешките планове... даже с тези на президента.

Всички в кабинета на Секстън едновременно се сепнаха. „Какво?!“

– Преди две седмици новият Полярен орбитален скенер на плътността на НАСА премина над ледения шелф на Милн на остров Елзмир, далечна земя, разположена на север от осемдесетия паралел в Северния ледовит океан.

Секстън и гостите му се спогледаха объркано.

– Този сателит на НАСА регистрира голяма, изключително плътна скала, заровена на шейсет метра под леда. – Херни се усмихна широко и видимо възстанови самообладанието си. – Когато получи данните, НАСА веднага предположи, че ПОСП е открил метеорит.

– Метеорит ли? – изпелтечи Секстън. – Това ли е новината?

– НАСА прати екип, за да вземе образци. И тогава учените направиха... – Президентът замълча за миг. – Честно казано, направиха откритието на века.

Сенаторът смаяно пристъпи към телевизора. „Не...“ Гостите му неспокойно се размърдаха.

– Госпожи и господа, преди няколко часа НАСА извади от арктическият лед осемтонен метеорит, който съдържа... – Херни отново замълча и даде на целия свят време да се наведе напред. – Метеорит, който съдържа фосили на живи същества. Десетки. Категорично доказателство за извънземен живот.

В този момент на екрана зад президента се появи силно осветен образ – идеално очертана вкаменелост на грамадно бръмбароподобно

същество, запечатано в овъглена скала. Шестимата предприемачи в кабинета на Секстън подскочиха и ужасено се облешиха. Самият сенатор не помръдваше от мястото си.

– Приятели, фосилът зад мен е на сто и деветдесет милиона години – заяви Херни. – Той беше открит във фрагмент от един метеорит, наречен Юнгерсолов метеорит, паднал в Северния ледовит океан преди почти три века. Новият сателит на НАСА ПОСП откри фрагмента, заровен в ледения шелф. През последните две седмици НАСА и правителството направиха всичко възможно да потвърдят различните аспекти на това велико откритие преди да го направят публично достояние. През следващия половин час ще чуете изказванията на много учени от Управлението и извън него и ще видите кратък документален филм, заснет от познато на вас лице, което, сигурен съм, всички харесвате. Преди да продължа обаче, с удоволствие приветствам на живо по сателит човека, чието ръководство, далновидност и усърдие са единствената причина за този исторически момент. За мен е голяма чест да ви представя директора на НАСА Лорънс Екстром.

Херни се обърна към екрана.

Образът на метеорита драматично се преобрази в царствена наглед група учени от НАСА, седнали зад дълга маса от двете страни на исполинската фигура на Лорънс Екстром.

– Благодаря ви, господин президент. – Заобиколен от атмосфера на строгост и гордост, Екстром се изправи и погледна право към камерата. – Горд съм, че мога да споделя с всички вас най-великия миг на НАСА.

Той говори пламенно и патриотично за НАСА и нейното откритие. И безупречно подготви почвата за документалния филм, заснет от известния учен Майкъл Толанд.

Сенатор Секстън падна на колене пред телевизора, забил пръсти в сребърната си грива.

„Не! Господи, не!“

Кипяща от гняв, Марджъри Тенч се измъкна от радостния хаос пред залата за пресконференции и се запъти към личния си кабинет в Западното крило. Не беше в настроение за празнуване. Телефонният разговор с Рейчъл Секстън бе неочакван. Огромно разочарование. Тя затръшна вратата, втурна се към бюрото си и набра номера на телефонната централа.

– Уилям Пикъринг. НРС.

После запали цигара и закрачи нервно, докато чакаше телефонистката да открие директора. Вечер той обикновено си беше вкъщи, но Тенч предполагаше, че поради голямата пресконференция в Белия дом е останал в кабинета си, прикован към телевизионния екран и зачуден какво може да става, та директорът на НРС да не го знае.

Главната съветничка се прокле, че не се бе доверила на инстинкта си, когато президентът ѝ бе казал, че иска да прати Рейчъл Секстън при метеорита. Но Херни я беше убедил, че през последните седмици персоналът на Белия дом се е обезкуражил и ще се усъмни в откритието на НАСА, ако новината дойде от вътрешен източник. И точно както бе казал, потвърждението на Рейчъл Секстън беше предотвратило подозренията и скептичните дебати и бе принудило служителите в Белия дом да продължат напред в обединен фронт. Безценно, трябваше да признае Тенч. Ала сега Рейчъл Секстън беше променила поведението си. „Тая кучка ми се обади по открита линия!“ Рейчъл Секстън очевидно имаше намерение да оспори автентичността на откритието и единствената утеха на Тенч бе, че президентът е записал обясненията ѝ на видео. „Слава Богу!“ Поне се беше сетил да си направи тази малка осигуровка. Тя започваше да се опасява, че може да им дотрябва.

В момента обаче главната съветничка се опитваше да спре кръвоизлива по други начини. Рейчъл Секстън бе умна и ако наистина възнамеряваше да се изправи срещу Белия дом и НАСА, трябваше да си осигури влиятелни съюзници. Първият логичен избор беше Уилям Пикъринг. Тенч вече знаеше какво е неговото отношение към НАСА. Налагаше се да се свърже с директора преди Рейчъл.

– Госпожице Тенч? – разнесе се ясен глас в слушалката. – Обажда се Уилям Пикъринг. На какво дължа тази чест?

Тя чу звук на телевизор – коментарът на НАСА. Усещаше по гласа

на Пикъринг, че е смяян от пресконференцията.

– Имате ли една минутка, господин директор?

– Мислех, че празнувате. Голяма вечер, а? Изглежда, че НАСА и президентът пак са в борбата.

Тенч долови искреното му удивление, съчетано с мъничко язвителност – несъмнено, защото чуваше сензационната новина едновременно с останалия свят.

– Извинявам се, че Белият дом и НАСА бяха принудени да ви оставят в неведение – опита се да прехвърли мост към него тя.

– Известно ви е, че НРС още преди две седмици засече дейност на НАСА в района и проведе разследване – отвърна Пикъринг.

Тенч се намръщи. „Бесен е“.

– Да, известно ми е. И все пак...

– От НАСА ни отговориха, че нямало нищо, провеждали някакви учения в екстремна среда. Тествали техника, такива работи. – Директорът замълча за миг. – Ние повярвахме на лъжата им.

– Хайде да не я наричаме „лъжа“ – предложи съветничката. – По-скоро необходима заблуда. Като се има предвид величината на това откритие, убедена съм, че разбирате защо НАСА трябваше да го запази в тайна.

– От другите, да, може би.

Цупенето не бе в репертоара на хора като Уилям Пикъринг и Тенч усети, че е безсмислено повече да го омилостивява.

– Разполагам със съвсем малко време, но реших, че трябва да ви се обадя, за да ви предупредя – опита се да възвърне водещата си позиция тя.

– Да ме предупредите ли? – иронично попита директорът. – Да не би Зак Херни да е решил да назначи нов директор на НРС с положително отношение към НАСА?

– Не, естествено. Президентът разбира, че критиките ви към НАСА са само по въпроси на сигурността, и полага усилия да запуши тези дупки. Всъщност ви се обаждам за една от вашите служителки. – Тенч замълча за миг. – Рейчъл Секстън. Тази вечер разговаряли ли сте с нея?

– Не. Сутринта я пратих в Белия дом по искане на президента. Явно сте я задържали. Още не се е обадила.

Тенч изпита облекчение, че първа се е свързала с Пикъринг. Дръпна от цигарата си и заговори колкото можеше по-спокойно.

– Предполагам, че госпожица Секстън скоро ще ви се обади.

– Добре. Очаквах го. Трябва да ви кажа, че когато започна

пресконференцията на президента, се опасявах, че Зак Херни е убедил госпожица Секстън да участва публично. Радвам се да видя, че е устоял на това изкушение.

– Зак Херни е свестен човек, което не бих могла да кажа за Рейчъл Секстън.

Отговори и продължително мълчание. После Пикъринг каза:

– Надявам се, че не съм ви разбрал вярно.

Тенч тежко въздъхна:

– Не, господин директор, боя се, че сте ме разбрали вярно. Предпочитам да не навлизам в подробности по телефона, но Рейчъл Секстън, изглежда, е решила да оспори автентичността на откритието на НАСА. Нямам представа защо, но след като следобед прегледа и потвърди данните, тя изведнъж се обърна на сто и осемдесет градуса и започна да бълва крайно невероятни обвинения за предателство и измама от страна на НАСА.

– Моля? – напрегнато попита Пикъринг.

– Това е много сериозно, да. Не ми се ще аз да ви го кажа, но госпожица Секстън се свърза с мен две минути преди пресконференцията и ме посъветва да отменя всичко.

– На какво основание?

– Честно казано, напълно абсурдно. Заяви, че е открила сериозни грешки в данните.

Дългото мълчание на Пикъринг бе по-предпазливо, отколкото се искаше на Тенч.

– Какви грешки? – попита той накрая.

– Всъщност е смешно след цели две седмици експерименти на НАСА и...

– Много ми е трудно да повярвам, че човек като Рейчъл Секстън ще ви каже да отложите пресконференция на президента, ако няма адски сериозна причина за това. – Пикъринг явно бе обезпокоен. – Може би е трябвало да я послушате.

– О, я стига! – Тенч се закашля. – Гледали сте пресконференцията. Данните за метеорита са потвърдени от безброй специалисти. Включително цивилни. Не ви ли се струва подозрително, че Рейчъл Секстън, дъщерята на единствения човек, на когото ще навреди това съобщение, изведнъж запява нова песен?

– Струва ми се подозрително, госпожице Тенч само защото случайно ми е известно, че госпожица Секстън и баща ѝ почти не си говорят. Не мога да си представя защо след години служба на президента Рейчъл

Секстън внезапно ще реши да премине в другия лагер и да започне да лъже в полза на баща си.

– Може би от амбициозност? Всъщност не знам. Може би възможността да стане първа дъщеря... – Тенч остави думите ѝ да увиснат във въздуха.

Гласът на Пикъринг мигновено стана леден.

– Едва ли, госпожице Тенч. Едва ли.

Тя се намръщи. Какво бе очаквала, по дяволите? Обвиняваше високопоставена служителка на Пикъринг в измяна срещу президента. Той просто трябваше да я защитава.

– Дайте ми я – каза директорът. – Искам лично да разговарям с госпожица Секстън.

– Боя се, че не е възможно – отвърна главната съветничка. – Тя не е в Белия дом.

– Къде е?

– Сутринта президентът я прати на Милн, за да се запознае с данните лично. Още не се е върнала.

Пикъринг се разгневи.

– Изобщо не ми беше съобщено...

– Нямам време за накрънена гордост, господин директор. Обадох ви се просто от добри чувства. Исках да ви предупредя, че Рейчъл Секстън е решила да преследва собствени цели във връзка с тазвечерното съобщение. Тя ще потърси съюзници. Ако ви се обади, добре е да знаете, че Белият дом разполага с видеозапис, направен по-рано днес, на който госпожица Секстън категорично потвърждава данните за метеорита пред президента, неговия кабинет и целия му екип. Ако сега, поради каквито и да било съображения, Рейчъл Секстън се опита да опетни доброто име на Зак Херни или на НАСА, кълна ви се, че Белият дом ще се погрижи тя да падне тежко и надалеч. – Тенч изчака малко, за да е сигурна, че я е разбрал. – Очаквам да отвърнете на жеста ми и да ме осведомите веднага, ако Рейчъл Секстън се свърже с вас. Тя пряко атакува президента и Белият дом ще я задържи за разпит преди да е успяла да нанесе сериозни щети. Ще очаквам да ми се обадите, господин директор. Това е всичко. Лека нощ.

Марджъри Тенч затвори, убедена, че никой не е разговарял така с Уилям Пикъринг през целия му живот. Сега поне знаеше, че намеренията ѝ са сериозни.

Уилям Пикъринг се изправи пред прозореца си и от последния етаж на НРС се загледа в нощта. Марджъри Тенч дълбоко го бе обезпокоила. Той прехапа устни и се опита да подреди парчетата в главата си.

– Господин директор? – обади се секретарката му. – Пак ви търсят.

– Не сега – разсеяно отвърна Пикъринг.

– Обажда се Рейчъл Секстън.

Той рязко се завъртя. Тенч очевидно беше ясновидка.

– Добре. Свържи ме веднага.

– Всъщност, господин директор, тя ви търси по шифрованата АВ линия. Искате ли да се обадите от заседателната зала?

„По аудиовизуалната линия ли?“

– Откъде се обажда?

Секретарката му каза.

Пикъринг зяпна, после забърза по коридора към заседателната зала. Положението наистина бе сериозно.

Черната стаичка на „Шарлот“ представляваше акустично „чиста“ каюта без успоредни и огледални повърхности, която поглъщаше звука с 99.4% ефикасност. Тъй като металът и водата са проводници на звука, разговорите на борда на подводници винаги са уязвими на подслушване, но от „черната стаичка“ не можеше да излезе никакъв звук. Всички разговори в тази изолирана кутия бяха напълно сигурни.

Каютата приличаше на килер, чиито стени, таван и под са покрити с дунапренови шипове, стърчащи навътре, от всички посоки. На Рейчъл ѝ напомняше на тясна подводна пещера с пораснали от всички повърхности сталагмити. Най-смущаващото обаче бе очевидната липса на под.

Подът представляваше хоризонтално опъната мрежа. На човек му се струваше, че виси във въздуха. Мрежата беше гумирана и твърда. Когато поглеждаше надолу, Рейчъл имаше чувството, че се движи по възжен мост над сюрреалистично фрактализиран терен. На метър под краката ѝ гората от дунапренови шипове зловещо сочеше нагоре.

След влизането си в каютата тя бе усетила дезориентиращата безжизненост на въздуха, сякаш беше изсмукана всяка частица енергия. Ушите ѝ като че ли бяха натъпкани с памук. В главата си чуваше само собственото си дишане. Рейчъл извика и ефектът бе като да говориш във възглавница. Стените поглъщаха всяка вибрация и тя възприемаше само тези в главата си.

Капитанът излезе и затвори изолираната врата. Рейчъл, Корки и Толанд седяха в средата на каютата пред малка подковообразна маса с дълги метални крака, спускащи се през мрежата. На масата бяха поставени няколко дълги микрофона, слушалки и видеопулт с малка камера. Обстановката напомняше минисесия на Обединените нации.

Като служител в разузнаването на Съединените щати – най-големите производители на лазерни микрофони, подводни параболични подслушватели и други хиперчувствителни подслушвателни устройства на света – Рейчъл отлично знаеше, че на Земята има съвсем малко места, където човек може да води наистина поверителен разговор. Черната стаичка очевидно бе едно от тях. Микрофоните и слушалките на масата позволяваха провеждане на конфиденциален „конференстен разговор“ и хората можеха да разговарят спокойно, знаейки, че вибрациите на думите им няма да проникнат през стените. След влизането им в

микрофоните техните гласове се шифроваха за дългото пътуване в атмосферата.

– Проверка на системата. – Гласът ненадейно се разнесе в слушалките им и сепна Рейчъл, Толанд и Корки. – Чувате ли ме, госпожице Секстън?

Рейчъл се наведе към микрофона.

– Да. Благодаря ви. – „Който и да сте вие“.

– Директорът Пикъринг е на линия. Той приема аудиовидео връзката. Сега се изключвам.

Рейчъл чу, че връзката прекъсва. Последва далечно прашене и бърза поредица от пиукане и щракане. Видео екранът пред тях оживя със смущаваща яснота и тя видя Уилям Пикъринг в заседателната зала на НРС. Сам. Той рязко вдигна глава и я погледна в очите. Рейчъл изпита странно облекчение, че го вижда.

– Госпожице Секстън – озадачено и дори загрижено каза директорът. – Какво става, по дяволите?

– Господин директор – отвърна тя. – Имаме сериозен проблем.

От черната стаичка на „Шарлот“ Рейчъл Секстън представи Майкъл Толанд и Корки Марлинсън на Пикъринг. После накратко му описа невероятните събития. Директорът на НРС я слушаше, без да помръдва.

Тя му разказа за биолуминесцентния планктон в метеоритната яма, за пътуването им по ледения шелф и откриването на шахтата под метеорита, и накрая за неочакваната атака на военен, най-вероятно спецоперативен отряд.

Уилям Пикъринг бе известен със способността си да изслушва смущаваща информация, без да му мигне окото, ала с всеки обрат в разказа на Рейчъл изражението му ставаше все по-загрижено. Тя усети смайването му, а после и гнева му, когато му описа убийството на Нора Мангър и собственото си чудотворно избавление. Макар че и се искаше да изложи подозренията си за съучастничеството на директора на НАСА, младата жена достатъчно добре познаваше Пикъринг, за да не сочи с пръст без доказателства, така че му изложи само твърдите факти. Когато свърши, директорът за няколко секунди помълча.

– Госпожице Секстън – накрая каза той, – всички вие... – Пикъринг ги изгледа един по един. – Ако това е истина, а не се сещам за причина и тримата да ме лъжете, днес сте извадили късмет, че сте останали живи.

Те мълчаливо кимнаха. Президентът беше поканил четирима цивилни учени... и двама от тях бяха мъртви.

Директорът въздъхна тежко, сякаш нямаше представа какво да каже. Събитията очевидно изобщо не се връзваха.

– Възможно ли е тази шахта под метеорита, която се вижда на радарната разпечатка, да е естествено образувание? – попита той.

Рейчъл поклати глава.

– Прекалено е симетрична. – Тя разгърна листа и го вдигна към камерата. – Безупречна е.

Пикъринг разгледа изображението и намръщено кимна.

– Не изпускайте тази разпечатка от ръцете си.

– Обадих се на Марджъри Тенч, за да я предупредя да спре президента – каза Рейчъл. – Но тя ми затвори.

– Знаем. Тенч ми телефонира.

Рейчъл го погледна смаяно.

– Марджъри Тенч ви се е обадила, така ли? – „Бързо действа!“

– Току-що. Много е загрижена. Смята, че се опитвате да изиграете някакъв номер, за да дискредитирате президента и НАСА. И може би да помогнете на баща си.

Младата жена се изправи, размаха разпечатката и посочи двамата си спътници.

– За малко да ни убият! Това прилича ли ви на някакъв номер? И защо ми е да...

Пикъринг вдигна ръце.

– Спокойно. Госпожица Тенч пропусна да ми каже, че сте трима.

Рейчъл не си спомняше дали главната съветничка ѝ бе дала време да спомене за Корки и Толанд.

– И не ми каза, че разполагате с веществени доказателства – прибави директорът. – Още преди да разговарям с вас се усъмних в твърденията ѝ, а сега съм убеден, че тя греша. Не се съмнявам във вашите твърдения. Въпросът сега е какво означава всичко това.

Възцари се дълго мълчание.

Уилям Пикъринг рядко изглеждаше смутен, но сега объркано клатеше глава.

– Нека засега допуснем, че някой наистина е заровил този метеорит в леда. Това ни навежда на очевидния въпрос „защо“. Ако НАСА разполага с метеорит с фосили, какво ги интересува, пък и когото и да било друго, къде е открит той?

– Възможно е заравянето да е целяло тъкмо ПОСП да направи откритието и скалата да изглежда като фрагмент от известен метеорит – отвърна Рейчъл.

– Юнгерсоловия метеорит – допълни Корки.

– Но каква е ползата от свързването му с известен метеорит? – попита директорът. Гласът му звучеше почти гневно. – Тези фосили не са ли изумително откритие сами по себе си? С каквото и събитие да са свързани?

И тримата кимнаха.

Пикъринг се поколеба.

– Освен, ако... разбира се...

Рейчъл видя зъбните колелца, въртящи се зад очите на директора. Беше стигнал до най-простото обяснение за синхронизиране на находката с Юнгерсоловия метеорит, но това най-просто обяснение бе и най-обезпокояващото.

– Освен, ако това не е трябвало да придаде автентичност на

абсолютно фалшиви данни – продължи Пикъринг, въздъхна и се обърна към Корки.

– Каква е вероятността този метеорит да е фалшификат, доктор Марлинсън?

– Фалшификат ли, господин директор?

– Да.

– Фалшив метеорит? – Корки неловко се засмя. – Напълно невъзможно! Този метеорит беше проучен от безброй специалисти. Включително от мен. Химични анализи, спектрограма, рубидиево-стронциево датиране. Той не прилича на скалите, които се откриват на Земята. Метеоритът е истински. Всеки астрогеолог ще го потвърди.

Пикъринг дълго обмисля думите му, като леко поглаждаше вратовръзката си.

– И все пак, като се има предвид какво може да спечели от това откритие НАСА, очевидните признаци от подправяне на доказателствата и нападението срещу вас... първото и единствено логично заключение, което мога да направя, е, че този метеорит е отлично изпълнена измама.

– Невъзможно! – почти ядосано заяви Корки. – При цялото ми уважение, господин директор, метеоритите не са никакъв холивудски специален ефект, който може да се постигне в лаборатория, за да заблуди неколцина нищо неподозиращи астрофизици. Това са химически сложни обекти с уникална кристална структура и съотношения между елементите!

– Не оспорвам твърдението ви, доктор Марлинсън. Просто следвам логичната последователност на анализа. Като се има предвид, че някой е искал да ви убие, за да не разкриете, че е бил заровен в леда, аз съм склонен да приема всякакви невероятни възможности. Точно какво ви кара да вярвате, че тази скала наистина е метеорит?

– Точно какво ли? – възкликна Корки. – Безупречна овъглена кора, наличие на хондрули, никелово съдържание, каквото не се среща на Земята. Ако намекувате, че някой ни е измамил, като е създал тази скала в лаборатория, мога само да кажа, че тази лаборатория е на около сто и деветдесет милиона години. – Астрофизикът бръкна в джоба си, измъкна камък с формата на компактдиск и го протегна към камерата. – Датирахме такива образци с множество химически методи. Рубидиево-стронциевото датиране не е нещо, което може да се фалшифицира!

Пикъринг се изненада.

– Значи имате образец от метеорита, така ли?

Корки сви рамене.

– НАСА има десетки такива.

– Искате да кажете, че НАСА са открили метеорит, който според тях съдържа живот, и оставят хората да се разхождат с образците?! – вече обърнат към Рейчъл, попита директорът.

– Въпросът е, че образецът в ръцете ми е истински – заяви Корки. – Дайте го на всеки петролог, геолог или астроном на света и след като го изследват, те ще ви кажат две неща: първо, че е на сто и деветдесет милиона години, и второ, че химически се различава от всяка скала на Земята.

Пикъринг се наведе напред и се втренчи във фосила, запечатан в камъка. За миг изглеждаше като хипнотизиран. Накрая въздъхна.

– Аз не съм учен. Мога да кажа, само че ако този метеорит е истински, какъвто изглежда, ми се ще да узная защо НАСА не го е представила на света такъв, какъвто е? Защо някой го е заровил в леда, сякаш, за да ни убеди в неговата автентичност?

В този момент един служител от охраната на Белия дом набра номера на Марджъри Тенч.

Главната съветничка вдигна още при първото извъняване.

– Да?

– Госпожице Тенч, имам информацията, която поискахте. За обаждането по радиофона. Проследихме го.

– И?

– От Секретната служба смятат, че сигналът е идвал от борда на военната подводница „Шарлот“.

– Какво?!

– Нямаг координатите, госпожице, но са сигурни в шифъра на подводницата.

– О, за Бога! – Тенч затръшна слушалката, без да каже нищо повече.

От приглушената акустика в черната стаичка на „Шарлот“ на Рейчъл започваше леко да и се гади. На екрана загриженият поглед на Уилям Пикъринг се насочи към Майкъл Толанд.

– Вие мълчите, господин Толанд.

Океанологът вдигна поглед като студент, неочаквано чул името си.

– Да, господин директор?

– Преди малко вие ни показахте един много убедителен документален филм по телевизията. Какво е мнението ви за метеорита сега?

– Хм, вижте, господин директор, трябва да се съглася с доктор Марлинсън – с очевидна неловкост отвърна Толанд. – Според мен фосилите й са автентични. Доста добре съм запознат с методите за датиране и възрастта на тази скала беше потвърдена с многобройни тестове. А и никеловото съдържание. Тези данни не могат да се подправят. Няма съмнение, че скалата е образувана преди сто и деветдесет милиона години, характеризира се с извънземно никелово съдържание и съдържа десетки вкаменелости, чието образуване също се датира преди сто и деветдесет милиона години. Не се сещам за друго възможно обяснение, освен, че НАСА е открила истински метеорит.

Пикъринг мълчеше. Лицето му изразяваше недоумение – състояние, в каквото Рейчъл не го бе виждала никога.

– Какво ще правим, господин директор? – попита тя. – Явно трябва да съобщим на президента, че има проблеми с данните.

Пикъринг се намръщи.

– Да се надяваме, че президентът още не знае.

В гърлото на младата жена заседна буца. Намекът на директора беше ясен. „Президентът Херни може да е замесен“. Тя силно се съмняваше, ала и президентът, и НАСА имаха много за губене.

– За съжаление, освен разпечатката, която доказва шахтата от заравянето на метеорита, всички научни данни потвърждават откритието на НАСА – заяви Пикъринг. – А и това нападение срещу вас... – Директорът погледна Рейчъл. – Споменахте за спецоперативен отряд.

– Да. – Тя пак му разказа за импровизираните боеприпаси.

Пикъринг изглеждаше все по-мрачен. Рейчъл усещаше, че началникът й претегля хората, които имат достъп до малки ударни бойни части. Президентът, определено. Навярно и Марджъри Тенч, като негова

главна съветничка. Напълно вероятно и директорът Лорънс Екстром с неговите връзки с Пентагона. За нещастие, когато обмисли многобройните възможности, Рейчъл осъзна, че силата зад нападението може да е почти всеки с политическо влияние на високо равнище и съответните връзки.

– Мога веднага да се обадя на президента, но мисля, че не е разумно, поне докато не узнаем кой е замесен – заяви директорът на НРС. – Щом включим Белия дом в играта, възможностите ми да ви защитавам ще са ограничени. Освен това не съм сигурен какво да му кажа. Ако е истински, както е според вас, твърдението ви, че е заровен и че са ви нападнали, изглежда абсурдно. Президентът ще има всяко основание да го оспори. – Той замълча, сякаш пресмяташе възможностите. – Каквато и да е истината... и които и да са замесени, ако тази информация се разчуе, ще пострадат някои извънредно влиятелни хора. Предлагам да ви отведем на сигурно място преди да започнем да мътим водата.

„Да ни отведе на сигурно място ли?“ Тези думи изненадаха Рейчъл.

– Мисля, че на борда на ядрена подводница сме на доста сигурно място, господин директор.

Пикъринг не изглеждаше убеден.

– Присъствието ви на подводницата няма да остане дълго в тайна. Веднага ще ви изтегля. Честно казано, ще се почувствам по-добре, когато тримата седнете в кабинета ми.

Сенатор Секстън седеше свит на дивана и се чувстваше като беглец. Уестбрукският му апартамент, който само допреди час беше пълен с нови приятели и поддръжници, сега изглеждаше изоставен, осеян с празни чаши и визитки, зарязан от хората, които буквално бяха избягали през вратата.

Секстън продължаваше да зяпа телевизора и повече от всичко на света му се искаше да го изключи, ала не можеше да се насили да се откъсне от безкрайните медийни анализи. Това бе Вашингтон и не след дълго коментаторите щяха да приключат с псевдонаучните и псевдофилософските хиперболи и да се съсредоточат върху грозната действителност – политиката. Като мъчители, поливащи раните на сенатора с киселина, журналистите повтаряха и потретваха очевидното.

– Преди няколко часа Секстън жънеше само успехи – каза един коментатор. – Сега, след откритието на НАСА, предизборната кампания на сенатора е в руини.

Секстън потръпна, пресегна се за курвоазията и отпи направо от бутилката. Знаеше, че тази вечер ще е най-дългата и най-самотната в живота му. Мразеше Марджъри Тенч за това, че го бе подвела. Мразеше Гейбриъл Аш за това, че изобщо бе споменала за НАСА. Мразеше президента за това, че бе извадил такъв невероятен късмет. Мразеше и света за това, че му се надсмиваше.

– Очевидно това е пагубно за сенатора – продължаваше коментаторът. – Президентът и НАСА постигнаха невероятен триумф с това откритие. Такива новини могат да възродят предизборната кампания на президента, независимо от позицията на Секстън за НАСА, но след като днес Секстън призна, че ако се наложи, няма да се поколебае напълно да прекрати финансирането на НАСА... е, това изявление на президента е мощен удар, от който сенаторът няма да се възстанови.

„Бях измамен – помисли си Секстън. – Белият дом ме измами, мама му стара“.

Коментаторът се усмихна.

– НАСА с един замах си възвърна целия авторитет, който напоследък беше изгубила. В момента по улиците се усеща истинска атмосфера на национална гордост. Както всъщност би трябвало. Хората обичат Зак Херни, а губеха вяра. Трябва да признаете, че напоследък президентът

понесе няколко доста тежки удара, но сега отново е на върха на популярността си.

Секстън си помисли за следобедния дебат по Си Ен Ен и провеси нос. Гадеше му се. Цялата инерция, която през последните месеци бе трупал толкова грижливо, сега беше увиснала като камък на шията му. Приличаше на глупак. Белият дом нагло го бе изиграл. Вече се ужасяваше от карикатурите в утрешния вестник. Името му щеше да стане прицел на всички вицове в страната. Очевидно повече нямаше да има тайно финансиране от ФКГ. Всичко се беше променило. Всичките му гости бяха видели как мечтите им потъват в тоалетната. Приватизирането на космоса се бе блъснало в непробиваема стена.

Той отново отпи глътка коняк, изправи се и с неуверени крачки отиде при бюрото си. Погледна вдигнатата телефонна слушалка. Знаеше, че това е проява на мазохистично самобичуване, но въпреки това бавно я постави върху вилката и започна да брой секундите.

„Едно... две...“ Телефонът извънтя. Той остави да се включи секретарят.

– Сенатор Секстън, обажда се Джуди Оливър от Си Ен Ен. Бих искала да ви дам възможност да изразите отношението си към откритието на НАСА. Моля, обадете ми се. – Тя затвори.

Секстън отново започна да брой. „Едно...“ Телефонът извънтя. Не му обърна внимание, остави да се включи телефонният секретар. Пак репортер.

Стиснал бутилката курвоазие, сенаторът тръгна към плъзгащата се врата на балкона. Отвори я и излезе на студен въздух. Наведе се над парапета и се вгледа в осветената фасада на Белия дом. Светлините сякаш весело блещукаха на вятъра.

„Копелета – помисли си Секстън. – От векове търсим доказателство за живот в небесата. И сега го откриваме точно през годината на моите избори?“ Това не бе благоприятно, това си беше чисто ясновидство. Докъдето му стигаше погледът, в прозорците на всички жилищни блокове синееше включен телевизионен екран. Зачуди се къде ли е Гейбриъл Аш. Тя бе виновна за всичко. Тя му беше подхвърляла информация за безбройните провали на НАСА. Секстън надигна бутилката и отново отпи.

„Проклетата Гейбриъл... тя е причината да затъна така“.

Гейбриъл Аш стоеше вцепенена наскрив хаоса в новинарското

студио на Ей Би Си в другия край на града. Изявлението на президента я бе сварило неподготвена и я беше оставило в полупарализирано състояние. Тя стоеше неподвижно в средата на помещението и се взираше в един от телевизионните монитори, докато около нея се развихряше истински пандемониум.

Първите няколко секунди на изявлението бяха предизвикали пълна тишина. Това бе продължило само мигове преди във всички посоки да се втурнат обезумели репортери. Тези хора бяха професионалисти. Нямаха време за лични размисли. На първо място работата. В момента светът искаше да научи повече и Ей Би Си щеше да му го даде. В този материал имаше всичко – наука, история, политическа драма – емоционална златна мина. Тази нощ в журналистическия свят нямаше да спи никой.

– Гебс? – Гласът на Йоланда звучеше съчувствено. – Хайде да се върнем в кабинета ми преди някой да те познае и да започне да те върти на шиш какво означава това за предизборната кампания на Секстън.

Гейбриъл усети, че я повеждат като в мъгла към стъкления кабинет на редакторката. Йоланда я сложи да седне, даде ѝ чаша вода и се опита да се усмихне.

– Погледни го от хубавата страна, Гебс. Предизборната кампания на твоя кандидат е съсипана, но поне ти не си.

– Благодаря. Върхът.

Йоланда стана сериозна.

– Знам, че се чувстваш кофти, Гейбриъл. Твоят кандидат току-що беше прегазен от ваяк и ако питаш мен, няма да се оправя. Поне не навреме, за да спечели. Но нали никой не показва снимката ти по всички канали! Сериозно. Това е чудесно. Сега Херни няма нужда от секс-скандал. В момента изглежда прекалено достолепен, за да говори за секс.

Това с нищо не утешаваше Гейбриъл.

– Що се отнася до твърденията на Тенч, че предизборната кампания на Секстън била финансирана с незаконни средства... – Йоланда поклати глава. – Съмнявам се. Естествено Херни държи на обещанието си да не разпространява отрицателна информация за опонентите си. И естествено разследването на взимане на подкупи ще се отрази зле на страната. Но наистина ли Херни е такъв патриот, че да пропусне шанс да смаже опонента си, просто за да защити националния дух? Предполагам, че Тенч е поизлъгала за финансите на Секстън в опит да те уплаши. Рискувала е с надеждата да скочиш от кораба и да дадеш на президента

безплатен сексскандал. И трябва да признаеш, Гебс, че тъкмо тази вечер щеше да е адски подходяща моралът на Секстън да се постави под съмнение!

Гейбриъл разсеяно кимна. Един сексскандал щеше да е гибелен удар, от който кариерата на Секстън може би никога нямаше да се възстанови... никога...

– Ти не се поддаде, Гебс. Марджъри Тенч ти хвърли въдицата, обаче ти не я налага. Сега си свободна. Ще има и други избори.

Гейбриъл отново кимна. Вече не знаеше в какво да вярва.

– Трябва да признаеш, че Белият дом блестящо надигра Секстън – примами го да повдигне въпроса за НАСА, накара го да се ангажира, подлъга го да постави всичките си яйца в тая кошница.

„Изцяло по моя вина“ – помисли си Гейбриъл.

– И това изявление, което току-що гледахме, Боже мой, гениално беше! Като оставим значението на това откритие, спектакълът беше страхотен. Предаване на живо от Арктика! Документален филм на Майкъл Толанд! Мили Боже, как да се мериш с това? Зак Херни улучи в десетката. Съвсем основателно е президент.

„И ще остане такъв още четири години...“

– Трябва да се връщам на работа, Гебс – каза Йоланда. – Ти поседи тук колкото искаш. Докато се справиш. – Редакторката тръгна към вратата. – След няколко минути пак ще се отбия, скъпа.

Останала сама, Гейбриъл отпи глътка вода – имаше отвратителен вкус. Всичко й горчеше.

„Аз съм виновна за всичко“ – помисли си тя и се опита да се избави от угризенията, като си припомни всички мрачни пресконференции на НАСА през последната година – провалите с космическата станция, отлагането на Х-33, изгубените сонди, постоянните бюджетни инжекции. Чудеше се къде е сгрешила.

„Никъде – каза си тя. – Правех каквото трябва“. Просто топката се бе върнала в нейното поле.

Военноморският хеликоптер „Сийхоук“ бе пратен със секретна мисия от военновъздушната база „Туле“ в Северна Гренландия. Като летеше ниско, извън обсега на радарите, той измина разстояние от сто и десет километра над открито море. После пилотите изпълниха странната заповед, която бяха получили, и въпреки ураганния вятър увиснаха над посоченото им място в пустия океан.

– Къде са? – смутено попита шурманът. Бяха им казали да вземат вертолет със спасителна макара, затова очакваше спасителна операция. – Сигурен ли си, че координатите са верни? – Той обходи бурното море с лъча на прожектора, ала под тях нямаше нищо освен...

– Мамка му! – Пилотът дръпна шурвала и хеликоптерът се издигна нагоре.

От вълните пред тях ненадейно изплува черна стоманена планина – грамадна необозначена подводница.

Пилотите нервно се засмяха.

– Сигурно са те.

Както ги бяха инструктирали, операцията се осъществи при пълно радиомълчание. Двойният портал в предния край на подводницата се отвори и един моряк им даде сигнал с мощен фенер. Хеликоптерът увисна над подводницата и спусна спасителни ремъци за трима души. След шестдесет секунди тримата непознати висяха под вертолета и бавно се издигаха към него.

Когато шурманът ги изтегли на борда – двама мъже и една жена, – пилотът даде светлинен сигнал на подводницата, че всичко е наред. След секунди огромният съд изчезна под бруленото от вихъра море, без да остави и следа от присъствието си.

Пилотът обърна машината и я насочи на юг. Бурята бързо се приближаваше и тези трима непознати трябваше да бъдат върнати без косъм да падне от главата им в „Туле“, където ги очакваше реактивен самолет. Нямаше представа къде отиват. Знаеше само, че заповедта идва отвисоко и че превозва скъпоценен товар.

Когато бурята най-после се разрази и стовари цялата си сила върху купола на НАСА, той започна да се разтърсва, сякаш готов да се издигне от леда и да полети в морето. Стабилизиращите стоманени въжета се опъваха, вибрираха като дебели струни на китара и издаваха горестни звуци. Генераторите навън прекъсваха и светлините премигнаха, заплашвайки да хвърлят огромното помещение в пълен мрак.

Директорът Лорънс Екстром крачеше из купола. Искаше му се да се махне отгук още същата вечер, но нямаше да може. Трябваше да остане още един ден, който щеше да прекара в нови пресконференции от мястото на събитието и в надзираване на приготовленията за пренасяне на метеорита във Вашингтон. В момента най-голямото му желание бе да поспи – неочакваните проблеми го бяха изтощили.

Мислите му отново се насочиха към Уейли Мин, Рейчъл Секстън, Нора Мангър, Майкъл Толанд и Корки Марлинсън. Неколцина от НАСА вече бяха забелязали отсъствието на цивилните.

„Спокойно – каза си Екстром. – Всичко е под контрол“.

Дълбоко си пое дъх и си напомни, че точно сега всички на Земята мислят само за НАСА и космоса. Извънземният живот не бе ставал толкова вълнуваща тема от прословутия „розуелски инцидент“ през 1947 г. – предполагаемата катастрофа на извънземен космически кораб в Розуел, Ню Мексико, място, което и до днес си оставаше светилище за милиони любители на НЛО. През дългогодишната си служба в Пентагона той беше научил, че розуелският инцидент не е нищо друго освен военна злополука по време на секретна операция, наречена проект „Могул“ – изпитателен полет на шпионски балон, проектиран да засича руски атомни опити. По време на работата един прототип се отклонил от курса и се разбил в пустинята на Ню Мексико. За нещастие, някакъв гражданин открил останките преди военните.

Нищо неподозиращият собственик на ранчо Уилям Брейзъл се натъкнал на поле, осяяно с късове неопрен и леки метали, каквито никога не бил виждал, и веднага повикал шерифа. Вестниците разпространили съобщението за странните останки и общественият интерес бързо наранал. Възбудени от твърдението на военните, че нямат нищо общо със случая, репортерите започнали да се ровят и секретността на проект „Могул“ била изложена на сериозна опасност. И тъкмо когато

изглеждаше, че ще бъде повдигнат деликатният въпрос за шпионски ба- лон, се случило нещо чудотворно.

Медиите стигнали до неочаквано заключение: решили, че късовете футуристични материали може да идват единствено от извънземен из- точник – същества, достигнали по-високо научно равнище от човека. Отричането на военните очевидно можело да означава само едно – таен контакт с извънземни! Макар и озадачени от тази хипотеза, военновъз- душните сили нямали намерение да гледат зъбите на подарения кон. Те не я опровергали – подозрението, че извънземни посещават Ню Мекси- ко, представлявало далеч по-малка заплаха за националната сигурност, отколкото, ако руснаците надушели за проект „Могул“.

За да хвърли съчки в огъня на извънземната хипотеза, разузнаване- то обгърнало розуелския инцидент в секретност и започнало да имитира „изтичане на информация“ – приказки за срещи с извънземни, открити космически кораби и дори някакъв тайнствен „Хангар 18“ в дейтънската военновъздушна база „Райт-Патърсън“, където властите пазели извън- земни трупове в лед. Светът се вързал на тази история и розуелската треска обхванала планетата. От този момент винаги, когато някой граж- данин забележел модерен американски военен самолет, разузнаването просто раздухвало старата конспирация.

„Това не е самолет, това е извънземен космически кораб!“

Екстром с удивление си помисли, че тази елементарна измама все още продължава да действа. Всеки път щом медиите съобщаваха за за- белязани НЛО, той се скъсваше да се смее. Най-вероятно някой граж- данин беше зърнал една от петдесет и седемте свръхскоростни безпилотни разузнавателни машини, известни като „Глобъл Хоук“ – продълговати дистанционно управляеми въздушни съдове, които не приличаха на ни- кой познат летателен апарат.

На директора му се струваше смешно, че все още безброй туристи продължават да ходят на „поклонение“ в пустинята на Ню Мексико, за да заснемат нощното небе с видеокамерите си. От време на време някой вадеше късмет и записваше „доказателство“ за НЛО – ярки светлини, движещи се по небето с маневреност и скорост, каквито не притежава- ше нито един построен от човек самолет. Естествено тези хора не подо- зираха, че между онова, което създава правителството, и онова, което знае обществеността, има дванадесетгодишен луфт. Любителите на НЛО просто зърваха самолет от следващо поколение, разработен в Зона 51. Разбира се, разузнаването никога не поправяше грешките – очевидно бе за предпочитане светът да прочете за поредното доказателство за

НЛЮ, отколкото хората да научат истинските военни възможности на Съединените щати.

„Но сега всичко се промени“ – помисли си Екстром. След няколко часа извънземният мит завинаги щеше да се превърне в доказана реалност.

– Господин директор? – Към него забързано се приближи един техник. – Търсят ви по секретната линия в ПСП.

Екстром изсумтя и се обърна. Какво пък можеше да е сега? Той се запъти към свързочния контейнер.

Техникът го последва.

– Момчетата на радара се чудят, господин директор...

– Да? – Мислите на Екстром бяха много надалеч.

– За голямата подводница край брега. Защо не сте ни споменали за нея?

Екстром рязко го погледна.

– Моля?

– За подводницата, господине. Можете да кажете поне на момчетата на радара. Извънредните мерки за сигурност са нещо нормално, но това сvari радарния ни екип неподготвен.

Екстром се закова на място.

– Каква подводница?

Техникът също спря. Очевидно не очакваше изненадата на директора.

– Тя не участва ли в нашата операция?

– Не! Къде е?

Техникът мъчително преглътна.

– На около пет километра в морето. Случайно я засякохме на радара. Изплува на повърхността само за две минути. Доста е голяма. Решихме, че сте поискали да ни охранява, без да ни кажете.

Екстром го зяпна.

– Няма такова нещо!

Гласът на техника прозвуча колебливо.

– Ами тогава, господин директор, трябва да ви съобщя, че преди малко подводницата се среща с летателна машина близо до брега. Изглежда, някакво прехвърляне на пътници. Всъщност доста се изненадахме, че някой е посмял да извърши такава маневра при този вятър.

Мускулите на Екстром се напрегнаха. „Какво прави подводница край брега на остров Елзмир без мое знание, по дяволите?“

– Видяхте ли в каква посока отлетя обектът след срещата?

– Обратно към военновъздушната база „Тулс“. И оттам за континента, предполагам.

През останалата част от пътя до ПСП Екстром не каза нищо. Когато влезе в тясното помещение, чу познат дрезгав глас.

– Имаме проблем – каза Тенч и се закашля. – С Рейчъл Секстън.

76

Сенатор Секстън не бе сигурен колко време е зяпал в празното пространство, когато чу тропането. Щом разбра, че пулсирането в ушите му не е от алкохола, а някой чука на вратата, той стана от кушетката, прибра бутилката курвоазие и излезе в антрето.

– Кой е? – извика сенаторът. Не беше в настроение за гости.

Телохраниителят му извика името на неочаквания му посетител и Секстън моментално изтрезня. „Бързо действа“. Бе се надявал, че няма да му се наложи да проведе този разговор тази вечер.

Той дълбоко си пое дъх, позаглади косата си и отвори. Лицето пред него му бе добре познато – сурово и жилаво въпреки седемдесетте, че и отгоре години на мъжа. Бяха се срещнали същата сутрин в белия форд „Уиндстар“ на един подземен хотелски паркинг. „Наистина ли беше едва тази сутрин?“ – зачуди се Секстън. Господи, колко много се бяха променили нещата оттогава.

– Може ли да вляза? – попита тъмнокосият мъж.

Сенаторът се отдръпна настрани и пусна вътре председателя на фондацията „Космически граници“.

– Добре ли мина срещата? – попита гостът, когато Секстън затвори вратата.

„Дали е минала добре?“ Сенаторът се запита дали възрастният мъж знае какво се случва в момента.

– Всичко беше страхотно, докато президентът не излезе по телевизията.

Старецът недоволно кимна.

– Да. Невероятна победа. Това сериозно ще навреди на нашата кауза.

„Да навреди на нашата кауза ли?“ Какъв оптимист! След тазвечерния триумф на НАСА този човек щеше да е мъртъв и погребан много преди фондацията „Космически граници“ да постигне целта си да приватизира космоса.

– От години подозирам, че ще открием доказателство – продължи старецът. – Не знаех кога и къде, но рано или късно трябваше да се уверим.

Секстън се смая.

– Не сте ли изненадан?

– Математиката на космоса просто изисква съществуване на други форми на живот – отвърна мъжът и тръгна към кабинета му. – Не съм изненадан от самото откритие. Чисто интелектуално съм развълнуван. Духовно – изпитвам благоговение. Политически съм силно обезпокоен. Моментът не можеше да е по-неподходящ.

Сенаторът се зачуди защо е дошъл. Явно нямаше намерение да го окуражи.

– Както знаете, компаниите членки на ФКГ харчат милиони в опит да открият космоса за частни граждани – каза мъжът. – В последно време голяма част от тези пари отиват за вашата предизборна кампания.

– Нищо не можех да направя за тазвечерното фиаско – защити се Секстън. – Белият дом ме подмами да атакувам НАСА!

– Да. Президентът майсторски изигра играта. И все пак може би не всичко е изгубено. – В очите на стареца проблесна странна искрица надежда.

„Вдетинил се е“ – реши сенаторът. Всичко категорично беше изгубено. В момента всички телевизионни станции говореха само за гибелта на предизборната кампания на Секстън.

Старецът влезе в кабинета, седна на кушетката и впери уморените си очи в сенатора.

– Спомняте ли си проблемите, които НАСА отначало имаше със софтуера за регистриране на аномалии на борда на сателита ПОСП?

Секстън нямаше представа накъде води това. „Какво значение има сега? ПОСП е открил метеорит с фосили, по дяволите!“

– Ако си спомняте, отначало софтуерът не функционираше както трябва. Вие вдигнахте голям шум в пресата.

– Така и трябваше! – отвърна сенаторът и седна срещу него. – Това беше поредният провал на НАСА!

Старецът кимна.

– Съгласен съм. Но малко след това от НАСА дадоха пресконференция и съобщиха, че са се справили с проблема – че по някакъв начин са закръпили софтуера.

Секстън не бе гледал пресконференцията, но беше чул, че била кратка и абсолютно безинтересна – ръководителят на проекта „ПОСП“ направил тъпо техническо описание на това как НАСА преодолели дребен дефект в софтуера за регистриране на аномалии на сателита и оправили всичко.

– С интерес следя ПОСП още откакто даде дефект – каза мъжът, извади видеокасета, отиде при телевизора и я зареди във видеото. – Това

би трябвало да ви заинтригува.

Записът започна. Появи се пресцентърът на НАСА във вашингтонската централа на Управлението. Добре облечен мъж се качи на трибуната и поздрави публиката. Появи се надпис:

КРИС ХАРПЪР, секторен ръководител
Полярен орбитален скенер на плътността (ПОСП)

Крис Харпър беше висок, фин и говореше със спокойното достолепие на евроамериканец, който все още с гордост пази връзката с корените си. Имаше излъскания акцент на високообразован човек. Обръщаше се към журналистите уверено, съобщаваше им някаква лоша новина за ПОСП.

– Въпреки че сателитът е в орбита и функционира нормално, имаме известен проблем с бордовите компютри. Дребна грешка в програмирането, за която поемам цялата отговорност. По-конкретно, ФИР филтърът има дефектен индекс, което означава, че софтуерът за регистриране на аномалии не функционира както трябва. В момента работим по този въпрос.

Публиката въздъхна, очевидно свикнала с грешките на НАСА.

– Какво означава това за ефикасността на сателита? – попита някой.

Харпър прие въпроса като професионалист. Уверено и делово.

– Представете си две свършени очи без функциониращ мозък. По същество сателитът ПОСП има нормално зрение, но няма представа какво вижда. Неговото предназначение е да търси течни джобове в полярната ледена шапка, но без компютър, анализиращ данните за плътността, които ПОСП приема от скенерите си, сателитът не може да определи къде са точките на интерес. Би трябвало да се справим със ситуацията, когато следващата совалка успее да преконфигурира бордовия компютър.

В залата се разнесе разочаровано пъшкане.

Старецът погледна Секстън.

– Съобщава лошата новина добре, нали?

– Този човек е от НАСА – измърмори сенаторът. – Те го правят непрекъснато.

Записът прекъсна за миг, после продължи с нова пресконференция на Управлението.

– Втората пресконференция беше дадена преди няколко седмици – поясни гостът. – Доста късно вечерта. Малко хора я гледаха. Този път

доктор Харпър съобщи добра новина.

Крис Харпър изглеждаше раздърпан и нервен.

– Радостен съм да ви съобщя, че НАСА успя да се справи със софтуерния проблем на ПОСП. – Секторният ръководител имаше всичко друго, но не и радостен вид. Той тремаво обясни как са се справили – били пренасочили изходните данни от ПОСП към компютри на Земята.

Всички изглеждаха впечатлени. Звучеше напълно правдоподобно и вълнуващо. Когато Харпър свърши, публиката ентусиазирано заръкопляска.

– Значи скоро можем да очакваме данни, така ли? – попита някой от репортерите.

Плувнал в пот, ученият кимна.

– След две седмици.

Още аплодисменти. Из залата се вдигнаха ръце.

– Засега това е всичко – заяви Харпър и започна да събира документите си. Определено изглеждаше зле. – ПОСП функционира нормално. Скоро ще имаме данни. – И едва не избяга от залата.

Секстън се намръщи. Трябваше да признае, че това е странно. Защо Крис Харпър изглеждаше толкова спокоен, когато съобщаваше лоша новина, и толкова нервен, когато съобщаваше добра? Беше естествено да се очаква тъкмо обратното. Навремето сенаторът не бе гледал тази пресконференция, макар да беше чел за решения софтуерен проблем. Тогаво всичко това не му се бе сторило важно, а и публиката не се беше впечатлила: поредният проект на НАСА, който бе дал дефекти и впоследствие трябваше да ги поправят. Старецът изключи телевизора.

– НАСА обяви, че онази вечер доктор Харпър не се чувствал добре. – Той замълча за миг. – Аз обаче смятам, че Харпър излъга.

„Излъгал ли?“ Секстън го зяпна. Не можеше да си обясни защо ученият ще лъже за софтуера. И все пак през живота си сенаторът бе изрекъл достатъчно много лъжи, за да познае лошия лъжец. Доктор Харпър определено изглеждаше подозрителен.

– Може би не разбирате? – попита гостът му. – Това съобщение, което току-що чухте, е най-важната пресконференция в историята на НАСА. – Той отново направи пауза. – Въпросното удобно решение на софтуерния проблем е дало възможност на ПОСП да открие метеорита.

Секстън се озадачи. „И ти смяташ, че той е излъгал, така ли?“

– Но ако Харпър е излъгал и софтуерът на ПОСП не е функционирал, как са намерили метеорита, по дяволите?

Старецът се усмихна.

– Точно така.

Военният флот на Съединените щати от летателни машини, конфискувани при арест на наркотърговци, се състоеше от над десет частни реактивни самолета, сред които три модифицирани Г4, използвани за транспорт на висши военни. Преди половин час един от тези самолети беше излетял от пистата на „Туле“, бе се издигнал над бурята и сега се носеше на юг в канадската нощ на път за Вашингтон. Осемместната кабина беше изцяло на разположение на Рейчъл Секстън, Майкъл Толанд и Корки Марлинсън, които приличаха на малко раздърпан спортен отбор в еднаквите си сини гащеризони и шапки от „Шарлот“.

Въпреки рева на двигателите Корки Марлинсън спеше в дъното. Толанд седеше отпред и уморено зяпаше през илюминатора. Рейчъл бе до него. Знаеше, че няма да може да заспи дори да я упоят. В мислите ѝ постоянно бяха загадката на метеорита и разговорът с Пикъринг. Преди да затвори, директорът ѝ беше съобщил още два извънредно смущаващи факта.

Първо, Марджъри Тенч твърдеше, че разполага с видеозапис на изложението на Рейчъл пред персонала на Белия дом. Главната съветничка заплашваше да го използва като доказателство, ако Рейчъл се опита официално да промени позицията си към метеорита. Тази новина бе изключително обезпокоителна, защото Рейчъл изрично беше заявила на Зак Херни, че излизането ѝ пред персонала ще е само за вътрешно ползване. Очевидно президентът не бе изпълнил искането ѝ.

Втората неприятна новина се отнасяше за дебата по Си Ен Ен, в който по-рано същия следобед беше участвал баща ѝ. Явно в това свое рядко появяване по телевизията Марджъри Тенч ловко бе подмамила сенатора да изясни отношението си към НАСА. По-конкретно, главната съветничка го беше принудила директно да обяви съмнението си, че някога изобщо ще бъде открит извънземен живот.

„Да си изяде шапката ли?“ Според Пикъринг баща ѝ обещал да постъпи точно така, ако НАСА някога открие извънземен живот. Рейчъл се чудеше как Тенч е успяла да подлъже баща ѝ да изрече тези невероятни думи. Очевидно в Белия дом грижливо бяха подготвили този епизод – безмилостно бяха подредили плочките на доминото, бяха манипулирали големия провал на Секстън. Президентът и Марджъри Тенч като двойка нечисти бяха нанесли удара заедно. Докато президентът достолепно бе

останал извън ринга, Тенч коварно беше изгласкала сенатора към въжетата, за да може Херни да се стовари с цялата си тежест отгоре му.

Президентът бе казал на Рейчъл, че е помолил НАСА да отложат съобщението за откритието, за да имат време да потвърдят точността на данните. Сега младата жена разбираше, че изчакването е имало други преимущества. Това беше дало възможност на Белия дом да пригответи въжето, с което сенаторът сам да се обеси.

Рейчъл не съчувстваше на баща си и все пак сега съзнаваше, че под топлатата и добродушна външност на президента Зак Херни се крие жестока акула. Човек не можеше да стане най-влиятелната личност на света, ако не притежава инстинкт на убиец. Въпросът бе дали тази акула е била невинен наблюдател, или съучастник.

Тя се изправи да се раздвижи. Докато крачеше назад-напред по пътеката, ядосано си помисли, че отделните части от загадката изглеждат изключително противоречиви. С типичната си безупречна логика Пикъринг беше стигнал до заключението, че трябва да е фалшификат. Със своята научна увереност Корки и Толанд твърдяха, че е автентичен. Рейчъл знаеше само онова, което бе видяла – овъглена фосилна скала, извадена от леда. Мина покрай пострадалия от премеждията им на ледника Корки. Подутината на скулата му спадеше и шевовете изглеждаха добре. Той хъркаше, стиснал в пухкавите си ръце дисковидния образец от метеорита като някаква изключителна осигуровка.

Рейчъл внимателно измъкна образеца от пръстите му и отново разгледа фосилите. „Забрави всички презумпции – каза си младата жена и си наложи да се съсредоточи. – Анализирай последователността на доказателствата“. Това бе стар трик, на който учеха кадрите на НРС. Процесът на възстановяване на доказателство от почти нищо се наричаше „нулев старт“ – процес, прилаган от всички специалисти по анализ, когато данните не се вписваха много добре в случая.

„Подреди доказателствата отначало“.

Тя отново закричи по пътеката.

„Този камък доказателство ли е за извънземен живот?“

Знаеше, че доказателството е заключение, изградено върху пирамида от факти, широка основа от общоприета информация, върху която се издигаха по-конкретните твърдения.

„Забрави всички изходни презумпции. Започни отначало. С какво разполагаме?“

Със скала.

Рейчъл се замисли. „Скала. Скала с фосилизирани организми“. Тя

се върна в предния край на самолета и седна до Майкъл Толанд.

– Хайде да поиграем на една игра, Майк.

Океанологът се обърна от прозореца. Изглеждаше разсеян. Явно беше потънал в собствените си мисли.

– Каква игра?

Рейчъл му подаде метеоритния образец.

– Хайде да се престорим, че за пръв път виждаш този камък. Не съм ти обяснила нищо за това откъде идва и как е открит. Какво можеш да ми кажеш за него?

Толанд въздъхна.

– Странно, че питаш. Току-що ми хрумна нещо невероятно...

На стотици километри от Рейчъл и Толанд един странен наглед самолет летеше ниско на юг над пустия океан. Тримата от Делта Форс на борда му мълчаха. И преди ги бяха изтегляли набързо, но никога по този начин.

Диспечерът им беше бесен.

Делта Едно го бе осведомил, че в резултат на неочаквани събития на ледения шелф неговият отряд няма друга възможност, освен да приложи сила – и да убие четирима цивилни, сред които Рейчъл Секстън и Майкъл Толанд. Диспечерът се беше смял. Макар и последно средство, убийството изобщо не фигурираше в плана му. По-късно недоволството му от убийствата се бе превърнало в открита ярост, когато беше научил, че не са извършени според предвижданията.

– Вашият отряд се провали! – кипна диспечерът. – Три от четирите ви жертви още са живи!

„Невъзможно!“ – помисли си Делта Едно.

– Но ние видяхме...

– Установили са контакт с подводница и сега са на път за Вашингтон.

– Какво?!

Гласът на диспечера стана леден.

– Слушайте ме внимателно. Ще ви дам нова заповед. И този път не се проваляйте.

Докато изпращаше неочаквания си гост до асансьора, сенатор Секстън наистина изпитваше искрица надежда. Оказваше се, че председателят на ФКГ не е дошъл да го укорява, а да го зареди с ентузиазъм и да му каже, че битката още не е свършила.

Евентуална пролука в бронята на НАСА.

Видеозаписът на странната пресконференция бе убедил Секстън, че старецът е прав – ръководителят на проекта „ПОСП“ Крис Харпър лъжеше. „Но защо? И ако НАСА не е поправила софтуера на сателита, как е открила метеорита?“

– За да различиш нещо, понякога е нужна само една нишка – каза председателят, докато вървяха към асансьора. – Може би ще открием начин да отнемем победата на НАСА отвътре. Да хвърлим сянка на съмнение. Кой знае докъде ще доведе това? – Той спря уморения си поглед върху Секстън. – Не съм готов да легна и да умра, сенаторе. Убеден съм, че и вие не сте.

– Естествено. – Секстън призова цялата си решителност. – Стигнахме прекалено далеч.

– Крис Харпър излъга за софтуера – рече старецът, докато се качваше в асансьора. – И трябва да разберем защо.

– Ще намеря тази информация колкото се може по бързо – отвърна сенаторът. „Знам точно на кого да възложи задачата“.

– Добре. От това зависи бъдещето ви.

Докато се връщаше в апартамента си, Секстън крачеше малко полеко. „НАСА е излъгала за ПОСП“. Единственият въпрос беше как да го докаже.

Мислите му вече бяха насочени към Гейбриъл Аш. Където и да се намираше в момента, сигурно ѝ беше кофти. Гейбриъл несъмнено бе гледала пресконференцията и сега стоеше някъде на ръба, готова да скочи. Предложението ѝ да превърнат НАСА в център на предизборната кампания се беше оказало най-голямата грешка в кариерата на Секстън.

„Длъжница ми е – помисли си той. – И го знае“.

Гейбриъл вече бе доказала, че има нюх да изнамира тайни на НАСА. Седмици наред го беше снабдявала с вътрешна информация. Имаше връзки, които не разкриваше. Връзки, от които можеше да източни сведения за ПОСП. Нещо повече, от тази вечер Гейбриъл имаше

мотив. Трябваше да изплати дълга си и Секстън подозираше, че ще е готова на всичко, за да си върне благоволенieto му.

Когато стигна до вратата, бодигардът неочаквано се обади:

– Добър вечер, господин сенатор. Наруших заповедите ви, като пузнах Гейбриъл, но беше за добро, нали, господин сенаторе?

Секстън се закова на място.

– Какво?

– Госпожица Аш. Нали каза, че имала важна информация за вас. Затова я пузнах.

Сенаторът погледна вратата. „Какви ги говори тоя, по дяволите?“

На лицето на горилата се изписа объркване.

– Сбъркал ли съм, господин сенаторе? Гейбриъл дойде по време на срещата ви, за да ви съобщи нещо важно. Забави се вътре доста време.

Секстън дълго мълча. „Тоя идиот е пузнал Гейбриъл в апартамента ми по време на частната среща с ФКГ?“ Беше се вмъкнала вътре и си бе тръгнала, без да се обади? Само можеше да гадае какво е чула. Преглътна гнева си и се насили да се усмихне.

– А, да! Извинявай, проги съм. А и ударих някоя и друга чашка. Наистина беше важно.

На лицето на горилата се изписа облекчение.

– Тя каза ли къде отива, когато си тръгна?

Телохранилелят поклати глава.

– Много бързаше.

– Добре, благодаря.

Секстън влезе в апартамента си. Беше бесен. „Толкова сложни ли бяха инструкциите ми? Никакви гости! – Щом Гейбриъл бе останала известно време вътре и си беше тръгнала, без да му се обади, сигурно бе чула неща, които не са били предназначени за нейните уши. И то тъкмо тази вечер!“

Сенатор Секстън знаеше, че не може да си позволи да изгуби доверието на Гейбриъл Аш – когато се почувстваха измамани, жените ставаха отмъстителни и глупави. Трябваше да си я върне. Тази вечер повече от всякога имаше нужда от нея в своя лагер.

Гейбриъл Аш седеше сама в стъкления кабинет на Йоланда на четвъртия етаж на телевизионното студио на Ей Би Си и зяпаше разнищен килим. Винаги се бе гордяла с инстинкта си и с това, че знаеше на кого може да се довери. Сега за пръв път от години се чувстваше самотна, неуверена накъде да продължи.

Звънът на мобилния ѝ телефон я накара да вдигне поглед от килима. Тя неохотно натисна копчето.

– Аз съм, Гейбриъл...

Веднага позна гласа на сенатор Секстън. Беше изненадващо спокоен, като се имаше предвид какво се бе случило преди малко.

– Прекарах адски тежка вечер, така че просто ме остави да говоря – каза той. – Сигурен съм, че си гледала пресконференцията на президента. Господи, къде сбъркахме? Много ми е кофти. Сигурно се обвиняваш. Недей. Кой можеше да предполага, по дяволите? Ти не си виновна. Така или иначе, виж сега. Мисля, че има начин пак да си стъпим на краката.

Гейбриъл се изправи. Не можеше да си представи какво има предвид Секстън. Изобщо не очакваше такава реакция. Той продължи:

– Тази вечер имах среща с представители на частни космически компании и...

– Нима? – Беше смаяна, че сенаторът сам си признава. – Искам да кажа... няхах представа.

– Нищо особено. Бих те поканил да участваш, обаче тия хора са много докачливи на тема поверителност. Някои даряват пари за кампанията ми. Не искат да се разчува.

Гейбриъл бе напълно разоръжена.

– Но... това не е ли незаконно?

– Незаконно ли? Не, по дяволите! Всички дарения са под границата от две хиляди долара. Нищо работа. Тия хора бълха ги ухапала, но въпреки това трябва да се съобразявам с тях. Наречи го инвестиране в бъдещето. Трая си за това, защото, честно казано, нещата не изглеждат толкова страхотно. Ако надушат, от Белия дом ще го извъртят както им харесва. Както и да е, виж, не е това въпросът. Обаждам ти се да ти кажа, че след тазвечерната среща приказвах с председателя на ФКГ...

Въпреки че Секстън продължаваше да говори, няколко секунди Гейбриъл чуваше само кръвта, която бучеше в ушите ѝ. Без да му каже

нищо, сенаторът спокойно ѝ признаваше за срещата с частните космически компании. „Напълно законно. – Само като си помислеше какво беше възнамерявала да направи! Слава Богу, че Йоланда я бе спряла. – За малко да премина в лагера на Марджъри Тенч!“

– ... и затова казах на председателя на ФКГ – продължаваше Секстън, – че ти може да успееш да намериш тази информация.

– Добре – без да се замисля, отвърна Гейбриъл.

– От човека, от когото получаваше вътрешната информация за НАСА през последните няколко месеца, нали? Предполагам, че още си в контакт с него.

„Марджъри Тенч!“ Гейбриъл никога нямаше да може да признае на сенатора, че „информаторката“ я е манипулирала още отначало.

– Хм... мисля, че да – излъга тя.

– Добре. Трябва ми нова информация. Веднага.

Докато слушаше, Гейбриъл разбра колко много е подценявала сенатор Седжуик Секстън. Откакто следеше кариерата му, част от лустрото на сенатора беше паднало. Ала тази вечер той си го бе възвърнал. След привидно смъртоносния удар за предизборната му кампания Секстън подготвяше контраатака. И въпреки че именно тя го беше подмамила по този злополучен път, той не я наказваше. Напротив, даваше ѝ шанс да изкупи вината си. И тя щеше да го направи. Каквото и да ѝ струваше.

Уилям Пикъринг гледаше през прозореца на кабинета си далечните фарове по магистрала „Лийсбърг“. Често си мислеше за нея, когато стоеше тук, сам на покрива на света. „Цялата тази власт... и не успях да я спася“.

Дъщеря му Даяна бе загинала в Червено море на борда на малък военноморски ескортен кораб по време на обучението си за шурман. Един слънчев следобед – корабът бил закотвен в спокойно пристанище – една плоскодънна лодка, натоварена с експлозиви и управлявана от двама терористи самоубийци, бавно прекосила пристанището, блъснала се в корпуса и избухнала. Бяха загинали Даяна Пикъринг и още тринадесет млади американски моряци.

Уилям Пикъринг бе съсипан. Мъката го разкъсваше. Когато терористите бяха свързани с известна група, безуспешно издирвана години наред от ЦРУ, скръбта му се превърна в гняв. Той отиде в Управлението и поиска обяснение. И много трудно го преглътна.

В ЦРУ били готови да атакуват групата преди месеци и просто чакали сателитни снимки, за да планират до последна подробност нападението си срещу планинското скривалище на терористите в Афганистан. Снимките трябвало да бъдат направени от сателит на НРС за милиард и двеста милиона долара с кодово име Вортекс 2, същият, който бе унищожен на ракетната площадка при взривяването на ракетата на НАСА. Поради тази злополука от ЦРУ отложили удара – и сега Даяна Пикъринг беше мъртва.

Разумът на Пикъринг му подсказваше, че НАСА няма пряка вина, ала сърцето му не можеше да прости. Разследването установи, че инженерите от НАСА, отговарящи за горивната система, били принудени да използват долнокачествени материали, за да се вмести в бюджета.

– При полетите без космонавти НАСА на първо място се стреми към ограничаване на разходите – заяви на пресконференция Лорънс Екстрем. – Трябва да призная, че в този случай резултатите не бяха най-добри. Ще се занимаем с този въпрос.

„Резултатите не били най-добри!“

Даяна Пикъринг бе мъртва.

Нещо повече, тъй като шпионският сателит беше секретен, обществеността така и не научи, че НАСА е унищожила проект на НРС на

стойност милиард и двеста милиона долара и заедно с него, непряко – живота на много американци.

– Господин директор? – Разнеслият се по интеркома глас на секретарката го откъсна от унеса му. – Първа линия. Обажда се Марджъри Тенч.

Пикъринг се отърси от мислите си и погледна телефона. „Пак ли?“ Мигащата лампичка на първа линия пулсираше с раздражителна настоячивост. Той се намръщи и вдигна слушалката.

– Пикъринг слуша.

Гласът на Тенч кипеше от ярост.

– Какво ви каза тя?

– Моля?

– Рейчъл Секстън се е свързала с вас. Какво ви каза? Тя е била на подводница, за Бога! Обяснете ми!

Пикъринг веднага разбра, че няма смисъл да отрича този факт: Тенч си бе написала домашното. Изненада се, че е научила за „Шарлот“, но явно беше приложила натиск и бе изтръгнала нужната й информация.

– Госпожица Секстън се свърза с мен, да.

– Уредили сте й транспорт. И не ме потърсихте, нали?

– Уредих й транспорт. Вярно е. – Оставаха два часа до пристигането на Рейчъл Секстън, Майкъл Толанд и Корки Марлинсън в недалечната военновъздушна база „Болингс“.

– И въпреки това решихте да не ме информирате.

– Рейчъл Секстън повдигна някои изключително смущаващи обвинения.

– За автентичността на метеорита... и за някакво нападение срещу нея, нали?

– Освен всичко останало.

– Явно лъже.

– Известно ли ви е, че с нея има още двама души, които потвърждават думите й?

Тенч не отговори веднага.

– Да. Извънредно обезпокоително. Белият дом е много загрижен за техните твърдения.

– Белият дом ли? Или лично вие?

Гласът й стана остър като бръснач.

– За вас, господин директор, тази вечер няма разлика.

Пикъринг остана невъзмутим. Достатъчно често бе виждал

развилнели се политици и техният поддържащ персонал да се опитват да наложат влиянието си върху разузнавателната общност.

– Президентът знае ли, че ми се обаждате?

– Честно казано, господин директор, смаяна съм, че изобщо обръщате внимание на тези безумни бълнувания.

„Не отговори на въпроса ми“.

– Не виждам логична причина тези хора да лъжат. Трябва да приема, че или казват истината, или неволно са се заблудили.

– Неволно са се заблудили ли? С това, че са ги нападнали? Че в данните за метеорита има грешки, които в НАСА изобщо не са забелязали? Моля ви! Това е очевидна политическа маневра.

– В такъв случай мотивите ми убягват.

Тенч въздъхна тежко и сниши глас.

– Тук действат сили, господин директор, за които може би не знаете. По-късно надълго можем да говорим за това, но в момента трябва да знам къде са госпожица Секстън и другите. Трябва да стигна до дъното на тази история преди да нанесат сериозни щети. Къде са?

– Не смятам, че е редно да ви разкрия тази информация. Ще се свържа с вас след като пристигнат.

– Заблуждавате се. Аз ще ги чакам, когато пристигнат.

„С колко агенти от Секретната служба?“ – зачуди се Пикъринг.

– Ако ви съобща часа и мястото на пристигането им, всички ще имаме възможност да си побърбим приятелски... или възнамерявате да водите със себе си цяла армия, за да ги задържите?

– Тези хора представляват пряка заплаха за президента. Белият дом има право да ги задържи и разпита.

Пикъринг знаеше, че е права. Според дял 18, глава 3056 от Наказателния кодекс на Съединените щати, агентите на Секретната служба можеха да носят оръжие, да го използват и да арестуват граждани просто по подозрение, че са извършили или възнамеряват да извършат престъпление или какъвто и да е агресивен акт срещу президента. Службата имаше картбланш. Сред обичайните арестанти бяха дрипави скитници пред Белия дом и ученици, пращащи заплашителни имейли.

Директорът не се съмняваше, че Секретната служба може напълно законно да завлече Рейчъл Секстън и другите в подземие на Белия дом и да ги държи там безкрайно. Това щеше да е опасна игра, ала Тенч разбираше, че залозите са огромни. Въпросът беше какво ще се случи, ако Пикъринг ѝ позволи да го направи. Той обаче нямаше намерение да го допусне.

– Ще направя необходимото, за да защита президента от фалшиви обвинения – заяви главната съветничка. – самият намек за нечестна игра ще хвърли тежка сянка върху Белия дом и НАСА. Рейчъл Секстън не оправда доверието на президента и аз нямам намерение да позволя той да плати цената.

– А ако настоя госпожица Секстън да получи възможност да изложи твърденията си пред официална следствена комисия?

– Тогава ще нарушите пряка заповед на президента и ще дадете на Рейчъл Секстън трибуна, от която да забърка отвратителна политическа каша! Още веднъж ви питам, господин директор. Къде ги водите?

Пикъринг въздъхна тежко. Независимо дали щеше да и каже, че самолетът пътува за военновъздушната база „Болингс“, тя разполагаше със средства да научи. Въпросът бе дали ще го направи. Решителният й глас му подсказваше, че няма да се примири. Марджъри Тенч беше уплашена.

– Някой ме лъже, Марджъри. Убеден съм. Или Рейчъл Секстън и двамата цивилни учени – или вие. Според мен сте вие.

Тя избухна:

– Как смеете...

– Вашето възмущение не ми прави абсолютно никакво впечатление, така че може да си го спестите. Не е зле да знаете следното: имам категорично доказателство, че тази вечер НАСА и Белият дом са излъгали обществеността.

Тенч потъна в мълчание. Пикъринг я остави да се измъчи още малко.

– И аз като вас не искам политически скандал. Но бяха изречени лъжи. Лъжи, които трябва да бъдат опровергани. Ако искате да ви помогна, трябва да започнете да се държите честно с мен.

Предложението очевидно я изкушаваше, но тя предпазливо попита:

– Щом сте сигурен, че са изречени лъжи, защо не го заявите официално?

– Не се меся в политически въпроси.

Тенч измърмори нещо, което прозвуча като: „Глупости“.

– Нима се опитвате да ме убедите, Марджъри, че съобщението на президента е сто процента вярно?

Последва дълго мълчание. Директорът разбра, че е спечелил.

– Вижте, и двамата знаем, че това е бомба със закъснител. Но още не е късно. Може да се направи компромис.

Тенч няколко секунди не отговори нищо. Накрая въздъхна.

– Трябва да се срещнем.

„Гуш“ – помисли си Пикъринг.

– Имам да ви покажа нещо – продължи главната съветничка. – И ми се струва, че то ще хвърли известна светлина върху въпроса.

– Ще дойда в кабинета ви.

– Не – припряно отвърна тя. – Късно е. Вашата поява тук ще породи безпокойство. Предпочитам всичко да си остане между нас.

Пикъринг разбра подтекста на думите ѝ. „Президентът не знае нищо за това“.

– Заповядайте тук – каза той.

– Хайде да се срещнем на някое дискретно място – недоверчиво предложи Тенч. Директорът го очакваше.

– Паметникът на Рузвелт е близо до Белия дом – рече тя. – По това време ще е пусто.

Пикъринг се замисли. Паметникът на Рузвелт се намираше точно между паметниците на Джеферсън и Линкълн в изключително безопасна част на града. Накрая се съгласи.

– След час – каза Тенч. – И елате сам.

Веднага щом затвори, Марджъри Тенч се обади на Екстром и напрегнато му съобщи лошата новина.

– Пикъринг може да е проблем.

Преизпълнена с нова надежда, Гейбриъл Аш стоеше до бюрото на Йоланда в студиото на Ей Би Си и набираше номера на телефонни услуги.

Ако се докажеха, твърденията на Секстън притежаваха смайващ потенциал. „НАСА са излъгали за ПОСП?!“ Гейбриъл беше гледала въпросната пресконференция и си спомняше, че тогава нещо ѝ се бе сторило странно, но съвсем беше забравила за това – преди няколко седмици сателитът не бе важен въпрос. Тази вечер обаче той беше станал Въпросът.

Сега Секстън се нуждаеше от вътрешна информация, при това бързо. И разчиташе да я получи от „информатора“ на Гейбриъл. Беше го уверила, че ще направи всичко възможно. Естествено проблемът бе, че нейният информатор беше Марджъри Тенч, която изобщо нямаше да ѝ помогне. Затова трябваше да осигури сведенията по друг начин.

– Телефонни услуги – чу се в слушалката.

Гейбриъл им каза какво ѝ трябва. Телефонистката откри три Вашингтонски телефона под името Крис Харпър. Гейбриъл опита и трите. Първият бе на адвокатска кантора. Вторият не отговори. Третият телефон в момента звънеше. Още при първото извъняване се обади женски глас.

– Семейство Харпър.

– Госпожа Харпър? – любезно попита Гейбриъл. – Надявам се, че не съм ви събудила.

– Господи, не! Тази нощ едва ли някой ще може да заспи. – Гейбриъл чу, че в стаята работи телевизор. Говореха за метеорита. – Предполагам, че търсите Крис, нали?

Пулсът на Гейбриъл се ускори.

– Да, госпожо.

– Не си е вкъщи. Изтича на работа още щом свърши обръщението на президента. – Жената се засмя. – Е, съмнявам се, че някой там работи. Най-вероятно празнуват. Съобщението го изненада, нали разбирате. То изненада всички. Телефонът ни не е спирал да звъни. Басирам се, че вече се е събрал целият персонал на НАСА.

– В централата ли? – попита Гейбриъл.

– Да. И се пригответе за купон.

– Благодаря. Ще го потърся там.

Гейбриъл затвори, бързо излезе от кабинета и намери Йоланда, която тъкмо свършваше приготовленията около група космически специалисти, готвещи се да дадат ентузиазизиран коментар за метеорита.

– Изглеждаш по-добре – каза редакторката. – Просветна ли ти малко пред очите?

– Току-що разговарях със сенатора. Тазвечерната му среща не е била такава, каквато си мислех.

– Казах ти, че Генч те работи. Как приема новината за метеорита сенаторът?

– По-добре от очакванията.

Йоланда се изненада.

– Мислех, че вече се е хвърлил под някой влак.

– Според него в данните на НАСА може би има нещо нечисто.

Йоланда изсумтя скептично.

– Гледал ли е пресконференцията? Какви други доказателства му трябват?

– Отивам в НАСА да проверя нещо.

Редакторката предупредително повдигна изскубаните си вежди.

– Дясната ръка на сенатор Секстън да нахлуе в централата на НАСА?! Тази вечер? Да си чувала за линчуване?

Гейбриъл й изложи подозрението на Секстън, че ръководителят на проекта „ПОСП“ Крис Харпър е излъгал за преодоляването на проблема със софтуера за регистриране на аномалии. Йоланда очевидно не вярваше.

– Ние отразихме тази пресконференция, Гебс, и трябва да призная, че тогава Харпър не беше на себе си, обаче от НАСА обясниха, че бил сериозно болен.

– Сенатор Секстън е убеден, че Харпър е излъгал. И други смятат така. Влиятелни хора.

– Ако софтуерът на ПОСП за регистриране на аномалии не е бил поправен, как сателитът е открил метеорита?

„Точно това попита и Секстън“ – помисли си Гейбриъл.

– Не знам. Обаче сенаторът иска да му намеря някои отговори.

Йоланда поклати глава.

– Секстън те праща в гнездото на осите. Не отивай. Нищо не му дължиш.

– Аз тотално провалих предизборната му кампания.

– Кампанията му се провали по чиста случайност.

– Но ако сенаторът е прав и ръководителят на проекта наистина е излъгал...

– Миличка, ако ръководителят на проекта е излъгал света, какво те кара да смяташ, че ще признае истината на теб?

Гейбриъл бе мислила за това и вече имаше план.

– Ако се добера до нещо, ще ти се обадя.

Йоланда се засмя скептично.

– Ако се добереш до нещо, ще си изям шапката.

„Забрави всичко, което знаеш за този скален образец“.

Майкъл Толанд се бе борил със собствените си смущаващи разсъждения за метеорита, но сега, след настойчивите въпроси на Рейчъл, тревогата му се беше изострила още повече. Той погледна камъка в дланта си.

„Престори се, че някой ти го е дал, без да ти обясни къде го е намерил и какво е това. Какъв е твоят анализ?“

Знаеше, че въпросът на Рейчъл е подвеждащ, и все пак като аналитично упражнение се оказа полезен. Като оставеше настрана всички данни, които му бяха предоставили при пристигането му в купола, Толанд трябваше да признае, че анализът на фосилите е дълбоко предубеден поради едно-единствено предварително условие – че скалата, в която са открити, е метеорит.

„Ами ако не ми бяха казали за метеорита?“ – запита се той. Въпреки че все още не можеше да даде друго обяснение, океанологът си позволи хипотетично да изключи „метеорита“ като предпоставка и резултатите се оказаха малко смущаващи. Сега Толанд и Рейчъл, към които се беше присъединил и изтощеният Корки Марлинсън, обсъждаха тези идеи.

– Е, Майк – напрегнато повтори Рейчъл, – ти твърдиш, че ако някой ти даде този образец без никакво обяснение, ще трябва да заключиш, че е от Земята.

– Естествено – потвърди Толанд. – Какво друго бих могъл да заключа? Много по-лесно е да реша, че си открила фосили на до този момент неизвестен земен вид, отколкото че си се натъкнала на извънземна форма на живот. Учените ежегодно откриват десетки нови видове.

– Половинметрова въшка? – скептично се обади Корки. – И шеше да предположиш, че толкова голяма буболечка е от Земята?

– Може би не сега, но не е задължително този вид все още да съществува – отвърна океанологът. – Това е фосил на сто и деветдесет милиона години. Горедолу през юрския период. Много праисторически фосили на огромни същества изглеждат смайващо, когато откриваме останките им – грамадни крилати влечуги, динозаври, птици.

– В аргументите ти има сериозен недостатък, Майк – възрази Корки. – Всички праисторически същества, които току-що назова –

динозаври, влечуги, птици – имат вътрешни скелети, което им позволява да достигат огромен ръст въпреки земната гравитация. Но този фосил... – Той взе образеца и го повдигна. – Тия неща имат екзоскелети. Те са артроподи. Буболечки. Ти самият казваш, че всяка толкова голяма буболечка може да е еволюирала единствено при ниска гравитация. Иначе външният ѝ скелет щеше да се смачка под собствената си тежест.

– Точно така – съгласи се Толанд. – Ако е съществувал на Земята, този вид е щял да се смачка под собствената си тежест.

Корки раздражено свъси вежди.

– Хм, освен ако някой пещерен човек не е имал антигравитационна ферма за въшки, Майк, не разбирам как може да правиш заключението, че една половинметрова буболечка има земен произход.

Толанд се усмихна. Корки пропускаше нещо съвсем елементарно.

– Всъщност има друга възможност. – Той внимателно погледна приятеля си. – Ти си свикнал да гледаш нагоре, Корки. Погледни надолу. На Земята има огромна антигравитационна среда. И тя съществува от праисторически времена.

Астрофизикът го зяпна.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Рейчъл също се изненада.

Толанд посочи през илюминатора огряното от луната море, което хвърляше отблясъци под самолета.

– Океанът.

Рейчъл тихо подсвири.

– Естествено.

– Водата е слабогравитационна среда – поясни Толанд. – Под вода всичко тежи по-малко. В океана живеят огромни деликатни създания, които не биха могли да съществуват на сушата – медузи, гигантски сепии, лентовидни змиорки.

Корки се съгласи, но не напълно.

– Добре, обаче в праисторическия океан никога не е имало гигантски буболечки.

– Разбира се, че е имало. И все още има. Хората ежедневно се хранят с тях. В повечето страни са деликатес.

– Майк, кой яде гигантски морски буболечки, по дяволите?

– Всеки, който обича омари, раци и скариди.

Корки го зяпна.

– Ракообразните по същество са гигантски морски буболечки – каза Толанд. – Те са под разред на типа артроподи – въшки, раци, паяци,

насекоми, скакалци, скорпиони, омари, всички са роднини. Всички те са видове с разчленени крайници и външни скелети.

На лицето на Корки внезапно се изписа отвращение.

– От класификационна гледна точка те много приличат на буболечки – продължи океанологът. – Подковообразните раци приличат на гигантски трилобити. А щипките на омара приличат на щипките на голям скорпион.

Корки позеленя.

– Никога вече няма да ям раци!

Рейчъл изглеждаше заинтригувана.

– Значи артроподите на сушата остават малки, защото гравитацията осъществява естествен подбор за малки размери. Но във водата телата им се олекотяват и могат да растат?

– Точно така – потвърди Толанд. – Ако не разполагаме с достатъчно фосилни свидетелства, можем грешно да класифицираме царския рак на Аляска като гигантски паяк.

Вълнението на Рейчъл като че ли отстъпи мястото си на безпокойство.

– Майк, хайде пак да изключим очевидната автентичност на метеорита. Кажете ми следното: смяташ ли, че фосилите, които видяхме на Милн, може да идват от океана? От земния океан?

Океанологът усети директността на погледа ѝ и истинската тежест на въпроса.

– Хипотетично отговорът е „да“. Части от океанското дъно са на сто и деветдесет милиона години. На същата възраст като фосилите. И теоретично в океаните могат да се появят форми на живот, които приличат на тези.

– О, я стига! – изсумтя Корки. – Не вярвам на ушите си. Да изключим автентичността на метеорита ли? Автентичността на метеорита е безспорна. Даже на Земята да има океанско дъно на същата възраст като метеорита, със сигурност не съществува дъно с овъглена кора, странно никелово съдържание и хондрули. Хващате се за сламки.

Толанд разбираше, че астрофизикът е прав, и все пак след като си бе представил вкаменелостите като морски същества, вече не изпитваше такова благоговение към тях. Вече му се струваха някак си по-познати.

– Майк, защо никой учен от НАСА не е допуснал възможността тези фосили да са океански същества? – попита Рейчъл. – Дори от океан на друга планета?

– Поради две причини. Образците от морски фосили обикновено

принадлежат на множество смесени видове. Всичко, което живее в милионите кубични метри вода, накрая умира и потъва на дъното. Това означава, че океанското дъно се превръща в гробище на видове от среда с всякаква дълбочинна, налягане и температура. Но образецът на Милн е чист – само един вид. Повече прилича нещо, което може да се открие в пустинята. Например гнездо еднакви организми, затрупано при пясъчна буря.

Рейчъл кимна.

– А втората причина да предположиш сухоземен вместо морски произход?

Толанд сви рамене.

– Чист инстинкт. Учените винаги са вярвали, че ако в космоса има живот, това ще са насекоми. И доколкото космосът ни е познат, там има много повече почва и скали, отколкото вода.

Рейчъл не отговори.

– Макар че... – Толанд се поколеба. Въпросите ѝ го бяха накарали да се замисли. – Признавам, че на океанското дъно има някои много дълбоки участъци, които океанолозите наричат „мъртви зони“. Ние не ги познаваме, но има райони, в които теченията и източниците на храна не позволяват да живее почти нищо. Само отделни видове придънни създания. От такава гледна точка, предполагам, че не може напълно да се изключи съществуването на фосили само от един вид.

– Ей! – изсумтя Корки. – Забрави ли за овъглената кора? А никеловото съдържание? А хондрулите? Защо изобщо не споменаваме за тях?

Приятелят му не отговори.

– Този въпрос с никеловото съдържание – обърна се Рейчъл към астрофизика. – Обясни ми го пак. Никеловото съдържание на земните скали е или много високо, или много ниско, но при метеоритите никелът се движи в рамките на конкретни средни стойности, така ли?

Корки отсечено кимна.

– Точно така.

– И никеловото съдържание на този образец попада точно в очакваните граници?

– Много близо, да.

Рейчъл се изненада.

– Почакай. Близо ли? Какво искаш да кажеш?

Астрофизикът раздразнено свъси вежди.

– Както вече обясних, минералният състав на всички метеорити е различен. Когато се откриват нови образци, трябва да актуализираме

изчисленията си за допустимото никелово съдържание на метеоритите.

Рейчъл взе камъка от ръката му.

– Значи този метеорит те е принудил наново да изчислиш допустимото никелово съдържание? Защото стойностите са попадали извън установените граници, така ли?

– Със съвсем малко отклонение – заяви Корки.

– Защо никой не го спомена?

– Защото това няма значение. Астрофизиката е динамична наука и постоянно се развива.

– Дори по време на невероятно важен анализ ли?

– Виж – изпъшка той. – Уверявам те, че никеловото съдържание на този образец е невъобразимо по-близо до други метеорити, отколкото до която и да било земна скала.

Рейчъл се обърна към Толанд.

– Ти знаеше ли за това?

Океанологът неохотно кимна. Преди не му се бе сторило важно.

– Казаха ми, че този метеорит притежавал малко по-високо съдържание на никел, отколкото други метеорити, но специалистите от НАСА не изглеждаха смутени.

– И основателно! – намеси се Корки. – Минералогическото доказателство в случая не е това, че никеловото съдържание е категорично метеоритно, а че категорично не е земно.

Рейчъл поклати глава.

– Съжалявам, обаче в моята област заради такава грешна логика загиват хора. Това, че една скала не прилича на земна, не означава, че е метеорит, а само доказва, че такава не се среща на Земята.

– Каква е разликата, по дяволите?

– Никаква – отвърна тя. – Ако си виждал всички скали на Земята.

Корки замълча за миг, после каза:

– Добре, да забравим за никеловото съдържание, щом те смущава. Все още ни остават овъглената кора и хондрулите.

– Естествено – спокойно отвърна Рейчъл. – Две от три не е зле.

Сградата, в която се помещаваше централата на НАСА, бе исполински стъклен куб. В нея имаше над триста километра кабели и хиляди тонове компютърни процесори. Там работеха хиляда сто тридесет и четирима държавни служители, които управляваха годишния бюджет от петнадесет милиарда долара на Управлението и ежедневното функциониране на дванадесетте бази на НАСА в страната.

Въпреки късния час Гейбриъл изобщо не се изненада, когато видя, че фоайето е пълно с хора, развълнувани журналисти и още по-развълнувани служители. Тя припряно влезе. Входът приличаше на музей. Наоколо бяха поставени модели на известни космически капсули, от тава на висяха сателити. Телевизионни екипи се опитваха да превземат цялата площ на скъпия мраморен под и заснемаха ококорени служители на НАСА, които влизаха през вратата.

Гейбриъл се заглежда, но не забеляза никой, който да ѝ прилича на ръководителя на проекта „ПОСП“ Крис Харпър. Половината хора във фоайето носеха журналистически пропуски, а другата половина – служебни карти със снимка. Тя нямаше нито едното, нито другото. Забеляза млада жена със служебна карта на НАСА и забърза към нея.

– Здравейте. Търся Крис Харпър.

Жената я изгледа странно, като че ли я познаваше отнякъде и не можеше да си спомни откъде.

– Преди малко видях доктор Харпър да минава оттук. Мисля, че се качи нагоре. Познаваме ли се?

– Едва ли – отвърна Гейбриъл. – Как да се кача горе?

– В НАСА ли работите?

– Не.

– Тогава не можете да се качите горе.

– О, може ли да се обадя отнякъде...

– Ей – внезапно, се ядоса жената. – Знам коя сте. Видях ви по телевизията със сенатор Секстън. Не мога да повярвам, че имате наглостта да дойдете тук...

Гейбриъл вече се бе скрила в тълпата. Зад себе си чуваше гневните викове на жената, която съобщаваше на околните, че помощничката на Секстън е в централата.

„Върхът. От две секунди съм тук и вече съм в списъка на най-

търсените престъпници!“

Тя наведе глава към гърдите си и забърза към другия край на фойето. На стената имаше списък на отделите. Прегледа го в търсене на Крис Харпър. Нищо. Изобщо нямаше имена.

„ПОСП?“ – зачуди се Гейбриъл и потърси нещо, което да е свързано с Полярния орбитален скенер на плътността. Не забеляза нищо. Боеше се да се обърне, почти очакваше да види тъпа разгневени служители на НАСА, които идват да я линчуват. Единственото, което изглеждаше поне малко обещаващо, се намираше на четвъртия етаж:

ГЕОЛОГИЧЕСКА ИНИЦИАТИВА, ФАЗА II
Система за наблюдение на Земята (СНЗ)

Като криеше лице от навалицата, Гейбриъл се запъти към една ниша с няколко асансьора и чешмичка. Потърси бутоните, но видя само слотове. „По дяволите!“ Асансьорите бяха недостъпни за външни лица – работеха със служебни карти.

Група възбудено разговарящи младежи забързано се приближиха към асансьорите. Всички носеха служебни карти. Гейбриъл се наведе над чешмичката, като крадешком следеше какво става, зад нея. Един пъпчивец – смееше се и удивено клатеше глава – пхна картата си в слота и отвори асансьора.

– Момчетата от програмата за търсене на извънземен разум направо са се побъркали! – каза той, докато се качваха. – Компютрите им от двацет години следят полета под двеста милиарди, а веществено доказателство още отначало било заровено в леда на Земята!

Вратите на асансьора се затвориха и младежите изчезнаха.

Гейбриъл се изправи и избърса уста. Не знаеше какво да прави. Огледа се за вътрешен телефон. Нищо. Зачуди се дали не може да открадне служебна карта от някого, ала нещо ѝ подсказваше, че не е разумно. Разбираше, че трябва да побърза. Жената, с която бе разговаряла, вече сигурно обикаляше навалицата с човек от охраната.

Иззад ъгъла се появи елегантен плешив мъж и забърза към асансьора. Гейбриъл пак се наведе над чешмичката. Мъжът пхна картата си в слота. Отвори се друга асансьорна врата и той се качи.

„Майната му. – помисли си Гейбриъл. – Сега или никога“.

Докаато вратите се затваряха, тя се обърна, затича се и пхна ръка в кабината. Вратите отново се отвориха и Гейбриъл се втурна вътре запхтяна.

– Някога виждали ли сте такова нещо? – попита тя сепнатия плешиив мъж. – Боже мой, това е безумно!

Мъжът я изгледа странно.

– Момчетата от програмата за търсене на извънземен разум направо са се побъркали! – продължи Гейбриъл. – Компютрите им от двайсет години следят полета под двеста милиянски, а вещественото доказателство още отначало било заровено в леда на Земята!

Служителят се изненада.

– Ами... да... много е... – Той погледна към шията ѝ, очевидно смутен, че не вижда да виси служебна карта. – Извинете, вие...

– Четвъртият етаж, моля. Толкова бързах, че едва се сетих да си сложа бельо! – Тя се засмя и крадешком хвърли поглед към картата му: „ДЖЕЙМС ТИСЪН, счетоводен отдел“.

– Тук ли работите? – с неудобство попита мъжът. – Госпожице?...

Гейбриъл зяпна и се ококори.

– Джим! Обидена съм! Нищо не може повече да наскърби една жена от това да се почувства незабележима!

Плешивият пребледня и смутено прокара длан по темето си.

– Извинете... това вълнение, нали разбирате. Признавам, че наистина ми изглеждате много позната. Към коя програма сте?

„Мамка му!“ Тя уверено се усмихна.

– СНЗ.

Мъжът посочи светещия бутон на четвъртия етаж.

– Естествено. Исках да кажа, по кой проект?

Пулсът на Гейбриъл се ускори. Сещаше се само за един.

– ПОСП.

Той се изненада.

– Наистина ли? Мислех, че познавам всички от групата на доктор Харпър.

Гейбриъл засрамено кимна.

– Крис ме крие от всички. Аз съм оная идиотка програмистка, дето се прецака с индекса на софтуера за регистриране на аномалии.

Плешивият зяпна.

– Вие ли сте били?

Гейбриъл се намръщи.

– Не спах цяла седмица.

– Обаче го отнесе доктор Харпър!

– Знам. Крис си е такъв. Поне оправи нещата. Какво изявление, а? За този метеорит. Поразена съм!

Асансьорът спря на четвъртия етаж и Гейбриъл изскочи навън.

– Радвам се, че се видяхме, Джим. Много поздравя на момчетата от счетоводството!

– Непременно ще им предам – заекна той, докато вратите се затваряха. – И аз се радвам, че се видяхме.

Подобно на повечето президенти, преди Зак Херни спеше по четири-пет часа. През последните няколко седмици обаче не беше имал време дори за толкова сън. Когато вълнението постепенно започна да се уталожва, Херни усети, че късният час превръща крайниците му в олово. Заедно с неколцина висши служители бяха в Рузвелтовата стая, пиеха шампанско и гледаха безкрайна върволица от повторения на пресконференцията, откъси от документалния филм на Толанд и коментари на специалисти. В момента на екрана една жизнерадостна репортерка с микрофон в ръка стоеше пред Белия дом.

– Като се изключи невъобразимото значение за човешкия вид, това откритие ще има сериозни политически последици във Вашингтон – каза тя. – Откриването на тези метеоритни фосили не можеше да стане в по-подходящ момент за президента. – Гласът ѝ стана мрачен. – Нито в по-лош – за сенатор Секстън. – Показаха кадри от злополучния дебат по Си Ен Ен от същия следобед.

– След трийсет и пет години, струва ми се, е напълно очевидно, че няма да открием извънземен живот! – заяви сенаторът.

– Ами ако грешите? – попита Марджъри Тенч.

Секстън извъртя очи към тавана.

– Уф, за Бога, госпожице Тенч, ако греша, ще си изям шапката.

Всички в Рузвелтовата стая се засмяха. В ретроспекция приклепването на Секстън можеше да се приеме за жестоко, но никой от зрителите не забеляза това – надменният тон на сенатора бе толкова самодоволен, че той, изглежда, беше получил тъкмо това, което заслужаваше.

Президентът потърси с поглед Тенч. Не я бе виждал отпреди пресконференцията, нямаше я и в момента. „Странно – помисли си той. – Това е също толкова неин празник, колкото и мой“.

Новините по телевизията приключваха. За пореден път очертаха политическия скок на Белия дом и катастрофалното потъване на сенатор Секстън.

„Как се променят нещата само за един ден – каза си Херни. – В политиката светът се променя за миг“.

До изгрев слънце щеше да разбере, че е абсолютно прав.

„Пикъринг може да е проблем“ – бе казала Тенч.

Лорънс Екстром беше прекалено загрижен от тази нова информация, за да забележи, че бурята навън се усилва. Воят на възетата се бе усилил и служителите нервно обикаляха и разговаряха, вместо да спят. Мислите на директора бяха потънали в друга буря – във Вашингтон назряваше експлозивен ураган. Последните няколко часа бяха породили безчет проблеми и Екстром се опитваше да се справи с всички. И все пак в момента един от тях изглеждаше по-опасен от всички други, взети заедно. „Пикъринг може да е проблем“. Най-малко му се искаше да си мери силите с човек като Уилям Пикъринг. Директорът на НРС от години се опитваше да контролира политиката на секретност на НАСА, лобираше за други приоритети и критикуваше умножаващите се неуспехи на Управлението.

Екстром знаеше, че възмущението на Пикъринг се корени много по-дълбоко от неотдашната загуба на скъпия сателит на НРС при експлозията на ракетата-носител, изтичането на информация или борбата за привличане на водещите космически специалисти. Космическият самолет X-33 на НАСА, който трябваше да замени совалките, закъсняваше с пет години, което означаваше да се забави поддръжката на десетки сателити на НРС. Неотдавна гневът на Пикъринг бе избухнал с нова сила, след като директорът беше научил, че НАСА напълно е прекратила проекта, преглъщайки загубата от деветстотин милиона долара.

Екстром стигна до кабинета си, отдръпна завесата и влезе. Седна на бюрото си и стисна главата си с ръце. Трябваше да вземе решение. Този ден, който бе започнал толкова обещаващо, се превръщаше в кошмар. Опита се да се постави на мястото на Уилям Пикъринг. Какво щеше да направи той? Интелигентен човек като директора трябваше да осъзнава значението на това откритие на НАСА. Трябваше да прости някои отчаяни ходове. Трябваше да разбере необратимите щети, които щяха да бъдат нанесени с помрачаването на този триумфален момент.

Какво щеше да прави Пикъринг с информацията, с която разполагаше? Щеше ли да я остави без последствия, или щеше да накара НАСА да си плати?

Екстром се намръщи. Не се съмняваше кой път ще избере директорът.

В края на краищата отношението на Уилям Пикъринг към НАСА имаше по-дълбоки измерения... стара лична омраза, която далеч надхвърляше политиката.

Рейчъл мълчеше, вперила невиждащ поглед пред себе си. Самолетът Г4 продължаваше на юг по канадското крайбрежие. Толанд седеше наблизо и разговаряше с Корки. Макар повечето свидетелства да предполагаха, че е автентичен, признанието на астрофизика, че никеловото съдържание е „извън предварително установените средни стойности“ беше разпалило първоначалното ѝ подозрение. Тайното заравяне на метеорит под леда имаше смисъл единствено като част от блестящо замислена измама. Въпреки това останалите научни доказателства потвърждаваха автентичността на метеорита.

Рейчъл погледна образаца в ръката си. Мъничките хондрули блещукаха. Толанд и Корки от известно време приказваха за тях, като използваша напълно непонятни за нея научни термини – изравнено съдържание на оливин, метастабилни стъквени матрици и метаморфна рехомогенизация. Изводът обаче беше ясен: двамата бяха единопдушни, че хондрулите определено са метеоритни. Тези данни не можеха да се подправят.

Рейчъл завъртя образаца в ръката си и прокара пръст по ръба, където се виждаше част от овъглената кора. Тя изглеждаше сравнително нова – определено не на триста години макар Корки да бе обяснил, че е бил херметично запечатан в лед и не е бил изложен на атмосферна ерозия. Това ѝ се струваше логично. Беше гледала телевизионни предавания за човешки останки, изкопани от леда след четири хиляди години – кожата на човека изглеждаше почти непокътната.

Докато се вираше в овъглената кора, ѝ хрумна странна мисъл – бяха пропуснали нещо очевидно. Зачуди се дали просто не са забравили да ѝ го споменат.

Тя неочаквано се обърна към Корки.

– Някой датира ли е овъглената кора?

Астрофизикът я погледна смутено.

– Моля?

– Някой датира ли е кората? Знаем ли със сигурност, че овъгляването е станало точно по времето на Юнгерсоловия метеорит?

– Съжалявам, кората не може да се датира – отвърна той. – Оксидирането променя всички необходими изотопни маркери. Освен това скоростта на радиоизотопен разпад е прекалено ниска, за да се датират

материали под петстотин години.

Рейчъл се замисли. Сега разбираше защо датировката на кората не е включена в данните.

– Значи тази скала може да е изгоряла както през Средновековието, така и миналата седмица, така ли?

Толанд се подсмива.

– Никой не твърди, че науката знае всички отговори.

Рейчъл започна да разсъждава на глас.

– Овъглената кора по същество е силно изгаряне. Формално погледнато, то може да е станало по всяко време през последния половин век – по най-различни начини.

– Грешеш – възрази Корки. – Как така по най-различни начини? Не. Само по един начин. При падането през атмосферата.

– Няма ли друга възможност? Например в пещ?

– Пещ ли? Тези образци са проучени под електронен микроскоп. Даже в най-чистата пещ на света по камъка щяха да останат следи от горивото – ядрено, химическо или фосилно. Остави това. Ами вдлъбнатините от полета в атмосферата? Не можеш да ги получиш в пещ.

Рейчъл беше забравила за тези бразди. Наистина изглеждаше, че камъкът е паднал през въздуха.

– Не могат ли да се получат при изригване на вулкан?

Корки поклати глава.

– Изгарянето е прекалено чисто.

Младата жена погледна Толанд.

Океанологът кимна.

– Съжالياвам, имам известен опит с вулкани, и над, и под водата. Корки е прав. Вулканичният материал е замърсен с десетки токсини – въглероден двуокис, серен двуокис, водороден сулфид, хлороводород – всичко това щеше да се види при електронните ни анализи. Независимо дали ни харесва, или не, тази овъглена кора е резултат от чисто атмосферно горене.

Рейчъл въздъхна и отново се загледа през илюминатора. „Чисто горене“. Изразът натрапчиво остана в ума ѝ. Тя се обърна към Толанд.

– Какво означава „чисто горене“?

Той сви рамене.

– Просто, че под електронен микроскоп не виждаме следи от гориво и затова разбираме, че нагриването се дължи на кинетична енергия и триене, а не на химически или ядрени компоненти.

– Щом не сте открили следи от гориво, какво сте открили? По-

конкретно какъв е съставът на овъглената кора?

– Открихме точно това, което очаквахме – заяви Корки. – Чисти атмосферни елементи. Азот, кислород, водород. Никакъв нефт. Никаква сяра. Никакви вулканични киселини. Нищо особено. Само нещата, които се срещат при падане на метеорити в атмосферата.

Рейчъл се отпусна назад и се съсредоточи. Астрофизикът се наведе към нея и я погледна.

– Моля те, само не ми казвай, че според новата ти теория НАСА е взела фосилизирана скала в космическа совалка и я е хвърлила на Земята с надеждата никой да не забележи огненото кълбо, огромния кратер и експлозията!

Не се бе сетила за това, макар че беше интересно като предположение. Не правдоподобно, но въпреки това интересно. Всъщност мислите ѝ бяха по-близо до Земята. „Само естествени атмосферни елементи. Чисто горене. Вдлъбнатини от падане във въздуха“. В ума ѝ проблесна бледа светлинка.

– Съотношението на атмосферните елементи, които сте регистрирали – каза тя. – Точно като при всички други метеорити с овъглена кора ли е?

Корки като че ли се опита да заобиколи въпроса.

– Защо питаш?

Рейчъл видя, че се колебае, и пулсът ѝ се ускори.

– Не е същото, нали?

– Има научно обяснение.

Сърцето на Рейчъл се разтуптя бясно.

– Случайно да сте установили необикновено високо съдържание на един конкретен елемент?

Толанд и Корки сепнато се спогледаха.

– Да – потвърди астрофизикът, – но...

– Не беше ли йонизиран водород?

Той се облещи.

– Откъде знаеш?!

Толанд също изглеждаше изумен.

Рейчъл ги погледна.

– Защо никой не ми го спомена?

– Защото има напълно задоволително научно обяснение! – заяви Корки.

– Цялата съм слух.

– Има повишен процент йонизиран водород, защото е преминал

Метеоритът

през атмосферата близо до Северния полюс, където магнитното поле на Земята предизвиква необикновено голяма концентрация на водородни йони.

Рейчъл се намръщи. После каза:

– За съжаление аз имам друго обяснение.

87

Четвъртият етаж на сградата на НАСА не бе толкова внушителен, колкото фойето – дълги стерилни коридори с врати, разположени на равни разстояния. Коридорът пустееше. Ламинирани табелки сочеха на всички страни.

Гейбриъл тръгна към ПОСП. След като мина през няколко дълги коридора, стигна до тежка двукрила стоманена врата. Надписът гласеше:

ПОЛЯРЕН ОРБИТАЛЕН СКЕНЕР НА ПЛЪТНОСТТА
секторен ръководител Крис Харпър

Вратата бе заключена и се отваряше със служебна карта и шифър. Гейбриъл долепи ухо до студения метал. За миг ѝ се стори, че чува гласове. Спореха. А може би не. Запита се дали просто да не започне да блъска по вратата, докато някой не я пусне да влезе. За съжаление, планът ѝ да се справи с Крис Харпър изискваше малко по-фин подход. Огледа се за друг вход, ала не забеляза. До вратата имаше сервизна ниша и Гейбриъл се вмъкна в нея. Потърси връзка с ключове или електронна карта. Нямаше. Само метли и парцали. Върна се при входа и пак долепи

ухо до метала. Този път определено чу гласове. Усилваха се. И стъпки. Ключалката изщрака.

Гейбриъл нямаше време да се скрие. Отскочи настрани и се долепи до стената. Няколко души забързано я подминаха. Разговаряха високо. Изглежда, бяха ядосани.

– Какво му става на Харпър, по дяволите? Мислех, че ще е на седмото небе!

– В такава нощ иска да е сам? – удивляваше се друг. – Би трябвало да празнува!

Докато групата се отдалечаваше, тежката врата започна да се затваря на пневматичните си панти. Гейбриъл остана неподвижна, изчака колкото можеше по-дълго и накрая, когато оставаха само няколко сантиметра, се хвърли напред и хвана бравата. После отново замръзна. Мъжете завиха зад ъгъла на коридора, прекалено заети с разговора си, за да погледнат назад.

Гейбриъл с разтуптяно сърце влезе в слабо осветеното помещение и тихо затвори вратата.

Откритото работно пространство ѝ напомни за университетска лаборатория по физика: компютри, работни места, електронно оборудване, планове и листове с изчисления, пръснати навсякъде. Цареше полумрак, освен в кабинета в дъното на лабораторията, под чиято врата се процеждаше светлина. Гейбриъл предпазливо тръгна натам. Вратата бе затворена, но през прозорчето се виждаше мъж, седнал пред компютър. Тя позна учения от пресконференцията на НАСА. На вратата пишеше:

Крис Харпър Секторен ръководител, ПОСП

Внезапно я обзе страх и тя се зачуди дали наистина ще може да го направи. Секстън бе абсолютно убеден, че Харпър е излъгал. „Залагам предизборната си кампания за това“ – беше казал сенаторът. Очевидно и други смятаха така, хора, които чакаха Гейбриъл да открие истината, за да могат да се нахвърлят срещу НАСА и да се опитат да си върнат поне малко територия след опустошителните тазвечерни събития. След като следобед Тенч и правителството на Херни я бяха изиграли, Гейбриъл изгаряше от желание да помогне. Тя вдигна ръка да почука, ала спря. В главата ѝ прозвуча гласът на Йоланда: „Ако Крис Харпър е излъгал света, какво те кара да смяташ, че ще признае истината на теб?“

„Страхът“ – каза си Гейбриъл. Нали днес самата тя насмалко да стане негова жертва. Имаше план и разчиташе на тактиката, която бе

виждала да прилага сенаторът, за да изтръгва информация от политическите си опоненти. Под негово наставничество Гейбриъл беше усвоила много неща, вярно, не всички красиви или етични. Но тази вечер имаше нужда от всички възможни преимущества. Ако успееше да убеди Крис Харпър да признае, че е излъгал – поради каквато и да било причина, – щеше да даде шанс на предизборната кампания на Секстън. А той бе човек, който, ако получеше дори сантиметър свободно пространство за маневриране, можеше да се измъкне от почти всяко затруднено положение. Планът ѝ спадеше към категория, която Секстън наричаше „надхвърляне“ – метод за водене на разпит, измислен още от древните римляни за измъкване на признания от престъпници, заподозрени в лъжа. Беше измамно елементарен. Изложи информацията, за която искаш да получиш признание. После подхвърли нещо много по-ужасно. Целта бе да се даде на противника възможност да избере по-малката от двете злини – в този случай истината.

За да го постигне, трябваше да излъчва самоувереност, нещо, което в момента не изпитваше. Тя дълбоко си пое дъх, повтори сценария в главата си и решително почука на вратата.

– Нали ви казах, че съм зает! – извика Харпър.

Гейбриъл почука пак. По-силно.

– Казах ви, че не ми се слиза!

Този път тя удари по вратата с юмрук. Крис Харпър се приближи и рязко отвори.

– По дяволите, не... – Той млъкна изненадано.

– Доктор Харпър – като придаде на гласа си нужната твърдост, каза тя.

– Как се качихте тук?

Лицето на Гейбриъл бе строго.

– Познавате ли ме?

– Разбира се. Вашият шеф месеци наред нападаше моя проект. Как влязохте?

– Праща ме сенатор Секстън.

Той погледна към лабораторията зад гърба ѝ.

– Къде е придружителят ви?

– Това не ви интересува. Сенаторът има влиятелни познати.

– В тази сграда ли? – скептично попита ученият.

– Вие не бяхте честен, доктор Харпър и се боя, че сенаторът е сформирал специална сенатска комисия, за да се занимае с вашите лъжи.

Лицето на Харпър помръкна.

– Какви ги говорите?

– Интелигентни хора като вас не могат да си позволят да се правят на глупаци, доктор Харпър. Загазили сте и сенаторът ме прати да ви предложи сделка. Тази вечер неговата предизборна кампания понесе тежък удар. Не му остава нищо за губене и е готов да ви повлече със себе си, ако се наложи.

– Стига глупости!

Гейбриъл дълбоко си пое дъх и изигра коза си.

– Вие излъгахте на пресконференцията за софтуера за регистриране на аномалии на ПОСП. Това ни е известно. Известно е на много хора. Въпросът е друг. – Преди Харпър да успее да отвори уста, за да възрази, тя продължи: – Сенаторът веднага може да надуе свирката за вашите лъжи, но това не го интересува. Интересува го нещо по-важно. Мисля, че знаете за какво говоря.

– Не, аз...

– Ето предложението на сенатора. Той ще си държи устата затворена за вашите лъжи, ако му съобщите името на високопоставения ръководител на НАСА, с когото сте присвоявали средства.

Крис Харпър се опули.

– Какво? Не съм присвоявал никакви средства!

– Съветвам ви да внимавате какво говорите. Сенатската комисия вече от месеци събира информация. Наистина ли смятате, че двамата можехте да останете незабелязани? Да фалшифицирате документи и да пренасочвате средства на НАСА към частни сметки? Лъжите и незаконното присвояване могат да ви вкарат в затвора, доктор Харпър.

– Не съм извършил такова нещо!

– Твърдите, че не сте излъгали за ПОСП ли?

– Не, твърдя, че не съм присвоявал пари!

– Значи признавате, че наистина сте излъгали за ПОСП.

Харпър я зяпна, онемял за миг.

– Оставете лъжите. – Гейбриъл махна с ръка. – Сенатор Секстън не се интересува от въпроса за лъжите ви на пресконференцията. Свикнали сме с това. Открили сте метеорит, на никой не му пука как точно. Въпросът е присвояването на средства. Той трябва да обвини някой от висшите ешелони на НАСА. Просто му кажете с кого работите и той изцяло ще свали обвиненията от вас. Можете да не усложнявате нещата и да ни кажете кой е другият, иначе сенаторът ще се раздрънка за дефектния софтуер и за лъжата ви.

– Блъфирате. Няма никакви присвоени средства.

– Вие сте ужасен лъжец, доктор Харпър. Виждала съм материалите. Вашето име е навсякъде по уличаващите документи.

– Кълна се, че не знам нищо за никакви присвоени средства!

Гейбриъл въздъхна разочаровано.

– Поставете се на мое място, доктор Харпър. Мога да стигна само до две заключения. Или че ме лъжете, както излъгахте на онази пресконференция. Или че казвате истината и някой влиятелен човек в Управлението ви използва като изкупителна жертва за собствените си престъпления.

Това предположение накара Харпър да се замисли. Гейбриъл си погледна часовника.

– Офертата на сенатора важи един час. Можете да се спасите, като му съобщите името на ръководителя на НАСА, с когото сте присвоявали пари на данъкоплатците. Вие не го интересувате. Исква голямата риба. Явно въпросната личност има влияние в НАСА – успял е да запази името си в тайна и да остави вас за изкупителна жертва.

Харпър поклати глава.

– Лъжете.

– Искате ли да го заявите пред съда?

– Естествено. Ще отрека всичко.

– Под клетва ли? – презрително изсумтя Гейбриъл. – Ами ако отречете и че сте излъгали за софтуера на ПОСП? – Сърцето ѝ биеше бясно, докато се взираше в очите му. – Внимателно обмислете възможностите си, доктор Харпър. Американските затвори са изключително неприятни.

Харпър отвърна на погледа ѝ и Гейбриъл се помоли ученият да се огъне. За миг ѝ се стори, че зърва пламъчета на капитулация, но когато Харпър отговори, гласът му звучеше като стомана.

– Госпожице Аш, вие ловите риба в мътна вода – с блеснали от гняв очи заяви той. – И двамата знаем, че никой в НАСА не присвоява средства. В тази стая лъжете само вие.

Гейбриъл се напрегна. Харпър продължаваше да я гледа ядосано. Прииска ѝ се да се обърне и да избяга. „Ти се опита да изработиш ракетен специалист. Какво очакваше, по дяволите?“ Тя се насили да остане, дори вирна брадичка.

– Знам само, че съм виждала уличаващите документи – които категорично доказват, че вие и някой друг присвоявате средства на НАСА – с престорена увереност и равнодушие към неговата позиция отвърна Гейбриъл. – Сенаторът просто ми нареди да дойда и да ви дам възможност да предадете съучастника си, вместо да разследват само вас. Ще му

предам, че предпочитате да рискувате и да се изправите пред съда. Можете да кажете на съдията същото, каквото казахте на мен – че не присвоявате средства и не сте излъгали за софтуера на ПОСП. – Тя се усмихна студено. – Но след онази неубедителна пресконференция, която дадохте преди две седмици, кой знае защо, се съмнявам. – Младата жена се обърна и закрачи през сумрачната лаборатория. Зачуди се дали затворът всъщност не очаква нея, а не Харпър.

Отдалечаваше се с високо вдигната глава и очакваше ученият да я повика. Мълчание. Тя отвори металната врата и излезе в коридора. Надяваше се асансьорите тук да не са със служебни карти като във фоайето. Беше изгубена. Въпреки всичките й усилия Харпър не бе захапал стръвта. „Може да е казал истината на пресконференцията за ПОСП“ – помисли си Гейбриъл.

Металната врата зад нея с трясък се отвори.

– Госпожице Аш! – извика Харпър. – Кълна се, че не знам нищо за никакви присвоени средства. Аз съм честен човек!

Сърцето на Гейбриъл отново се разтуптя. Тя си наложи да продължи да върви. Само безразлично сви рамене и отвърна през рамо:

– И въпреки това излъгахте на пресконференцията.

Мълчание. Гейбриъл вървеше по коридора.

– Почакайте! – разнесе се гласът на Харпър. Той тичешком я настигна, лицето му беше преbledняло. – Тая работа с присвоените средства – сниши глас ученият. – Струва ми се, че знам кой я е инсценирал.

Гейбриъл спря. Чудеше се дали го е чула вярно. Обърна се колкото можеше по-бавно и небрежно.

– И очаквате да повярвам, че някой го е инсценирал, така ли?

Той въздъхна.

– Кълна се, че не знам нищо за присвояване на средства. Обаче щом срещу мен има улики...

– Купища.

Нова въздишка.

– Тогава всичко е инсценирано. За да ме дискредитират, ако се наложи. И може да го е направил само един човек.

– Кой?

Харпър я погледна в очите.

– Лорънс Екстром ме мрази.

Гейбриъл се смая.

– Директорът на НАСА?!

Ученият мрачно кимна и каза:

– Той ме принуди да излъжа на пресконференцията.

Въпреки че метановата горивна система на самолета „Оурора“ действаше с половин мощност, Делта Форс се носеха в нощта със скорост, три пъти по-голяма от тази на звука – над три хиляди и двеста километра в час. Постоянното пулсиране на импулсно-детонационните вълнови двигатели зад тях придаваше на пътуването хипнотичен ритъм. На тридесет метра под тях диво кипеше океанът, шибан от вакуумната опашка на самолета, която засмукваше петнадесетметрови стълбове към небето и образуваше дълги успоредни водни стени.

„Това е причината да свалят от въоръжение СР-71 «Блакбърд»“ – помисли си Делта Едно.

„Оурора“ бе един от онези секретни самолети, за чието съществуване не трябваше да знае никой, ала знаеха всички. Дори по канал „Дискавърри“ бяха направили предаване за неговите изпитания на езерото Грум в Невада. Никога нямаше да се разкрие дали изтичането на информация се дължи на честите „земетръси“, чувани чак в Лос Анджелис, на факта, че го беше видял работник на петролна платформа в Северно море, или на гафа на чиновниците, които бяха оставили описание на „Оурора“ в официалния бюджет на Пентагона. Нямаше значение. Вече се знаеше: американската армия разполага със самолет, развиващ шест маха, който отдавна се бе издигнал от чертожната дъска в небесата.

Построената от „Локхийд“ летателна машина приличаше на сплескана бейзболна топка. Дълга тридесет и три и широка осемнадесет метра, тя имаше заоблени очертания с кристална патина от термоплочи почти като на космическа совалка. Скоростта се дължеше главно на новата горивна система, известна като „импулсно-детонационен вълнов двигател“, който гореше чист пулверизиран течен водород и оставяше в небето специфична импулсна инверсионна следа. Поради тази причина летеше само нощем.

Тази вечер войниците от Делта Форс се прибираха у дома по заобиколен маршрут. Въпреки това щяха да изпреварят жертвите си. С тази скорост щяха да пристигнат на Източното крайбрежие за по-малко от час, цели два часа преди бегълците. Бяха обсъдили въпроса дали да открият и свалят въпросния самолет, но диспечерът основателно се боеше, че инцидентът може да бъде засечен от радарите или че изгорелите останки може да предизвикат сериозно разследване. Беше най-добре да го

оставят да кацне. Щом станеше ясно къде възнамеряват да се приземят жертвите им, Делта Форс щяха да ги атакуват.

Докато „Оурора“ се носеше над пустото море край Лабрадор, комуникаторът на Делта Едно завибрира и той отговори.

– Положението се промени – информира ги електронният глас. – Имате друга жертва преди Рейчъл Секстън и учените да кацнат.

„Друга жертва?“ Делта Едно го предусещаше. Конците се оплитаха. Корабът на диспечера бе получил нова пробойна и те трябваше колкото може по-бързо да я закърпят. „Нямаше да има пробойна, ако бяхме ликвидирали жертвите на шелфа“ – напомни си Делта Едно. Отлично знаеше, че разчитва собствената си каша.

– Включи се четвърти участник – каза диспечерът.

– Кой?

Диспечерът не отговори веднага – и после им съобщи името.

Тримата се спогледаха сепнато. Името им беше отлично познато.

„Нищо чудно, че диспечерът е мрачен!“ – каза си Делта Едно. За операция, в която по план не биваше да има жертви, броят на труповете и потенциалните жертви бързо се увеличаваше. Той се напрегна, докато диспечерът се готвеше да ги осведоми точно как и къде ще елиминират новата жертва.

– Залозите значително се повишиха – каза диспечерът. – Внимателно ме слушайте. Ще ви дам тези инструкции само веднъж.

Високо над Северен Мейн един реактивен Г4 летеше към Вашингтон. Майкъл Толанд и Корки Марлинсън напрегнато наблюдаваха Рейчъл Секстън, която им обясняваше новата си теория за повишеното съдържание на водородни йони в овъглената кора на метеорита.

– НАСА има изпитателен полигон, казва се Плъм Брук – започна тя. Не можеше да повярва, че ще говори за това. Никога не беше разкривала класифицирана информация, но като се имаха предвид обстоятелствата, Толанд и Корки имаха право да научат. – Плъм Брук по същество представлява изпитателна камера за най-радикалните нови двигателни системи на НАСА. Преди две години написах обобщение за един нов проект, с който се експериментираше там – нещо, наречено „двигател с цикъл на разширяване“.

Корки я погледна подозрително.

– Тези двигатели съществуват само на теория. На хартия. Никои не експериментира с тях. Дотогава остават още десетилетия.

Рейчъл поклати глава.

– Съжалявам, Корки, НАСА има прототипи. И ги тестват.

– Какво?! – Астрофизикът, изглежда, все още се съмняваше. – Тези двигатели работят с течен кислород-водород, който замръзва в космоса и това прави двигателя безполезен за НАСА. Те твърдят, че дори няма да се опитат да построят такъв, докато не преодолеят проблема със замръзването.

– Преодолели са го. Оставили са кислорода и са превърнали горивото във „водородна киша“, някакъв вид криогенно гориво, състоящо се от чист водород в полузамръзнало състояние. Получава се изключително мощно и чисто горене. Ако НАСА изстреля кораб на Марс, сигурно ще използват такава.

Корки се смая.

– Невъзможно.

– Напротив – възрази Рейчъл. – Писала съм доклад за това на президента. НАСА искаше официално да оповести водородната киша като голям успех, обаче моят шеф настояваше Белият дом да принуди Управлението да го засекрети.

– Защо?

– Не е важно. – Тя нямаше намерение да разкрива повече тайни,

отколкото се налагаше.

Истината бе, че Пикъринг искаше да засекрети успеха с водородната киша, за да се справи с един все по-голям проблем за националната сигурност, за който знаеха малцина – тревожното развитие на китайската космическа техника. Китайците разработваха военна ракетна площадка, която възнамеряваха да дават под наем на онези, които дават най-много – а повечето от тях бяха врагове на Съединените щати. Това не вещаеше нищо добро за националната сигурност на страната. За щастие НРС знаеше, че китайците работят върху обречена двигателна система, и Пикъринг не виждаше основание да ги осведоми за по-обещаващия двигател на НАСА.

– Искаш да кажеш, че НАСА разполага с двигателна система, която работи с чист водород, така ли? – нервно попита Толанд.

Рейчъл кимна.

– Нямам точните цифри, обаче температурата на отработените газове на тези двигатели сигурно е няколко пъти по-висока от всичко друго досега. Наложил се НАСА да разработи всевъзможни нови материали за дюзи. – Тя замълча за миг. – Ако поставят голяма скала зад такъв двигател, хипергорещите пламъци ще я обгорят. И ще се получи овъглена кора.

– О, я стига! – изпъшка Корки. – Пак ли се връщаме на хипотезата за фалшивия метеорит?

Толанд внезапно се заинтригува.

– Всъщност това е интересна идея. Все едно да поставиш камък на космодрума под излитаща космическа совалка.

– Боже, помогни ми – измърмори Корки. – Летя в един самолет с идиоти.

– Корки – обърна се към него Толанд. – Чисто хипотетично: доставената в полето на отработените газове скала ще притежава същите особености като метеорит, нали? Ще има същите вдлъбнатини и обгичане на стопен материал.

– Предполагам – неохотно призна астрофизикът. – И чистото водородно гориво на Рейчъл няма да остави химически следи. Само водород. Повишено съдържание на водородни йони в овъглената кора.

Приятелят му въздъхна.

– Виж, ако тия двигатели наистина съществуват и работят с водородна киша, предполагам, че такова нещо е възможно. Но е изключително малко вероятно.

– Защо? – попита океанологът. – Процесът ми се струва

сравнително елементарен.

Рейчъл кимна.

– Трябва ти само скала с фосили на сто и деветдесет милиона години. Обгаряш я с двигател с водородна киша и я заравяш в леда. И получаваш метеорит.

– За някой турист може би, но не и за учен от НАСА! – заяви Корки. – Остава да обясниш присъствието на хондрулите!

Рейчъл се опита да си спомни неговото обяснение за образуването на хондрулите.

– Ти каза, че причина за образуването им е бързото нажежаване и охлаждане в космоса, нали така?

Корки въздъхна.

– Хондрулите се образуват, когато охладената в космоса скала внезапно се нагорещи до полутечно състояние – някъде около хиляда петстотин и петдесет градуса. После скалата пак трябва да изстине бързо. Тогава течните джобове се втвърдяват в хондрули.

Толанд се вгледа в приятеля си.

– Този процес не може ли да се развие на Земята?

– Невъзможно – отвърна Корки. – На нашата планета няма такива температурни разлики, за да се получи толкова бърза промяна. Тук става дума за ядрената топлина и абсолютната нула на космоса. Тези крайности просто не съществуват на Земята.

– Поне не в природата – обади се Рейчъл.

Астрофизикът се обърна към нея.

– Какво искаш да кажеш?

– Защо нажежаването и охлаждането да не се е случило на Земята, но в изкуствени условия? – попита тя. – Скалата може да е била овъглена с двигател с водородна киша и после бързо да е била охладена в криогенна камера.

Корки я зяпна.

– Изкуствени хондрули?!

– Просто предположение.

– Смехотворно – заяви той и вдигна метеоритния образец пред очите ѝ. – Да не си забравила? Тия хондрули безспорно датират отпреди сто и деветдесет милиона години. – Гласът му стана покровителствен. – Доколкото ми е известно, преди сто и деветдесет милиона години никой не е разполагал с двигатели с водородна киша и криогенни охладители.

„Хондрули или не, доказателствата се трупат – помисли си Толанд. От няколко минути мълчеше, силно обезпокоен от последното откритие

на Рейчъл за овъглената кора. Макар и поразително дръзка, нейната хипотеза беше отворила всевъзможни нови врати и го бе подтикнала да разсъждава в нови посоки. – Ако обясним овъглената кора... какви други възможности дава това?“

– Защо се умълча? – попита го Рейчъл.

Толанд я погледна. За миг на приглушеното осветление на самолета видя в очите ѝ мекота, която му напомни за Силия. Отърси се от спомените и уморено въздъхна.

– А, просто си мислех...

Тя се усмихна.

– За метеоритите ли?

– За какво друго?

– Разглеждаш всички свидетелства и се опитваш да ги пресееш, така ли?

– Нещо такова.

– Някакви идеи?

– Нищо сериозно. Безпокои ме това, че много данни бяха компрометирани в светлината на оная шахта под леда.

– Йерархията на свидетелствата е като къщичка от карти – каза Рейчъл. – Измъкни основната си презумпция и всичко става нестабилно. Местонахождението на метеорита беше основна презумпция.

„Определено“.

– Когато пристигнахме, директорът ми каза, че бил открит в плътна матрица от тривековен лед и че бил по-плътен от всяка скала в района, което приех за логично доказателство, че скалата трябва да е паднала от космоса.

– Както и всички ние.

– Макар и убедителни, средните стойности на никеловото съдържание очевидно не са категорично доказателство.

– Близо са – обади се Корки, който явно следеше разговора.

– Но не точно.

Той се съгласи с неохотно кимване.

– И въпреки че са поразително странни, тези невиждани досега космически буболечки всъщност може да не са нищо повече от изключително древни дълбокоморски ракообразни.

Рейчъл кимна.

– А сега и овъглената кора...

– Не ми е приятно да го кажа – Толанд погледна Корки, – обаче започва да ми се струва, че доказателствата против метеоритния произход

на скалата стават повече от свидетелствата в полза на тази теория.

– Науката не се гради на предчувствия – възрази астрофизикът. – А на доказателства. Хондрулите в тази скала определено са метеоритни. Съгласен съм с двама ви, че всичко, което видяхме, е изключително смущаващо, но не можем да пренебрегнем тези хондрули. Доказателствата са преки, докато доказателствата против са косвени.

Рейчъл се намръщи.

– Тогава?

– Хондрулите доказват, че става въпрос за метеорит. Единственият въпрос е защо някой го е напъхал под леда.

На Толанд му се искаше да вярва в здравата логика на приятеля си, ала усещаше, че нещо просто не е наред.

– Не изглеждаш убеден, Майк – рече Корки.

Океанологът въздъхна.

– Не знам. Две от три не е зле, Корки. Но нещата се сведоха до едно от три. Струва ми се, че пропусκαме нещо.

„Пипнаха ме – помисли си Крис Харпър и потръпна, когато си представи килията в затвора. – Сенатор Секстън знае, че съм излъгал за софтуера на ПОСП“.

Докато секторният управител водеше Гейбриъл Аш обратно в кабинета си и затваряше вратата, омразата му към директора на НАСА растеше с всяка секунда. Тази вечер Харпър бе осъзнал колко са сериозни всъщност лъжите на Екстром. Освен че го беше принудил да излъже за решения софтуерен проблем, директорът очевидно се бе подsigурил в случай, че Харпър се разколебае и реши да излезе от играта.

„Доказателства за незаконно присвояване на средства – каза си Харпър. – Изнудване. Адски хитро“. В края на краищата кой щеше да повярва на един крадец, който се опитваше да дискредитира най-великия миг в историята на американските космически проучвания? Той вече беше виждал на какво е способен Лорънс Екстром, за да спаси Управлението, а след съобщението за откриването на метеорит с фосили залозите бяха хвъркнали до небето.

Харпър обиколи масата, на която имаше макет на ПОСП – цилиндрична призма с множество антени и обективи зад огледални щитове. Гейбриъл седна и изпитателно впери в него тъмните си очи. Пригади му се и това му напомни как се бе чувствал по време на онази злополучна пресконференция. Беше се изложил и всички го бяха разпитвали какво му е. Бе се наложило отново да излъже, че не се чувствал добре. Колегите му и журналистите бързо забравиха за случая.

Сега лъжата излизаше на бял свят.

Изражението на Гейбриъл Аш омекна.

– Господин Харпър, след като директорът ви е враг, ще имате нужда от силен съюзник. Сенатор Секстън може да бъде ваш приятел. Хайде да започнем с лъжата за софтуера на ПОСП. Разкажете ми какво се случи.

Ученият въздъхна. Знаеше, че е време да признае истината. „Трябваше да го направя веднага!“

– Изстрелването на ПОСП мина гладко – започна той. – Сателитът влезе в полярна орбита точно според плановете.

Гейбриъл Аш изглеждаше отегчена. Очевидно всичко това ѝ бе известно.

– Продължавайте.

– После започнаха проблемите. Когато се готвехме да започнем да търсим аномалии в плътността на леда, бордовият софтуер дефектира.

– Аха.

Харпър заговори по-бързо:

– Софтуерът трябваше да може бързо да анализира данните за хиляди акри и да открива в леда участъци, които излизат извън границите на нормалната плътност. Отначало софтуерът търсеше меки точки, индикатори за глобално затопляне, но ако се натъкнеше на други аномалии, го бяхме програмирали да ни показва и тях. Планът беше ПОСП няколко седмици да сканира полярния кръг и да регистрира всички аномалии, които можехме да използваме, за да определим мащабите на глобалното затопляне.

– Но без функциониращ софтуер ПОСП е бил безполезен – заключи Гейбриъл. – Тогава е щяло да ви се наложи да проучвате снимките на всеки квадратен сантиметър от Арктика една по една в търсене на проблемни точки.

Харпър кимна. Очевидно отново преживяваше кошмара със софтуерния си гаф.

– Това щеше да отнеме десетилетия. Положението беше ужасно. Заради една грешка в моето програмиране ПОСП се оказваше безполезен. Наближават изборите и сенатор Секстън активно критикува НАСА... – Той отново въздъхна.

– Вашата грешка е била пагубна за НАСА и президента.

– Не можеше да се случи в по-неподходящ момент. Директорът беше бесен. Обещах му да реша проблема при изстрелването на следващата совалка – просто трябваше да сменя чипа, който поддържа софтуерната система на ПОСП. Но беше късно. Той ме прати в безсрочна отпускате – всъщност ме уволни. Това стана преди месец.

– Обаче преди две седмици пак излязохте по телевизията и съобщихте, че сте се справили с проблема.

Харпър повеси нос.

– Ужасна грешка. Тогава ми се обади директорът. Беше отчаян. Каза, че се появило нещо, възможност да изкупи вината си. Веднага дойдох в службата и се срещнах с него. Той ме помоли да дам пресконференция и да заявя на всички, че съм решил проблема със софтуера на ПОСП. И че съвсем скоро сме щели да имаме резултати. Обеща да ми обясни всичко по-късно.

– И вие сте се съгласили.

– Не. Отказах! Но след час той пак дойде в кабинета ми – с главната съветничка на Белия дом!

– Какво?! – смая се Гейбриъл. – Марджъри Тенч?

„Отвратително същество“ – помисли си Харпър и кимна.

– Дватама с Екстром ми заявиха, че моята грешка буквално изложила НАСА и президента на опасност от пълен провал. Госпожица Тенч ми описа плановете на сенатора да приватизира Управлението. Каза ми, че съм бил длъжен пред президента и НАСА да оправя положението. И след това ми обясни как.

Гейбриъл се наведе напред.

– Продължавайте.

– Марджъри Тенч ми каза, че по чист късмет Белият дом се натъкнал на убедителни геологически доказателства – огромен метеорит. Един от най-големите досега. Такъв метеорит щял да е голяма находка за НАСА.

– Почакайте! Искате да кажете, че някой вече е знаел за метеорита преди да го открие ПОСП ли?

– Да. ПОСП няма нищо общо с това откритие. Директорът знаеше за съществуването на метеорита. Просто ми даде координатите и ми каза да преместя ПОСП над ледения шелф, за да изглежда, че сателитът е направил откритието.

– Шегувате се.

– Така реагирах и аз, когато ме помолиха да участвам в измамата. Те отказаха да ми разкрият как са открили метеорита, но госпожица Тенч твърдеше, че нямало значение и че това било идеална възможност да замажем моето фиаско със софтуера. Ако съм се престорел, че ПОСП е открил метеорита, НАСА щяла да може да обяви сателита за така необходимия успех и да даде едно рамо на президента преди изборите.

Гейбриъл бе изумена.

– И естествено не сте могли да заявите, че ПОСП е открил метеорит, преди да сте съобщили, че проблемите със софтуера за регистриране на аномалии са решени.

Харпър кимна.

– Оттам и лъжата на пресконференцията. Принудиха ме. Бяха безмилостни. Напомниха ми, че именно аз съм провалил всички – че президентът е финансирал моя проект, НАСА са вложили дългогодишен труд в него, а сега аз съм съсипал всичко с някаква програмна грешка.

– И сте се съгласили да им помогнете.

– Нямах избор. Ако откажех, с кариерата ми щеше да е свършено.

А и ако не бях оплескал тоя софтуер, ПОСП наистина щеше да открие метеорита. Затова тогава лъжата ми се стори дребна. Съвсем невинна. Оправдах се пред себе си, като си казах, че софтуерът и без това ще бъде поправен след няколко месеца, когато излети совалката и че просто съобщавам този факт предварително.

Гейбриъл подсвирна с уста.

– Невинна лъжа, за да се възползвате от откриването на метеорита, а?

На Харпър му прилявяше само като си помислеше за това.

– Така или иначе... направих го. Изпълних заповедта на директора, дадох пресконференция, на която съобщих, че съм открил решение на софтуерния дефект, изчаках няколко дни и преместих ПОСП над посочените от Екстром координати на метеорита. След това трябваше да мина по съответния канален ред, затова се обадох на директора на СНЗ и докладвах, че ПОСП е открил аномалия в плътността на шелфа. Дадох му координатите и му казах, че аномалията е достатъчно плътна, за да е метеорит. НАСА веднага прати малка група, за да сондира мястото. И тогава операцията стана строго секретна.

– Значи до тази вечер не сте имали представа, че съдържа фосили, така ли?

– Никой тук нямаше представа. Всички бяхме смаяни. Сега хората ме обявяват за герой, защото съм открил доказателство за извънземни форми на живот, а аз не знам какво да им отговоря.

Гейбриъл дълго мълча, вперила твърдите си черни очи в Харпър.

– Но щом ПОСП не е открил метеорита в леда, откъде управителят е знаел за съществуването му?

– Открил го е друг човек.

– Друг човек ли? Кой?

Харпър въздъхна.

– Един канадски геолог, Чарлз Брофи – изследовател на остров Елзмир. Сондирал шелфа и случайно открил огромен метеорит в леда. Прати съобщение по радиостанцията и НАСА го засякла.

Гейбриъл зяпна.

– Но тоя канадец не е ли бесен, че НАСА му отнема находката?

– Не. – Харпър потръпна. – По удобно стечение на обстоятелствата той е мъртъв.

Майкъл Толанд затвори очи и се заслуша в буботенето на двигателите. Беше се отказал да мисли за метеорита, докато не се върнат във Вашингтон. Според Корки хондрулите били категорично доказателство – скалата в шелфа можела да е само метеорит. Рейчъл се бе надявала, че докато се приземят, ще имат окончателно заключение, което да изложат на Уилям Пикъринг, ала логическите ѝ експерименти бяха стигнали до задънената улица с хондрулите. Колкото и подозрителни да бяха свидетелствата, изглеждаше автентичен.

„Така да е“.

Рейчъл очевидно бе потресена от преживяното в океана. Издръжливостта ѝ обаче удивляваше Толанд. Сега се беше съсредоточила върху непосредствения проблем – опитваше се да открие начин да опровергае или да докаже автентичността на метеорита и да разбере кой е искал да ги убие.

През по-голямата част от полета тя бе седяла до него. Беше му приятно да разговаря с нея, въпреки мъчителните обстоятелства. Преди няколко минути бе отишла в тоалетната и сега Толанд с изненада установяваше, че вече му липсва. Зачуди се откога не му е липсвало женско присъствие – друга жена освен Силия.

– Господин Толанд?

Той вдигна поглед. Пилотът беше подал глава от кабината.

– Искате да ви съобщя, когато влезем в телефонния обхват на вашия кораб. Мога да ви свържа, ако желаете.

– Благодаря. – Толанд тръгна по пътеката.

Обади се от пилотската кабина на екипажа си. Искаше да им съобщи, че ще се върне най-рано след ден-два. Естествено нямаше намерение да им казва в каква беда е попаднал. Телефонът иззвъня няколко пъти и за изненада на Толанд, накрая се включи комуникационната система на кораба. Разнесе се не обичайният професионален поздрав, а грубият глас на един от моряците, корабния зевзек.

– Здравсти, тук е „Гоя“. Съжаляваме, че в момента няма никой, обаче всички бяхме отвлечени от едни адски големи въшки! Всъщност временно си взехме отпуска на брега, за да отпразнуваме голямата нощ на Майк. Божичко, гордеем се с него! Оставете си името и номера. Утре може да се приберем, ако изтрезнеем. Чао!

Толанд се засмя. Екипажът вече му липсваше. Явно бяха гледали пресконференцията. Радваше се, че са слезли на брега – когато президентът му се бе обадил, той ги беше зарязал напълно неочаквано и нямаше смисъл да висят на борда. Макар в съобщението да се казваше, че всички са на брега, Толанд предполагаше, че не са оставили кораба без надзор, особено в силните течения, където бяха хвърлили котва в момента.

Той набра числовия код, за да прослуша оставените за него съобщения. Разнесе се едно изпиукване. Само едно съобщение. Същият грубоват глас.

– Здравсти, Майк, страхотен спектакъл! Ако ме чуваш, сигурно се обаждаш от някой префърцунен купон в Белия дом и се чудиш къде сме се дянали. Извинявай, че зарязахме кораба, приятел, обаче тая нощ не можеше да мине на сухо! Не се тревожи, добре сме го закотвили и оставихме лампата на верандата светната. Тайно се надяваме да го отвлекат пирати, за да може Ен Би Си да ти купи нов! Майтап бе, пич. Не се бой, Завия се съгласи да остане и да варди крепостта. Каза, че предпочитала да се усамоти, отколкото да купонясва с някакви си впиянчени рибари! Можеш ли да повярваш?

Толанд се подсмива. Радваше се, че някой е останал да наглежда кораба. Завия имаше чувство за отговорност и определено не беше купонджийка. Уважавана морска геоложка, тя бе известна с язвителната си откровеност.

– Така или иначе, Майк, тая вечер беше невероятна – продължаваше съобщението. – Човек се чувства горд, че е учен, нали? Всички говорят само за това колко страхотно е откритието за НАСА. Майната и на НАСА, викам аз! За нас е още по-страхотно! Рейтингът на „Удивителните морета“ трябва да е скочил с няколко милиона точки. Ти си звезда, пич. Истинска звезда. Поздравявам те. Браво.

Разнесоха се приглушени гласове, после:

– А, да, за да не се надуеш много, Завия иска да ти каже една-две думи. Ето я и нея.

От слушалката се разнесе острият глас на геоложката.

– Майк, тук е Завия. Ти си върхът! И понеже много те обичам, се съгласих да се грижа за това твое допотопно корито. Честно казано, ще се радвам да си почина малко от тия хулигани, дето им викаш учени. Така или иначе, освен че ще наглеждам кораба, екипажът ме помоли в ролята ми на корабната вещица да направя всичко по силите си, за да не допусна да се превърнеш в надута копеле, което след тая вечер ще е

адски трудно, обаче трябваше да съм първата, която да ти каже, че си направил гаф във филма си. Да, добре ме чу. Един от редките гафове на Майкъл Толанд. Не се бой, на Земята има само около трима души, които ще забележат, и всички те са морски геолози без чувство за хумор. Също като мен. Както и да е, не е нищо сериозно, свързано е с метеоритната петрология. Споменавам го само за да ти разваля настроението. Може някой да ти го посочи, затова реших да те предупредя, за да не се чувстваш като идиот, какъвто всъщност си, нали си те знаем. – Тя се засмя. – Така или иначе, не ме бива много по купоните, затова оставам на кораба. Не си прави труда да ми се обаждаш – трябваше да включа телефонния секретар, защото проклетата преса цяла нощ се скъса да звъни. Вече си истинска звезда, въпреки гафа. Ще ти го обясня, когато се върнеш. Чао.

Връзката прекъсна.

Майкъл Толанд се намръщи. „Грешка в документалния ми филм?“

Рейчъл Секстън стоеше в тоалетната на самолета и се гледаше в огледалото. Изглеждаше бледа и по-крехка, отколкото предполагаше. Тазвечерните ужаси си бяха казали думата. Зачуди се кога ще престане да трепери. И кога пак ще може да се приближи до океан. Младата жена свали моряшката си шапка и разпусна косата си. „Така е по-добре“ – каза си. Започваше да заприличва на себе си.

Вгледа се в очите си и видя крайно изтощение. Под него обаче прозираше решителност. Знаеше, че това е наследство от майка ѝ. „Някой не може да ти казва какво да правиш“. Запита се дали майка ѝ е видяла случилото се тази вечер. „Някой се опита да ме убие, мамо. Някой се опита да убие всички ни...“

Вече от няколко часа прехвърляше списъка с имена в ума си.

„Лорънс Екстрем... Марджъри Тенч... Президентът Зак Херни. – Всички имаха мотиви. По-страшното бе, че всички имаха възможност. – Президентът не е замесен“ – реши Рейчъл и се вкопчи в надеждата, че човекът, когото уважаваше много повече от родния си баща, е невинен в този загадъчен инцидент. „Ние все още не знаем нищо. Нито кой... нито дали... нито защо!“

Искаше и се да знае отговорите, за да ги каже на Уилям Пикъринг, но до този момент бе успяла само да повдигне нови въпроси. Когато излезе от тоалетната, с изненада видя, че Майкъл Толанд не е на седалката си. Корки дремеше наблизко. Тя се заозърта и в този момент океанологът

излезе от пилотската кабина. Пилотът тъкмо затваряше радиотелефона. Младата жена тревожно го погледна и попита:

– Какво има?

Толанд навъсено ѝ обясни за телефонното съобщение.

„Грешка във филма му?“ Навярно преиграваше.

– Сигурно не е нищо. Тя не ти ли каза по-конкретно каква е грешката?

– Нещо, свързано с метеоритната петрология.

– Със скалната структура ли?

– Да. Каза, че грешката щели да забележат само още двама-трима геолози. Очевидно е нещо, свързано със състава на самия метеорит.

Рейчъл ахна. Сега вече разбираше.

– С хондрулите ли?

– Не знам, но едва ли е съвпадение.

Тя се съгласи с него. Хондрулите бяха единственото останало доказателство, което категорично потвърждаваше твърдението на НАСА, че скалата е метеорит. Корки се приближи към тях, като търкаше очи.

– Какво става?

Толанд му разказа. Астрофизикът намръщено поклати глава.

– Не се отнася за хондрулите, Майк. Няма начин. Всичките ти данни идваха от НАСА. И от мен. Няма съмнение.

– Каква друга петрологическа грешка може да съм допуснал?

– Кой знае, по дяволите? Пък и какво разбира от хондрули някаква морска геоложка? – Нямам представа, обаче ми се стори доста рязка.

– Като се имат предвид обстоятелствата, смятам, че трябва да поговорим с тази жена преди да се изправим пред директора Пикъринг – каза Рейчъл.

Толанд сви рамене.

– Четири пъти ѝ звъних и все се включваше телефонният секретар. Сигурно е в хидролабораторията и не чува нищо. Ще получи съобщението ми най-рано на сутринта. – Той замълча за миг и си погледна часовника. – Макар че...

– Какво?

Океанологът я погледна напрегнато.

– Наистина ли смяташ, че е важно да разговаряме със Завия преди да се срещнем с твоя шеф?

– Ако има да каже нещо за хондрулите ли? Според мен е изключително важно. Майк, в момента имаме всевъзможни противоречиви данни. Уилям Пикъринг е човек, свикнал да получава ясни отговори.

Когато се срещнем с него, бих искала да му съобщим нещо съществено.

– Тогава трябва да направим междинно кацане.

Рейчъл ахна.

– На твоя кораб ли?

– Той е край брега на Ню Джърси. Почти ни е на път. Можем да поговорим със Завия и да разберем какво знае. Корки носи метеоритния образец и ако тя иска да го подложи на някакви геологически тестове, корабът разполага с доста добре оборудвана лаборатория. Едва ли ще ни отнеме повече от час да получим някакви твърди заключения.

Пулсът на Рейчъл се ускори. Мисълта толкова скоро отново да види океана я плашеше. „Твърди заключения – каза си тя. Тази възможност я изкушаваше. – Пикъринг определено ще настоява за твърди заключения“.

Делта Едно се радваше, че отново е на твърда земя.

Въпреки че действаше с половин мощност и се движеше по заобиколен път през океана, самолетът „Оурора“ беше изминал разстоянието за по-малко от два часа, което даваше на Делта Форс сериозна преднина, за да заемат позиции и да се приготвят за възложеното им от диспечера ново убийство.

Оставиха самолета на една военна писта край Вашингтон и се качиха на очакващия ги хеликоптер „Кайова Уориър“ ОХ-58Д. „Диспечерът пак ни е осигурил най-доброто“ – помисли си Делта Едно.

Първоначално проектиран като лек наблюдателен вертолет, „Кайова Уориър“ беше „разширен и усъвършенстван“ и се бе превърнал в най-новия тип боен хеликоптер на армията. Разполагаше с възможности за инфрачервено виждане и позволяваше употреба на оръжия с лазерно насочване като ракетите въздух-въздух „Стингър“ и ракетната система „Хелфайър“ АГМ-1148. Скоростният дигитален сигнален процесор гарантираше едновременно покриване на пет цели. Малцина врагове бяха виждали „Кайова“ отблизо и бяха останали живи, за да разказват за него.

Докато се качваше на пилотската седалка и закопчаваше предпазните колани, Делта Едно изпитваше познатия прилив на енергия. Можеше да пилотира този вертолет и го беше използвал в три операции. Естествено, никога срещу виден американски ръководител. Трябваше да признае, че „Кайова“ е идеален за целта. Произведеният от „Ролс-Ройс Алисън“ двигател и двете полутвърди перки бяха „безшумни“, което по същество означаваше, че обектите на земята не чуват хеликоптера, докато не стигне точно над тях. И тъй като можеше да лети без светлини и беше боядисан в черно, без светлоотразителни номера, той бе невидим, освен ако обектът нямаше радар. „Безшумни черни хеликоптери“. Любителите на теориите за конспирациите се побъркваха на тази тема. Някои твърдяха, че нахлуването на безшумни черни хеликоптери е доказателство за „щурмоваци на новия световен ред“ под ръководството на Обединените нации. Други смятаха, че вертолетите са безшумни извънземни сонди. Трети, които ги бяха виждали в плътно формиране нощем, мислеха, че виждат неподвижни светлини на много по-голяма летателна машина – летяща чиния, която очевидно можеше да се движи

вертикално. И грешаха. Ала военните не ги разубеждаваха. По време на една неотдавнашна операция Делта Едно бе пилотирал „Кайова“, въоръжен с най-секретната нова военна технология на САЩ, холографско оръжие, находчиво наречено Д&О – „дим и огледала“: холографски образи, „прожектирани“ в небето над вражеска територия. Хеликоптерът беше използвал тази технология, за да прожектира холограми на американски самолети над вражески зенитни системи. Паникьосаните зенитчици маниакално бяха обстрелвали кръжащите призраци. Когато бяха изчерпали всичките си боеприпаси, Съединените щати бяха пратили истинските си сили.

Докато излитаха от пистата, Делта Едно все още чуваше думите на диспечера. „Имате нова жертва“. Само като си помислеше за самоличността на новия обект! Той си напомни обаче, че не е негова работа да оспорва заповедите. Отрядът му имаше заповед и щеше да я изпълни точно го указания начин – колкото и смайващ да беше той.

„Надявам се, че диспечерът знае какво прави“.

Делта Едно издигна „Кайова“ във въздуха и го насочи на югозапад. Два пъти бе виждал паметника на Рузвелт, то тази вечер за пръв път щеше да го види от въздуха.

– Този метеорит е бил открит от канадски геолог, така ли? – Гейбриъл Аш изумено зяпаще младия програмист Крис Харпър. – И сега тоя канадец е мъртъв?!

Харпър мрачно кимна.

– Откога го знаете? – попита тя.

– От две седмици. След като ме принудиха да излъжа на пресконференцията, директорът и Марджъри Тенч знаеха, че не мога да си взема думите назад. И ми разказаха как всъщност е бил открит.

„ПОСП не е открил метеорита!“ Гейбриъл нямаше представа докъде ще доведе всичко това, но очевидно беше скандално. Лоша новина за Тенч. И страхотна за сенатора.

– Както споменах, за метеорита всъщност са научили от прихванато радиопредаване – продължи Харпър. – Запозната ли сте с една програма, наречена Интерактивен йоносферен радиоексперимент по космическа физика?

Гейбриъл съвсем смътно бе чувала за програмата.

– По същество това е система от изключително нискочестотни радиоприемници близо до Северния полюс, които засичат земните звуци – плазмени вълнови емисии от северното сияние, импулси от гръмотевични бури, такива неща – поясни Харпър.

– Ясно.

– Преди няколко седмици един от тези радиоприемници засякъл случайно предаване от остров Елзмир. Канадски геолог искал помощ на изключително ниска честота. – Ученият замълча за миг. – Всъщност честотата е била толкова ниска, че никой друг освен приемниците на НАСА не е можел да я чуе. Решихме, че канадецът използва възможно най-ниската честота, за да прати призива си на максимално голямо разстояние. Намирал се е наред пустошта, не забравяйте – предаване на обикновена честота сигурно е нямало да стигне достатъчно далеч, за да го чуят.

– Какво се е казвало в съобщението?

– Било е кратко. Канадецът сондирал шелфа, натъкнал се на свръхплътна аномалия в леда, заподозрял, че е гигантски метеорит, и докато проверявал, се вдигнала буря. Той съобщил координатите си, помолил да го спасят и прекъснал предаването. Хората на НАСА пратили

самолет от Туле, търсили часове и накрая го намерили на километри от мястото, мъртъв на дъното на цепнатина, заедно с шейната и кучетата си. Явно се опитал да избяга от бурята, тя го заслепила, отклонил се от пътя и паднал в цепнатината.

Гейбриъл се замисли.

– И така НАСА е научила за метеорит, за който не е знаел никой друг.

– Точно така. И по ирония на съдбата, ако моят софтуер работеше нормално, ПОСП щеше да открие същия метеорит – седмица преди канадеца.

Съвпадението сепна Гейбриъл.

– Метеорит, погребан от триста години, за малко да бъде открит два пъти за една седмица, така ли?

– Знам, странно е, обаче в науката се случва. Въпросът е, че според директора трябвало да е наше откритие – ако аз съм си свършил работата както трябва. Той ми каза, че след като канадецът е мъртъв, никой няма да пострада, ако просто преместя ПОСП на посочените координати и се престоря, че сателитът е открил метеорита. Така сме щели да си спестим поредния позорен провал.

– И вие го послушахте.

– Както казах, нямах друг избор. Всичко се беше провалило заради мен. – Той отново направи пауза. – Тази вечер обаче, когато гледах конференцията на президента научих, че метеоритът който се престорих, че откривам, съдържа фосили...

– Били сте поразен.

– Направо се шашнах!

– Според вас директорът знаел ли е, че съдържа фосили, преди да ви принуди да се престорите, че го е открил ПОСП?

– Не би трябвало. Когато на мястото е пристигнала първата група от НАСА, метеоритът е бил непокътнат в леда. Предполагам, че Екстром не е имал представа какво всъщност е намерил, докато групата не е сондирала ледника и не е направила рентгенови анализи. Накарали са ме да излъжа за ПОСП, като са си мислили, че ще постигнат сравнително голяма победа с грамаден метеорит. Чак после са осъзнали величината на находката.

Гейбриъл се задъхваше от възмущение.

– Доктор Харпър, ще свидетелствате ли под клетва, че НАСА и Белият дом са ви принудили да излъжете за софтуера на ПОСП?

– Не знам. – Програмистът изглеждаше уплашен. – Не знам какви

щети ще нанесе това на Управлението... на новото откритие.

– Доктор Харпър, и двамата с вас знаем, че този метеорит си остава чудесно откритие, независимо как е намерен. Въпросът е, че вие сте излъгали американския народ. Хората имат право да знаят, че ПОСП не е точно такъв, какъвто твърди НАСА.

– Не знам. Мразя директора, обаче моите колеги... те са добри хора.

– И заслужават да знаят, че са били измамани.

– А ония доказателства, че съм присвоявал средства?

– Не мислете за тях – почти забавила за собствената си измислица, отвърна Гейбриъл. – Ще кажа на сенатора, че не знаете нищо за присвоените средства. Това е елементарна инсценировка – директорът се е подsigурил, за да ви накара да мълчите за ПОСП.

– Сенаторът може ли да ме защити?

– Напълно. Вие не сте извършили нищо лошо. Просто сте изпълнявали заповеди. Освен това, след като току-що ми разказахте за този канадски геолог, изобщо няма да се наложи сенаторът да повдига въпроса за присвояването на средства. Можем да се съсредоточим изцяло върху дезинформацията на НАСА за ПОСП и метеорита. Щом сенаторът съобщи за канадеца, директорът няма да е в състояние да ви дискредитира с лъжи.

Харпър продължаваше да се измъчва. Умълча се и се замисли за възможностите си. Гейбриъл го остави на мира. Беше осъзнала, че в тази история има още едно смущаващо съвпадение. Нямахше да го спомене, но виждаше, че програмистът има нужда от последен тласък.

– Имате ли кучета, доктор Харпър?

Той вдигна поглед.

– Моля?

– Просто ми се стори странно. Вие ми казахте, че малко след като този канадски геолог съобщил по радиостанцията координатите на метеорита, шейната и кучетата му паднали в цепнатина.

– Имало е буря. Отклонили са се от пътя.

Гейбриъл сви рамене и с престорено съмнение измърмори:

– Хм... ясно.

Харпър очевидно усети колебанието й.

– Какво мислите?

– Не знам. Просто това откритие е заобиколено с прекалено много съвпадения. Канадски геолог съобщава координатите на метеорита на честота, която може да чуе само НАСА? И после кучетата му падат в

пропаст? – Тя замълча за миг. – Явно разбирате, че смъртта на този геолог е отворила пътя за целия този триумф на НАСА.

Харпър преbledня.

– Смятате, че директорът може да е убил човек заради този метеорит, така ли?

„Голяма политика. Големи пари“ – помисли си Гейбриъл.

– Нека поговоря със сенатора и ще ви се обадим. Има ли друг изход оттук?

Гейбриъл Аш остави преbledнелия Крис Харпър, спусна се по противопожарната стълба на пустата уличка зад сградата на НАСА и спря едно такси, което току-що бе оставило неколцина празнуващи служители.

– Уестбрук Плейс – каза на шофьора младата жена. Скоро щеше да направи сенатор Секстън наистина щастлив човек.

Рейчъл стоеше до входа на пилотската кабина, опънала кабела на слушалката на радиотелефона, за да може да разговаря, без пилота да я чува. Чудеше се какво се е съгласила да направи. Корки и Толанд я наблюдаваха. Макар че с шефа си се бяха разбрали да поддържат радиомълчание до кацането и във военновъздушната база „Болингс“ край Вашингтон, сега тя разполагаше с информация, която Пикъринг трябваше чуе незабавно. Обаждаше се на мобилния му телефон, който директорът винаги носеше със себе си. Той отговори делово.

– Говорете предпазливо, моля. Не гарантирам за сигурността на връзката.

Рейчъл разбираше. Подобно на повечето мобилни телефони на НРС, мобифонът на Пикъринг имаше индикатор, който показваше неосигурените повиквания. Тъй като тя се обаждаше по радиотелефон, една от най-несигурните комуникации, мобифонът на директора го беше предупредил. Този разговор не биваше да е конкретен. Без имена. Без места.

– Моят глас показва самоличността ми. – Рейчъл използва обичайния поздрав за такава ситуация. Бе очаквала шефът ѝ да реагира по-остро, задето е рискувала да се свърже с него, но той не изглеждаше сърдит.

– Да, и аз се канех да ви се обадя. Трябва да променим курса. Безпокоя се, че може да имате посрещачи.

Обзе я страх. „Някой ни следи!“ Долавяше заплахата в гласа на Пикъринг. „Да променим курса“. Рейчъл се обаждаше, за да поиска абсолютно същото, макар и поради съвсем други причини.

– Проблемът за автентичността – каза тя. – Обсъждахме го. Може би има начин да получим категорично доказателство за или против.

– Чудесно. Случиха се някои неща и така поне ще мога да продължа на стабилна основа.

– Доказателството налага за кратко да се отклоним. Един от нас разполага с достъп до лаборатория...

– Без конкретни местонахождения, моля. Заради собствената ви безопасност.

Рейчъл нямаше намерение да разкрива плановете си по телефона.

– Можете ли да ни осигурите разрешение за кацане в АБО-АС?

Пикъринг не отговори веднага – явно се опитваше да си спомни съкращението на авиобазата на бреговата охрана в Атлантик Сити.

– Да – накрая отвърна той. – Ще го уредя. Това ли е последното ви местоназначение?

– Не. Ще имаме нужда от хеликоптер.

– Ще ви очаква на място.

– Благодаря.

– Съветвам ви да проявявате крайна предпазливост, докато не научим повече. Не разговаряйте с никого. Вашите подозрения породиха дълбока загриженост във влиятелните среди.

„Тенч“ – помисли си Рейчъл. Искаше ѝ се да бе успяла да се свърже с президента.

– В момента съм в колата си. Отивам на среща с въпросната жена. Тя настоя да се видим на неутрално място. Това би трябвало да разкрие много неща.

„Пикъринг отива някъде на среща с Тенч?“ Онова, което щеше да му каже, трябваше да е важно, щом беше отказала да му го съобщи по телефона.

– Не разкривайте координатите си на никого – продължи директорът. – И край на радиовръзката. Ясно ли е?

– Да. Ще пристигнем в АБО-АС след час.

– Ще уредя транспорта ви оттам. Когато стигнете на крайното си местоназначение, можете да ми се обадите по по-сигурна линия. – Той замълча за миг. – Нямам думи, за да изразя значението на предпазливостта за вашата безопасност. Тази вечер вие си създадохте силни врагове. Внимавайте. – И затвори.

Рейчъл напрегнато се обърна към Толанд и Корки.

– Промяна на курса ли? – нетърпеливо попита океанологът.

Тя неохотно кимна.

– Към „Гоя“.

Астрофизикът въздъхна и погледна метеоритния образец в ръката си.

– Все още не мога да си представя, че НАСА са... – Той замълча. С всяка минута изглеждаше все по-загрижен.

„Съвсем скоро ще разберем“ – помисли си Рейчъл.

Тя влезе в кабината и върна слушалката на пилота. Когато погледна през предното стъкло огрените от луната облаци под тях, изпита неспокойното чувство, че на кораба на Толанд ще открият нещо, което няма да им хареса.

Докато пътуваше по магистрала „Лийсбърг“, Уилям Пикъринг изпитваше необичайна самота. Наближаваше два след полунощ и пътят пустееше. От години не бе шофирал толкова късно.

В главата му все още хрипеше дрезгавият глас на Марджъри Тенч. „Ще се чакаме при паметника на Рузвелт“.

Опита се да си спомни кога за последен път се е срещал лично с Марджъри Тенч – извънредно неприятно преживяване. Преди два месеца. В Белия дом. Тенч седеше срещу Пикъринг на продълговатата дъбова маса, заобиколена от членовете на Съвета за национална сигурност, Съвета на началник-щабовете, директора на ЦРУ, президента Херни и управителя на НАСА.

– Господа – вперил поглед право в Марджъри Тенч, започна директорът на ЦРУ. – За пореден път заставам пред вас, за да настоя правилството да вземе мерки за кризата със сигурността в НАСА.

Това заявление не изненада никого. Проблемите на НАСА със сигурността се бяха превърнали в досаден въпрос в разузнаването. Преди два дни хакери бяха откраднали триста сателитни снимки от една база данни на Управлението. Снимките – неволно разкриващи секретна военна тренировъчна база на Съединените щати в Северна Африка – се бяха появили на черния пазар и ги купуваха разузнавателните служби на вражески държави в Близкия изток и Средна Азия.

– Въпреки най-добрите ни намерения НАСА продължава да представлява опасност за националната сигурност – уморено продължи директорът на ЦРУ. – Казано просто, нашето космическо управление не разполага със средства да пази данните и технологиите, които разработва.

– Разбирам, че е проявено неблагоприятно разбирателство – отвърна президентът. – Опасно изтичане на информация. И това сериозно ме безпокои. – Той погледна към директора на НАСА Лорънс Екстром и добави: – Продължаваме да търсим начини да стегнем сигурността в Управлението.

– При цялото ми уважение, каквито и мерки за сигурност да вземе НАСА, те няма да са достатъчни, докато операциите ѝ остават извън чадъра на разузнаването – възрази директорът на ЦРУ.

Тези думи предизвикаха неспокоен шепот. Всички знаеха докъде ще доведе това.

– Както ви е известно, всички държавни институции на Съединени щати, които се занимават с деликатна разузнавателна информация, се подчиняват на строги правила за сигурност – армията, ЦРУ, УНС, НРС. Всички трябва да спазват законите за неразпространение на данните, които събират, и технологиите, които разработват. – Гласът на директора на ЦРУ звучеше остро. – Пак ви питам, защо НАСА, организацията, която в момента създава повечето супермодерни авиокосмически, наблюдателни, летателни, софтуерни, разузнавателни и телекомуникационни технологии, които се използват от армията и разузнаването, съществува извън чадъра на сигурността?

Президентът тежко въздъхна. Предложението беше ясно. „Да реструктурираме НАСА и да я превърнем в част от американското военно разузнаване“. Макар че в миналото други организации бяха подлагани на подобно реструктуриране, Херни отказваше да приеме идеята да постави НАСА под шапката на Пентагона, ЦРУ, НРС или която и да било друга военизирана инстанция. Съветът за национална сигурност започваше да се двоуми и мнозина подкрепяха позицията на разузнаването.

Лорънс Екстром никога не изглеждаше доволен на тези заседания и този път не правеше изключение. Той стрелна с остър поглед директора на ЦРУ.

– С риск да се повтора, господин директор, технологиите, които разработва НАСА, имат невоенно научно приложение. Ако вашето разузнаване иска да обърне някой наш космически телескоп към Китай, това си е ваша работа.

Директорът на ЦРУ сякаш беше готов да кипне.

– Лари – намеси се Пикъринг, като внимаваше да говори спокойно. – Всяка година НАСА пада на колене пред Конгреса и проси пари. Вие работите с оскъдни средства и плащате за това с неуспешните си експерименти. Ако включим НАСА в разузнавателната общност, повече няма да се налага да молите Конгреса за помощ. Ще бъдете финансирани от секретния бюджет на значително по-високо равнище. От това ще спечелят всички. НАСА ще има парите, от които се нуждае, за да работи нормално, а разузнаването ще се успокои, че технологиите на Управлението са в безопасност.

Екстром поклати глава.

– От принципни съображения не мога да подкрепя такова нещо. НАСА се занимава с космическа наука – ние нямаме нищо общо с националната сигурност.

Директорът на ЦРУ стана – нещо, което никога не се правеше, ако президентът продължаваше да седи. Никой не го спря. Той гневно погледна директора на НАСА.

– Искате да кажете, че според вас науката няма нищо общо с националната сигурност, така ли? Лари, това са синоними, за Бога! Единствено научно-техническото ни преимущество е гарант за нашата сигурност и независимо дали ни харесва, НАСА играе все по-голяма роля в разработването на модерните технологии. За съжаление вашата организация тече като сито и непрекъснато доказва, че не може да гарантира сигурността си.

В залата се възцари тишина. Сега бе ред на управителя на НАСА да се изправи.

– И затова вие предлагате да заключите двайсетте хиляди учени от НАСА в херметично запечатани военни лаборатории и да ги принудите да работят за вас, така ли? Наистина ли смятате, че най-новите ни космически телескопи щяха да бъдат създадени, ако не беше личният стремеж на нашите учени погледите им да проникнат по-надълбоко в космоса? НАСА прави удивителни открития поради една-единствена причина – нашите служители искат да разберат тайните на космоса. Те са мечтатели, израснали с погледи, отправени към звездните небеса, питащи се какво има там. Страстта и любопитството са стимулите за успехите на НАСА, а не обещанието за военно превъзходство.

Пикъринг се прокашля и като говореше тихо, се опита да понижи температурата около масата.

– Лари, сигурен съм, че директорът не говори за пренасочване на учените от НАСА към строителството на военни сателити. Вашата цел няма да се промени. НАСА ще си върши работата, както обикновено, само че финансите ви ще се увеличат и ще имате по-добра сигурност. – Той се обърна към президента. – Сигурността струва скъпо. Всички в тази зала съзнават, че изтичането на информация от НАСА е в резултат от недостатъчните средства. НАСА трябва сама да се рекламира, орязва средства за мерки за сигурност, осъществява съвместни проекти с други страни, за да им излезе по-евтино. Предлагам НАСА да остане същата великолепна научна невоенна организация, каквато е в момента, но с по-голям бюджет и с известно благоразумие.

Неколцина души от Съвета за сигурност мълчаливо кимнаха в знак на съгласие.

Президентът Херни бавно се изправи и погледна Уилям Пикъринг в очите. Очевидно изобщо не беше доволен от изказването му.

– Ще ви задам един въпрос, Бил. НАСА се надява следващото десетилетие да полети на Марс. Какво ще е отношението на разузнаването към изхарчването на огромна част от секретния бюджет за организиране на полет до Марс – полет, който няма непосредствена връзка с националната сигурност?

– НАСА ще може да прави, каквото желае.

– Глупости – невъзмутимо заяви Херни.

Всички се сепнаха. Президентът рядко се държеше толкова рязко.

– Ако съм научил нещо като президент, това е, че онези, които управляват доларите, управляват посоката – продължи той. – Отказвам да поставя бюджета на НАСА в ръцете на хора, които не споделят целите на Управлението. Мога само да предполагам колко чиста наука ще се прави, ако военни определят кои задачи на НАСА са важни.

Херни обходи с очи залата. После преднамерено бавно върна твърдия си поглед върху Уилям Пикъринг.

– Бил, вашето възражение, че НАСА участва в съвместни проекти с чуждестранни космически програми, е досадно късогледо – въздъхна Херни. – Поне някой работи конструктивно с китайците и руснаците. Мирът на тази планета няма да се изкове с военна сила. Той ще се изкове от хората, които се обединяват въпреки противоречията между своите правителства. Ако питате мен, съвместните проекти на НАСА имат по-голямо значение за националната сигурност, отколкото който и да било шпионски сателит за един милиард долара, и дават много по-голяма надежда за бъдещето.

Пикъринг кипна. „Как смее един политик да ми говори по този начин!“ Идеализмът на Херни звучеше добре в заседателната зала, но в истинския свят заради него загиваха хора.

– Бил – сякаш усетила, че Пикъринг ще избухне, се намеси Марджъри Тенч. – Ние знаем, че сте изгубили детето си. Знаем, че за вас това е личен въпрос.

Директорът на НРС не чуваше нищо друго освен снизхождението в гласа ѝ.

– Но моля ви, не забравяйте, че в момента Белият дом възпира безрой инвеститори, които искат да открием космоса за частния сектор – продължи главната съветничка. – Ако питате мен, въпреки всичките си грешки НАСА е истински приятел на разузнаването.

Неравен участък на магистралата откъсна Пикъринг от унеса му и

Метеоритът

го върна в настоящето. Наближаваше изхода. Колата профуча покрай окървавен елен, проснат край пътя. Обзе го странно колебание... ала продължи нататък.

Трябваше да отиде на срещата.

Паметникът на Франклин Делано Рузвелт е един от най-големите мемориални комплекси в страната. Заедно с парка, водопадчетата, статуите, нишите и басейна той е разделен на четири открити галерии, по една за всеки мандат на президента.

Високо над града на километър и половина оттам кръжеше самотен хеликоптер „Кайова Уориър“ с изключени светлини. В град като Вашингтон, в който имаше много важни личности и медийни екипи, вертолетите в небето бяха също толкова обичайна гледка, колкото отлитащите на юг птици. Делта Едно знаеше, че докато не навлизат в така наречения „купол“ – охраняваното въздушно пространство над Белия дом, – едва ли ще привлекат внимание.

Хеликоптерът се намираще на височина шестстотин и четиридесет метра, когато намали скоростта си в близост, макар и не точно над тъмния паметник на Рузвелт. Делта Едно провери положението си. Погледна наляво, където Делта Две управляваше телескопичната система за нощно виждане. Видеосигналът показваше зеленикаво изображение на входа на комплекса. Районът пустееше. Сега щяха да чакат. Това убийство нямаше да стане тихомълком. Имаше хора, които просто не можеха да бъдат убити така. Независимо от метода, щеше да има отражения. Следствия. В тези случаи най-доброто прикритие бе да вдигнеш много шум. Експлозиите, пожарът и димът придаваха на удара вид на заявление и първата мисъл беше за външен тероризъм. Особено когато жертвата бе високопоставен държавен служител. Делта Едно наблюдаваше залесения мемориален комплекс. На паркинга и около входа нямаше никого. „Скоро“ – помисли си той.

Тази нощ щяха да използват системата „Хелфайър“. Лазерното насочващо устройство на хеликоптера щеше да обозначи целта и от този момент нататък ракетата сама щеше да следва курса си. Изборът на това оръжие не на последно място се дължеше на факта, че системата „Хелфайър“ бе много популярна на черния пазар и можеха да прехвърлят отговорността върху терористи.

– Кола – съобщи Делта Две.

Делта Едно отново погледна екрана. По пътя се приближаваше невзрачна черна кола. Точно навреме. Типична служебна кола на голяма държавна организация. Когато влезе в комплекса, шофьорът изключи

фаровете. Автомобилът обиколи няколко пъти, после паркира близо до малка горичка. Делта Едно наблюдаваше екрана, докато партньорът му насочваше телескопичното устройство за нощно виждане към левия прозорец на колата. След миг се появи лицето на мъжа.

– Самоличността на обекта потвърдена – каза Делта Две.

Командирът на отряда не откъсваше очи от екрана – със страховития кръстовиден мерник – и се чувстваше като снайперист, целещ се в кралска особа. „Самоличността на обекта потвърдена“.

Делта Две се обърна наляво към радиоелектронната система и включи насочващото устройство. Прицели се и върху покрива на седана на шестстотин метра под тях се появи светла точица, невидима за шофьора.

– Обектът е обозначен.

Делта Едно дълбоко си пое дъх.

Под корпуса се разнесе остро изсвистяване, последвано от бледа светлинна следа, която се понесе към земята. След секунда автомобилът на паркинга избухна с ослепителен взрив. Във всички посоки се развърчаха парчета метал. Сред дърветата се търколиха горящи гуми.

– Обектът е унищожен – съобщи Делта Едно. Вече отдалечаваше хеликоптера от района. – Обади се на диспечера.

На по-малко на три километра оттам Зак Херни се готвеше да си ляга. Бронираните прозорци на резиденцията бяха дебели два и половина сантиметра. Президентът така и не чу експлозията.

Авиобазата на бреговата охрана в Атлантик Сити се намира в обезопасена част от Федералния авиационен административно-технически център „Уилям Дж. Хюз“ на международното летище на Атлантик Сити. Под юрисдикцията на бреговата охрана е крайбрежието от Азбъри Парк до Кейп Мей.

Когато гумите на самолета докоснаха асфалта на уединената писта, разположена между два грамадни склада, Рейчъл Секстън се събуди. Изненадана, че изобщо е заспала, тя замаяно си погледна часовника. 02:13. Имаше чувството, че е спала дни.

Младата жена грижливо беше завита с топло одеяло. Майкъл Толанд тъкмо се събуждаше до нея. Той уморено ѝ се усмихна.

Корки със залитане се приближи по пътеката и се намръщи, когато ги видя.

– Мамка му, още ли сте тук? Събудих се с надеждата, че тази вечер е била просто кошмар.

Рейчъл напълно го разбираше. „Пак се връщам в морето!“

Самолетът спря и тримата слязоха на пустата писта. Нощта бе облачна, ала въздухът беше тежък и топъл. В сравнение с Елзмир Ню Джърси бе като в тропиците.

– Насам! – извика някой.

Те се обърнаха и видяха наблизко един от обичайните тъмночервени хеликоптери „Долфин“ ХХ-65 на бреговата охрана. На фона на светлоотразяващата бяла ивица на опашката му се очертаваше силуетът на пилот, който им махаше с ръка. Толанд впечатлено кимна на Рейчъл.

– Твоят шеф сигурно го бива да урежда разни неща.

„Нямаш си и представа“ – помисли си тя.

Корки провеси нос.

– Вече? Няма ли да хапнем нещо?

Пилотът ги поздрави и им помогна да се качат. Без изобщо да ги пита за имената, той размени с тях само обичайните учтивости и ги предупреди за мерките за безопасност. Пикъринг очевидно бе дал да се разбере, че този полет е секретна операция. Въпреки дискретността на директора обаче самоличността им не остана в тайна задълго – пилотът не успя да скрие смайването си, че вижда телевизионната звезда Майкъл Толанд.

Докато закопчаваше предпазните си ремъци до океанолога, Рейчъл вече се чувстваше напрегната. Двигателят изрева и леко провисналите единадесетметрови перки на вертолета се превърнаха в сребриста мъгла. Воят се извиси и те излетяха в нощното небе.

Пилотът се обърна към тях и извика:

– Съобщиха ми, че ще ми кажете местоназначението, когато излетим.

Толанд му даде координатите на място, отдалечено на тридесетина километра югоизточно от Атлантик Сити.

„Корабът му е на двайсет километра от брега“ – помисли си Рейчъл и потрепери.

Пилотът въведе координатите в навигационната система, после увеличи скоростта. Вертолетът рязко зави на югоизток.

Когато тъмните дюни на крайбрежието на Ню Джърси изчезнаха под тях, Рейчъл извърна очи от чернотата на океана. Въпреки нежеланието си да се върне в морето, тя потърси утеха в мисълта, че я придружава човек, който е превърнал океана в свой приятел. Толанд беше притиснат плътно към нея в тясното пространство. И двамата не понечиха да се отдръпнат.

– Знам, че не бива да го казвам – внезапно се обади пилотът, сякаш още малко и щеше да се, пръсне от вълнение, – но вие явно сте Майкъл Толанд и трябва да ви кажа, че цяла вечер ви гледахме по телевизията! Този метеорит... това е невероятно! Трябва да сте смаян!

Толанд търпеливо кимна.

– Нямам думи.

– Документалният филм беше фантастичен! Знаете ли, телевизиите продължават да го повтарят. Никой от дежурните пилоти не искаше да поеме тая задача, защото на всички им се гледаше телевизия, обаче аз изтеглих късата сламка. Можете ли да повярвате! Късата сламка! И ето че сега съм тук! Ако момчетата знаеха, че ще возя...

– Много сме ви признателни, но се налага да запазите нашето присъствие в тайна – прекъсна го Рейчъл. – Никой не бива да знае, че сме тук.

– Ама разбира се! Заповедта беше съвсем ясна. – Пилотът се поколеба и лицето му грейна. – Ей, случайно да не летим към „Гоя“?

Толанд неохотно кимна.

– Да.

– Мамка му! – възкликна пилотът. – Извинете ме. Обаче съм виждал кораба ви във вашето предаване. Двукорпусен е, нали? Странен

звяр! Никога не съм бил на такъв. Никога не съм си представял, че вашият ще е първият!

Рейчъл престана да го слуша, обзета от все по-силен страх, че отива в морето.

Толанд се обърна към нея.

– Добре ли си? Можеше да останеш на брега, казах ти.

„Трябваше да остана на брега“ – помисли си тя. Знаеше обаче, че гордостта никога не би ѝ позволила да го направи.

– Нищо ми няма.

Той се усмихна.

– Ще те държа под око.

– Благодаря. – Рейчъл с изненада установи, че топлотата в гласа му и действията успокоително.

– Виждала си „Гоя“ по телевизията, нали?

Тя кимна.

– Да... Интересен кораб.

Океанологът се засмя.

– Да. Навремето е бил изключително прогресивен прототип, но този дизайн така и не успя да се наложи.

– Защо ли? – пошегува се Рейчъл и си представи странния профил на кораба.

– Сега Ен Би Си настояват да използвам по-нов модел. Нещо... не знам, по-лъскаво, по-секси. След един-два сезона ще ме принудят да се разделя с него – меланхолично каза Толанд.

– Не ти ли се иска да имаш чисто нов кораб?

– Не знам... с „Гоя“ са свързани много спомени.

Рейчъл меко се усмихна.

– Е, както казваше майка ми, рано или късно всички трябва да се разделим с миналото си.

Той срещна погледа ѝ.

– Да, знам.

– Мамка му – изруга таксиметровият шофьор и се обърна през рамо към Гейбриъл. – Пред нас май има катастрофа. Няма да можем да продължим.

Тя погледна през прозореца и видя въртящите се светлини на линейки и полицейски коли, които разкъсваха нощния мрак. На пътя пред тях стояха неколцина полицаи и спираха трафика.

– Трябва да е адски тежка катастрофа. – Шофьорът посочи пламъците край паметника на Рузвелт.

Гейбриъл се намръщи. „Тъкмо сега ли?“ Трябваше да съобщи на сенатор Секстън новата информация за ПОСП и канадския геолог. Зачуди се дали лъжите на НАСА за начина на откриване на метеорита ще станат основание за достатъчно бурен скандал, който да вдъхне нов живот на предизборната кампания на Секстън. „Може би не за всички политици“ – помисли си тя, ала това бе Седжуик Секстън, човек, изградил цялата си кампания върху провалите на другите.

Тя не винаги се гордееше със способността на сенатора да се възползва от политическите несполуки на опонентите си, ала тактиката действаше. Секстън до съвършенство владееше изкуството на инсинуациите и навярно щеше да раздуе тази лъжа на НАСА до такава степен, че да постави под въпрос морала на цялото Управление – и по асоциация на президента.

Пламъците при паметника на Рузвелт сякаш се издигаха още по-високо. Бяха се подпалили дърветата в комплекса и в момента ги гасяха. Таксиметровият шофьор пусна радиото и започна да превключва каналите.

Гейбриъл въздъхна, затвори очи и усети, че я обхваща пълна изнемога. Когато беше пристигнала във Вашингтон, бе мечтала завинаги да работи в областта на политиката, може би някой ден в Белия дом. В момента обаче й се струваше, че й е писнало от политика за цял живот – дуелът с Марджъри Тенч, голите снимки, лъжите на НАСА...

Един водещ по радиото обясняваше нещо за бомба в автомобил и вероятен тероризъм. „Трябва да се махна от този град“ – за пръв път, откакто бе в столицата, си помисли Гейбриъл.

Диспечерът рядко се чувстваше уморен, но този ден беше наистина тежък. Нищо не се бе случило според очакванията – трагичното откриване на шахтата под метеорита, трудностите около запазването на тази информация в тайна, а сега и увеличаващият се брой на жертвите.

„Никой не трябваше да умре... освен канадеца“.

Каква ирония, че технически най-трудната част от плана се беше оказала най-лесно осъществима. Преди няколко месеца поставянето на метеорита в леда бе минало безпроблемно. После беше останало само да чакат изстрелването на Полярния орбитален скенер на плътността (ПОСП). Сателитът трябваше да сканира огромни части от полярния кръг и рано или късно бордовият софтуер за регистриране на аномалии щеше да засече метеорита и да осигури на НАСА изключителна находка. Обаче проклетият софтуер не беше сработил.

Когато научи, че софтуерът е дефектирал и няма начин да се поправи до изборите, целият план бе изложен на опасност. Без ПОСП щеше да остане неоткрит. Диспечерът трябваше да измисли начин тайно да предупреди някого в НАСА за съществуването му. Решението включваше радиосъобщение от канадски геолог в близост до метеорита. Поради очевидни причини, геологът трябваше незабавно да бъде убит и смъртта му да изглежда случайна. Хвърлянето на невинния канадец от хеликоптер беше началото. Сега всичко тотално се объркваше. Уейли Мин. Нора Мангър. Мъртви. Дръзкото убийство, извършено преди малко при патетника на Рузвелт.

Скоро към списъка щяха да бъдат прибавени Рейчъл Секстън, Майкъл Толанд и доктор Марлинсън.

„Няма друг начин – помисли си диспечерът, като се бореше с растящите си угризения. – Заложено е прекалено много“.

Хеликоптерът на бреговата охрана се намираше на три километра от координатите на „Гоя“ и летеше на височина деветстотин метра.

Толанд извика на пилота:

– Имате ли система за нощно виждане?

Пилотът кимна и каза:

– Разбира се. Нали изпълнявам спасителни полети.

Океанологът го очакваше.

– Включете я – каза той.

Пилотът се смути.

– Защо? Изгубили ли сте някого?

– Не. Искам всички да видят нещо.

– Няма да видим нищо от тази височина, освен ако долу не гори петролно петно.

– Просто я включете.

Пилотът го изгледа странно и след това натисна няколко бутона на пулта. Включи се дисплей и образът постепенно се фокусира.

– Мамка му! – Хеликоптерът за миг се наклони, но пилотът бързо се възстанови от първоначалната изненада.

Също толкова смаяно вторачени в екрана, Рейчъл и Корки се наведоха напред. Черният фон на океана бе осветен от огромна пулсираща червена спирала. Рейчъл се обърна към Толанд.

– Прилича на циклон.

– Да – потвърди океанологът. – Циклон от топли течения. С ширина около осемстотин метра.

Пилотът изумено се подсмивва.

– Голям е. От време на време се случват такива неща, обаче още не бях чул за този.

– Появи се едва миналата седмица – поясни Толанд. – Сигурно няма да продължи повече от още няколко дни.

– На какво се дължи? – попита Рейчъл, разбираемо озадачена от огромния въртоп наред океана.

– Магмен купол – отвърна пилотът.

Тя сепнато се обърна към Толанд.

– Вулкан ли?

– Не. На Източното крайбрежие няма активни вулкани, но понякога

се наблюдават магмени джобове, които изригват на морското дъно и образуват горещи места. Горещите места стават причина за промяна на температурното съотношение – гореща вода на дъното и по-студена на повърхността. И от това се образуват тези гигантски спирални течения. Изчезват за около две седмици.

Пилотът погледна пулсиращата спирала на дисплея.

– Като че ли това все още е доста силно. – Той замълча за миг, провери координатите на кораба на Толанд и изненадано възкликна:

– Господин Толанд, май сте оставили „Гоя“ почти в средата му.

Океанологът кимна.

– В центъра си теченията са малко по-бавни. Осемнайсет взела. Все едно да хвърлиш котва в бърза река. Тази седмица веригата ни е подложена на сериозно опъване.

– Господи! – възкликна пилотът. – Течение със скорост осемнайсет взела? Само да не паднете през борда! – засмя се той.

На Рейчъл не й беше смешно.

– Майк, ти нищо не спомена за това течение и магмения купол.

Той окуражително постави ръка върху коляното й.

– Няма нищо страшно, повярвай ми.

Младата жена се намръщи.

– Значи тази серия, която снимаш тук, е за магмения купол, така ли?

– За горещите течения и Sphurna мокаган.

– Да, спомням се, че го каза.

Толанд и се усмихна престорено срамежливо.

– Sphurna мокаган обичат топлата вода и в момента абсолютно всички в радиус от сто и петдесет километра са се събрали тук.

– Върхът. – Рейчъл нервно поклати глава. – А какво, ако може да попитам, е Sphurna мокаган?

– Най-грозната морска риба.

– Камбала ли?

Толанд се засмя.

– Риба-чук.

Рейчъл се вцепени.

– Около кораба ти има акули?!

Той й намигна.

– Спокойно, не са опасни.

– Ако не бяха опасни, нямаше да го кажеш.

Океанологът се подсмива.

– Сигурно си права. – Той шеговито подвикна на пилота: – Хей, кога за последен път сте спасявали някого от нападение на риба-чук?

Пилотът сви рамене.

– Божичко, от десетки години не сме спасили никого от риба-чук.

Толанд се обърна към нея.

– Видя ли? От десетки години. Не се бой.

– Миналия месец обаче – прибави пилотът – бяха нападнали някакъв идиот с акваланг...

– Чакайте малко! – прекъсна го Рейчъл. – Вие казахте, че не сте спасили никого?

– Да – потвърди пилотът. – Никого. Обикновено закъсняваме. Тия чудовища убиват за секунди.

На хоризонта най-после се появи силуетът на „Гоя“. От осемстотин метра Толанд видя светлините на палубата, които Завия благоразумно бе оставила включени. Почувства се като уморен пътник, който завива по своята улица.

– Нали каза, че на борда имало само един човек? – попита Рейчъл, изненадана от ярките светлини.

– Ти не оставяш ли светнато къщи, когато си сама?

– Само една лампа. Не в цялата къща.

Толанд се усмихна. Въпреки опитите ѝ да изглежда безгрижна, той усещаше, че е обзета от страх. Искаше му се да я прегърне и да я окуражи, ала знаеше, че не може да ѝ каже нищо.

– Светлините са оставени от съображения за сигурност. Така корабът изглежда оживен.

Корки се подсмихна.

– От пирати ли ви е страх, Майк?

– Не. Най-голямата опасност тук са идиотите, които не могат да разчитат показанията на радара. Най-добрата защита срещу тях е да се погрижиш всички да те виждат.

Астрофизикът се вторачи в осветения кораб.

– Да те виждат ли? „Гоя“ прилича на карнавален кораб на Нова година. Явно Ен Би Си ви плаща тока.

Хеликоптерът на бреговата охрана намали скоростта и зави към огромния осветен кораб. Пилотът започна да маневрира към площадката на кърмата. Макар и от въздуха, Толанд виждаше мощното течение, което люлееше „Гоя“. Закотвен за носа, той бе обърнат срещу течението и опъваше дебелата си верига като окован звяр.

– Наистина е красавец – засмя се пилотът.

Толанд знаеше, че забележката е саркастична. „Гоя“ беше грозен. „Грозен като задник“ – според един телевизионен коментатор. Един от седемнадесетте двукорпусни понтонни кораби, строени някога, той бе всичко друго, но не и красив.

Представляваше масивна хоризонтална платформа, плаваща на десет метра над океана върху четири грамадни подпори, закрепени за понтони. Отдалече приличаше на ниска петролна платформа. Отблизо напомняше гемия върху кокили. Каютите на екипажа,

научноизследователските лаборатории и мостикът се помещаваха в свързани помежду си структури отгоре и оставяха впечатление за гигантска плаваща масичка, носеща сбирщина от многоетажни сгради.

Въпреки съвсем не аеродинамичния си вид, конструкцията на „Гоя“ осигуряваше изключителна стабилност. Платформата улесняваше снимането на филмите и лабораторната работа. Макар от Ен Би Си да настояваха Толанд да им позволи да му купят нещо по-ново, той отказваше. Естествено, имаше по-добри кораби, дори по-стабилни, но „Гоя“ бе негов дом вече почти от десетилетие – беше корабът, на който се беше върнал към живота след смъртта на Силия. Понякога нощем все още чуваше гласа ѝ във вятъра на палубата. Ако и когато призраците изчезнеха, щеше да помисли за нов кораб.

Когато хеликоптерът най-после кацна на кърмата, Рейчъл Сектън се почувства облекчена само наполовина. Добрата новина бе, че вече не лети над океана. А лошата – че се намира наред него. Когато стъпи на палубата, си наложи да овладее треперенето на коленете си и се огледа. Беше изненадващо тясно, особено с кацналия вертолет. Младата жена плъзна очи към носа и се втренчи в тремавата постройка, представляваща основната част от кораба.

– Знам – надвика рева на течението Толанд. – По телевизията изглежда по-голям.

Рейчъл кимна.

– И по-стабилен.

– Това е един от най-сигурните кораби. Гарантирам ти – Океанологът постави ръка на рамото ѝ и я поведе по палубата.

Топлотата на дланта му успокои нервността ѝ повече, отколкото всякакви думи. Въпреки това, когато се обърна към кърмата и видя пенешото повърхността течение, ѝ се стори, че се движат с пълна мощност. „Намираме се върху циклон“ – помисли си.

В най-предната част на задната палуба видя познатата едноместна подводница „Тритон“, закачена на огромна макара. Тя носеше името на един от древногръцките богове на морето и по нищо не приличаше на своя предшественик, стоманения „Алвин“. „Тритон“ имаше полусферичен полиакрилен купол отпред, което му придаваше вид на аквариум. Рейчъл не се сещаше за нищо по-ужасно от това да се потопи на стотици метри в океана, защитена само от парче прозрачна пластмаса. Според Толанд единственият неприятен момент от пътуването с „Тритон“ било бавното спускане през капак в палубата на „Гоя“, когато си увиснал като махало на десет метра над морето.

– Заявя сигурно е в хидролабораторията – каза океанологът. –
Насам.

Рейчъл и Корки го последваха. Пилотът от бреговата охрана остана
в хеликоптера. Имаше строга заповед да не използва радиостанцията.

– Ела да видиш нещо – повика я Толанд и спря до перилата.

Тя колебливо се приближи. Водата бе на десет метра под тях и все
пак Рейчъл усети вдигащата се от нея топлина.

– Температурата е като на топла вана – надвика океанологът рева
на течението, наведе се към един превключвател на парапета и го натис-
на. – Гледай сега.

Във водата зад кораба се появи широка светлинна дъга като в ба-
сейн. Рейчъл и Корки едновременно ахнаха. Водата бе пълна с десетки
призрачни сенки. Точно под осветената повърхност срещу течението
плуваха пълчища дълги тъмни риби и сякаш в някакъв праисторически
ритъм подмятаха насам-натам специфичните си черепи с форма на чук.

– Господи... Майк! – заекна Корки. – Много се радвам, че ни ги
показа.

Рейчъл се беше вцепенила. Искаше ѝ се да се отдръпне, ала не мо-
жеше да помръдне. Гледката я хипнотизираше.

– Невероятни са, нали? – попита Толанд и отново постави ръка на
рамото ѝ. – Плуват в топлите води седмици наред. Имат най-съвършено-
то обоняние в морето – могат да надушат кръв от километър и
половина.

Корки, изглежда, се съмняваше.

– Не ми ли вярваш? – Толанд бръкна в някаква алуминиева кутия и
извади една умряла риба. – Идеално. – Извади нож от хладилния шкаф и
разряза отпуснатата риба на няколко места. От тялото ѝ закапа кръв.

– За Бога, Майк – възкликна Корки. – Това е отвратително.

Океанологът хвърли кървавата риба през борда и тя падна на десе-
тина метра от кораба. В момента, в който докосна повърхността, шест-
седем акули се стрелнаха към нея и раззинаха челюсти. След миг от ри-
бата нямаше и следа. Ужасена, Рейчъл се обърна и погледна Толанд,
който вече държеше втора риба. От същия вид. Със същата големина.

– Този път без кръв – заяви той. И без да я разреже, я хвърли във
водата. Тя падна, но не се случи нищо. Акулите като че ли не я забеляза-
ха. Течението я отнесе, без да е предизвикала никакъв интерес.

– Те нападат само по обоняние – каза Толанд и отново ги поведе. –
Всъщност човек може да плува във водата в пълна безопасност – стига
да няма открити рани, разбира се.

Корки посочи шевовете на бузата си.

Толанд се намръщи.

– Ясно. Ти няма да плуваш.

Таксито на Гейбриъл Аш беше спряло.

Гейбриъл зяпаше линейките и пожарните коли и ѝ се струваше, че над града се е спуснала някаква свръхестествена мъгла. По радиото съобщаваха, че във взривилата се кола може да е имало високопоставен държавен служител. Тя извади мобилния си телефон и набра номера на сенатора. Секстън несъмнено беше започнал да се чуди защо се бави. Даваше заето.

Гейбриъл погледна цъкащия брояч на таксито и се намръщи. Някои от спрелите коли обръщаха на тротоара и търсеха други пътища.

– Ще чакате ли? – попита шофьорът. – Вие плащате.

Пристигаха още пожарни.

– Не, обръщайте.

Той изсумтя и започна да маневрира. Докато се качваха на тротоара, Гейбриъл отново опита да се свърже със сенатора. Пак заето.

Гейбриъл беше възнамерявала да отиде направо в апартамента на Секстън, но след като службата ѝ и без това бе наблизко...

– Спрете – каза тя на шофьора. – Ето тук. Благодаря.

Таксито спря. Младата жена плати посочената от брояча сума и прибави десет долара.

– Ще ме изчакате ли десет минути?

Шофьорът си погледна часовника.

– Нито минута повече.

Гейбриъл припряно слезе. „Ще се върна след пет“.

В този час пустите мраморни коридори на сенатската офис сграда имаха почти гробовен вид. Строгите статуи на третия етаж сякаш я следяха с каменните си очи като безмълвни стражи.

Тя стигна до петстайния офис на сенатор Секстън и отключи с електронната си карта. Във фоайето цареше сумрак. Гейбриъл отиде в своята стая, включи флуоресцентната лампа и тръгна направо към кантонерките.

Имаше цяла папка за бюджета на Системата за наблюдение на Земята, включително много информация за ПОСП. Секстън непременно щеше да има нужда от всички данни за проекта още щом му разкажеше за Харпър. „НАСА е излъгала за ПОСП!“ Докато ровеше в папките, мобилният ѝ телефон иззвъня.

– Господин сенатор?

– Не, Гебс, Йоланда е. – Гласът на приятелката ѝ бе необичайно напрегнат. – Още ли си в НАСА?

– Не, в службата съм.

– Откри ли нещо в НАСА?

„Нямаш си и представа!“ Гейбриъл знаеше, че не може да разкрие на Йоланда нищо, докато не разговаря със Секстън. Сенаторът щеше да има конкретни идеи как да манипулира тази информация.

– Ще ти разкажа всичко, след като се срещна със Секстън.

Йоланда не отговори веднага.

– Гебс, сещаш ли се за това, дето разправяше за финансирането на предизборната кампания на Секстън и ФКГ?

– Казах ти, че съм сбъркала и...

– Току-що научих, че двама наши репортери, които отразяват авио-космическата промишленост, работят по подобен случай.

Гейбриъл се изненада.

– Какво по-точно?

– Не знам. Но те са професионалисти и изглеждат напълно убедени, че фондацията „Космически граници“ подкрепя финансово Секстън. Просто реших, че трябва да ти се обадя. Знам, че ти казах, че идеята е безумна. Марджъри Тенч ми се струваше съмнителен източник, обаче тия наши момчета... не знам, може да поговориш с тях преди да се срещнеш със сенатора.

– Щом са толкова убедени, защо не са публикували нищо? – Гейбриъл усети, че неволно е започнала да защитава Секстън.

– Няма солидни доказателства. Сенаторът явно го бива да си прикрива следите.

„Като повечето политици“.

– Тук няма нищо нередно, Йоланда. Той призна, че получава дарения от ФКГ, но те са в законните граници.

– Знам какво ти е казал той, Гебс, и не твърдя, че истината ми е известна. Просто се почувствах длъжна да ти се обадя, защото те убедих да не вярваш на Марджъри Тенч, а сега се натъкнах на други хора, освен нея, според които сенаторът взема подкупи. Това е всичко.

– Кои са тези репортери? – Гейбриъл бе обзета от неочакван гняв.

– Без имена. Мога да ти уредя среща. Те са интелигентни. Познават закона за финансиране на предизборни кампании... – Йоланда се поколеба. – Знаеш ли, те всъщност смятат, че Секстън има нужда от пари – по-точно че е разорен.

В тишината на офиса си Гейбриъл чу да отекват дрезгавите обвинения на Тенч: „След смъртта на Катрин той прахоса голямата част от наследството ѝ за неизгодни инвестиции, лични удоволствия и осигуряване на сигурна според него победа в първичните избори. От половин година вашият кандидат е разорен“.

– Нашите хора с удоволствие ще разговарят с теб – каза Йоланда.

„Убедена съм“ – помисли си Гейбриъл.

– Ще ти се обадя.

– Май си ядосана.

– Не на теб, Йоланда. Не на теб. Благодаря ти. – И затвори.

Бодигардът на Секстън, който дремеше на стола в коридора пред апартаментата му, се стресна от звъна на мобилния си телефон. Подскочи, разтърка очи и извади телефона от джоба на блейзъра си.

– Да?

– Оуен, Гейбриъл се обажда.

Той я позна по гласа.

– А, здрасти.

– Трябва да говоря със сенатора. Би ли почукал на вратата му? Телефонът му дава заето.

– Малко е късно.

– Той е буден. Сигурна съм. – Гласът и звучеше тревожно. – Спешно е.

– Пак ли?

– По същия въпрос. Просто му занеси телефона, Оуен. Трябва да го попитам нещо.

Оуен въздъхна и се изправи.

– Добре де, добре. Ще почукам. – Той се протегна и тръгна към вратата. – Обаче го правя само защото той не ми се скара, че одеве ви пуснах да влезете. – Бодигардът неохотно вдигна ръка да почука.

– Какво? – ахна Гейбриъл.

Ръката му замръзна във въздуха.

– Не ми се скара, че одеве ви пуснах да влезете. Вие бяхте права. Изобщо не ми се ядоса.

– Разговарял си за това със сенатора, така ли? – изненадано попита тя.

– Да. Защо?

– Нищо. Просто си мислех, че не...

– Всъщност беше малко странно. На сенатора му трябваша една-две секунди изобщо да си спомни, че сте влизали. Май бая се беше

наквасил.

– Кога разговаряхте, Оуен?

– Малко след като си тръгнахте. Защо, случило ли се е нещо?

Мълчание.

– Не... не. Нищо. Виж, може би е по-добре да не безпокоим сенатора точно сега. Ще продължавам да се опитвам да го набера и ако не успея, пак ще ти се обадя да му почукаш.

– Както кажете, госпожице Аш.

– Благодаря, Оуен. Извинявай, че те обезпокоих.

– Няма защо. – Той затвори, плюсна се на стола и заспа.

Няколко секунди Гейбриъл остана неподвижна. „Секстън знае, че съм влизала в апартамента му... и не ми спомена нищо?“

Всичко ставаше все по-странно. Тя си спомни обаждането на сенатора, докато още бе в студиото на Ей Би Си. Беше я смаял с признанието си, че се е срещал с представители на космическите компании и е взимал пари от тях. Откровеността му я бе върнала при него. Дори я беше засрамила. Сега това признание изобщо не ѝ се струваше толкова благородно.

„Чисти пари – бе казал Секстън. – Абсолютно законни“.

Изведнъж всички неясни опасения, свързани със Секстън, едновременно изплуваха на повърхността.

Навън таксито надуваше клаксон.

Мостикът на „Гоя“ представляваше плексигласов куб, издигнат на два етажа над главната палуба. Оттам се разкриваше гледка във всички посоки. Рейчъл само веднъж отправи очи към мрачното море и после насочи вниманието си към непосредствения проблем.

След като прати Толанд и Корки да намерят Завия, тя се приготви да се свърже с Пикъринг. Бе му обещала да му се обади щом пристигнат и нямаше търпение да узнае какво е научил от срещата си с Марджъри Тенч.

Дигиталната комуникационна система на „Гоя“ беше ШИНКОМ 2100. Рейчъл я познаваше достатъчно добре. Знаеше, че ако говори кратко, не могат да я подслушват.

Набра номера на Пикъринг и зачака, притиснала слушалката към ухото си. Очакваше директорът да вдигне при първото извънмяване. Но телефонът продължаваше да звъни. Шест извънмявания. Седем. Осем...

Рейчъл погледна към тъмния океан. Фактът, че няма връзка с Пикъринг, с нищо не успокояваше страха ѝ че се намира в морето.

Девет извънмявания. Десет. „Вдигни!“

Какво ставаше? Директорът винаги носеше мобилния си телефон и изрично ѝ беше казал да му се обади. На петнадесетото извънмяване затвори. После с все по-силно свито сърце отново вдигна слушалката и набра номера повторно. Четири извънмявания. Пет. „Къде си?“

Накрая чу изшракване. Обзе я облекчение, но това продължи съвсем кратко. Отсреща нямаше никого. Само мълчание.

– Ало? – попита тя. – Господин директор?

Три бързи прещраквания.

– Ало?

Взрив от електронно прашене я оглуши и тя махна слушалката от ухото си. Прашенето престана. Рейчъл чу поредица бързоменящи се звуци, които пулсираха на интервали от половин секунда. Смушението ѝ бързо се смени с ужасяваща мисъл. И после със страх.

– Мамка му!

Тя тръшна слушалката върху вилката и прекъсна връзката. Няколко секунди остана вцепенена – чудеше се дали е затворила навреме.

Разположена два етажа по-ниско, хидролабораторията на „Гоя“ бе

просторно работно помещение, разделено от дълги маси и островчета, задръстени с електроника – дънни скенери, анализатори на течението, подвижен охладител, компютри и сандъчета с резервни части.

Когато Толанд и Корки влязоха, Завия, корабната геоложка, се беше навела пред гърмящия телевизор и дори не се обърна.

– Парите за бира ли свършихте? – извика тя през рамо. Очевидно си мислеше, че се прибира някой от екипажа.

– Завия, аз съм – Майк – каза Толанд.

Тя рязко се обърна и насмалко да се задави със сандвича, който дъвчеше.

– Майк – явно смаяна, че го вижда, заекна геоложката. Намали телевизора и стана, без да спира да дъвче. – Мислех, че някой от нашите се е прибрал от брега. Какво правиш тук? – Бе набита и мургава, с остър глас и кисело изражение. Посочи телевизора – повтаряха документалния филм на Толанд за метеорита. – Не ти се висеше на оня леден шелф, а?

„Нещо изскочи“ – помисли си океанологът.

– Завия, сигурен съм, че познаваш Корки Марлинсън.

Тя кимна.

– За мен е чест, господине.

Корки зяпаше сандвича в ръката ѝ.

– Това ми изглежда вкусно.

Завия го изглежда странно.

– Получих съобщението ти – каза ѝ Толанд. – Спомена, че съм допуснал грешка във филма. Исках да поговорим за това.

Геоложката го зяпна и избухна в креслив смях.

– Затова ли се връщаш? О, Майк, за Бога, казах ти, че не е нищо важно. Просто те дразнех. НАСА явно са ти дали стари данни. Сериозно, само трима-четирима морски геолози на света може да са забелязали този пропуск!

Толанд затаи дъх.

– Този пропуск случайно да има нещо общо с хондрули?

На лицето на Завия се изписа изумление.

– Господи, някой вече е успял да ти се обади?

Океанологът погледна Корки, после отново се обърна към Завия.

– Виж, трябва да знам всичко, което можеш да ми кажеш за тия хондрули. Каква грешка съм допуснал?

Тя очевидно усети, че той говори абсолютно сериозно.

– Наистина не е нищо важно, Майк. Преди известно време

прочетох една кратка статия в специализирано научно списание, но не разбирам защо толкова се тревожиш.

Толанд въздъхна.

– Колкото и странно да ти звучи, Завия, колкото по-малко знаеш за сега, толкова по-добре. Искам само да ни кажеш, каквото знаеш за хондрулите и после ще те помоля да анализиращ един скален образец.

Завия изглеждаше озадачена и малко обезпокоена.

– Добре, чакай да ти донеса оная статия. В кабинета ми е. – Тя остави сандвича си и тръгна към вратата.

– Може ли да го доям? – извика след нея Корки.

Геоложката спря и го попита смаяно:

– Моя сандвич ли искате да доядете?

– Ами, просто си помислих, че ако вие...

– Сам си вземете сандвич, по дяволите. – Тя излезе.

Толанд се подсмивва и посочи хладилника за образци.

– На най-долната лавица, Корки. Между самбуката и торбичките от сепия.

Рейчъл слезе от мостика и тръгна към хеликоптерната площадка. Пилотът от бреговата охрана дремеше, но се понадигна, когато тя почука по стъклото.

– Свършихте ли вече? – попита той. – Много сте бързи.

Младата жена нервно поклати глава.

– Можете ли едновременно да включите радарите за повърхността и въздуха?

– Естествено. В радиус от петнайсет километра.

– Тогава го направете, моля.

Озадачен, той натисна няколко бутона и радарният екран се освети. Стрелката лениво започна да описва кръгове.

– Има ли нещо?

Пилотът остави стрелката да направи няколко пълни завъртания, после донастрои радара и изчака още малко. Изглеждаше чисто.

– В периферията има два малки кораба, но се отдалечават от нас. Иначе във всички посоки има много километри открито море.

Рейчъл Секстън въздъхна, въпреки че не се чувстваше особено облекчена.

– Направете ми една услуга. Ако забележите да се приближава нещо – кораби, самолети каквото и да е, – веднага ми съобщете.

– Естествено. Всичко наред ли е?

– Да. Просто искам да знам, ако се появи компания.

Пилотът сви рамене.

– Ще следя радара. Ако изскочи нещо, вие ще научите първа.

Рейчъл нервно се запъти към хидролабораторията. Корки и Толанд стояха сами пред един компютърен монитор и дъвчеха сандвичи.

– Какво да е? – с пълна уста извика астрофизикът. – Пилешки с миризма на риба, наденица с миризма на риба или яйчена салата с миризма на риба?

Тя не му обърна внимание.

– Майк, трябва бързо да свършваме работа и да се махаме от този кораб!

Новината за хондрулите бе почти също толкова смушаваща, колкото съобщението на Рейчъл за неуспешния опит да се свърже с Пикъринг. Директорът не отговаряше. И някой се опитваше да засече координатите на „Гоя“.

– Спокойно – каза Толанд на спътниците си. – Тук сме в безопасност. Пилотът от бреговата охрана следи радара. Ще ни предупреди навреме, ако някой се приближи.

Рейчъл кимна, въпреки че все още бе нервна.

– Майк, какво е това, по дяволите? – попита Корки и посочи един компютърен монитор „Спарк“, който показваше зловещ сюрреалистичен образ, пулсиращ и кипящ като жив.

– Акустичен Доплеров скенер на течения – поясни океанологът. – Това е напречен разрез на теченията и температурните пластове в океана под кораба.

Рейчъл го зяпна.

– Върху това ли сме закотвени?

Толанд трябваше да признае, че картината изглежда страховито. Водата на повърхността беше синкаво зелена, но с повишаването на температурата надолу цветовете преливаха към заплашително оранжево-червено. На дълбочина километър и половина, точно над дъното, бушуваше кървавочервен въртоп.

– Това е циклонът – каза той.

– Прилича на подводно торнадо – изсумтя Корки.

– Принципът е същият. Океаните обикновено са по-студени и по-плътни при дъното, но тук динамиката е обратна. По-дълбоката вода е затоплена и по-лека, затова се издига към повърхността. В същото време повърхностната вода е по-тежка, затова потъва надолу по спирала, за да запълни празнотата. Така се получават тези спирални океански течения. Огромни водовъртежи.

– Каква е тази издупчина на дъното? – Корки посочи равното океанско дъно, над което като балон се издигаше голям купол. Точно над него кипеше въртопът.

– Това е магмен купол – каза Толанд. – Мястото, където лавата напират под дъното.

– Като грамадна пъпка – изхъмка астрофизикът.

- Така да се каже.
- Ами ако се пукне?

Океанологът се намръщи. Спомняше си известния случай през 1986 г., когато при подводния риф Хуан де Фука хиляди тонове магма с температура хиляда и двеста градуса се бяха излели в океана и почти мигновено бяха увеличили силата на циклона. Повърхностните течения рязко се бяха ускорили. Случилото се после бе нещо, което нямаше намерение точно тази нощ да споделя с Корки и Рейчъл.

– Атлантическите магмени куполи не изригват – отвърна Толанд. – Студената вода, която циркулира над издутината, постоянно охлажда и втвърдява земната кора и задържа магмата под дебел скален пласт. Накрая лавата изстива и циклонът изчезва. Тези явления обикновено не са опасни.

Корки посочи едно орфано списание, оставено до компютъра.

– Значи твърдиш, че „Сайънтифик Американ“ публикува измислици?

Толанд видя корицата и потръпна. Някой очевидно бе извадил броя от архива на „Гоя“ със стари научни списания: „Сайънтифик Американ“ от февруари 1999 година. На корицата имаше картинка на супертанкер, понесен от течението в грамадна океанска фуния. Заглавието гласеше: „ПОДВОДНИТЕ ЦИКЛОНИ – ГИГАНТСКИ УБИЙЦИ ОТ ДЪЛБИНИТЕ?“

Той се засмя.

– Не става въпрос за това. В тази статия се говори за подводните циклони в земетръсните зони. Преди няколко години това беше популярна теория за Бермудския триъгълник, с която се обясняваха изчезналите кораби. Чисто теоретично, ако на океанското дъно протече някакво катаклизмично явление, каквото в тези райони никога не се е случвало, куполът ще се пробие и въртопът може би ще е достатъчно голям, за да... е, нали разбирате...

– Не, не разбираме – упорито каза Корки.

Толанд сви рамене.

– За да стигне до повърхността.

– Страхотно. Радвам се, че ни взе на борда.

В този момент влезе Завия.

– На циклона ли се възхищавате?

– О, да – саркастично отвърна Корки. – Майк тъкмо ни обясняваше, че ако тая пъпка се спуска, всички ще потънем в канавката.

– В канавката ли? – студено се засмя геоложката. – По-скоро в най-

големия кенеф на света.

Пилотът от бреговата охрана зорко наблюдаваше радарния екран. Като пилот на спасителен хеликоптер, той достатъчно често виждаше страх в човешките очи – а Рейчъл Секстън определено се страхуваше, когато му каза да следи за неочаквани посетители.

„Какви посетители очаква?“ – чудеше се пилотът.

Доколкото виждаше, морето и въздухът в радиус от петнадесет километра бяха чисти. Рибарски кораб на тринадесет километра. Тук-там някой самолет прекосяваше периферията на радарното поле и отново изчезваше в неизвестна посока. Пилотът въздъхна и се загледа в кипящия океан. Изпитваше призрачно усещане – за плаване с пълна скорост, въпреки че бяха на котва. После отново насочи очи към радарния екран и продължи да го наблюдава. Зорко.

Толанд запозна Завия и Рейчъл. Корабната геоложка изглеждала все по-озадачена от известните личности, ненадейно появили се в хидролабораторията ѝ. Нетърпението на Рейчъл да проведат анализите и колкото се може по-бързо да напуснат кораба видимо нервираше Завия.

„Не бързай, Завия – помисли си Толанд. – Трябва да научим всичко“.

Геоложката говореше сковано.

– В документалния филм, Майк, ти каза, че ония малки метални включения в скалата можели да се образуват единствено в космоса.

„Хондрулите се образуват единствено в космоса. Така ми казаха от НАСА“.

– Но според тези бележки – посочи страниците тя, – това не е съвсем вярно.

Корки я стрелна с гневен поглед.

– Разбира се, че е вярно!

Завия му се намръщи и размаха бележките.

– Миналата година един млад геолог, Лий Полък, от университета „Дрю“, използвал нов вид морски робот, за да вземе дълбокоморски образци от кората на тихоокеанското дъно в Марианската падина и извадил камък, съдържащ геологична особеност, каквато не бил виждал никога. Тя много напомняла на хондрулите. Полък нарекъл тези образувания „плагиокластични включения“ – метални мехурчета, които явно били рехомогенизирани поради огромното налягане в океанските дълбини. Бил удивен, че открива метални мехурчета в океанска скала, и формулирал интересна теория, за да обясни присъствието им.

– Просто е трябвало да го направи – изсумтя Корки.

Завия не му обърна внимание.

– Доктор Полък предположил, че скалата, образувана в свръхдълбока океанска среда, където изключително голямото налягане метаморфизира вече съществуващи скали, позволява топене на свободни метали.

Толанд се замисли. Марианската падина бе дълбока над единадесет километра, едно от последните наистина непроучени места на планетата. Само няколко робота се бяха спускали толкова надълбоко и повечето се бяха смачкали много преди да достигнат дъното. Водното налягане в

падината беше огромно – седемстотин и седемдесет килограма на квадратен сантиметър, за разлика от един и половина килограма на океанската повърхност. Океанолозите все още не познаваха геологичните сили в най-дълбоките зони на дъното.

– Значи този Полък смята, че в Марианската падина могат да се образуват скали с особености, наподобяващи на хондрули, така ли?

– Това е изключително мъглява теория – призна Завия. – Всъщност така и не е официално публикувана. Миналия месец случайно се натъкнах на личните бележки на Полък в интернет, докато проучвах взаимодействията между течности и скали за предстоящото ни заснемане на филма за подводния циклон. Иначе никога нямаше да науча за това.

– Теорията не е публикувана, защото е смехотворна – заяви Корки. – За образуването на хондрули е нужно нагорещяване. Не е възможно водното налягане да промени кристалната структура на скалата.

– Налягането случайно е най-важният фактор за геологичните промени на нашата планета – възрази Завия. – Да сте чували за нещо, наречено метаморфни скали? Елементарна геология.

Астрофизикът се намръщи.

Толанд разбираше, че Завия има право. Въпреки че топлината наистина играеше роля при някои земни метаморфни процеси, повечето метаморфни скали бяха образувани под въздействието на огромно налягане. Невероятно: скалите дълбоко в земната кора бяха подложени на толкова голямо налягане, че по-скоро представляваха гъст сироп, отколкото твърди камъни, ставаха еластични и претърпяваха химични промени. Въпреки това теорията на доктор Полък му се струваше пресилена.

– Завия – каза Толанд. – Никога не съм чувал само водно налягане да промени химическия състав на скала. Ти си геоложка, какво мислиш?

– Ами – тя запрелиства бележките си, – явно водното налягане не е единственият фактор. – Завия откри откъса, който търсеше, и дословно прочете записките на Полък: – „Вече подложена на огромно хидростатично налягане, океанската кора в Марианската падина може да се окаже под допълнителното налягане на сили от зоните между тектоничните плочи“.

„Естествено“ – помисли си Толанд. Освен, че бе притискана от единадесет километра вода, Марианската падина се намираше между две отделни тектонични плочи, Тихоокеанската и Индийската, които се приближаваха една към друга и се сблъскваха. Общото налягане в падината можеше да е невероятно и тъй като районът бе далечен и опасен за проучване, ако там се образуваха хондрули, имаше голяма вероятност

никой да не знае за това.

Завия продължаваше да чете:

– „В резултат от общото хидростатично и тектонично налягане кората потенциално може да премине в еластично или полутечно състояние, позволяващо на по-леките елементи да образуват хондрулоподобни структури, за които се смята, че се срещат единствено в космоса“.

– Невъзможно! – възкликна Корки.

Толанд го погледна.

– Можеш ли да дадеш алтернативно обяснение за хондрулите в скалата, която е намерил доктор Полък?

– Без проблем – заяви приятелят му. – Полък е открил истински метеорит. В океана постоянно падат метеорити. Полък не е заподозрял, че камъкът е от космически произход, защото овъглената кора е ерозирала през годините под водата. – Той се обърна към Завия. – Полък едва ли се е сетил да измери никеловото съдържание, нали?

– Напротив – възрази геоложката и пак запрелиства бележките. – Той пише: „С изненада установих, че никеловото съдържание на образеца попада в средни стойности, които обикновено не се свързват със земни скали“.

Толанд и Рейчъл се спогледаха сепнато.

Завия продължи да чете:

– „Въпреки че съдържанието на никел не попада в нормално допустимите за метеоритите средни граници, то е изненадващо близо“.

На лицето на Рейчъл се изписа тревога.

– Колко близо? Тази океанска скала може ли да е била сбъркана с метеорит?

Завия поклати глава.

– Не съм специалистка по химическа петрология, обаче доколкото разбирам, между откритата от Полък скала и истинските метеорити има множество химични разлики.

– Какви? – попита Толанд.

Геоложката насочи вниманието им към една графика в бележките.

– Според тази графика една от разликите е химичната структура на самите хондрули. Изглежда, че съотношението между титана и циркония е различно. Съотношението между титана и циркония в хондрулите на океанския образец се характеризира с ултраобеднен цирконий. – Тя вдигна поглед. – Само две части на милион.

– Две на милион?! – ахна Корки. – Метеоритите имат хиляди пъти повече!

– Точно така – потвърди Завия. – И тъкмо затова Полък смята, че хондрулите в този образец не са от космоса.

Толанд се наведе и прошепна на приятеля си:

– Хората от НАСА случайно да са измерили съотношението между титана и циркония в скалата от Милн?

– Не, естествено – изпелтечи астрофизикът. – Никой не го прави. Все едно да видиш кола и да измериш съдържанието на гума в гумите, за да се увериш, че си видял кола!

Толанд въздъхна и отново погледна Завия.

– Ако ти дадем един скален образец с хондрули, можеш ли да го подложиш на анализ и да определиш дали тези включения са метеоритни хондрули, или... от ония дълбокоокеански неща на Полък?

Завия сви рамене.

– Предполагам. Точността на електронната микросонда би трябвало да е достатъчна. Между другото, за какво е всичко това?

Толанд се обърна към Корки.

– Дай й го.

Астрофизикът неохотно извади метеоритния образец от джоба си и го подаде на Завия. Тя взе каменния диск и сбърчи чело. Погледна овъглената кора, после фосила в скалата.

– Боже мой! – ахна геоложката и рязко вдигна глава. – Това не е ли част от...

– Да – потвърди Толанд. – За съжаление.

Гейбриъл Аш стоеше до прозореца в кабинета си и се чудеше какво да направи. Преди по-малко от час бе напуснала НАСА, обзета от нетърпение да сподели измамата на Крис Харпър със сенатора. Сега не беше толкова сигурна.

Според Йоланда двама независими репортери от Ей Би Си подозираха, че Секстън взима подкупи от ФКГ. Нещо повече, Гейбриъл току-що бе научила, че той всъщност е знаел за проникването ѝ в апартамента му по време на срещата с хората от фондацията. И все пак не ѝ беше казал нищо за това! Тя въздъхна. Таксито отдавна си беше заминало и макар да знаеше, че за няколко минути може да повика друго, първо трябваше да направи нещо. „Наистина ли ще се опитам?“ Намръщи се. Не ѝ оставаше друг избор. Вече не знаеше на кого да вярва.

Излезе от офиса си, върна се във фоайето и продължи по широкия коридор от отсрещната страна. В дъното видя масивната двукрила дъбова врата на кабинета на Секстън. От двете страни бяха поставени две знамена – националното отрядно и това на щата Делауеър отляво. Подобно на повечето сенатски офиси в сградата, вратите бяха подсилени със стомана, имаха обикновена и електронна ключалка и алармена система.

Гейбриъл знаеше, че ако успее да влезе вътре, дори само за няколко минути, ще получи всички необходими отговори. Докато се приближаваше към тежките врати, не се заблуждаваше, че ще мине през тях. Имаше други намерения.

На три метра от кабинета на Секстън младата жена зави надясно и влезе в дамската тоалетна. Флуоресцентните лампи автоматично се включиха и острата светлина се отрази от белите плочки. Гейбриъл се погледна в огледалото. Както обикновено, лицето ѝ изглеждаше меко, почти деликатно. Но тя бе по-силна, отколкото предполагаше видът ѝ.

„Сигурна ли си, че си готова да го направиш?“

Знаеше, че Секстън нетърпеливо я чака да го осведоми за положението с ПОСП. Ала сега Гейбриъл разбираше, че той ловко я е манипулирал. А тя не обичаше да я манипулират. Тази нощ сенаторът бе скрил от нея някои неща. Въпросът беше какви. Отговорите бяха в кабинета му – зад стената на тоалетната.

– Пет минути – каза Гейбриъл на глас.

Отиде в сервизния килер, протегна ръка нагоре и прокара пръсти по касата. Ключът изтрака на пода. Чистачите във „Филип А. Харт“ бяха федерални служители, изпаряваха се всеки път, щом имаше някаква стачка, и оставяха тоалетната дни наред без тоалетна хартия и тампони. На жените от офиса на Секстън им бе писнало и бяха взели нещата в свои ръце, като си бяха осигурили ключ за килера. За извънредни случаи.

„Като тази нощ“ – помисли си тя.

Отвори килера.

Вътре беше пълно с почистващи препарати и парцали. Преди месец Гейбриъл бе влязла да вземе ролка тоалетна хартия и беше направила необикновено откритие. След като не бе успяла да достигне ролката на най-горната лавица, беше използвала дръжката на една метла. По невнимание обаче бе съборила една от плоскостите на тавана. Когато се беше покатерила да я върне на мястото и, с изненада бе чула гласа на сенатор Секстън. Кристално ясно. По ехото беше разбрала, че Секстън си говори сам във вътрешната си тоалетна, която явно бе отделена от килера в дамската само с подвижни талашитови плоскости.

Тази нощ беше влязла в килера за нещо повече от тоалетна хартия. Събу си обувките, стъпи на лавиците, свали талашитовата плоскост и се покатери горе. „Толкова за националната сигурност“ – каза си тя, като се чудеше колко щатски и федерални закони ѝ предстои да наруши.

Спусна се през тавана на вътрешната тоалетна на Секстън, стъпи върху студената порцеланова мивка и скочи на пода. Затаи дъх и влезе в кабинета на сенатора. Ориенталските килими бяха меки и топли.

На петдесет километра оттам един черен боен хеликоптер „Кайова“ летеше над ниските борове в Северен Делта Едно. Делта Едно провери въведените в автонavigационната система координати.

Комуникационното устройство на „Гоя“ и мобилният телефон на Пикъринг бяха шифровани, за да защитават разговорите, но Делта Форс не бяха имали за цел да подслушат разговора, а да засекат местонахождението на Рейчъл. Системата за глобално позициониране и компютърната триангулация направиха определянето на координатите значително по-лесна задача от разшифроването на самото съдържание на разговора.

Делта Едно винаги с насмешка си мислеше, че повечето абонати на мобилни телефони нямат представа за нещо важно: винаги, щом използваха телефона, някой държавен подслушвателен пост можеше да определи местонахождението им с точност до три метра навсякъде по света – дребна подробност, която компаниите за мобилни телефони пропускаха да съобщят. След като бяха получили честотите на мобилния телефон на Уилям Пикъринг, Делта Форс лесно можеха да проследят координатите на входящите разговори.

В момента летяха по права линия към целта си. До нея оставаха тридесет километра.

– Чадърът подготвен ли е? – обърна се той към Делта Две, който работеше с радара и оръжейната система.

– Да. Очаквам навлизане в осемкилометровия обхват.

„Осем километра“ – помисли си Делта Едно. Трябваше да навлязат дълбоко в радарното поле на обекта, за да могат да използват оръжейните системи на вертолета. Не се съмняваше, че някой на борда на „Гоя“ нервно наблюдава небето, и тъй като настоящата задача на Делта Форс бе да ликвидират целта, без да й дадат възможност да повика помощ по радиостанцията, трябваше да се приближат, без да подплашат жертвата си.

На разстояние двадесет и пет километра, все още далеч извън обсега на радара, Делта Едно рязко отклони хеликоптера с тридесет и пет градуса западно от курса, издигна се на височина деветстотин метра – височината на малък самолет – и промени скоростта на сто и десет възела.

Радарът на хеликоптера от бреговата охрана изпиука при навлизането на нов обект в петнадесеткилометровата зона. Пилотът се понадигна и се вторачи в екрана. Обектът приличаше на малък товарен самолет, движещ се на запад по крайбрежието. Сигурно към Нюарк.

Въпреки че сегашната му траектория щеше да го доближи на шест и половина километра от „Гоя“, това очевидно бе случайност. Бдителният пилот обаче проследи мигащата точка, която се движеше със сто и десет възела в дясната половина на екрана. Както очакваше, самолетът продължи да се движи – в момента се отдалечаваше от тях. 6.6 километра. 6.7 километра. Пилотът облекчено въздъхна. И тогава се случи нещо изключително странно.

– Чадърът е разтворен – извика Делта Две.

Делта Едно рязко зави надясно и насочи вертолета право към „Гоя“. Тази маневра щеше да остане незабелявана за корабния радар.

– По-сигурно е от балите сено! – пошегува се Делта Две.

Делта Едно се съгласи с него. Радарното заглушаване бе измислено през Втората световна война, когато един находчив британски пилот по време на бомбардировки започнал да хвърля от самолета си бали със сено, увити в станиол. Немският радар засичал толкова много огледални повърхности, че немците нямали представа по коя от тях да стрелят. Оттогава този метод значително беше усъвършенстван.

Бордовият „чадър“ на хеликоптера представляваше радарозаглушаваща система – едно от най-смъртоносните електронни оръжия. Като излъчваше „чадър“ от фонов шум в атмосферата над дадени координати на повърхността, вертолетът можеше да лиши жертвата си от очи, уши и глас. Преди секунди всички радарни екрани на борда на „Гоя“ със сигурност бяха угаснали. Докато осъзнаеше, че трябва да повика помощ, екипажът вече нямаше да може да го направи. Всички комуникационни средства на борда използваха радио– или микровълни – нямаше телефонни кабели. Ако хеликоптерът се приближеше достатъчно, всички комуникационни системи на кораба щяха да престанат да функционират, тъй като сигналите им щяха да бъдат заглушени от невидим облак термичен шум.

„Идеална изолация – помисли си Делта Едно. – Нямам никаква защита“.

Жертвите им бяха извадили късмет, като се бяха спасили на ледения шелф, но това нямаше да се повтори. Рейчъл Секстън и Майкъл

Толанд бяха сбъркали с решението си да напуснат брега. Това щеше да е последната им грешка.

Зак Херни замаяно седеше на леглото в Белия дом с телефонната слушалка в ръка.

– Сега ли? Екстром иска да разговаря с мен сега?! – Президентът се вторачи в будилника. 03:17.

– Да, господин президент – потвърди телефонистката. – Казва, че било спешно.

Докато Корки и Завия се бяха навели над електронната микросонда и измерваха циркониевото съдържание на хондрулите, Рейчъл Секстън последва Толанд в съседното помещение. Там океанологът включи друг компютър. Очевидно искаше да провери още нещо.

Когато системата се зареди, той се обърна към Рейчъл и отвори уста, сякаш за да каже нещо. После се поколеба.

– Какво има? – попита младата жена и с изненада установи, че въпреки целия този хаос, Толанд невероятно силно я привлича физически. Прииска й се да може да зареже всичко и да остане с него – само за миг.

– Дължа ти извинение – разкаяно промълви той.

– За какво?

– За акулите-чук. Бях развълнуван. Понякога забравям, че океанът е страшен за много хора.

Изправена срещу него, Рейчъл се почувства като тийнейджърка, застанала на прага с ново гадже.

– Благодаря. Няма проблем. Наистина. – Интуитивно усещаше, че Толанд иска да я целуне. След малко той срамежливо се отдръпна.

– Знам. Искаш да слезеш на брега. Трябва да се захващаме на работа.

– Засега – меко се усмихна Рейчъл.

– Засега – повтори Толанд и седна пред компютъра.

Тя въздъхна и се приближи зад него, наслаждавайки се на уюта на малката лаборатория. Океанологът започна да отваря някакви файлове.

– Какво правиш?

– Търся в база данните големи океански въшки. Искам да видя дали ще намерим някакви праисторически морски фосили, които да приличат на вкаменелостите в метеорита на НАСА. – Той зареди страница с надпис:

ПРОЕКТ DIVERSITAS³

Докато търсеше в менютата, Толанд продължаваше да обяснява:

– „Диверситас“ по същество представлява постоянно актуализиращ се показалец на океански биоданни. Когато открит нов океански вид

3. Разнообразие (лат.) – Б.пр.

или фосил, морските биолози могат да надуют свирката и да споделят находката си, като качат данни и снимки в централна база данни. Тъй като ежеседмично се откриват страшно много данни, това наистина е единственият начин за актуализация на проучванията.

Рейчъл внимателно наблюдаваше какво прави Толанд.

– Значи сега влизаш в интернет, така ли?

– Не. В морето достъпът до интернет не е сигурен. Съхраняваме всички тези данни в огромна система от оптични устройства в съседното помещение. Всеки път щом хвърлим котва в пристанище, влизаме в проект „Диверситас“ и актуализираме нашата база данни с последните находки. Така имаме достъп до информацията в морето без интернет връзка и данните ни никога не са остарели с повече от месец-два. – Океанологът се подсмихна и въведе няколко ключови думи. – Нашата база данни е огромна – продължи обясненията си той. – Над десет терабайта описания и снимки. Тук има информация, която не е виждал никой – и никой никога няма да види. Океанските видове просто са прекалено много. – Толанд натисна бутон за търсене. – Добре, да видим дали някой е виждал океански фосил, подобен на нашата космическа буболечка.

След няколко секунди екранът се промени и показва четири резултата. Толанд един по един кликна всеки от тях и разгледа снимките. Изобщо не приличаха на фосилите от метеорита. Той се намръщи.

– Хайде да опитаме нещо друго. – Океанологът изтри „фосил“ от ключовите думи и пак натисна бутон. – Ще търсим сред всички живи видове. Може да намерим жив потомък, който притежава някои физиологични особености на фосила от Милн.

Екранът се промени.

Толанд пак се намръщи. Компютърът беше открил стотици резултати. Той помълча, като гладеше наболата си брада.

– Добре, това е прекалено много. Ще уточним търсенето.

Отвори менюто и маркира „среда“. Списъкът с възможностите изглеждаше безкраен: приливна зона, блато, лагуна, риф, океански скали, серни отвори. Той се спусна надолу и избра опция, която гласеше: **ОКЕАНСКИ ПАДИНИ**.

„Хитро“ – помисли си Рейчъл. Толанд ограничаваше търсенето до видове, обитаващи среда, в която евентуално можеха да се образуват хондрули. Екранът се промени. Този път Толанд се усмихна.

– Страхотно. Само три резултата.

Рейчъл се вторачи в първото име от списъка.

Океанологът кликна резултата. Появи се снимка – същество, което приличаше на огромен подковообразен рак без опашка.

– Не е това – каза той и се върна на предишната страница.

Рейчъл погледна втория резултат. Скаридус Грозниус от Адус. Тя се смути.

– Що за име е това?

Толанд се подсмихна.

– Това е нов вид, който още не е класифициран. Човекът, който го е открил, има чувство за хумор. Предложил е Скаридус Грозниус за официална таксономична класификация. – Ученият отвори снимката. Появи се невероятно грозно скаридообразно същество с мустачки и флуоресциращи розови антенки.

– Подходящо име – отбеляза той. – Но не е нашата космическа буболечка. – Толанд се върна в показалеца. – Последното предложение е... – Океанологът кликна третия резултат, – *Bathynomus gyganteus*. – прочете той, когато текстът се появи. Снимката се зареди. Пълноцветна. В близък план.

Рейчъл се сепна.

– Боже мой! – От съществото, което я зяпаше от екрана, я побиха тръпки.

Толанд дълбоко си пое дъх.

– По дяволите! Тоя приятел ми изглежда познат.

Младата жена безмълвно кимна. *Bathynomus gyganteus*. Съществото напомняше на гигантска плуваща въшка. Много приличаше на фосилния вид в скалата на НАСА.

– Има някои дребни разлики – каза Толанд, като прегледа приложените анатомични схеми. – Но буболечката е почти същата. Особено като се има предвид, че е еволюирала в продължение на сто и деветдесет милиона години.

„Почти същата е, да – помисли си Рейчъл. – За съжаление“.

Океанологът прочете описанието на екрана:

– „Въпреки че е един от най-старите видове в океана, редкият и наскоро класифициран вид *Bathynomus gyganteus* е дълбокоморски изопод, напомнящ голяма мокрица. Достигащ дължина около половин метър, този вид се характеризира с хитинов екзоскелет, разчленен на глава, гръдна част и корем. Видът притежава чифтове крайници, антени и съставни очи като на сухоземните насекоми. Този придънен обитател няма известни врагове и живее в морска среда, доскоро смятана за необитаема“. – Толанд вдигна очи. – Което обяснява липсата на други

фосили в образеца!

Рейчъл се вираше в съществуването на екрана, едновременно развълнувана и несигурна, че напълно разбира какво означава всичко това.

– Представи си, че преди сто и деветдесет милиона години гнездо на тия *Bathynomus gyganteus* е било заровено под дълбоко океанско свлачище на тиня – възбудено рече Толанд. – Когато тинята се вкамени, буболечките се фосилизират. В същото време океанското дъно, което постоянно се движи като бавна конвейерна лента към океанските падини, отнася фосилите в зона със силно налягане, където в скалата се образуват хондрули! – Океанологът говореше все по-бързо. – И ако част от фосилизираната хондрулизирана кора се отчупи и се озове в края на падината, което се случва много често, спокойно могат да я открият!

– Но ако НАСА... – заекна Рейчъл. – Искам да кажа, ако всичко това е лъжа, в НАСА трябва да са знаели, че рано или късно някой ще забележи, че този фосил прилича на морско същество, нали така? Нали ние току-що го направихме!

Толанд принтираше снимките на *Bathynomus gyganteus* на лазерен принтер.

– Не знам. Даже някой да посочи приликите между фосилите и живата морска въшка, физиологията им не е еднаква. Това дори още по-категорично доказва твърдението на НАСА.

Рейчъл най-после разбра.

– Панспермия. – „Живот на Земята, посят от космоса“.

– Точно така. От научна гледна точка приликите между космическите и земните организми са напълно логични. Тази морска въшка всъщност потвърждава твърденията на НАСА.

– Освен ако не се оспори автентичността на метеорита.

Толанд кимна.

– Щом се оспори, всичко рухва. От приятел на НАСА нашата морска въшка се превръща в техен враг.

Рейчъл мълчаливо се вираше в страниците със снимките, които излизаха от принтера. Опитваше се да си каже, че всичко това е случайна грешка на Управлението, ала знаеше, че не е така. Хората, които допускаха случайни грешки, не се опитваха да убиват.

В лабораторията внезапно се разнесе носовият глас на Корки:

– Невъзможно!

Толанд и Рейчъл се обърнаха едновременно.

– Пак ще измерим това проклето съотношение! Просто няма логика!

Завия забързано се появи с няколко компютърни распечатки в ръка. Лицето ѝ бе пепеляво.

– Майк, не знам как да го кажа... – Гласът ѝ секна. – Съотношението между титана и циркония в този образец... – Тя се прокашля. – Съвсем ясно е, че в НАСА са допуснали огромна грешка. Техният метеорит е океанска скала.

Толанд и Рейчъл се спогледаха, ала не казаха нищо. Вече знаеха. Всички подозрения и съмнения се бяха надигнали като гребен на вълна и достигаха кулминационната си точка.

Океанологът кимна. От очите му струеше тъга.

– Да. Благодаря, Завия.

– Но аз не разбирам – продължаваше геоложката. – овъглената кора... откриването му в леда...

– Ще ти обясним на път за сушата – обеща Толанд. – Тръгваме веднага.

Рейчъл бързо събра всички распечатки и доказателства. Те бяха поразително категорични: радарната распечатка с шахтата под шелфа, снимките на живата морска въшка, напомняща на фосила на НАСА, статията на доктор Полък за океанските хондрули и данните от микросканирането, показващи обеднен титан в метеорита.

Заклучението бе безспорно.

Измама.

Толанд погледна купчината документи в ръцете на Рейчъл и тежко въздъхна.

– Е, според мен Уилям Пикъринг вече разполага с доказателства.

Тя кимна и отново се зачуди защо директорът не отговаря.

Океанологът вдигна слушалката на близкия телефон и я подаде.

– Искаш ли пак да опиташ да му се обадиш?

– Не. Да побързаме. Ще опитам да се свържа с него от хеликоптера. – Вече беше решила, че ако не се свърже с Пикъринг, ще нареди на бреговата охрана да ги закара направо в НРС, на по-малко от триста километра.

Толанд понечи да затвори телефона, но се поколеба и се намръщи.

– Странно. Няма сигнал.

– Какво искаш да кажеш? – попита Рейчъл.

– Странно – повтори той. – Преките сателитни връзки никога не...

– Господин Толанд? – Пилотът от бреговата охрана се втурна в лабораторията с преледзяло лице.

– Какво има? – попита океанологът. – Идва някой ли?

– Има проблем – отвърна пилотът. – Не знам. Всички радарни и комуникационни устройства просто изключиха.

Рейчъл напъха документите в джобовете си.

– Качвайте се на хеликоптера. Тръгваме. Веднага!

Гейбриъл с разтуптяно сърце прекоси тъмния кабинет на сенатор Секстън. Помещението бе колкото просторно, толкова и елегантно – дървена ламперия с резба, маслени платна, персийски килими, кожени столове и грамадно махагоново бюро. Единственото осветление беше зловещото сияние на компютърния екран. Тя се приближи до бюрото.

Сенатор Секстън маниакално бе прегърнал идеята за „дигитален офис“ и беше заменил претъпканите кантонерки с компактната, лесна за търсене и проста система на персоналния си компютър, в който вкарваше огромни количества информация – дигитализирани бележки от срещи, статии, речи. Компютърът му бе свещена територия и той държеше кабинета си винаги заключен. Отказваше дори да го свърже с интернет от страх, че в святата му дигитална съкровищница може да проникнат хакери.

Преди година Гейбриъл изобщо нямаше да повярва, че някой политик ще е толкова глупав, че да пази копия от уличаващи го документи, ала Вашингтон я беше научил на много неща. „Информацията е власт“. Тя смаяно бе разбрала, че сред политиците, които приемат съмнителни дарения за предизборните си кампании, е масова практика да пазят доказателства за тези пари – писма, банкови документи, квитанции – всичко, скрито на сигурно място. Евфемистично наричана във Вашингтон „сиамска осигуровка“, тази тактика защитаваше кандидатите от дарители, които смятаха, че щедростта им дава право да упражняват прекалено силен политически натиск. Ако някой дарител станеше прекалено настойчив, кандидатът просто можеше да му покаже доказателства за незаконното дарение и да му напомни, че и двете страни са нарушили закона. Доказателствата гарантираха, че кандидатите и дарителите винаги са залепени едни за други – като сиамски близнаци.

Гейбриъл се вмъкна зад бюрото на сенатора и седна. Пое си дълбоко дъх и погледна компютъра. „Ако Секстън взима подкупи от ФКГ, всички доказателства би трябвало да са тук“. Скринсейвърът на сенатора представляваше редуващи се снимки на Белия дом. Беше го направил един ентузиасиран служител от предизборния му щаб, майстор на нагледните материали и позитивното мислене. Около снимките пълзеше надпис: „Президентът на Съединените щати Седжуик Секстън... Президентът на Съединените щати Седжуик Секстън... Президентът на...“

Гейбриъл премести мишката и се появи прозорец.

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА:

Очакваше го. Това нямаше да е проблем. Предишната седмица бе влязла в кабинета на Секстън тъкмо когато сенаторът седнаше и отваряше компютъра си. Беше го видяла бързо да натиска само три клавиша.

– Това ли ви е паролата? – попита го предизвикателно тя.

Секстън вдигна поглед.

– Моля?

– А аз си мислех, че взимате мерки за сигурност – добродушно го упрекна Гейбриъл. – Паролата ви е само от три знака. Компютърджиите нали ни казаха да използваме най-малко шест?

– Компютърджиите са тийнейджъри. Я да се опитат да запомнят шест случайни букви, когато станат на четирийсет! Освен това вратата е с аларма. Никой не може да влезе.

Гейбриъл усмихнато се приближи.

– Ами ако някой се вмъкне, докато сте в клозета?

– И опита всякакви комбинации ли? – Той се засмя скептично. – Аз наистина се разтакавам в тоалетната, обаче не чак толкова.

– Басирам се на вечеря в „Давид“, че ще позная паролата ви за десет секунди.

Секстън я погледна заинтригувано и весело.

– Ти не можеш да си позволиш да ме поканиш в „Давид“, Гейбриъл.

– Значи признавате, че ви е страх!

Сенаторът с въздишка прие баса.

– За десет секунди ли? – Той излезе от системата и даде знак на Гейбриъл да заеме мястото му. – Знаеш, че в „Давид“ си поръчвам само салтимбока⁴. А тя никак не е евтина.

Гейбриъл сви рамене и седна.

– Парите са си ваши.

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛАТА:

– Десет секунди – напомни Секстън.

Тя се засмя. Щеше да ѝ отнеме само две. Дори от прага бе успяла да види, че сенаторът въвежда трибуквената парола много бързо, при това само с показалец. „Явно един и същи клавиш. Много неблагоразумно“. Гейбриъл беше видяла и че ръката му е разположена над крайната лява част на клавиатурата – което свеждаше възможностите до

4. Италианско ястие. – Б.пр.

около девет букви. Изборът на буквите бе елементарен – Секстън беше влюбен в тройното повторение на името си. Сенатор Седжуик Секстън. „Никога не подценявай егото на политиците“. Гейбриъл написа ССС и влезе в системата.

Секстън смаяно зяпна.

Това беше миналата седмица. Сега Гейбриъл отново седеше пред компютъра и бе убедена, че сенаторът не е отделил време, за да си измисли друга парола.

„Защо му е? Той ми има пълно доверие“.

Тя написа ССС.

НЕВАЛИДНА ПАРОЛА – ДОСТЪП ЗАБРАНЕН

Гейбриъл ахна. Очевидно бе надценила доверието на сенатора.

Атаката беше неочаквана. Страховитият силует на боен хеликоптер се стрелна като гигантска оса от небето на югозапад от „Гоя“. Рейчъл не се съмняваше нито какво е това, нито защо идва.

В мрака от носа на вертолета се разнесе грохот и дъжд от куршуми обсипа фибростъклената палуба на кораба, като прорязва линия напречно на кърмата. Рейчъл със закъснение се хвърли да се прикрие и усети пареща болка в ръката. Тежко се строполи на палубата, претърколи се и изпълзя зад прозрачния купол на подводницата „Тритон“.

Над нея избухна грохот на ротори и хеликоптерът префуча над кораба. Шумът утихна със зловещо свистене. Вертолетът се стрелна над океана и започна да обръща за втора атака.

Просната на палубата, разтрепераната Рейчъл притисна ръката си и се огледа за Толанд и Корки. Двамата мъже се бяха скрили зад един навес и сега с олюляване се изправяха, ужасено вторачени в небето. Рейчъл се надигна на колене. Целият свят сякаш изведнъж бе започнал да се движи забавено.

Приклепнала зад прозрачния купол на подводницата, тя панически погледна единствената им възможност за бягство – хеликоптера на бреговата охрана. Завия вече се качваше в кабината и отчаяно им махаше. Рейчъл видя как пилотът скача на седалката и пали двигателите. Перките се завъртяха; съвсем бавно. Прекалено бавно. По-бързо!

Рейчъл усети, че се изправя, готвеше се да се затича, чудеше се дали може да прекоси палубата преди враговете да са се върнали. Зад себе си чу Корки и Толанд да се приближават към нея и чакащия ги вертолет. „Да! Бързо!“

И тогава го видя.

От пустия мрак на сто метра в небето изникна тънък като молив лъч червена светлина и се плъзна по палубата на „Гоя“. После откри целта си и спря върху хеликоптера на бреговата охрана.

Трябваше й само миг, за да разбере какво е това. В този ужасяващ момент й се стори, че всичко на палубата се слива в странна смесица от форми и звуци. Толанд и Корки тичаха към нея... Завия махаше като обезумяла от хеликоптера... червеният лазер разсичаше нощното небе.

Беше късно.

Рейчъл се хвърли на пътя на Корки и Толанд и разпери ръце в опит

да ги спре. Тримата се строполиха на палубата.

В далечината проблесна бяла светлина. Пред смаяния и ужасен поглед на Рейчъл по линията на лазерния лъч премина идеално права огнена следа.

Ракетата „Хелфайър“ улучи корпуса и хеликоптерът се пръсна на парчета като играчка. Разтърсващата вълна от топлина и шум помете палубата, отгоре заваляха пламтящи шрапнели. Горящият скелет на вертолета се наклони върху изкривената си опашка, залюля се за миг, прекатури се през борда и падна в океана сред съскащ облак пара.

Рейчъл затвори очи. Задушаваше се. Чуваше клокоченето на потъващите останки – силното течение бързо ги отдалечаваше от „Гоя“. В хаоса се разнесоха виковете на Майкъл Толанд. Силните му ръце се опитваха да я изправят. Ала тя не можеше да помръдне.

„Пилотът от бреговата охрана и Завия са мъртви. Ние сме следващите“.

Времето се бе успокоило и в купола цареше тишина. Въпреки това директорът на НАСА Лорънс Екстром дори не се беше опитвал да поспи. Бе прекарал цялото време сам – крачеше из купола, вираше се в метеоритната шахта, прокарваше длани по вдлъбнатините на гигантската овъглена скала. Накрая взе решение.

Сега седеше пред видеофона в ПСП и гледаше уморените очи на президента на Съединените щати. Зак Херни бе по халат и изобщо не изглеждаше весел. И щеше да помръкне още повече, когато чуеше какво има да му казва Екстром.

Когато директорът свърши, на лицето на Херни се бе изписало смущение – сякаш още бе прекалено сънен, за да разбере смисъла на казаното.

– Чакай – каза президентът. – Сигурно връзката е лоша. Значи НАСА е получила координатите на метеорита от засечено радиосъобщение – и после е инсценирала откриването му от ПОСП, така ли?

Екстром мълчеше сам в мрака. Искаше му се да се събуди от този кошмар. Мълчанието очевидно не допадна на президента.

– За Бога, Лари, кажи ми, че това не е вярно!

Устата на директора пресъхна.

– Ние открихме метеорита, господин президент. Нищо друго няма значение.

– Кажи ми, че това не е вярно.

Тишината прониза ушите на Екстром като глух рев. „Трябваше да му кажа“ – помисли си той.

– Господин президент, провалът с ПОСП щеше да ви провали на изборите. Когато засякохме радиосъобщение, споменаващо за голям метеорит в леда, видяхме възможност да се върнем в борбата.

Херни се смая.

– Като имитирате откритие на ПОСП ли?

– ПОСП така или иначе щеше да заработи нормално, но не достатъчно скоро за изборите. Резултатите от първичните избори бяха лоши и Секстън нападна НАСА, затова...

– Ти си луд! Ти си ме излъгал, Лари!

– Възможността ни се предостави сама, господин президент. Реших да се възползвам от нея. Засякохме радиосъобщението на канадеца,

открил метеорита. Той загина по време на буря. Никои друг не знаеше за съществуването на метеорита. ПОСП орбитираще в района. НАСА имаше нужда от успех. Разполагахме с координатите.

– Защо ми го съобщаваш сега?

– Реших, че трябва да научите.

– Знаеш ли какво ще направи с тази информация Секстън, ако се добере до нея?

Екстром предпочиташе да не се замисля за това.

– Ще каже на света, че НАСА и Белият дом са излъгали американския народ! И знаеш ли, ще е прав!

– Вие не сте излъгали, господин президент. Аз излъгах. И ще подам оставка, ако...

– Ти не разбираш, Лари. Аз се опитвам да управлявам страната с честност и почтеност! По дяволите! Тази вечер всичко беше чисто. Достойно. А сега научавам, че съм излъгал света?

– Това е съвсем малка лъжа, господин президент.

– Няма такова нещо, Лари – кипна Херни.

На Екстром му се струваше, че стаичката се свива около него. Имаше да казва на президента още много неща, ала разбираше, че трябва да почака до сутринта.

– Съжалявам, че ви събудих. Просто реших, че трябва да научите.

В другия край на града Седжуик Секстън отпи глътка коняк и все по-раздразнено закрачи из апартамента си.

„Къде се губи Гейбриъл, по дяволите?“

Гейбриъл Аш седеше на бюрото на сенатор Секстън и унило се мръщеше на компютъра му.

НЕВАЛИДНА ПАРОЛА – ДОСТЪП ЗАБРАНЕН

Бе опитала още няколко пароли, които ѝ се бяха сторили вероятни, но нито една от тях не се беше оказала вярна. След като прерови кабинета за отключени чекмеджета и случайно забравени улики, тя се предаде. И тъкмо се канеше да си тръгне, когато забеляза в настолния календар на Секстън нещо странно. Някой беше оградил датата на изборите с червен, бял и син фосфоресцентен флумастер. Определено не бе сенаторът. Гейбриъл придърпа календара. Върху датата със замах беше написано възклицанието ПНСАЩ!

Жизнерадостната секретарка на сенатора очевидно го зареждаше с позитивна енергия за деня на изборите. Секретната служба използваше съкращението ПНСАЩ за „президент на Съединените американски щати“. Ако всичко минеше добре, в деня на изборите Секстън щеше да стане новият ПНСАЩ. Гейбриъл върна календара на мястото му и се изправи. После се вцепени и отново погледна компютърния екран.

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА:

Тя пак се обърна към календара.
ПНСАЩ.

Внезапно я обзе надежда. Нещо в съкращението я караше да си мисли, че е идеално за парола на сенатора. „Елементарна, позитивна, лесно запомняща се“. Бързо написа буквите.

ПНСАЩ

После затаи дъх и натисна ентър. Компютърът изпиука.

НЕВАЛИДНА ПАРОЛА – ДОСТЪП ЗАБРАНЕН

Гейбриъл провеси нос и пак се предаде. Тръгна към вратата на тоалетната, за да се върне по същия път, по който бе влязла. Беше по средата на стаята, когато мобилният ѝ телефон извънтя. И без това бе на ръба

и звукът я стресна. Все пак тя извади телефона и вдигна поглед към скъпия стенен часовник на Секстън. Почти четири сутринта. В този час можеше да я търси единствено сенаторът. Явно се чудеше къде е. „Да вдигна ли, или да го оставя да звъни?“ Ако отговореше, трябваше да излъже. Но иначе Секстън щеше да заподозре нещо.

Тя отговори.

– Ало? – Гейбриъл? – нетърпеливо попита Секстън. – Защо се бавиш?

– Заради паметника на Рузвелт. Таксито попадна в задръстване и сега сме...

– Май не си в такси.

– Да – призна тя. Кръвта рязко нахлу в главата ѝ. – Не съм. Реших да се отбия през службата и да взема някои документи за НАСА, които може да имат отношение към ПОСП. Нещо не мога да ги намеря.

– Побързай. Искам да насроча пресконференция за сутринта, а трябва да обсъдим подробностите.

– Скоро ще пристигна.

Секстън не отговори веднага.

– В твоя офис ли си? – Гласът му звучеше смутено.

– Да. След десет минути тръгвам.

Нова пауза.

– Добре. До скоро.

Гейбриъл затвори, прекалено потънала в мисли, за да обърне внимание на високото, отчетливо тиктакане на стенния часовник само на няколко метра от нея.

Майкъл Толанд разбра, че Рейчъл е ранена едва когато видя кръвта по ръката ѝ, докато я притегляше зад подводницата. Вцепененото ѝ изражение му подсказа, че тя не изпитва болка. Океанологът ѝ помогна да се изправи и се обърна да потърси Корки. Приятелят му пълзеше към тях с ужасен поглед.

„Трябва да се скрием“ – помисли си Толанд. Все още не осъзнаваше целия смисъл на случилото се. Очите му инстинктивно се плъзнаха по няколкото горни палуби. Стълбите, които водеха към мостика, бяха открити, а самият мостик представляваше стъклена кутия – прозрачна мишена. Щеше да е самоубийство да се качат там. Това означаваше, че им остава само една посока. За миг Толанд с надежда насочи поглед към подводницата и се зачуди дали не могат да се скрият от куршумите под водата.

Абсурд. В тритона имаше място само за един човек и спускането отнемаше цели десет минути. Освен това без заредени акумулатори и компресори подводницата беше безполезна.

– Идвай! – с изтънял от страх глас извика Корки и посочи небето.

Океанологът дори не си направи труда да погледне нагоре, а махна с ръка към близката алуминиева рампа, която се спускаше под палубата. Приятелят му нямаше нужда от насърчаване – наведе се, хукна към отвора и изчезна по рампата. Толанд прегърна Рейчъл през кръста и го последва. Двата се скриха под палубата точно когато хеликоптерът се върна и отново обсипа всичко наоколо с куршуми. Майк помогна на Рейчъл да слезе по решетъчната рампа на платформата над водата. Изведнъж тялото на младата жена се напрегна и Толанд я погледна, уплашен, че е улучена от рикоширал куршум.

Но когато видя лицето ѝ, усети, че причината е друга. Проследи ужасения ѝ поглед надолу и мигновено разбра.

Рейчъл стоеше неподвижно. Краката ѝ отказваха да се движат. Взираше се в странния свят под тях.

Заради особеността си план, „Гоя“ нямаше корпус, а подпори като огромен катамаран. Бяха се спуснали през палубата върху решетъчен коридор, висящ над открита десетметрова бездна. Тук шумът бе оглушителен и ехтеше в долната страна на палубата. За ужаса ѝ допринасяше и

фактът, че подводните прожектори на кораба все още бяха включени и хвърляха зеленикаво сияние дълбоко в океана. Във водата се очертаваха шест-седем призрачни силуета. Огромни акули-чук, плуващи на място срещу течението – гъвкави тела, които се огъваха насам-натам. В ухото ѝ се разнесе гласът на Толанд:

– Спокойно, Рейчъл. Гледай право пред себе си. Аз съм точно зад теб. – Ръцете му внимателно се опитаха да освободят вкопчените ѝ в перилата юмруци. В този момент Рейчъл зърна алена капчица кръв, която се откъсна от ръката ѝ и падна през решетката. Очите ѝ я проследиха към морето. Въпреки че не я видя да пада във водата, след миг акулите едновременно се завъртяха и с тласък на мощните си опашки се сблъскаха сред хаос от зъби и перки.

„Имат най-съвършеното обоняние в морето... Могат да надушат кръв от километър и половина“.

– Гледай право пред себе си – с висок, окуражителен глас повтори Толанд. – Аз съм точно зад теб.

Тя усети дланите му върху хълбоците си. Побутваше я напред. Рейчъл откъсна очи от бездната под решетката и закричи по коридора. Някъде горе отново затътнаха роторите на хеликоптера. Корки вече доста се бе отдалечил и панически се клатушкаше пред тях.

– Чак до отсрещната подпора, Корки! – извика му Толанд. – По стълбите!

Рейчъл най-после видя накъде са се запътили. Надолу се спускаха няколко метални рампи. На равнището на водата имаше тясна палуба, която минаваше по цялата дължина на „Гоя“. От нея стърчаха няколко малки кея – като миниатюрно пристанище под кораба. До тях имаше голяма табела с надпис:

ВОДОЛАЗНА ЗОНА

Гмуркачите изплуват без предупреждение.

Лодките да се движат внимателно.

Рейчъл можеше само да се надява, че Майкъл не възнамерява да се спасят с плуване. Страхът ѝ се усили, когато океанологът спря до няколко шкафа, отвори първия и тя видя вътре закачени неопрени, шнорхели, плавници, спасителни жилетки и харпуни. Преди да успее да възрази обаче, Толанд измъкна от шкафа един сигнален пистолет.

– Да вървим.

Продължиха напред. Корки вече беше преполовил пътя.

– Виждам я! – извика той и гласът му отекна почти весело над бушуващите вълни.

„Какво вижда?“ – зачуди се Рейчъл, докато астрофизикът тичаше по тясната рампа. Тя не забелязваше нищо друго освен гъмжащия от акули океан, който се плискаше опасно близо под нея. Толанд я подканваше да побърза и изведнъж Рейчъл също видя причината за вълнението на Корки. В отсрещния край на рампата бе завързана малка моторница. Корки се втурна към нея.

Рейчъл зяпна. „Да избягаме от хеликоптер с моторница?“

– На борда й има радиостанция – каза Толанд. – И ако успеем да се отдалечим достатъчно от заглушаващото поле на вертолета...

Младата жена престана да го чува. Току-що беше видяла нещо, което вледени кръвта й.

– Късно – изхриптя тя и посочи с треперещия си показалец. „Свършено е с нас...“

Толанд се обърна и в миг разбра, че това е краят.

От отсрещната страна на кораба, като дракон, надничаш през вход на пещера, висеше черният хеликоптер. На океанолога му се стори, че се готви да полети срещу тях, но вертолетът започна да се завърта, за да се прицели. Майкъл проследи посоката на картечниците. „Не!“

Приклепнал до моторницата, за да отвърже въжетата, Корки вдигна поглед точно когато дулата под хеликоптера блъвнаха огън. Астрофизикът се олюля, прескочи перилата и се просна на дъното на лодката, за да се скрие. Долната част на десния му крак беше в кръв. Клекнал зад таблото, Корки заопипва с пръсти, докато не намери ключа. Мощният двигател „Мъркюри“ с двеста и петдесет конски сили изрева.

След миг от носа на вертолета се появи червен лазерен лъч и обозначи моторницата. Толанд реагира инстинктивно и използва единственото си оръжие.

Сигналният пистолет в ръката му изсъска и под кораба се понесе ослепителна ракета, която се насочи право към хеликоптера. Въпреки това океанологът разбра, че е закъснял. Докато сигналната ракета се приближаваше към предното стъкло на вертолета, ракетохвъргачката под корпуса му също изригна. В същия момент черната машина рязко се наклони и се скри от поглед, за да не бъде улучена.

– Внимавай! – извика Толанд и дръпна Рейчъл върху рампата. Ракетата за малко не улучи Корки, профуча по дължината на „Гоя“ и се заби в основата на подпората на десет метра под Рейчъл и Толанд.

Разнесе се апокалиптичен грохот. Под тях изригнаха вода и

пламъци. Във въздуха полетяха парчета метал и разкъсаха мрежестата рампа. Корабът се наклони и намери ново равновесие, малко накриво.

Когато димът се разнесе, Толанд видя, че една от четирите главни подпори на „Гоя“ е тежко пострадала. Мощното течение теглеше понтона и заплашваше да го откъсне. Спиралната стълба, водеща към долната палуба, като че ли висеше на косъм.

– Хайде! – извика океанологът и поведе Рейчъл нататък. „Трябва да слезем!“

Ала закъсняха. Стълбата с трясък се отдели от разбитата подпора и падна в морето.

Делта Едно овладя управлението на хеликоптера. За миг ослепен от сигналната ракета, той инстинктивно се бе оттеглил и не беше улучил целта. Командирът на отряда от Делта Форс изруга, спусна се над носа и се приготви да довърши работата си.

„Унищожете всички“. Заповедта на диспечера бе ясна.

– Мамка му! Гледай! – извика Делта Две от задната седалка и посочи през прозореца. – Моторница!

Делта Едно се обърна и видя отдалечаващия се в мрака „Крестлайнър“.

Трябваше да вземе решение.

Корки стискаше руля с окървавени ръце. Моторницата „Крестлайнър Фантом“ 2100 мълниеносно летеше по морската повърхност. Той натисна дросела докрай в опит да развие максимална скорост. Едва сега усети разкъсващата болка. Погледна надолу и видя, че десният му крак е целият в кръв. Мигновено му се зави свят.

Астрофизикът се опря на руля, обърна се и погледна назад към „Гоя“. Искеше му се хеликоптерът да го последва. Толанд и Рейчъл бяха останали на рампата и той не бе могъл да стигне при тях. И беше принуден да вземе бързо решение.

„Разделяй и владей“.

Знаеше, че ако успее да примами хеликоптера на достатъчно разстояние от „Гоя“, Толанд и Рейчъл ще могат да повикат помощ по радиостанцията. За нещастие, когато погледна през рамо към осветения кораб, видя, че вертолетът още е там, сякаш се колебаеше.

„Хайде, гадове! Последвайте ме!“

Но хеликоптерът не го последва. Вместо това зави над хърмата на „Гоя“, спусна се и кацна на палубата. „Не!“ Корки се ужаси и осъзна, че е оставил Толанд и Рейчъл на кораба, където ги очакваше сигурна смърт. Разбра, че сега той трябва да повика помощ, и заопипва таблото. Откри радиостанцията и я включи. Не се случи нищо. Нямаше лампичка. Нямаше пращене. Завъртя копчето за звука докрай. Нищо. „Хайде!“ Астрофизикът пусна руля и приклепна, за да погледне по-добре. Когато сви коляното си, кракът го заболя непоносимо. Очите му се съсредоточиха върху радиостанцията. Таблото бе надупчено от куршуми и радио-то беше разбито. Отпред висяха разкъсани жици.

„Какъв късмет, по дяволите...“

Корки се изправи на треперещите си колене. Чудеше се как изобщо може да се случи нещо по-лошо. И когато отново погледна към „Гоя“, получи отговор на въпроса си. От хеликоптера на палубата изскочиха двама въоръжени войници. После черният механичен звяр се издигна и с пълна скорост се понесе към него.

Той се отчая. „Разделяй и владей“. Явно тази идея не бе хрумнала само на него.

Докато прекосяваше палубата и се приближаваше към решетъчната

рампа, Делта Три чу някъде под себе си женски викове. Обърна се и даде знак на Делта Две, че слиза да провери. Другарят му кимна и остана на място, за да покрива горната палуба. Двамата можеха да поддържат връзка по комуникационните си устройства, тъй като заглушаващата система на хеликоптера оставяше открита една рядко използвана честота.

Стиснал късия си автомат, Делта Три приклепна, за да вижда по-добре. Вече чуваше виковете по-ясно. Продължи да се спуска. По средата на стълбата различи лабиринта от рампи, водещи под палубата. Викове се усилваха.

И тогава я видя. Застанала по средата на пътеката, Рейчъл Секстън се бе надвесила над перилата и отчаяно викаше Майкъл Толанд.

„Толанд е паднал в морето? Може би след взрива?“

В такъв случай задачата на Делта Три още повече се улесняваше. Трябваше да слезе само още няколко метра, за да може да стреля. Единствената му мъглява тревога бе, че Рейчъл стоеше до отворен шкаф, което означаваше, че може да има оръжие – харпун или пушка за акули – въпреки че те не можеха да се сравняват с неговия автомат. Убеден, че владее положението, войникът насочи автомата си напред и направи още една крачка надолу. Сега вече почти идеално виждаше Рейчъл Секстън. Той вдигна оръжието си.

„Още една крачка“.

Под себе си зърна движение. По-скоро объркан, отколкото уплашен, Делта Три погледна надолу и видя Майкъл Толанд, протегнал към краката му алуминиев прът. Въпреки че се бе оставил да го измамят, войникът едва не се засмя на този глупав опит да го спънат. После усети, че върхът на пръта докосва крака му.

Нажежена до бяло болка разтърси тялото му. Изгубил равновесие, Делта Три се запремята надолу по стълбата и се просна на рампата. Автоматът му изтрополи по метала и падна през борда. Командосът се сви, за да докосне десния си крак, ала него вече го нямаше.

Толанд се наведе над войника, все още стиснал дългия метър и половина димящ прът. Алуминиевата тръба свършваше с реагираща на натиск дванадесеткалибровва цев и бе предназначена за самоотбрана при нападение на акула. Океанологът отново я беше заредил и опираше назъбения връх в адамовата ябълка на мъжа. Войникът лежеше по гръб като парализиран и се взираше в лицето му с безсилна ярост.

Рейчъл дотича при Толанд. Планът бе тя да вземе автомата на командоса, но за нещастие оръжието беше паднало в океана.

Комуникационното устройство на колана на мъжа изпраща и от него се разнесе механичен глас.

– Делта Три? Обади се. Чух изстрел.

Мъжът не отговори. Комуникаторът отново изпраща.

– Делта Три? Потвърди. Имаш ли нужда от помощ?

Почти незабавно се разнесе нов глас. И той бе механичен, но освен него се чуваше грохот на хеликоптерен двигател.

– Тук Делта Едно – обади се пилотът. – Преследвам отдалечаващата се моторница. Делта Три, потвърди. Долу ли си? Имаш ли нужда от помощ?

Толанд притисна пръта към гърлото на мъжа.

– Кажу ми на хеликоптера да остави моторницата. Ако убият приятеля ми, ще умреш.

Войникът потръпна от болка и вдигна комуникатора към устните си. Погледна Толанд право в очите и натисна бутона.

– Тук Делта Три. Добре съм. Унищожи моторницата.

Гейбриъл Аш се върна във вътрешната тоалетна на Секстън и се приготви да се прехвърли в своя офис. Обаждането на сенатора я бе разтревожило. Той определено се беше усъмнил, когато му бе казала, че е в кабинета си – като че ли, кой знае как, беше усетил, че го лъже. Така или иначе, тя не бе успяла да влезе в компютъра му и сега не знаеше какво да предприеме.

„Секстън ме чака“.

Докато стъпваше върху мивката и се канеше да се изтегли горе, чу нещо да изтраква на плочките. Погледна надолу и видя, че е съборила копчетата за ръкавели на сенатора.

Трябваше да остави нещата точно така, както ги е заварила.

Слезе на пода, вдигна копчетата и ги постави върху мивката. Понечи отново да се покатери, но спря и пак погледна копчетата. Монограмът привлече вниманието ѝ. Подобно на повечето вещи на Секстън, които носеха монограм, това бяха две преплетени букви СС. Спомни си предишната парола на сенатора, СССР, и си представи календара му... ПНСАЩ... после скринсейвъра с Белия дом и оптимистичния надпис, безкрайно виещ се из екрана. „Президентът на Съединените щати Седжуик Секстън... Президентът на Съединените щати Седжуик Секстън... Президентът на...“ Замисли се. „Може ли да е толкова самоуверен?“

Знаеше, че ще ѝ трябва само секунда, за да разбере. Забързано се върна в кабинета, отиде при компютъра и написа една седембуквена парола.

ПНСАЩСС

Скринсейвърът мигновено изчезна. Гейбриъл смаяно зяпна. „Никога не подценявай егото на политиците“.

Корки Марлинсън вече не стоеше на руля на моторницата, която се носеше с пълна скорост в нощта. Знаеше, че лодката и без него ще се движи по права линия. „Пътят на най-малкото съпротивление...“

Той седеше в задния край на моторницата и се опитваше да прецени колко сериозна е раната в крака му. Куршумът беше влязъл през прасеца и за малко не бе счупил костта. Нямаше изходна рана, така че куршумът трябваше да е останал вътре. Корки потърси нещо, за да спре кръвта, но не намери нищо – само плавници, шнорхел и две спасителни жилетки. Нямаше аптечка. Той отчаяно отвори едно сервизно шкафче и откри инструменти, парцали, изолирбанд, смазка и резервни части. Погледна окървавения си крак и се зачуди на какво разстояние трябва да се отдалечи, за да излезе извън територията на акулите.

„Много далече, по дяволите!“

Делта Едно летеше ниско над океана и се взираше в мрака за моторницата. Тъй като предполагаше, че беглецът ще се насочи към брега и ще се опита да се отдалечи максимално, командирът на отряда от Делта Форс проследи пътя на крестлайнъра в посоката, противоположна на „Гоя“.

„Вече трябваше да съм го настигнал“.

При други обстоятелства откриването на бягаща лодка щеше да е проста работа, но заглушаващите системи на хеликоптера правеха радара му безполезен. Не можеше да става и дума за затваряне на „чадъра“, докато не получише потвърждение, че всички на борда на „Гоя“ са мъртви. Тази нощ никой от кораба нямаше да повика помощ по телефона.

„Тайната на метеорита ще умре. Тук. Сега“.

За щастие Делта Едно разполагаше с други средства за проследяване. Дори на този странен фон на горещия океан лесно можеше да открие термичната следа на моторницата. Той включи термоскенера. Температурата на океана наоколо беше тридесет и пет градуса. Емисиите на извънбордовия двигател с мощност двеста и петдесет конски сили бяха стотици градуса по-горещи.

Кракът на Корки Марлинсън се вцепени.

Тъй като не знаеше какво друго да направи, той избърса ранения си прасец с парцалите и уви раната с много пластове изолирбанд. Когато ролката свърши, целият му прасец от коляното до глезена беше покрит със стегнат сребърен пласт. Кръвта спря, въпреки че дрехите и ръцете му все още бяха окървавени.

Седнал на дъното на крестлайнъра, Корки се чудеше защо хеликоптерът още не го е открил. Вдигна поглед и огледа хоризонта зад себе си. Очакваше да види далечния „Гоя“ и приближаващия се вертолет. Странно, не видя нищо. Светлините на „Гоя“ бяха изчезнали. Не можеше да се е отдалечил чак толкова много, нали?

Изведнъж го обзе надежда, че може би ще успее да избяга. Може би го бяха изгубили в мрака. Може би щеше да стигне до брега!

И тогава забеляза, че следата зад лодката му не е права. Тя сякаш постепенно се заобляше, като че ли моторницата се движеше по дъга, а не по права линия. Смутен, астрофизикът завъртя глава да проследи дъгата. И след миг видя кораба. „Гоя“ беше на около половин километър от лявата му страна. Ужасен, Корки със закъснение разбра грешката си. Тъй като нямаше кой да държи руля, носът на крестлайнъра постоянно се бе ориентирал спрямо посоката на силното течение – кръговия поток на подводния циклон. „Движа се в кръг, по дяволите!“

Връщаше се към началната си точка.

Все още беше в гъмжация от акули циклон. Спомни си мрачните думи на Толанд: „Имат най-съвършеното обоняние в морето – могат да надушат кръв от километър и половина“. Погледна окървавения си, облепен с изолирбанд крак и ръцете си. Хеликоптерът скоро щеше да го настигне. Той разкъса кървавите си дрехи и запълзя гол към кърмата. Някоя акула не можеше да се движи със скоростта на лодката, затова той спокойно се изми, доколкото можеше. „Само капчица кръв...“

Когато се изправи – гол в нощта – Корки знаеше, че му остава една-единствена възможност. Някога бе научил, че животните маркират територията си с урина, защото пикочната киселина е най-силно миришещата течност, произвеждана от тялото.

„По-силно от кръвта“. Поне така се надяваше. Искаше му се да е изпил няколко бири. Той повдигна ранения си крак върху парапета и се опита да препикае изолирбанда. „Хайде! – Зачака. – Нищо не може да се сравнява с удоволствието да се опикаваш, когато по петите те гони хеликоптер!“

Накрая успя. Намокри лепенката и използва малкото останала в мехура му течност, за да навлажни един парцал, с който намаза цялото си

тяло. „Адски приятно!“

В тъмното небе се появи червен лазерен лъч и се насочи към него като блестящо острие на грамадна гилотина. Вертолетът се приближи под ъгъл – пилотът очевидно се бе объркал, защото моторницата се връщаше към „Гоя“.

Корки бързо си сложи спасителна жилетка и застана на кърмата. На окървавеното дъно, само на метър и половина от него, се появи червена точка. Беше време.

От борда на „Гоя“ Майкъл Толанд не видя как неговата моторница избухва в пламъци и се премята във въздуха.

Ала чу експлозията.

По това време в Западното крило обикновено цареше тишина, но неочакваната поява на президента по халат и чехли вдигна на крак съветниците и дежурния персонал.

– Не мога да я намеря, господин президент – каза един млад съветник, който припряно влезе след него в Овалния кабинет. Бе търсил навсякъде. – Госпожица Тенч не отговаря нито на пейджъра, нито на мобилния си телефон.

Херни беше ядосан.

– Търсихте ли я в...

– Напуснала е сградата, господин президент – съобщи друг съветник, който току-що влизаше. – Подписала се е в книгата преди около час. Според нас е отишла в НРС. Една от телефонистките казва, че разговаряла с Пикъринг.

– С Уилям Пикъринг ли? – озадачи се президентът.

Тенч и Пикъринг бяха всичко друго, но не и приятели.

– Обадихте ли му се?

– И той не отговаря. От телефонната централа на НРС не могат да се свържат с него. Казаха, че мобилният му телефон дори не звъни. Все едно е изчезнал от лицето на земята.

Херни се вторачи в съветниците си, после отиде на бара и си наля чаша бърбън. Когато я вдигна към устните си, в кабинета се втурна агент от Секретната служба.

– Господин президент? Нямах намерение да ви будя, но трябва да знаете, че тази нощ при паметника на Рузвелт избухна кола-бомба.

– Какво?! – Херни за малко не изпусна чашата си. – Кога?

– Преди час. – Лицето на агента бе мрачно. – И ФБР току-що идентифицира жертвата...

Кракът на Делта Три изгаряше от болка. „Това смъртта ли е?“ Опитва се да помръдне, но не можеше, дори дишаше с усилие. Виждаше само замъглени силуети. Спомни си експлозията на крестлайнъра в морето, видя яростта в очите на надвесения над него Майкъл Толанд, опрял гърмящия прът в гърлото му.

„Сигурно Толанд ме е убил...“

И все пак разкъсващата болка в десния крак му показваше, че е жив. Той бавно дойде на себе си. Когато бе чул взрива на моторницата, Толанд беше надал яростен вик. После бе насочил пустия си поглед към Делта Три и се беше напрегнал, сякаш се готвеше да забие пръта в гърлото му. Но се бе поколебал, възпрян от собствения си морал, и с нов вик беше стоварил обувката си върху откъснатия крак на командоса.

Последното нещо, което Делта Три си спомняше, бе, че повръщаше и целият му свят потъваше в черен делириум. Сега се свестяваше и нямаше представа колко време е прекарал в безсъзнание. Усети, че ръцете му са завързани зад гърба с невероятно стегнат възел, който можеше да е дело единствено на моряк. Краката му бяха извити назад и завързани за китките. Опитва се да извика, ала от гърлото му не се изтръгна звук – устата му бе натъпкана с нещо.

Нямаше представа какво се е случило. И тогава усети студения вятър и видя ярките светлини. Намираше се на главната палуба на „Гоя“. Изви се, за да се огледа за помощ, и зърна ужасяваща гледка – собственото си отражение, издуто и деформирано от огледалния плексигласов купол на дълбокоморската подводница. Тя висеше точно пред него и Делта Три разбра, че лежи върху гигантски капак. Това далеч не беше толкова смущаващо, колкото най-очевидния въпрос.

„Щом аз съм на палубата... къде е Делта Две?“

Делта Две бе започнал да става неспокоен.

Макар другарят му да беше отговорил по комуникатора, че е добре, изстрелът не бе от автомат. Очевидно бе стрелял Толанд – или Рейчъл Секстън. Делта Две се придвижи напред, за да надникне по рампата, по която се беше спуснал партньорът му, и видя кръв.

Вдигнал оръжието си, той слезе под палубата и проследи кървавата диря до носа на кораба. Там продължи по друга рампа обратно до

главната палуба. Тя пустееше. Дългата алена следа покрай десния борд го отведе до кърмата, където се връщаше при първата рампа.

„Какво става, по дяволите?“ Кръвта сякаш описваше грамаден кръг.

Като се движеше предпазливо, Делта Две се насочи към лабораторната част на „Гоя“. Кръвта продължаваше към кърмата. Той зави зад ъгъла.

И тогава го видя.

„Боже Господи!“

Там лежеше Делта Три – завързан и със запушена уста, – безцеремонно захвърлен точно пред малката подводница. Дори отдалеч се виждаше, че голяма част от дясното ходило на другаря му липсва.

Като внимаваше за капан, Делта Две вдигна автомата си и се приближи. Делта Три се гърчеше, опитваше се да каже нещо. По ирония на съдбата начинът, по който беше завързан – с крака, силно извити назад, – навярно му спасяваше живота. Кървенето бе намаляло.

Докато се приближаваше към подводницата, Делта Две оцени рядката възможност да вижда какво става зад гърба му. Цялата палуба се отразяваше в заобления купол на кабината. Той стигна до мятащия се Делта Три. И със закъснение видя предупреждението в очите му.

Сребърният блясък се появи изневиделица.

Една от манипулаторните щипки на тритона внезапно се стрелна напред и със смазваща сила стисна лявото му бедро. Делта Две се опита да се отскубне, но щипката продължаваше да го стиска. Войникът изкрещя от болка и усети, че костта му подава. Вдигна поглед към кабината на подводницата, вторачи се и го видя. Майкъл Толанд седеше пред пулта на тритона.

„Тъпо!“ Делта Две кипна, пропъди болката и вдигна приклада на автомата към рамото си. Прицели се отляво в гърдите на Толанд, който бе само на метър и половина от него – зад плексигласовия купол, натисна спусъка и от дулото изригнаха куршуми. Подивял от ярост, че са го надхитрили, командосът задържа спусъка, докато последните му гилзи не изтрополиха на палубата и автоматът не защрака глухо. Задъхан, той го отпусна и гневно се втренчи пропукания купол.

– Мъртъв си! – изсъска войникът и се напрегна да освободи крака си от щипката. Металът разкъса кожата му и отвори голяма рана. – Мамка му! – Той посегна към комуникатора на колана си. Ала когато го вдигна към устните си, пред лицето му се появи втората ръка на подводницата, протегна се напред и стисна дясната му китка. Комуникационното устройство падна на палубата.

И тогава Делта Две видя призрака в прозореца пред себе си. Бледо видение, наведено настрани, което го наблюдаваше през една непокътнатата част от купола. Смаян, командосът разбра, че куршумите изобщо не са проникнали през дебелия плексиглас. Куполът бе само издраскан.

След миг горният люк на подводницата се отвори и Майкъл Толанд излезе навън. Беше разтреперан, но невредим. Слезе по алуминиевия трап, стъпи на палубата и погледна съсипания купол на тритона си.

– Седемстотин килограма на квадратен сантиметър – каза океанологът. – Май ти трябва по-голяма пушка.

Рейчъл знаеше, че времето изтича. От хидролабораторията беше чула изстрелите на палубата и се молеше всичко да се е случило точно така, както го е планирал Толанд. Вече не я интересуваше кой се крие зад измамата с метеорита – директорът на НАСА, Марджъри Тенч или самият президент. Това нямаше значение.

„Няма да им се размине. Който и да е виновен, истината ще излезе наяве“.

Раната на ръката ѝ бе престанала да кърви и адреналинът, който течеше във вените ѝ, приглушаваше болката и изостряше съсредоточеността ѝ. Тя намери химикалка и лист и надраска два реда. Думите бяха директни и тромави, но красноречието беше разкош, за който в момента нямаше време. Прибави бележката към наръча уличаващи документи в ръката си – радарната разпечатка, изображенията и статиите за океанските хондрули, разпечатката от електронното микросканиране. Метеоритът бе фалшификат и това бяха доказателствата.

Напъха всички листове във факсмашината на лабораторията. Знаеше само два факс номера наизуст, но вече беше решила на кого да прати тези документи и бележката си. Затаи дъх и внимателно написа цифрите. Накрая натисна бутона за пращане, като се молеше изборът и да е разумен. Факсът изпиука.

ГРЕШКА: НЯМА СИГНАЛ

Очакваше го. Комуникациите на „Гоя“ все още бяха заглушени. Рейчъл зачака, вперила поглед в машината. Надяваше се, че работи като домашния и факс. „Хайде!“ След пет секунди апаратът повторно изпиука.

НОВО НАБИРАНЕ...

„Да!“ Машината включи безкрайния си цикъл.

ГРЕШКА: НЯМА СИГНАЛ
НОВО НАБИРАНЕ... ГРЕШКА: НЯМА СИГНАЛ
НОВО НАБИРАНЕ...

Тя остави факса да търси сигнал и изтича навън в момента, в който над кораба се разнесе грохотът на хеликоптерните ротори.

На двеста и петдесет километра от „Гоя“ Гейбриъл Аш с нямо изумление се взираше в компютърния екран на сенатор Секстън. Подозренията ѝ бяха верни. Но не си бе представяла мащабите.

Пред нея бяха десетки дигитално сканирани банкови чекове в множество сметки на Каймановите острови. Най-малката сума беше за петнадесет хиляди долара. Няколко надхвърляха половин милион.

„Всички дарения са под границата от две хиляди долара“ – бе казал Секстън.

Очевидно още отначало я беше лъгал. Гейбриъл се бе натъкнала на незаконно финансиране на предизборна кампания в огромни размери. Предателството и разочарованието се забиваха в сърцето ѝ като ножове. „Той ме е лъгал!“

Чувстваше се глупаво. И беше бясна.

Докато седеше сама в мрака, осъзна, че няма представа какво ще прави сега.

Хеликоптерът зави над задната палуба на „Гоя“, Делта Едно погледна надолу и видя нещо абсолютно неочаквано.

Майкъл Толанд стоеше до малка подводница. В механичните ѝ ръце, сякаш в ноктите на исполинско насекомо, Делта Две напразно се мъчеше да се освободи от двете огромни щипки.

„Какво става, за Бога?“

Очакваше го още по-смайваща гледка. На палубата се появи Рейчъл Секстън и застана до един завързан окървавен мъж, проснат до подводницата. Този мъж можеше да е само Делта Три. Жената насочи към него един от автоматите на Делта Форс и се втренчи в хеликоптера, сякаш го предизвикваше да атакува.

Делта Едно за миг се обърка. Не можеше да разбере как се е стигнало до това положение. Грешките им на ледения шелф бяха изключения от правилото, но можеха да се обяснят. Това обаче беше невъобразимо.

Дори при нормални обстоятелства унижението му щеше да е мъчително. Тази нощ обаче срамът бе още по-голям заради присъствието на още един човек в хеликоптера. Диспечерът.

След убийството при паметника на Рузвелт диспечерът беше наредил на Делта Едно да кацне в пуст обществен парк недалеч от Белия дом. По негова заповед командосът се приземи на тревисто хълмче, заобиколено с дървета. Паркиралият наблизко диспечер изникна от мрака и се качи на вертолета. След няколко секунди отново бяха във въздуха.

Въпреки че рядко се случваше диспечерите да участват в операции лично, Делта Едно не можеше да възрази. Обезпокоен от досегашните провали на Делта Форс и загрижен за растящите подозрения и внимание на много заинтересувани страни, диспечерът бе съобщил на Делта Едно, че лично ще контролира последната фаза от операцията.

И сега беше свидетел на провал, какъвто Делта Едно никога не бе претърпявал. „Това трябва да приключи. Незабавно“.

Диспечерът се взираше в палубата на „Гоя“ и се чудеше как е било възможно да се случи това. Нищо не беше минало според предвиденията – подозренията за метеорита, неуспешните убийства на ледения шелф, необходимостта от ликвидиране на високопоставен служител при паметника на Рузвелт.

– Дис... печер... – запелтечи Делта Едно смаяно. – Нямам

представа...

„Аз също“ – помисли си диспечерът. Очевидно силно бяха подценили жертвата.

Отново погледна Рейчъл Секстън, която безизразно зяпаше огледалното предно стъкло на вертолета. Тя вдигна комуникатора към устните си. Когато синтезираният ѝ глас изпраща в хеликоптера, диспечерът очакваше жената да поиска да отстъпят или да изключат заглушаващата система, за да може Толанд да повика помощ. Ала това, което каза Рейчъл Секстън, бе вледеняващо.

– Закъсняхте – заяви тя. – Вече знаем не само ние.

Думите отекнаха в кабината. Въпреки че твърдението изглеждаше малко вероятно, дори най-далечната възможност да е вярно караше диспечера да изтръпва. Успехът на целия проект изискваше да ликвидират всички, които знаят истината, и колкото и кървава да се окажеше тази задача, диспечерът трябваше да е сигурен, че това е краят.

„Знае още някой!“

Като се имаше предвид репутацията на Рейчъл Секстън, че строго спазва правилата за класифицирана информация, диспечерът не можеше да повярва, че е решила да сподели това с външен източник. Рейчъл отново вдигна комуникатора.

– Отстъпете и ще пощадим хората ви. Ако се приближите, те ще умрат. Така или иначе, истината ще се разкрие. Ограничете загубите си. Отстъпете.

– Блъфирате – заяви диспечерът. Знаеше, че Рейчъл Секстън ще чуе безличен електронен глас. – Не сте казали на никого.

– Готови ли сте да рискувате? – контрира тя. – Не успях да се свържа с Уилям Пикъринг, затова реших да се застраховам.

Диспечерът се намръщи. Това изглеждаше правдоподобно.

– Не ни вярват – каза Рейчъл и погледна Толанд.

Воиникът в щипките на подводницата мъчително се подсмихна.

– Автоматът е празен и хеликоптерът ще ви унищожи. И двамата ще умрете. Единствената ви надежда е да ни пуснете.

„Как пък не“ – помисли си Рейчъл и се опита да обмисли следващия им ход. Погледна завързания мъж, който лежеше в краката ѝ точно пред подводницата. Скоро щеше да изгуби съзнание от загуба на кръв. Младата жена прилекна до него и се втренчи в очите му.

– Ще ти отпусна устата и ще ти дам комуникатора. Убеди

хеликоптера да отстъпи. Ясно ли е?

Мъжът сериозно кимна. Рейчъл издърпа парцала от устата му и войникът изплю кървава хрчка в лицето ѝ и задавено изсъска:

– Кучка! Ще те гледам как умираш. Ще те убият като свиня и аз ще се наслаждавам на всяка секунда.

Тя избърса хрчката от лицето си. Толанд я дърпаше да се изправи. Подаде ѝ автомата. Целият трепереше и Рейчъл усети, че нещо в него се е пречупило. Толанд отиде при контролния пулт, постави ръка върху някакъв лост и погледна проснатия на палубата мъж в очите.

– Сега ще си получиш заслуженото.

И с яростна решителност дръпна лоста. Грамадният капак в палубата под тритона се отвори като платформа на бесилка. Завързаният войник извика уплашено и изчезна в дупката. Във всички посоки се вдигнаха пръски и водата около него стана тъмночервена – акулите бяха вечно гладни.

Диспечерът трепереше от гняв. Осветената вода беше розова. Няколко риби се бореа за нещо, което приличаше на ръка.

„Господи!“

Отново погледна палубата. Делта Две продължаваше да е в щипките на тритона, ала сега подводницата висеше над зейнала дупка в палубата. Краката му се люлееха над отвора. Толанд само трябваше да освободи щипките и Делта Две щеше да е следващият.

– Добре – извика диспечерът по комуникатора. – Почакайте. Просто почакайте!

Рейчъл стоеше на палубата и се взираше във вертолета. Дори от тази височина диспечерът усещаше решителността в очите ѝ.

– Още ли смятате, че блъфираме? – попита младата жена. – Обадете се в телефонната централа на НРС. Поискайте да ви свържат с Джим Самиян. Той е дежурен в планово-аналитичния отдел. Разказах му всичко за метеорита. Самиян ще потвърди.

„Съобщава ми конкретно име?“ Това не вещаеше нищо добро. Рейчъл Секстън не беше глупава и диспечерът за секунди можеше да провери дали блъфира. Макар да не познаваше служител на НРС на име Джим Самиян, организацията бе огромна. Рейчъл спокойно можеше да казва истината. Преди да даде заповед за последното убийство, диспечерът трябваше да провери думите ѝ.

– Искате ли да изключоа заглушителя, за да се обадите? – попита

Делта Едно.

Диспечерът погледна Рейчъл и Толанд. И двамата стояха на открито. Ако някой от тях понечеше да използва мобилен или радиотелефон, Делта Едно винаги можеше да задейства заглушаващата система. Почти нямаше риск.

– Изключете заглушителя – нареди диспечерът и извади мобифона си. – Ще проверя дали Рейчъл лъже. После ще измислим как да спасим Делта Две и да приключим с тази история.

Телефонистката в централата на НРС във Феърфакс започваше да губи търпение.

– Казах ви, не виждам никакъв Джим Самилян в планово-аналитичния отдел.

– Опитайте ли в други отдели?

Телефонистката вече беше проверила, но пак го направи и след няколко секунди заяви:

– Нямаме служител на име Джим Самилян.

– Значи сте убедена, че в НРС няма служител...

После някой извика и връзката прекъсна.

Делта Едно крещеше от ярост и включваше заглушаващата система. Бе разбрал със закъснение. На един от множеството осветени пултове в кабината на хеликоптера светеше малък диод, който показваше, че от „Гоя“ се излъчва сателитен сигнал.

„Но как? Никой не е напуснал палубата!“ Преди Делта Едно да успее да включи заглушителя, връзката от кораба прекъсна сама.

Факсмашината в хидролабораторията доволно изпиука.

АБОНАТЪТ ОТКРИТ... ФАКСЪТ Е ИЗПРАТЕН

„Убивай, за да не бъдеш убит“. Рейчъл бе открила част от себе си, за чието съществуване не подозираше. Инстинкт за самосъхранение. Безпощадна твърдост, подхранвана от страх.

– Какво има в този факс? – попита гласът от комуникатора.

Тя с облекчение чу потвърждението. Факсът беше пратен, както планираше.

– Напуснете района – вперила гневен поглед в увисналия над тях хеликоптер, настоя Рейчъл. – Всичко свърши. Тайната ви е разкрита. – И обясни на противниците им каква информация е пратила. Шест страници със снимки и текст. Неопровержими доказателства, че е фалшив. – Ако не ни оставите на мира, само ще утежните положението си.

Последва тежко мълчание.

– На кого пратихте факса?

Рейчъл нямаше намерение да отговори на този въпрос. С Толанд трябваше да си спечелят колкото може повече време. Стояха близо до отвора в палубата и хеликоптерът не можеше да стреля, без да улучи увисналия над бездната войник.

– На Уилям Пикъринг? – със странна надежда предположи гласът. – Пратили сте факса на Пикъринг, нали?

„Грешка“ – помисли си Рейчъл. Наистина щеше да избере Пикъринг, но се беше наложило да предпочете друг от страх, че противниците им вече са ликвидирали директора – ход, чиято дързост щеше да е вледеняващо доказателство за решителността на врага. В миг на отчаяние бе пратила информацията на единствения друг факс, чийто номер знаеше наизуст.

В кабинета на баща си.

Номерът на факса в бащиния ѝ офис беше мъчително запечатан в паметта ѝ след смъртта на майка ѝ когато сенаторът бе решил да се занимава с множество имотни подробности, без да се среща лично с Рейчъл. Никога не ѝ беше хрумвало, че може да се обърне към него в миг на нужда, ала тази нощ той притежаваше двете най-важни качества – нужните политически мотиви без колебание да разпространи данните за метеорита и достатъчно влияние, за да се обади в Белия дом и да ги принуди да оттеглят ударния си отряд.

Рейчъл знаеше, че макар със сигурност да не е на работа в този час,

баща ѝ държи кабинета си заключен като трезор. Все едно прашаше данните в сигурен сейф. Дори нападателите да знаеха къде ги е пратила, едва ли щяха да успеят незабелязано да минат през федералната охрана в сенатската офис сграда „Филип А. Харт“ и да проникнат в кабинета на сенатора.

– На когото и да сте пратили факса – каза гласът от хеликоптера, – вие го излагате на опасност.

Младата жена разбираше, че трябва да отговори от позиция на силата въпреки разкъсващия я страх. Тя посочи войника, впримчен в клещите на тритона – краката му висяха над бездната и кръвта му капеше от десет метра височина в океана, и заяви:

– На опасност е изложен само вашият агент. Всичко свърши. Отстъпете. Информацията е пратена. Вие изгубихте. Напуснете района, иначе този човек ще умре.

Гласът отгоре настоя:

– Госпожице Секстън, съзнавате ли значението...

– Дали го съзнавам?! – избухна тя. – Знам, че убихте невинни хора! Знам, че излъгахте за метеорита! Знам и че няма да ви се размине! Даже да убиете всички ни, с вас е свършено!

Последва дълго мълчание. Накрая гласът отвърна:

– Слизам.

Мускулите на Рейчъл се напрегнаха. „Слиза ли?“

– Невъоръжен съм – продължи непознатият. – Не правете нищо прибързано. Трябва да поговорим очи в очи.

Преди Рейчъл да успее да реагира, хеликоптерът кацна на палубата на „Гоя“. Дясната врата се отвори и отвътре изскочи мъжка фигура. Обикновен наглед мъж с черно палто и вратовръзка. За миг младата жена почувства главата си абсолютно празна.

Пред нея стоеше Уилям Пикъринг.

Уилям Пикъринг разкаяно гледаше Рейчъл Секстън. Изабщо не бе предполагал, че ще се стигне дотук. Когато се приближи към нея, видя опасната комбинация от емоции в очите ѝ. Смайване, усещане, че е предадена, смут, гняв.

„Съвсем естествено – помисли си директорът на НРС. Тя не разбира страшно много неща“.

За миг си спомни дъщеря си Даяна и се зачуди какво е изпитвала преди да умре. Даяна и Рейчъл бяха жертви на една и съща война,

война, която Пикъринг се беше заклел да води вечно. Понякога жертвите бяха невъобразимо жестоки.

– Рейчъл – каза Пикъринг. – Все още можем да се разберем. Трябва да ви обясня много неща.

Рейчъл Секстън го гледаше отвратена. Сега автоматът в ръцете на Толанд и сочеше гърдите на директора.

– Не се приближавайте! – извика океанологът.

Пикъринг се закова на пет метра от тях и впери поглед в Рейчъл.

– Баща ви взима подкупи, Рейчъл. От частни космически компании. Възнамерява да приватизира НАСА и да отвори космоса за частния сектор. Трябваше да му бъде попречено заради националната сигурност.

Рейчъл пребледня. Директорът въздъхна.

– Въпреки всичките си недостатъци, НАСА трябва да остане държавна организация. – „Тя определено разбира опасностите“. Приватизацията щеше да прати най-добрите умове и идеи на НАСА в частния сектор. Мозъчният тръст щеше да се разпадне. Военните щяха да изгубят достъп. В стремежа си да съберат капитал, частните космически компании щяха да започнат да продават патентите и идеите на НАСА на онзи, който предлагаше най-високата цена!

Гласът на Рейчъл трепереше.

– Вие сте фалшифицирали метеорита и убихте невинни хора... в името на националната сигурност, така ли?

– Изобщо не биваше да става така – отвърна Пикъринг. – Планът беше да спасим една важна държавна организация. Убийства не се предвиждаха.

Директорът знаеше, че подобно на повечето разузнавателни програми, измамата с метеорита е резултат на страх. Преди три години, с цел да разширят хидрофонната система на НРС в по-дълбоки води, където да е недостъпна за вражески саботьори, Пикъринг бе оглавил проект, използващ новоразработен материал за построяването на изумително здрава подводница, способна да спуска хора в най-дълбоките части на океана – включително на дъното на Марианската падина.

Изградена от революционна керамика, тази двуместна подводница беше построена въз основа на планове, хакнати от компютъра на един калифорнийски инженер, Греъм Хоукс, гениален проектант, който мечтаеше да създаде ултрадълбокоморска подводница, наречена „Дийп Флайт П“. Хоукс не можеше да намери средства, за да построи прототип.

Пикъринг, от друга страна, разполагаше с неограничен бюджет.

Директорът прати със секретната керамична подводница агенти, които да поставят нови хидрофони в Марианската падина – извън обсега на всеки враг. В процеса на работа обаче те откриха геологични структури, различаващи се от всичко, известно дотогава на учените. Сред находките бяха хондрули и фосили на няколко непознати вида. Естествено, тъй като НРС пазеше в тайна възможностите си за спускане на толкова голяма дълбочина, информацията никога не можеше да бъде разкрита.

Едва наскоро, отново тласкани от страх, Пикъринг и неговият екип от научни съветници в НРС бяха решили да използват сведенията си за уникалната геология на Марианската падина, за да помогнат за спасяването на НАСА. Превръщането на една подводна скала в метеорит се беше оказало измамно елементарна задача. Двигателят с водородна киша я бе покрил с убедителна овъглена кора. После с малка товарна подводница се бяха спуснали под шелфа и бяха заровили скалата в ледника.

За нещастие, както често се случва в света на секретните операции, и най-машабният план може да бъде провален от най-незначителен пропуск. Предишния ден цялата илюзия се беше изпарила заради някакъв биолюминесциращ планктон...

Делта Едно наблюдаваше от кабината на хеликоптера драмата, която се развиваше пред очите му. На пръв поглед Рейчъл и Толанд владееха положението, макар че командосът за малко не се бе разсмял на тази мнима привидност. Автоматът в ръцете на учения беше празен – дори отдалеч виждаше, че лостчето на затвора е изтеглено назад, което показваше, че в пълнителя няма нищо.

Делта Едно погледна към своя партньор, който се мяташе в щипките на тритона. Трябваше да побърза. Вниманието на палубата бе насочено към Пикъринг и сега командосът можеше да направи своя ход. Той остави роторите да работят, измъкна се от задния люк и като се прикриваше зад хеликоптера, тръгна към десния трап. После с автомат в ръка продължи към носа. Преди да кацнат на палубата директорът на НРС му беше дал строга заповед и Делта Едно нямаше намерение да се провали с изпълнението на тази елементарна задача.

„След няколко минути всичко това ще е приключило“ – помисли си той.

Зак Херни седеше по халат на бюрото си в Овалния кабинет. Главата му се пръскаше. Току-що бе научил най-новата част от загадката.

„Марджъри Тенч е мъртва“.

Съветниците му бяха съобшили, че разполагат с информация, според която Тенч отишла на среща с Уилям Пикъринг при паметника на Рузвелт. Тъй като отсъстваше и директорът на НРС, хората му се бояха, че и той е мъртъв.

В последно време отношенията между президента и Пикъринг не бяха много добри. Преди няколко месеца Херни беше установил, че директорът е замесен в незаконни действия, целящи да спасят разклатената му предизборна кампания.

Пикъринг бе използвал възможностите на НРС и се бе сдобил с достатъчно мръсотия срещу сенатор Секстън, за да провали кампанията му – скандални секс снимки на сенатора с неговата съветничка Гейбриъл Аш, уличаващи финансови документи, доказващи, че Секстън взима подкупи от частни космически компании. Пикъринг анонимно беше пратил уликите на Марджъри Тенч, като бе смятал, че Белият дом ще ги използва по предназначение. Ала когато беше видял всичко това, Херни бе забранил на Тенч да го публикува. Сексскандалите и корупцията бяха смъртоносни болести във Вашингтон и изваждането на поредния случай пред публиката само щеше да увеличи недоверието към властите.

„Цинизмът погубва тази страна“.

Макар Херни да знаеше, че може да съсипе Секстън със скандал, това щеше да опетни достойнството на американския сенат, нещо, което той отказваше да направи.

„Край на окалването“.

Щеше да победи сенатор Секстън в честна борба.

Разгневен от отказа на Белия дом да използва осигурените от него доказателства, Пикъринг се беше опитал да разпали скандала, като пусна слух, че Секстън е спал с Гейбриъл Аш. За нещастие, сенаторът декларира своята невинност с такова убедително възмущение, че накрая се бе наложило президентът лично да се извини за изтичането на тази информация. В крайна сметка Уилям Пикъринг беше донесъл повече проблеми, отколкото полза. Херни му заяви, че ако пак се намеси в предизборната кампания, ще го подведе под отговорност. Естествено

голямата ирония бе, че директорът изобщо не харесваше президента Херни. Опитите да помогне в кампанията му се дължаха просто на страх за съдбата на НАСА. Зак Херни беше по-малката от двете злини.

„А сега някой е убил Пикъринг?“

Херни не можеше да повярва.

– Господин президент? – повика го един съветник. – Както поискате, обадих се на Лорънс Екстром и му съобщих за Марджъри Тенч.

– Благодаря.

– Той настоява да разговаря с вас.

Херни още бе бесен на директора заради лъжата му за ПОСП.

– Кажете му, че ще му се обадя сутринта.

– Господин Екстром иска да разговаря с вас веднага – неспокойно заяви съветникът. – Много е разстроен.

„Той ли е разстроен?“ Херни усети, че още малко и ще избухне. Докато вървеше към телефона, президентът се чудеше още какво може да се е объркало тази нощ.

На Рейчъл ѝ се виеше свят. Обзелото я като тежка мъгла смайване вече се разнасяше. Мрачната действителност я караше да се чувства гола и отвратена. Тя гледаше непознатия мъж пред себе си и едва чуваше гласа му.

– Трябва да възстановим авторитета на НАСА – казваше Пикъринг. – Спадналата ѝ популярност и малкият ѝ бюджет стават прекалено опасни в най-различни отношения. – Директорът замълча за миг и сивите му очи срещнаха нейните. – Рейчъл, НАСА отчаяно имаше нужда от триумф. Някой трябваше да го направи.

„Трябваше да се направи нещо“ – помисли си Пикъринг.

Метеоритът бе последен отчаян опит. Пикъринг и мнозина други бяха положили всички усилия, за да спасят НАСА, като я поставят под шапката на разузнаването, където щеше да разполага с по-голям бюджет и повече сигурност, ала Белият дом упорито отхвърляше тази идея като атака срещу чистата наука. „Недалновиден идеализъм!“ Като се прибавеше и растящата популярност на насочената срещу Управлението реторика на Секстън, директорът и неговата група от високопоставени военни разбираха, че времето изтича. Затова решиха, че единственият останал начин да спасят авторитета на НАСА и да предотвратят обявяването на Управлението на търг е да пленят въображението на данъкоплатците и Конгреса. За да оцелее, НАСА се нуждаеше от ново величие – нещо, което да напомни на данъкоплатците за славните дни на „Аполо“. А за да победи сенатор Секстън, Зак Херни имаше нужда от помощ.

„Опитах се да му помогна“ – каза си Пикъринг, спомнил си всички съкрушителни доказателства, които бе пратил на Марджъри Тенч. За нещастие, Херни ѝ забрани да ги използва и Пикъринг нямаше друг избор, освен да предприеме драстични мерки.

– Рейчъл, информацията, която пратихте от този кораб, е опасна – заяви Пикъринг. – Трябва да го разберете. Ако се разпространи, Белият дом и НАСА ще изглеждат като съучастници. Реакцията срещу тях ще е гибелна. Президентът и НАСА не знаят нищо, Рейчъл. Те са невинни. Смятат, че е автентичен.

Директорът изобщо не се бе опитвал да привлече Херни и Екстром, защото и двамата бяха прекалено големи идеалисти, за да се съгласят на

каквато и да било измама, независимо от нейния потенциал да спаси президента и НАСА. Единственото престъпление на директора на НАСА беше, че бе убедил ръководителя на проекта ПОСП да излъже за софтуера на сателита, ход, за който Екстром несъмнено беше съжалил в момента, в който бе осъзнал на колко подробни анализи ще бъде подложен този метеорит.

Ядосана от упорството на Херни да води чиста предизборна борба, Марджъри Тенч се беше съюзил с Екстром за лъжата около софтуера на ПОСП с надеждата един малък успех да помогне на президента да отблъсне атаката на Секстън.

„Ако Тенч беше използвала снимките и данните за корупция, които ѝ дадох, всичко това изобщо нямаше да се случи!“

Макар искрено да съжаляваше за убийството на Тенч, то бе станало неизбежно още щом Рейчъл се беше обадила на главната съветничка с обвиненията в измама. Пикъринг знаеше, че Тенч безпощадно ще се рови до дъното на мотивите на Рейчъл за тези скандални твърдения, а директорът очевидно не можеше да го допусне. По ирония на съдбата съветничката щеше да е от най-голяма полза за своя президент мъртва, тъй като жестокият ѝ край щеше да бетонира съчувствията вот за Белия дом и да хвърли смътни подозрения за нечиста игра върху отчаяния Секстън, толкова публично унижен от Марджъри Тенч по Си Ен Ен.

Рейчъл стоеше и твърдо гледеше шефа си.

– Разберете, ако новината за измамата с метеорита се разчуе, вие ще съсипете един невинен президент и едно невинно космическо управление – каза Пикъринг. – И освен това ще поставите един крайно опасен човек в Овалния кабинет. Трябва да знам на кого сте пратили информацията.

Докато изричаше тези думи, на лицето на Рейчъл се изписа странно изражение. Мъчителното изражение на човек, осъзнал, че може би е допуснал ужасна грешка.

Делта Едно беше заобиколил носа и се бе върнал от лявата страна. Сега стоеше в хидролабораторията, от която беше видял да излиза Рейчъл, докато хеликоптерът се бе приближавал. На един компютърен екран забеляза смущаващ образ – многоцветен пулсиращ въртоп, явно някъде близо до океанското дъно под „Гоя“.

„Още една причина да се махнем оттук“ – помисли си той и продължи към целта си.

Факс машината беше върху плот в другия край на стената. Табличката бе пълна с листове, точно както беше предвидил Пикъринг. Делта Едно ги вдигна. Най-отгоре имаше бележка от Рейчъл. Само два реда. Той ги прочете и си каза:

„Право в целта!“

Докато прелистваше страниците, едновременно се изуми и стъписа от това до каква степен Толанд и Рейчъл са разкрили измамата с метеорита. Всеки, който видеше тези разпечатки, веднага щеше да разбере какво означават те. За щастие дори не се наложи да натисне бутона за повторно избиране, за да открие къде е изпратена информацията. Последният номер все още светеше на дисплея. Вашингтонски код.

Внимателно преписа номера, събра всички документи и излезе от лабораторията.

Толанд стискаше с потни ръце автомата и се целеше в гърдите на Уилям Пикъринг. Директорът на НРС все още настояваше Рейчъл да му каже на кого е пратила данните и океанологът започваше да изпитва неспокойното усещане, че Пикъринг просто се опитва да спечели време. „Защо?“

– Белият дом и НАСА са невинни – повтори директорът. – Съдействайте ми. Не позволявайте моите грешки да съсият и малкото авторитет, който е останал на НАСА. Ако това се разчуе, от НАСА със сигурност ще изглеждат виновни. Можем да се разберем. Страната има нужда от този метеорит. Кажете ми на кого сте пратили информацията преди да е станало късно.

– За да можете да убиете още някого ли? – отвърна Рейчъл. – Гади ми се от вас.

Толанд се удиви от силата на духа ѝ. Тя презираше баща си, но явно нямаше намерение да изложи сенатора на никаква опасност. За нещастие, планът на Рейчъл да поиска помощ от баща си бе дал обратния резултат. Дори сенаторът да отидеше в офиса си, да видеше факса, да се обадеше на президента, за да му съобщи новината за измамата с метеорита и да настоя да отмени атаката, никой в Белия дом нямаше да има представа за какво говори.

– Ще повторя само още веднъж – вперил заплашителен поглед в Рейчъл, каза Пикъринг. – Положението е прекалено сложно, за да го разберете напълно. Допуснахте огромна грешка, като пратихте данните от кораба. Изложихте родината си на риск.

Уилям Пикъринг наистина печелеше време, увери се Толанд. И причината спокойно крачеше към тях откъм десния борд. Океанологът беше обзет от страх, когато видя войника да се приближава с купчина документи и автомат в ръце.

Майкъл реагира с решителност, която смая и самия него. Стисна оръжието си, рязко се завъртя, прицели се в командоса и натисна спусъка. Автоматът безобидно изщрака.

– Открих номера на факса – каза войникът и подаде на Пикъринг един лист. – Господин Толанд, изчерпали сте си боеприпасите.

Седжуик Секстън се втурна в коридора на сенатската офис сграда „Филип А. Харт“. Нямаше представа как е успяла Гейбриъл, но очевидно беше влязла в кабинета му. Докато разговаряха по телефона, ясно бе чул отчетливото цъкване на скъпия си стенен часовник. Можеше само да предположи, че помощничката му е подслушала срещата му с представителите на ФКГ, чула е нещо, което е подронило доверието ѝ в него, и е отишла да търси доказателства.

„Как е проникнала в кабинета ми, по дяволите?!“

Секстън се радваше, че е променил компютърната си парола.

Влезе в офиса си и въведе шифъра за изключване на алармата. После отключи тежката двукрила врата, отвори я и влетя вътре, готов да залови Гейбриъл на местопрестъплението.

Ала там бе пусто и тъмно. Светеше само компютърният екран. Сенаторът включи лампата и се огледа. Всичко изглеждаше на мястото си. Цареше мъртвешка тишина – освен цъкването на стенния часовник.

„Къде е тя, по дяволите?“

Чу изшумоляване във вътрешната си тоалетна и се затича натам. Включи лампата. Нямаше никого. Надзърна зад вратата. Нищо.

Озадачен, Секстън се погледна в огледалото и се зачуди дали не е пил прекалено много. „Чух нещо!“ Съвсем объркан, той се върна в кабинета си.

– Гейбриъл? – извика сенаторът. Тръгна по коридора към нейния кабинет. Нямаше я и там. В стаята бе тъмно.

В дамската тоалетна се чу пускане на вода и Секстън рязко се обърна. Стигна точно когато Гейбриъл излизаше и си бършеше ръцете. Кога го видя, тя се сепна.

– Боже мой! Уплашихте ме! – ахна Гейбриъл. Изглеждаше искрено стресната.

– Какво правите тук?

– Ти каза, че си дошла да вземеш документи за НАСА от офиса си – заяви сенаторът и впери поглед в празните ѝ ръце. – Къде са?

– Не успях да ги открия. Търсих навсякъде. Затова се забавих.

Той я погледна в очите.

– В моя кабинет ли си влизала?

„Дължа живота си на неговия факс“ – помисли си Гейбриъл.

Само допреди минути бе седяла пред компютъра на Секстън и се беше опитвала да разпечата сканираните незаконни чекове. Файловете бяха защитени и щеше да ѝ трябва много време, за да измисли как да ги принтира. Навярно още щеше да е там, ако факс машината на сенатора не бе започнала да звъни и не я беше върнала в действителността. Гейбриъл прие това за знак, че е време да се измъкне. Без да види какво пристига по факса, тя излезе от компютъра на Секстън, подреди всичко и се върна по същия път, по който беше дошла. Тъкмо се прекатерваше през тавана на тоалетната, когато чу, че сенаторът влиза.

Сега стоеше пред него и усещаше, че той се взира в очите ѝ за да види дали го лъже. Седжуик Секстън надущваше лъжите като никой друг. Ако го излъжеше, сенаторът щеше да разбере.

– Пили сте. – Тя се извърна настрана. „Откъде знае, че съм влизала в кабинета му?“ Той я хвана за раменете и я дръпна към себе си.

– Беше ли в кабинета ми?

Обзе я страх. Секстън наистина беше пил. Държеше се грубо.

– Във вашия кабинет ли? – Гейбриъл се насили да се засмее. – Как? И защо?

– Когато ти се обадох, чух тиктакането на стенния си часовник.

Тя потрепери. „Часовникът ли?“ Изобщо не ѝ беше хрумнало.

– Имате ли представа колко смешно звучи това?

– Аз съм по цял ден в кабинета си. Знам как тиктака моят часовник.

Гейбриъл разбираше, че незабавно трябва да прекрати това.

„Най-добрата защита е нападението“. Поне така винаги казваше Йоланда Кол. Тя сложи ръце на кръста си и се хвърли в стремглава атака – погледна го гневно в очите и викна:

– Ще ви го кажа направо, господин сенатор. Сега е четири сутринта, вие сте пили, чули сте тиктакане по телефона си и затова сте тук, така ли? – Гейбриъл възмутено посочи вратата на кабинета му. – Нима ме обвинявате, че съм обезвредила федерална алармена система, отключила съм две ключалки, вмъкнала съм се в кабинета ви, проявила съм глупостта да отговоря по мобифона си, докато съм извършвала престъпление, на излизане пак съм включила алармената система и накрая преспойно съм отишла в дамската тоалетна преди да избягам? Това ли искате да кажете?

Той се ококори и запримигва.

– Ето, затова хората не бива да пият сами – прибави Гейбриъл. – А сега искате ли да поговорим за НАСА, или не?

Секстън замаяно влезе в кабинета си. Отиде право при мокрия бар

и си наля чаша пепси. Определено не се чувстваше пиян. Дали наистина можеше да е сбъркал? В другия край на стаята стенният часовник подигравателно тиктакаше. Сенаторът пресуши чашата и я напълни пак. Този път наля и на Гейбриъл.

– Дали съм пил ли, Гейбриъл? – попита той и се обърна към нея. Младата жена не го бе последвала в кабинета.

Все още стоеше на прага.

– Уф, за Бога! Влизай. Кажи ми какво откри за НАСА.

– Мисля, че за тази нощ ми стига – сърдито заяви тя. – Хайде да поговорим утре.

Сектън не беше в настроение за игри. Тази информация му трябваше веднага и нямаше намерение да моли за нея. Той уморено въздъхна.

„Задълбочи връзката на доверието. Всичко е в доверието“.

– Скапан съм – каза сенаторът. – Извинявай. Денят беше отвратителен. Не знам какво съм си въобразил.

Гейбриъл остана на прага.

Сектън отиде при бюрото си и остави нейната чаша върху попивателната. После ѝ посочи коженото си кресло – символ на властта.

– Седни. Изпий едно пепси. Ще отида да си наквася главата в мивката. – Сектън тръгна към тоалетната. Гейбриъл продължаваше да стои неподвижно. – Струва ми се, че видях факс в машината – на влизане в тоалетната извика сенаторът през рамо. „Демонстрирай ѝ доверието си!“ – Би ли го погледнала, моля те?

Сектън затвори вратата и напълни мивката със студена вода. Написка лицето си, но не се почувства по-бодър. Никога не му се бе случвало – да е толкова сигурен, а така да сгреша. Той беше човек, който се доверяваше на инстинкта си, а инстинктът му подсказваше, че Гейбриъл Аш е влизала в кабинета му. Но как? Невъзможно.

Наложи си да забрави за това и да се съсредоточи върху непосредствения въпрос – НАСА. В момента имаше нужда от Гейбриъл. Сега не бе моментът да я отблъсква. Трябваше да разбере какво е открила. „Остави инстинкта си. Сбъркал си“.

Избърса лицето си, отметна глава и дълбоко си пое дъх. „Отпусни се – каза си той. – Съсредоточи се“. Затвори очи и отново вдиша дълбоко. Почувства се по-добре. Когато се върна в кабинета, с облекчение видя, че Гейбриъл е отстъпила и е влязла. „Добре – помисли си сенаторът. – Сега можем да пристъпим към работа“. Тя стоеше до факс машината и прелистваше получените страници. Сектън обаче се смути, когато видя изражението ѝ. На лицето ѝ се бе изписал страх.

– Какво има? – Той се приближи. Гейбриъл се олюля, сякаш щеше да припадне. – Какво се е случило?

– Метеоритът... – зададено промълви младата жена и с трепереща ръка му протегна листовете. – И дъщеря ви... в опасност е!

Озадачен, Секстън взе факса. Най-горната страница беше ръкописна бележка. Веднага позна почерка. Думите бяха тромави и смайващи с простотата си. Метеоритът е фалшив. Пращам доказателствата. НАСА/Белият дом се опитват да ме убият. Помощ! Сенаторът рядко изпаднаше в състояние на пълно объркване, но докато препрочиташе думите на Рейчъл, нямаше представа как да ги разбира. „Метеоритът е фалшив? И НАСА и Белият дом се опитват да я убият?“

Взе по-озадачен, Секстън запрелиства страниците. Първата представляваше компютъризиран образ със заглавие „Дълбочинен радар (ДР)“. Изображението, изглежда, бе някакво сканиране на леда. Той видя метеоритната яма, за която бяха говорили по телевизията. Вниманието му привлече нещо, което приличаше на блед силует на тяло, плуващо в кладенеца. После забеляза нещо още по-смайващо – ясно очертание на втора шахта точно под мястото, на което се бе намирал, като че ли скалата е била вкарана под леда отдолу. „Какво е това, за Бога?“ Погледна втората страница и видя снимка на жив океански вид, наречен *Bathynomus gyganteus*. Зяпна изумено. „Това е животното от метеоритните фосили!“

Продължи да прелиства, вече по-бързо, и откри графика на йонизираното водородно съдържание в кората на метеорита. Отдолу на ръка бе написано: „Изгаряне с водородна киша? Двигател с цикъл на разширяване?“

Не вярваше на очите си. Стаята се завъртя около него. Секстън погледна последната страница – снимка на скала, съдържаща метални мекхурчета, които приличаха точно на онези в метеорита. Според придружаващия текст тази скала била резултат от океански вулканизъм. „Скала от океана? – зачуди се сенаторът. – Но нали хондрулите се образували единствено в космоса?“

Той остави листовете на бюрото си и се строполи на стола. Трябваша му само петнадесет секунди, за да сглоби всичко, което беше видял. Значението на изображенията бе кристално ясно. Всеки идиот можеше да разбере какво доказват тези снимки.

„Метеоритът на НАСА е фалшив!“

В кариерата на Секстън нямаше друг такъв ден, изпълнен с крайни възходи и падения. Истински полет на надежди и отчаяние.

Удивлението му от това как е възможно да е извършена толкова невероятна измама се изпари, когато осъзна какво означава измамата за неговото политическо бъдеще.

„Когато разглася тази информация, Белият дом ще е мой!“ Във възторга си сенатор Седжуик Секстън за миг забрави съобщението на дъщеря си, че е в беда.

– Рейчъл е в опасност – напомни му Гейбриъл. – В бележката ѝ пише, че НАСА и Белият дом се опитват...

Факс машината внезапно отново извънтя. Гейбриъл се обърна и се вторачи в нея. Секстън също я зяпна. Не можеше да си представи какво му праща сега Рейчъл. Още доказателства ли? Можеше ли да има повече? „Това е предостатъчно!“

От факса обаче не излязоха нови страници. Машината превключи на телефонния секретар.

– Тук е кабинетът на сенатор Седжуик Секстън. Ако искате да пратите факс, можете да го направите по всяко време. В противен случай след сигнала оставете съобщение.

Преди Секстън да успее да вдигне, машината изпиука.

– Сенатор Секстън? – чу се суров мъжки глас. – Аз съм Уилям Пикъринг, директорът на Националната разузнавателна служба. Сигурно в този час не сте в офиса си, но трябва веднага да разговарям с вас. – Той замълча за миг, сякаш очакваше някой да вдигне. Гейбриъл посегна към слушалката. Сенаторът стисна ръката ѝ и рязко я дръпна назад. Тя се смая.

– Но това е директорът на...

– Господин сенатор – продължи Пикъринг. Като че ли бе облекчен, че никой не е отговорил. – Боя се, че ви се обаждам с извънредно неприятна новина. Току-що ми съобщиха, че дъщеря ви Рейчъл се намира в крайна опасност. Пратил съм хора, които в момента се опитват да ѝ помогнат. Не мога да говоря с подробности по телефона, но ме информираха, че може би ви е пратила по факса някакви данни за метеорита на НАСА. Не съм ги виждал, нито знам какви са, но хората, които заплашват дъщеря ви, току-що ме предупредиха, че ако вие или който и да е друг разгласи информацията, дъщеря ви ще умре. Извинете, че съм толкова директен, господин сенатор, но го правя за яснота. Животът на дъщеря ви е в опасност. Ако наистина ви е пратила нещо, не го споделяйте с никого! Засега. От това зависи животът на дъщеря ви. Останете където сте. Скоро ще дойда при вас. – Той отново направи пауза. – С малко късмет, господин сенатор, всичко това ще приключи, докато се

събудите. Ако случайно получите това съобщение преди да пристигна в офиса ви, останете където сте и не се обаждайте на никого. Правя всичко по силите си, за да спася дъщеря ви.

Пикъринг затвори.

Гейбриъл трепереше.

– Взели са Рейчъл за заложница!

Секстън усети, че макар и разочарована от него, помощничката му изпитва съчувствие към изпадналата му в беда дъщеря. Странно, самият той не можеше да се похвали с такива емоции. По-скоро се чувстваше като дете, току-що получило най-желания коледен подарък, и отказваше да позволи на някого да му го изтръгне от ръцете.

„Пикъринг иска да мълча за това ли?“

Остана неподвижен за миг в опит да реши какво означава всичко това. В студената, пресметлива част от ума си усети, че колелцата се завъртат – политически компютър, разиграващ всяка възможност и преценяващ всеки резултат. Сенаторът погледна листовите в ръцете си и започна да съзнава истинската им мощ. Този метеорит на НАСА беше унищожил мечтата му да стане президент. Но всичко се оказваше лъжа. Измислица. Хората, които го бяха направили, щяха да си платят. Метеоритът който бяха създали враговете му, за да го съсият, щеше да го направи невъобразимо могъщ. За това се бе погрижила дъщеря му.

„Има само един допустим резултат. – Знаеше го. – Само един курс на действие, достоен за истинския ръководител.“

Хипнотизиран от сияйните видения на собственото си възкръсване, Секстън като в мъгла прекоси стаята. Отиде при ксерокса, включи го и се приготви да преснима пратените от Рейчъл страници.

– Какво правите? – озадачено попита Гейбриъл.

– Те няма да убият Рейчъл – заяви Секстън. Даже нещо да се объркаше, гибелта на дъщеря му щеше да го направи още по-могъщ. Така или иначе щеше да победи.

Допустим риск.

– За кого ги снимате? – продължаваше да не разбира асистентката му. – Уилям Пикъринг предупреди да не ги показвате на никого!

Сенаторът се извърна, погледна я и се удиви колко е непривлекателна. В този момент сенатор Секстън бе остров. Недосегаем. В ръцете си държеше всичко необходимо, за да изпълни мечтите си. Нищо не можеше да го спре. Никакви твърдения за корупция. Никакви слухове за сексуални връзки. Нищо.

– Прибирай се вкъщи, Гейбриъл. Не ми трябваш повече.

„Всичко свърши“ – помисли си Рейчъл.

С Толанд седяха един до друг на палубата и гледаха в дулото на автоматата в ръцете на войника от Делта Форс. За нещастие, Пикъринг вече знаеше на кого е пратила факса. В офиса на сенатор Седжуик Секстън.

Съмняваше се, че баща ѝ изобщо ще получи телефонното съобщение на директора. Пикъринг навярно щеше да отиде в офиса му много преди всеки друг. Ако успееше скришом да вземе факса и да изтрие съобщението преди пристигането на сенатора, нямаше да има нужда да го убива. Уилям Пикъринг може би беше един от малкото хора във Вашингтон, които бяха способни да проникнат тайно в сенаторски кабинет. Рейчъл винаги се бе удивлявала какво може да се постигне „в името на националната сигурност“.

„Естествено, ако не успее, може просто да прелети оттам, да изстреля един хелфайър през прозореца и да взриви факсмашината“ – помисли си Рейчъл. Нещо обаче ѝ подсказваше, че това няма да е необходимо.

Изненада се, когато усети, че ръката ѝ леко се плъзга в ръката на Толанд. Той ѝ отвърна с нежно и силно стискане и пръстите им се оплетоха толкова естествено, сякаш го бяха правили цял живот. Сега ѝ се искаше само да легне в обятията му, сгушена в безопасност от ужасния рев на нощното море, което бушуваше около тях.

„Никога – осъзна тя. – Това никога няма да стане“.

Майкъл Толанд се чувстваше като човек, открил надежда на път за бесилото.

„Животът ми се подиграва“.

Години наред след смъртта на Силия нощем му се бе искало да умре, беше изживявал дълги часове на болка и самота, единственото спасение от които сякаш бе смъртта. И все пак беше избрал живота – казваше си, че може да издържи сам. Днес за пръв път започваше да разбира нещо, което приятелите му му бяха повтаряли още отначало.

„Няма нужда да живееш сам, Майк. Ще намериш нова любов“.

Ръката на Рейчъл в неговата правеше тази ирония още по-мъчителна за преглъщане. Съдбата жестоко бе избрала момента. Сякаш от сърцето му се откъсваха много пластове броня. За миг на многоетажната

палуба на „Гоя“ Толанд усети, че призрактът на Силия го наблюдава, както често се случваше. Гласът ѝ шепнеше в бурните води... повтаряше последните думи, които му беше казала.

„Ти си жилав човек. Обещай ми да си намериш друга любов“.

„Никога няма да поискам друга“ – бе ѝ отговорил той.

Усмивката на Силия излъчваше мъдрост.

„Ще трябва да се научиш“.

И сега на палубата на „Гоя“ Толанд съзнаваше, че е започнал да се учи. Разбираше какво е щастие. И го обзе непреодолима воля за живот.

Докато се приближаваше към двамата пленници, Пикъринг се чувстваше странно безпристрастен. Спря пред Рейчъл, смъртно изненадан, че не изпитва никакви задръжки.

– Понякога обстоятелствата налагат невероятни решения – заяви директорът.

Очите ѝ бяха непреклонни.

– Вие сте виновен за тези обстоятелства.

– Войната взима жертви – вече по-твърдо отвърна той. „Попитайте Даяна Пикъринг и всички онези, които ежегодно загиват в защита на тази страна“. – Точно вие би трябвало да го разбирате, Рейчъл. – Пикъринг впери поглед в нея. – „Жертвай малцина, за да спасиш много“.

Тя го погледна с очевидно отвращение.

– И сега ние с Майкъл трябва да станем част от вашите малцина, така ли?

Пикъринг се замисли. Нямахме друг начин. После се обърна към Делта Едно.

– Освободете партньора си и приключвайте.

Командосът кимна. Директорът на НРС се обърна и тръгна към левия парапет на кораба. Предпочиташе да не гледа.

Делта Едно енергично стисна оръжието си и погледна към увисналия над бездната Делта Две. Оставаше само да затвори капака под краката му, да го освободи от щипките и да очисти Рейчъл Секстън и Майкъл Толанд. За нещастие, Делта Едно бе забелязал сложния пулт до капака – множество необозначени лостове и бутони, с които очевидно се управляваха капакът, моторът на макаратата и още много други неща. Нямахме намерение да натисне грешен лост и да рискува живота на другаря си, като неволно спусне подводницата в морето.

„Елиминирай всички рискове. Не бързай“.

Щеше да принуди Толанд да го направи. И за да гарантира, че ученият няма да опита някой номер, щеше да се подсигури.

„Използвай противниците си един срещу друг“.

Делта Едно насочи дулото на автомата право към лицето на Рейчъл, само на сантиметри от челото ѝ. Тя затвори очи и командосът видя, че Толанд стиска юмруци в безсилен гняв.

– Станете, госпожице Секстън – заповяда Делта Едно.

Тя се подчини.

Опрял оръжието си в гърба ѝ, командосът я отведе при подвижната алуминиева стълба, която водеше до люка на подводницата.

– Качете се и стъпете върху подводницата.

Рейчъл го изгледа уплашено.

– По-бързо – нареди Делта Едно.

Докато се качваше по алуминиевия трап зад тритона, Рейчъл имаше усещането, че се движи като в кошмар. Когато стигна горе, спря. Нямаше желание да прекрачи бездната, за да стъпи върху увисналата във въздуха подводница.

– Качете се върху подводницата – каза войникът, като се върна при Толанд и опря дулото на автомата си в главата му.

Хванатият в щипките командос наблюдаваше Рейчъл и мъчително се гърчеше. Явно нямаше търпение да се освободи. Тя погледна Толанд. „Качи се върху подводницата“. Нямаше друг избор.

Сякаш прекрачваше пропаст, младата жена стъпи върху двигателя на тритона, малък плосък участък зад заобления купол. Деветтонният апарат едва реагира – залюля се само няколко сантиметра.

– Идете при пулта и затворете капака – каза командосът на Толанд.

Под прицела на автомата океанологът тръгна към пулта. Движеше се съвсем бавно и Рейчъл виждаше, че очите му са вперени в нея, като че ли се опитва да и съобщи нещо. Той погледна право към нея, после към отворения люк на тритона.

Рейчъл сведе очи. Люкът в краката ѝ зееше. Тежкия кръгъл капак бе вдигнат. Виждаше едноместната кабина. „Той иска да влезе вътре?“ Сигурно не го беше разбрала. Тя отново погледна Толанд, който вече приближаваше контролния пулт. Очите му срещнаха нейните. Този път ѝ каза с устни:

„Скачай вътре! Веднага!“

Делта Едно зърна движението на Рейчъл с периферното си зрение, инстинктивно се обърна и стреля. Куршумите рикошираха от кръглия

купол, вдигнаха дъжд от искри и го затръшнаха отгоре ѝ.

В момента, в който усети, че дулото на автомата се отделя от гърба му, Толанд направи своя ход – хвърли се наляво, надалеч от капака, падна на палубата и се претърколи. Войникът отново се завъртя към него и куршумите засвистяха подире му, докато се прикриваше зад макарата на задната котва – огромен цилиндър, около който бе навит неколкостотинметров стоманен кабел, завързан за корабната котва.

Толанд имаше план и трябваше да действа бързо. Когато войникът се втурна след него, океанологът хвана лоста на котвата с две ръце и силно го дръпна надолу. Макаратата мигновено започна да се размотава и силното течение понесе „Гоя“. Неочакваното разтърсване накара всички да залитнат. Докато корабът се движеше назад, кабелът се размотаваше все по-бързо.

„Хайде, корабче!“ – примолви се Толанд.

Командосът се изправи и се хвърли към него. Океанологът изчака до последния момент – и натисна лоста обратно, заключвайки макарата. Кабелът се опъна, спря „Гоя“ и корпусът отново се раздруса. Делта Едно се строполи на колене до Толанд. Пикъринг също падна. Тритонът бясно се разлюля на вължето си.

Изпод кораба се разнесе металическо стържене и повредената подпора най-после поддаде. Десният ъгъл на кърмата започна да потъва от собствената си тежест и „Гоя“ се наклони като грамадна маса, остана без един от четирите си крака. Вдигна се оглушителен шум – вой на разкъсващ се метал и бушуващи вълни.

Вкопчила се в кабината на тритона, Рейчъл се люлееше над отвора в силно наклонената палуба. През основата на стъкления купол виждаше бурния океан. Вдигна очи да потърси Толанд и стана свидетелка на странна драма, разиграла се само за броени секунди. Едва на метър от нея, прикlescен от щипките на подводницата, войникът от Делта Форс виеше от болка, подмятан като кукла на конци. Уилям Пикъринг се появи в полезрението на Рейчъл и се хвана за някакво желязо. Близо до лоста на котвата Толанд също се мъчеше да не се плъзне през ръба. Войникът с автомата вече се изправяше и Рейчъл извика:

– Майк, внимавай!

Ала Делта Едно изобщо не погледна океанолога. Зяпнал от ужас, той се взираше в хеликоптера. Вертолетът бавно започваше да се пързая по наклонената палуба. Дългите му метални плазове все едно бяха

ски. И тогава Рейчъл разбра, че огромната машина се приближава право към тритона.

Делта Едно се втурна към плъзгащия се хеликоптер и се вмъкна в кабината. Нямахше намерение да позволи единственото им средство да се измъкнат оттук да падне през борда. Той светкавично натисна шурвала.

„Нагоре! – Перките с оглушителен рев се завъртяха и се напрегнаха да издигнат тежко въоръжения вертолет. – Излитай, по дяволите!“ Плъзгаше се точно към тритона и увисналия в щипките му Делта Две.

Тъй като носят на хеликоптера бе наклонен, перките също бяха наклонени и когато се откъсна от палубата, той полетя по-скоро напред, отколкото нагоре – като гигантски моторен трион. „Нагоре!“ Делта Едно натисна шурвала докрай. Искаше му се да може да хвърли тежачите половин тон бойни глави, които го теглеха надолу. Перките за малко не улучиха главата на Делта Две и подводницата..., но вертолетът се движеше прекалено бързо и нямаше да успее да избегне кабела на тритона.

Когато въртящите се с триста оборота в минута стоманени перки се блъснаха в дебелия стоманен кабел, в нощта изригна писък на метал, стържещ по метал. Звучите събуждаха образи на епична битка. Седналият в бронираната кабина Делта Едно видя, че роторите се врязват в кабела като гигантска косачка в стоманена верига! Посипаха се ослепителни искри и перките избухнаха. Хеликоптерът падна и плазовете му тежко се стовариха върху палубата. Командосът се опита да го овладее, но нямаше тяга. Вертолетът подскочи два пъти по наклонената палуба, плъзна се и се заби в парапета. За миг му се стори, че парапетът ще издържи.

После се чу прашене и тежката машина се преметна през ръба и падна в морето.

Рейчъл Секстън седеше в тритона като парализирана. По някаква случайност перките на хеликоптера не бяха улучили самата подводница, но младата жена знаеше, че кабелът сигурно виси на косъм. В този момент можеше да мисли единствено за това, че се налага колкото може по-бързо да избяга. Обезумял от болка, хванатият в щипките командос се взираше в нея, окървавен и обгорен от парчетата метал. Зад него Рейчъл видя Уилям Пикъринг.

„Къде е Майкъл?“ Не го виждаше. Паниката й продължи само миг, защото се смени със страх. Кабелът зловещо скърцаше, после с рязко

изплющяване се скъса.

За момент останала в безтегловност, Рейчъл увисна над седалката си в кабината на полетялата надолу подводница. Палубата изчезна и покрай нея се понесоха рамките под „Гоя“. Вторачен в Рейчъл, командосът пребледня от страх. Полетът продължи сякаш безкрайно.

Накрая подводницата се удари във вълните и Рейчъл силно се стовари върху седалката си. Осветеният океан заля купола. Тритонът постепенно престана да потъва, издигна се към повърхността и изскочи като коркова тапа. Акулите моментално атакуваха командоса. Рейчъл можеше само вцепенено да гледа.

Делта Две усети, че продълговатата глава на акулата се блъска в него с невъобразима сила. Остри като бръснач челюсти го стиснаха над лакътя и стигнаха до костта. В главата му избухна нажежена до бяло болка, когато чудовището изви мощното си тяло, разтърси глава и му откъсна ръката. Появиха се и други акули. Ножове се забиха в краката му. В тялото. В шията. Делта Две нямаше въздух, за да крещи, докато акулите го късаха на парчета. Последното, което видя, бяха подредени в полумесец зъби, наклонени настрани пред лицето му. Светът потъна в мрак.

Блъскането на тежките хрущялни глави в купола най-после престана. Рейчъл отвори очи. Командоса го нямаше. В илюминатора се плискаше алена вода.

Цялата натъртена, тя се сви на седалката, притиснала колене към гърдите си. Усети, че подводницата се движи. Течението я отнасяше по дължината на водолазната палуба на „Гоя“. Движеше се и в друга посока. Надолу.

Специфичното клокочене на вода, нахлуваща в баластните резервоари, се усилваше. Океанът пълзеше все по-нагоре по стъклото пред нея.

„Потъвам!“

Обзе я ужас и тя рязко скочи. Посегна нагоре и хвана механизма на люка. Ако успееше да се измъкне, все още имаше време да скочи върху долната палуба на „Гоя“. „Трябва да се измъкна оттук!“

До механизма имаше стрелка, показваща накъде да завърти. Рейчъл напрегна всички сили. Не поддаваше. Отново опита. Нищо. Люкът беше затворен. И огънат. Страхът вледени кръвта ѝ и тя направи последен опит. Люкът не помръдна.

Тритонът потъна още няколко сантиметра, блъсна се в кораба, откъсна се от осакатения корпус... и заплува в открито море.

– Недейте – помоли Гейбриъл, докато сенаторът свършваше с преснимането. – Рискувате живота на дъщеря си!

Секстън не я слушаше. Вече имаше десет комплекта копия. Всички съдържаха пратените му по факса от Рейчъл страници, включително нейната ръкописна бележка, в която тя твърдеше, че е фалшификат, и обвиняваше НАСА и Белия дом, че се опитват да я убият.

„Най-поразителните улики в историята – помисли си Секстън и внимателно започна да поставя комплектите в големи бели пликове с името си, адреса и герба на Сената. Нямахме да има съмнение откъде идва тази невероятна информация. – Това е политическият скандал на века и аз ще го разкрия!“

Гейбриъл продължаваше да го умолява да помисли за безопасността на Рейчъл, но Секстън не я чуваше. Докато запечатваше пликовете, той се намираще в собствения си свят.

„Всяка политическа кариера има решителен момент. Това е моят“.

В телефонното си съобщение Уилям Пикъринг го предупреждаваше, че ако публикува информацията, ще изложи на опасност живота на Рейчъл. За нещастие на дъщеря му, Секстън също знаеше, че ако публикува доказателство за измамата на НАСА, това ще му осигури президентския пост с повече категоричност и политически драматизъм, отколкото когато и да било в американската политика.

„Животът е пълен с трудни решения – помисли си той. – И ги взимат победителите“.

Гейбриъл Аш и преди бе виждала този поглед в очите на Секстън – сляпа амбиция. Страхуваше се от нея. И основателно, както разбираше сега. Сенаторът очевидно беше готов да рискува живота на дъщеря си, за да съобщи пръв за измамата на НАСА.

– Не разбирате ли, че и без това сте победили? – попита Гейбриъл. – Зак Херни и НАСА няма да оцелеят след този скандал. Който и да го разгласи! Когато и да се разчуе! Изчакайте, докато се уверите, че Рейчъл е в безопасност. Изчакайте, докато разговаряте с Пикъринг!

Секстън явно не я слушаше. Отвори чекмеджето на бюрото си и извади фолио, върху което бяха закрепени десетки самозалепващи се восячни печати с неговите инициали. Гейбриъл знаеше, че обикновено ги използва само за официални покани, но той очевидно смяташе, че

тъмночервеният восъчен печат ще придаде на всеки плик допълнителна драматична нотка. Сенаторът започна да отлепва кръглите печати от фолиото и да ги лепи върху пликите.

Сърцето на Гейбриъл се разтуптя от гняв. Тя си спомни за дигитализираните незаконни чекове в компютъра му. Знаеше, че ако му спомне за това, той просто ще изтрие уликите.

– Не го правете, иначе ще разглася връзката ни – каза младата жена. Без да престава да лепи печатите, Секстън се засмя.

– Нима? И си мислиш, че ще ти повярват? Една жадна за власт съветничка, която не е получила пост в правителството ми и търси отмъщение на всяка цена? Веднъж отрекох връзката ни и светът ми повярва. Просто ще го направя пак.

– Белият дом има снимки – заяви тя.

Секстън дори не вдигна поглед.

– Нямаат никакви снимки. И даже да имат, това няма значение. – Той залепи последния печат. – Имам имунитет. Тези пликите са по-силни от всичко, с което някой може да ме нападне.

Гейбриъл знаеше, че е прав. Чувстваше се напълно безпомощна, докато сенаторът се възхищаваше на работата си. На бюрото бяха оставени десет елегантни бели плика, всеки носещ неговото име и адрес, наред с тъмночервен восъчен печат. Като кралски писма. Беше се случвало крале да бъдат короновани и заради по-маловажна информация.

Секстън събра пликите и тръгна да излиза. Гейбриъл му препречи пътя.

– Правите грешка. Това може да почака.

Очите му се впиха в нея.

– Аз те създадох, Гейбриъл. И повече не си ми нужна.

– Този факс от Рейчъл ще ви осигури президентството. Длъжник сте ѝ.

– Дал съм ѝ предостатъчно.

– Ами ако с нея се случи нещо?

– Тогава ще бетонира съчувствията вот за мен.

Гейбриъл не можеше да повярва, че тази мисъл изобщо му е минала през ума, още по-малко, че се е изтръгнала от устните му. Отвратена, тя се обърна към телефона.

– Ще се обадя в Белия...

Секстън се извъртя и я зашлеви през лицето.

Тя залитна. Устната ѝ беше разцепена. Хвана се за ръба на бюрото и смаяно зяпна човека, когото доскоро беше боготворила. Сенаторът я

изгледа ледено.

– Ако дори само си мислиш да ми попречиш, ще те накарам да съжаляваш през целия си останал живот. – Той невъзмутимо стоеше пред нея, пъхнал запечатаните пликосе под мишница. В очите му пламтеше дива заплаха.

Когато Гейбриъл излезе от офис сградата, устната ѝ все още кървеше. Тя спря такси и се качи. После за пръв път от пристигането си във Вашингтон се пречупи и заплака.

Тритонът падна... Майкъл Толанд се изправи на наклонената палуба, залитна и се втренчи в прерязаното въже, на което беше висяла подводницата. После се обърна към кърмата и впери поглед във вълните. Понесен от течението, тритонът тъкмо изплуваше изпод „Гоя“. Облекчен поне, че подводницата е непокътната, океанологът погледна люка. Повече от всичко на света му се искаше да види, че той се отваря и отвътре се измъква невредимата Рейчъл. Ала люкът остана затворен. Толанд се зачуди дали не е изгубила съзнание при падането.

Тритонът се движеше изключително ниско – много под нормалната си ватерлиния. „Потъва!“ Майкъл нямаше представа защо, но в момента причината не бе важна.

„Трябва да измъкна Рейчъл! Бързо!“

И тъкмо да затича към ръба на палубата, над него избухна дъжд от куршуми и от тежката макара се посипаха искри. Той приклекна. „Мамка му!“ – Надникна иззад макарата и видя, че Пикъринг е на горната палуба и стреля по него. Преди да скочи във вертолета, войникът от Делта Форс беше хвърлил автомата си и директорът на НРС очевидно го бе взел. Без да може да излезе иззад макарата, Толанд погледна към потъващия тритон.

„Хайде, Рейчъл! Излез!“ Помоли се люкът да се отвори. Нищо.

Измери с поглед откритото пространство до парапета на кърмата. Шест метра. Прекалено много, за да го преодолее без прикритие.

Пое си дълбоко дъх и взе решение. Разкъса ризата си и я хвърли налясно от себе си. Докато Пикъринг я разкъсваше на парчета с автомата си, Толанд се затича наляво по наклонената палуба и зави към кърмата. После с див скок се прехвърли през парапета. Докато летеше във въздуха, чу свистенето на куршумите около себе си. Знаеше, че дори само един от тях може да го превърне в храна за акулите в мига, в който падне във водата.

Рейчъл Секстън се чувстваше като животно, затворено в клетка. Многократно бе опитвала да отвори люка, ала безуспешно. Чуваше, че някъде под нея се пълни резервоар, и усещаше, че подводницата натежава. Мракът на океана се издигаше все по-нагоре по прозрачния купол, като черна завеса, вдигаща се отдолу нагоре.

През долната половина на стъклото виждаше мамещата я като гробница океанска бездна. Безкрайната пустота заплашваше да я погълне. Тя хвана ръчката и отново опита да я завърти, но люкът не поддаде. Дробовете ѝ се напрягаха, влажният дъх на въглероден двуокис пареше ноздрите ѝ. В главата ѝ се въртеше само една мисъл.

„Ще умра сама под водата!“

Огледа контролните пултове и лостовете на тритона за нещо, което да ѝ помогне, но не светеха никакви индикатори. Нямаше електричество. Беше заключена в мъртъв стоманен ковчег, който потъваше към морското дъно.

Клокоченето в резервоарите като че ли се ускори и океанът стигна почти до горния край на купола. В далечината отвъд безкрайните равни простори се разширяваше алена ивица. Настъпваше утрото – последното, което щеше да види. Затвори очи и ужасяващите детски спомени нахлуха в ума ѝ.

Падаше през леда. Плъзгаше се във водата.

Нямаше въздух. Не можеше да изплува. Потъваше.

Майка и я викаше.

– Рейчъл! Рейчъл!

Чукането по стъклото я откъсна от унеса и и тя отвори очи.

– Рейчъл! – Беше Майкъл. Прочете името си по движението на устните му.

– Майкъл!

Толанд изплува на повърхността и облекчено си пое дъх. Беше видял Рейчъл да се движи в подводницата. „Жива е!“ С мощни удари заплува към задния край на тритона, покатери се върху потопената двигателна платформа и запълзя към кръглия люк. Надяваше се, че е извън обсега на автомата на Пикъринг.

Вече почти целият корпус бе под водата и океанологът разбираше, че ако иска да отвори люка и да измъкне Рейчъл, трябва да побърза. Още педя и вълните щяха да залееят тритона. Щом люкът потънеше под повърхността, при отварянето му вътре щеше да нахлуе вода и светкавично щеше да потопи подводницата.

– Сега или никога – промълви той, хвана колелото на люка и го завъртя обратно на часовниковата стрелка. Нищо. Опита отново, като напегна всичките си сили. Механизмът отново отказа да се завърти.

Чуваше Рейчъл от другата страна на люка. Гласът ѝ бе приглушен, но той усещаше ужаса ѝ.

– Опитай! – извика тя. – Не успях да го завъртя!

Водата вече плискаше капака.

– Дай да опитаме заедно! – викна Майкъл. – Ти върти по посока на часовниковата стрелка! – Знаеше, че механизмът е ясно обозначен. – Давай!

Толанд се опря в баластните резервоари и напъна с всички сили. Под него Рейчъл направи същото. Колелото се завъртя с около сантиметър и спря.

Чак сега океанологът видя причината. Люкът не прилепваше плътно към отвора. Също като капак на буркан, завъртян накриво и завинтен със сила, той се бе заклешил. Гуменият уплътнител бе наред, но резетата бяха огънати и това означаваше, че капакът може да се отвори само с горелка. Обзе го ужас. Рейчъл Секстън не можеше да се измъкне от тритона.

На шестстотин метра дълбочина смачканият корпус на натоварения с ракети „Хелфайър“ хеликоптер бързо потъваше, пленник на гравитацията и мощното привличане на подводния въртоп. Безжизненото тяло на Делта Едно бе обезобразено до неузнаваемост от смазващото налягане на бездната.

Сияещият магмен купол чакаше на океанското дъно като нажежена до червено хеликоптерна площадка. Под триметровата му кора къкреше лава с температура хиляда градуса. Вулкан, който можеше да изригне всеки момент.

Толанд стоеше до колене във вода върху потъващата подводница и си блъскаше главата за някакъв начин да спаси Рейчъл.

„Не позволявай подводницата да потъне!“

Погледна към „Гоя“ и се зачуди дали не може да завърже тритона за кораба, за да го задържи близо до повърхността. Невъзможно. Вече бяха на петдесет метра, а и Пикъринг стоеше на мостика като римски император на кърваво зрелище в Колизея.

„Мисли! – каза си Толанд. – Защо потъва подводницата?“

Механиката на плаваемостта на подводницата беше елементарна: баластни резервоари, пълни или с въздух, или с вода.

Очевидно баластните резервоари се пълнеха с вода.

„А не би трябвало!“

Баластните резервоари на всяка подводница бяха снабдени с дупки отгоре и отдолу. Долните винаги оставаха отворени, докато горните можеха да се отварят и затварят, за да изпускат въздуха.

Може би горните отвори на тритона се бяха отворили. Толанд нямаше представа защо. Той заопипва единия резервоар. Горните отвори бяха затворени. Но пръстите му напипаха още нещо. Дупки от куршуми.

„Мамка му!“ Когато Рейчъл бе скочила в кабината, подводницата беше обсипвана с куршуми. Майкъл се гмурна и заплува под подводницата. Прокара длан по по-важния баластен резервоар – негативния. Британците го наричаха „експрес за надолу“, немците – „да си обуеш оловни обувки“. Смисълът беше ясен. Когато се напълнеше, негативният резервоар повличаше подводницата към дъното.

Толанд напипа десетки дупки от куршуми. Усещаше, че водата се влива вътре. Тритонът потъваше.

Подводницата вече бе почти на метър под повърхността. Толанд заобиколи откъм носа и отново притисна лице към купола. Рейчъл удряше по стъклото и викаше. Страхът ѝ го накара да се почувства безсилен. За миг отново се озова в една ледена болница – гледаше как любимата му умира и знаеше, че не може да направи нищо. Помисли си, че няма да може да го преживее втори път. „Ти си жилав човек“ – бе му казала Силия. И той не искаше повече да живее сам...

Дробовете му се пръскаха за въздух. И все пак Майкъл остана при Рейчъл. Всеки път, щом тя удареше по стъклото, той чуваше

клокочещите мехурчета и подводницата потъваше все по-надълбоко. Рейчъл викаше и сочеше, че около прозореца избива вода. Куполът пропускате.

„Дупка от куршум в прозореца?“ Съмняваше се. Дробовете му вече не издържах и Толанд се приготви да изплува на повърхността. Докато опипваше грамадния полиакрилен купол, пръстите му се натъкнаха на парче откъснат уплътнител. Това бе причината в кабината да се влива вода! Той изплува и три пъти дълбоко си пое въздух. Нахлуващата в кабината вода само щеше да ускори потъването на тритона. Подводницата вече бе на метър и половина дълбочина и Толанд едва я достигаше с крака. Усещаше, че Рейчъл отчаяно удря по корпуса.

Можеше да направи само едно. Ако се спуснеш до двигателната кутия и откриеш кислородния цилиндър, можеше да напълни негативния баластен резервоар. Въпреки че това нямаше да реши нищо, поне тритонът щеше да остане на повърхността още около минута, докато пробитите резервоари отново не се напълнят с вода.

„Тогава?“

Тъй като не му хрумваше нищо друго, Толанд се приготви да се гмурне. Дълбоко си пое дъх – почти до болка. „Повече кислород. Продължително гмуркане“. Но в този момент му хрумна странна мисъл. Ами ако увеличиш налягането в подводницата? Изолацията на купола бе пробита. Ако увеличиш налягането в кабината, може би самият купол щеше да изхвъркне навън и Рейчъл щеше да бъде свободна.

Той изпусна поетия въздух и заплува на повърхността. Опитваше се да прецени дали идеята му е осъществима. Беше логична, нали? В края на краищата подводницата бе проектирана така, че да е издръжлива само в една посока. Да издържа на огромно налягане отвън, но почти на никакво отвътре.

Нещо повече, тритонът имаше еднакви регулаторни клапи, за да се ограничи броят резервни части, които трябваше да носи „Гоя“. Толанд можеше просто да откачи маркуча на кислородния цилиндър и да го вкара в аварийния регулатор отляво на подводницата! Херметизирането на кабината щеше да причини силна болка на Рейчъл, но може би щеше да ѝ спаси живота.

Той си пое дъх и се гмурна.

Тритонът вече беше на два и половина метра дълбочина и течението и тъмнината пречеха на Толанд да се ориентира. Щом откри кислородния резервоар, той бързо превключи маркуча и се приготви да вкара въздух в кабината. Когато хвана кранчето, жълтата отразителна боя на

резервоара му напомни, че тази маневра е изключително опасна:

ВНИМАНИЕ! ВЪЗДУХ ПОД НАЛЯГАНЕ – 210 кг/см².

„Двеста и десет килограма на квадратен сантиметър“ – помисли си Майкъл. Надяваше се, че куполът на тритона ще изскочи навън преди налягането в кабината да е смазало белите дробове на Рейчъл. Все едно, че вкарваше мощен пожарен маркуч във воден балон и се молеше балонът бързо да се спуска.

Най-после взе решение. Увиснал във водата зад потъващия тритон, Толанд завъртя кранчето и отвори клапана. Маркучът веднага се втвърди и въздухът с огромна сила нахлу в кабината.

Внезапна болка разцепи главата на Рейчъл. Тя отвори уста да изречи, но въздухът напълни дробовете ѝ с такава сила, че те сякаш щяха да се пръснат. Усещаше натиск върху очите си. Оглушителен тътен проникваше през тъпанчетата ѝ и тя започна да губи съзнание. Инстинктивно стисна клепачи и запуши ушите си с ръце. Болката се усилваше.

Чу тропане точно пред себе си. Насили се да отвори очи и видя размазания силует на Майкъл Толанд в мрака. Той притискаше лице към стъклото. Даваше ѝ знак да направи нещо. Но какво?

Едва го виждаше в тъмнината. Зрението ѝ се замъгляваше, очните ѝ ябълки бяха деформирани от налягането. Въпреки това виждаше, че подводницата е потънала под последните лъчи на подводните прожектори на „Гоя“. Наоколо имаше само безкрайна мастиленочерна бездна.

Толанд се притискаше към купола и продължаваше да удря с юмрук. Гърдите му пареха за въздух. Знаеше, че след секунди ще трябва да излезе на повърхността.

„Натисни стъклото!“ – помисли си той. Чуваше изтичащия през нарушеното уплътнение въздух. Заопипва в търсене на място, където да вмъкне пръстите си. Нищо.

Кислородът му се изчерпваше, пред очите му притъмняваше. Той удари по стъклото. Вече не я виждаше. Беше прекалено тъмно. С последния въздух в гърдите си Толанд извика под водата:

– Рейчъл... натисни... стъклото!

Думите му излязоха като клокочещ шепот.

Рейчъл чувстваше главата си като стегната в някаква средновековна машина за изтезания. Ключеше до седалката и усещаше, че смъртта се приближава. Куполът пред нея бе пуст. Тъмен. Тропането беше спряло. Толанд го нямаше. Беше я изоставил. Съскането на въздуха над главата и звучеше като оглушителния вятър на Милн. Подът вече беше залят с тридесетина сантиметра вода. „Пуснете ме навън!“ Хиляди мисли и спомени минаваха през ума ѝ като проблясъци лилава светлина.

Подводницата започна да се накланя и Рейчъл залитна и силно се блъсна в купола. Остра болка прободеше рамото ѝ. Тя падна и в същия момент усети нещо неочаквано – внезапно понижаване на налягането. Тътенът в ушите ѝ рязко отслабна и тя чу клокочене на въздух, излизащ от подводницата.

Трябваше ѝ миг, за да разбере какво се е случило. Блъскайки се в издутото навън стъкло, тя беше упражнила върху него достатъчно силен натиск, за да освободи част от вътрешното налягане. Очевидно куполът не прилепваше плътно! Рейчъл изведнъж разбра какво се е опитвал да направи Толанд, когато е увеличил налягането в кабината. „Да избие прозореца!“ Кислородният цилиндър на подводницата продължаваше да изпомпва въздух. Докато лежеше до стената на купола, тя усети, че налягането отново се повишава. Този път почти се зарадва, макар че имаше опасност да изгуби съзнание. С усилие се изправи и с всичките си останали сили натисна купола. Стъклото едва помръдна.

Рейчъл се блъсна в него с цялата си тежест. Нищо. Раната на рамото я заболя и тя я погледна. Кръвта беше засъхнала. Пригответи се да опита пак, ала нямаше време. Подводницата неочаквано започна да се накланя – назад. Равновесието между тежкия двигателен отсек и резервоарите се наруши, тритонът се преобърна настрани и започна да потъва с кърмата надолу, Рейчъл падна по гръб върху задната стена и се втренчи в пропускащия купол.

Навън беше нощ... и отвсякъде я притискаха хиляди тонове океанска вода.

Искаше да се изправи, ала тялото ѝ беше мъртво и тежко. Умът ѝ отново се върна към детския ѝ ужас.

„Бори се, Рейчъл! – викаше майка ѝ и тичаше да я измъкне от водата. – Дръж се!“

Рейчъл затвори очи. „Потъвам!“ Кънките ѝ бяха като оловни тежестки, които я влачеха надолу. Виждаше майка си да ляга по корем на леда, за да разпредели тежестта си.

„Ритай, Рейчъл! Ритай!“

Рейчъл зарита с всички сили. Тялото ѝ леко се издигна нагоре към ледената дупка. Искрица надежда. Майка ѝ я хвана.

„Да! – извика Катрин. – Помогни ми да те изтегля! Ритай!“

Рейчъл зарита с кънките. Това бе достатъчно и майка ѝ я издърпа на повърхността. После я отнесе чак на снежния бряг и се свлече на земята, обляна в сълзи.

Отпусната в мократа гореща подводница, Рейчъл отвори очи. Чу майка си да шепне от гроба. Гласът ѝ беше ясен дори тук, в потъващата подводница.

„Ритай!“

Рейчъл вдигна поглед към купола, събра целия си кураж и се покати на седалката, която сега бе обърната почти хоризонтално. Сви силно колене, насочи стъпалата си нагоре и с див вик заби крака в центъра на полиакрилният купол. Остра болка прободеше пищялите ѝ и тя едва не изгуби съзнание. Ушите ѝ запищяха. А после налягането рязко се изравни, уплътнителят отляво на купола поддаде и огромният похлупак се отмести като врата.

В подводницата нахлу мощна струя вода и залепи Рейчъл за седалката. Океанът зарева около нея, повдигна я и я преобърна с главата надолу като в перална машина. Рейчъл заопипва, за да се хване за нещо, ала бясно се въртеше. Когато кабината се напълни, тя усети, че тритонът започва да потъва по-бързо. Тялото ѝ се издигна. Около нея изригваха мехурчета, въртяха я и я тласкаха наляво и нагоре. В хълбока ѝ се блъсна парче плексиглас. Изведнъж се озова на свобода.

Докато се извиваше и премятеше в безкрайната топлина и воден мрак, Рейчъл усети, че дробовете ѝ се пръскат за въздух.

„Изплувай на повърхността!“ Потърси светлина, ала не забеляза нищо. Светът ѝ се струваше еднакъв във всички посоки. Чернота. Без гравитация. Без усещане за горе и долу. В този ужасяващ миг Рейчъл осъзна, че няма представа накъде да плува.

На хиляди метри под нея потъващият хеликоптер се смачкваше под безмилостно увеличаващото се налягане. Медните конични корпуси на петнадесетте високоексплозивни противотанкови ракети „Хелфайър“ АГМ-1148 опасно се свиваха.

На тридесет метра над океанското дъно мощният стълб на циклона

понесе останките на хеликоптера, всмука ги надолу и ги запрати към нажежената до червено кора на магмения купол. Като кутия кибритени клечки, възпламеняващи се една след друга, ракетите избухнаха и пробиха дупка в купола.

Майкъл Толанд изплува на повърхността и веднага отчаяно отново се гмурна. На четири и половина метра под водата се завъртя и впери поглед в мрака. И тогава ракетите избухнаха. Белият блясък се стрелна нагоре и освети изумителна сцена – замръзнал кадър, който океанологът завинаги щеше да запомни.

Рейчъл Секстън висеше на три метра под него като оплетена марионетка. Под нея бързо потъваше подводницата. Очевидно усетили приближаващата опасност, акулите се пръснаха към открито море.

Възторгът на Толанд, че вижда Рейчъл извън подводницата, в миг се стопи, когато той разбра какво ще последва. Запомни местоположението ѝ и след угасването на светлината с всички сили заплува към нея.

Кората на магмения купол се пръсна и подводният вулкан изригна, бълвайки нажежена до хиляда и двеста градуса магма в морето. Тя изпаряваше водата по пътя си и пращаше грамаден стълб от пара към повърхността по централната ос на циклона. Подчинявайки се на същите кинетични свойства, които са причина за образуване на торнадото, вертикалният пренос на енергия на парата се компенсираше от антициклонна спирала.

Като се въртеше около стълба издигащ се газ, океанското течение започна да се усилва и да се извива надолу. Парата образуваше огромен вакуум, който всмукваше милиони литри морска вода надолу към магмата. Когато достигаше дъното, водата също се превръщаше в пара и се вливаше в уголемяващия се стълб, за да засмуче още вода под него. Въргопът бързо растеше. Хидротермичният циклон се издължи и водовъртежът с всяка секунда се усилваше. Горният му край постепенно се издигаше към повърхността. Беше се родила океанска черна дупка.

Рейчъл се чувстваше като бебе в утроба. Отвсякъде я обгръщаше горещ влажен мрак. Мислите ѝ бяха замъглени от мастиленочерната топлина. „Дишай. – Тя се съпротивляваше на рефлекса. Проблясъкът, който бе видяла, можеше да идва само от повърхността и все пак и се струваше невероятно далеч. – Илюзия. Плувай към повърхността. – Рейчъл немощно заплува нататък, където беше видяла светлината. Появи се

нова светлина... зловещо червено сияние. – Слънцето?“ Заплува по-енергично. Яка ръка я хвана за глезена. Рейчъл за малко не изкрещя под водата и едва не изпусна последния си въздух.

Ръката я задърпа назад, извъртя я, насочи я в обратната посока. Беше позната ръка – ръката на Майкъл Толанд, който я затегли със себе си.

Умът ѝ казваше, че я води надолу. Сърцето ѝ казваше, че той знае какво прави.

„Ритай!“ – прошепна гласът на майка ѝ.

И Рейчъл зарита колкото сили имаше.

Въпреки че бяха изплували, Толанд знаеше, че това е краят. „Магменият купол изригна“. Щом горният край на въртопа стигнеше повърхността, гигантското подводно торнадо щеше да започне да всмуква всичко надолу. Странно, светът вече не бе тихото утро, което беше останал само преди мигове. Носеше се оглушителен шум. Вятърът го шибаше, сякаш докато бе под водата, се беше разразил ураган.

От липсата на кислород му се виеше свят. Той се опита да държи Рейчъл във водата, ала нещо я изтръгваше от ръцете му. „Течението!“ Невидимата сила упражняваше все по-голям натиск и заплашваше да я откъсне от него. Изведнъж тялото на Рейчъл му се изплъзна – но нагоре. Пред озадачения поглед на Толанд Рейчъл се издигна над водата.

Самолетът „Оспри“ изтегляше Рейчъл на спасително въже. Преди двадесет минути в бреговата охрана бяха получили съобщение за експлозия в морето. След като бяха изгубили следите на хеликоптера, който трябваше да се намира в района, те се бяха уплашили от злополука. Не им оставаше друго, освен да въведат последните му известни координати в навигационната си система и да се молят за благополучен изход.

На осемстотин метра от осветения „Гоя“ течението отнасяше горящи останки. Приличаха на моторница. Наблизо във водата плуваше мъж и диво размахваше ръце. Прибраха го. Беше гол – освен единия му крак, който бе омотан в изолирбанд.

Изтощен, Толанд се вираше в бучащия над него самолет. Хоризонталните му перки бясно шибаха морето с въздушни струи. Когато Рейчъл стигна горе, няколко чифта ръце нервно я издърпаха вътре. Докато наблюдаваше чудотворното и избавление, Толанд видя, че до люка е приклепнал гол мъж.

„Корки? – Сърцето му се изпълни с радост. – Ти си жив!“

Отгоре му хвърлиха въже – падна на три метра от него. На Толанд му се искаше да заплува натам, но вече усещаше всмукването на циклона. Безмилостната хватка на морето го обгръщаше и отказваше да го пусне.

Течението го всмука под повърхността. Той се мъчеше да изплува, ала изпитваше непреодолима умора. „Ти си жилав човек“ – казваше му някой. Той зарита. Когато главата му се показа над вълните, видя, че въжето все още е далеч от него. Течението продължаваше да го тегли

надолу. Във вихъра на вятъра и грохота на самолета Толанд вдигна очи и видя Рейчъл. Тя го гледаше и безмълвно го викаше при себе си.

Трябваша му само четири мощни удара с ръце, за да стигне до въже-то. С последни сили вмъкна ръката и главата си в ремъците и се отпусна. Изведнъж океанът започна да пропада под него. Толанд погледна надолу в мига, в който се отвори зейнал въртоп – мегациклонът най-после бе достигнал повърхността.

Уилям Пикъринг стоеше на мостика на „Гоя“ и с нямо удивление наблюдаваше зрелището, което се разиграваше пред очите му. В морската повърхност отдясно на кърмата се образуваше грамадна вдлъбнатина. Водовъртежът имаше диаметър стотици метри и бързо се разширяваше. Океанът описваше зловещо гладък кръг около фунията на циклона. От дълбините вибрираше гърлен стон. Директорът смаяно гледаше разширяващата се към него дупка – беше като зейналата паст на някакъв митичен бог, жаден за жертвоприношения.

„Сънувам“ – помисли си Пикъринг.

Изведнъж с експлозивно съскане, което пръсна стъклата на мостика, от въртопа изригна огромен стълб пара. В небето се издигна колосален гейзер, чийто връх изчезваше в мрачните облаци.

В същия миг стените на фунията станаха по-стръмни, въртопът светкавично се разшири и запоглъща океана. Кърмата на „Гоя“ рязко се люшна към бездната. Пикъринг изгуби равновесие, падна на колене и като дете пред Бог, се вторачи в дълбините. Последните му мисли бяха за дъщеря му Даяна. Молеше се преди смъртта си да не е познала такъв страх.

Ударната вълна от парата запрати самолета настрани. Докато пилотите овладяваха управлението и завиваха ниско над обречения „Гоя“, Толанд и Рейчъл се държаха за ръце. Долу видяха Уилям Пикъринг, коленичил с черното си палто до парапета на загиващия кораб.

Кърмата се надвеси над огромния воден кратер и въжето на котвата най-после се скъса. С гордо издигната във въздуха кърма „Гоя“ се плъзна през ръба и после по стръмната водна стена. Светлините му продължаваха да сияят, докато изчезваше в бездната.

Утрото беше ясно и свежо. Вятърът вдигаше въртопи от листа в подножието на паметника на Вашингтон. Най-големият обелиск на света обикновено се будеше пред собствения си мирен образ в огледалното езеро, но днес сутринта настъпи с хаос от блъскащи се репортери, които се трупаха около паметника.

Когато слезе от лимузината си и закричи като лъв към очакващите го журналисти, сенатор Седжуик Секстън се чувстваше по-велик от самия Вашингтон. Беше поканил десетте най-големи национални мрежи и им бе обещал скандала на десетилетието. „Нищо не привлича лешояди-те така, както миризмата на смърт“ – помисли си Секстън.

Държеше белите пликове, всеки елегантно запечатан с неговия во-съчен герб. Ако информацията бе сила, Секстън носеше ядрена бойна глава.

Сенаторът бе като опиянен от очакващата го слава. Със задоволст-во видя, че импровизираната му сцена има две „рамки на славата“ – го-леми паравани, поставени от двете страни на подиума като сини завеси – стар трик на Роналд Рейгън, който осигуряваше изпъкването му на всеки фон.

Секстън влезе отдясно – появи се иззад единия параван като актьор иззад кулисите. Репортерите бързо заеха местата си на няколкото реда сгъваеми столове. На изток слънцето тъкмо изгръваше над купола на Капитолия и освети сенатора с розово-златистите си лъчи като с райска светлина.

„Идеален ден да стана най-могъщият човек на света“.

– Добро утро, госпожи и господа – каза Секстън и остави пликовете на катедрата пред себе си. – Ще се опитам да ви обясня нещата макси-мално кратко и безболезнено. Информацията, която ще споделя с вас, честно казано, е доста смуцаваща. В тези пликове има доказателство за измама на най-високо правителствено равнище. Срам ме е да ви призна-ная, че преди половин час ми се обади президентът и ме помоли – да, умоляваше ме – да не разгласявам уликите. – Той смаяно поклати глава. – И все пак аз съм човек, който вярва в истината. Колкото и да е мъчителна.

Сенаторът замълча за миг и вдигна пликовете. Репортерите ги проследиха с поглед като кучета, предвкусащи някаква неизвестна

вкусоотия.

Президентът се бе обадил на Секстън преди половин час и му беше обяснил всичко. Бил разговарял с Рейчъл, която била на някакъв самолет. Колкото и да било невероятно, изглежда, Белият дом и НАСА били невинни участници в това фиаско – планът бил замислен от Уилям Пикъринг.

„Не че има значение – помисли си Секстън. – Зак Херни пак ще го отнесе“.

Искаше му се да е муха на стената на Белия дом и да вижда лицето на президента в мига, в който Херни бе разбрал, че Секстън говори пред публика. Бяха се уговорили точно в този момент да се срещнат в Белия дом, за да обсъдят как най-добре да съобщят на страната истината за метеорита. Херни сигурно смаяно стоеше пред телевизора и разбираше, че не може да направи нищо, за да спре ръката на съдбата.

– Приятели – продължи Секстън и погледна репортерите откровено. – Сериозно обмислих всичко. Възнамерявах да изпълня желанието на президента и да запазя тези сведения в тайна, но трябва да послушам сърцето си. – Той въздъхна и сведе глава като човек, приклящен в ъгъла от историята. – Истината си е истина. Няма да си позволя по никакъв начин да въздействам на вашето тълкуване. Просто ще ви изложа фактите.

В далечината се чу рев на мощни хеликоптерни ротори. За миг Секстън се зачуди дали президентът не пристига панически от Белия дом с надеждата да спре пресконференцията. „Това ще е върхът на сладоледа – весело си помисли сенаторът. – Тогава Херни определено ще изглежда виновен!“

– Не ми е приятно да го правя – усетил идеалния момент, продължи сенаторът, – но се чувствам длъжен да съобщя на американския народ, че са го излъгали.

Летателната машина се приближи и кацна от дясната страна на площада. Секстън погледна натам и с изненада видя, че това изобщо не е президентският хеликоптер, а голям самолет „Оспри“. На корпуса пишеше: БРЕГОВА ОХРАНА НА САЩ. Люкът се отвори и отвътре излезе някаква жена. Носеше оранжева канадка на бреговата охрана и изглеждаше така, все едно е преживяла война. Огледа се и zakрачи към импровизирания пресцентър.

Отначало сенаторът не я позна. После се смая.

„Рейчъл? – Той запна. – Какво прави тук ТЯ, по дяволите?“

От тълпата се надигна смутен шепот.

Секстън залепи на лицето си усмивка, обърна се към репортерите и извинително вдигна показалец.

– Бихте ли ме извинили за момент? Ужасно съжалявам. – Той добродушно въздъхна. – Семейството стои над всичко.

Неколцина журналисти се засмяха.

Рейчъл бързо се приближаваше. Той не се съмняваше, че е най-добре срещата между баща и дъщеря да се проведе насаме. За нещастие в момента това не бе възможно.

Секстън погледна към един от параваните, усмихна се още по-широко, махна на дъщеря си и тръгна към нея под такъв ъгъл, че тя трябваше да мине зад паравана. Секстън я пресрещна там, скрит от очите и ушите на пресата.

– Скъпа? – усмихна се сенаторът и разпери ръце. – Каква изненада!

Рейчъл го зашлеви през лицето.

Сама с баща си зад паравана, тя се втрени в него с омраза. Беше го ударила силно, ала той дори не бе трепнал. Фалшивата му усмивка се стопи и се преобрази в гняв. Гласът му се снижи до демоничен шепот.

– Не биваше да си тук!

Рейчъл видя яростта в очите му и за пръв път в живота си не се уплаши.

– Обърнах се към теб за помощ и ти ме предаде! Едва не ме убиха!

– Явно ти няма нищо. – Гласът му звучеше почти разочаровано.

– НАСА е невинна! – заяви Рейчъл. – Президентът ти го каза! Какво правиш тук? – По време на краткия си полет до Вашингтон със самолета на бреговата охрана беше провела множество телефонни разговори с Белия дом, баща си и дори с обърканата Гейбриъл Аш. – Нали обеща на Зак Херни да отидеш в Белия дом!

– Ще отида – подсмихна се той. – След изборите.

На Рейчъл ѝ се догади от мисълта, че този човек е неин баща.

– Това, което правиш, е лудост!

– О? – засмя се Секстън, обърна се и посочи подиума, който се виждаше зад паравана. На катедрата го очакваха няколко бели плика. – В тези пликове е информацията, която ми прати ти, Рейчъл. Ти. Кръвта на президента е по твоите ръце.

– Пратих ти информацията, когато имах нужда от помощта ти! Когато смятах, че са виновни президентът и НАСА!

– Като имам предвид доказателствата, НАСА определено изглежда виновна.

– Но не е! Хората заслужават шанс сами да признаят грешките си.

Ти и без това си спечелил изборите. Със Зак Херни е свършено! Знаеш го. Остави човека да се оттегли с достойнство.

Секстън изпъшка.

– Страшно си наивна. Не става въпрос за каква да е победа на изборите, Рейчъл. А за власт. За решителна победа, величави дела, смазана опозиция и власт над силите във Вашингтон, за да можеш да свършиш нещо.

– На каква цена?

– Не бъди такава моралистка. Аз просто излагам доказателствата. Хората могат сами да си направят изводите кой е виновен.

– Знаеш как ще изглеждат нещата.

Той сви рамене.

– Може би времето на НАСА е дошло.

Сенатор Секстън усещаше, че репортерите зад паравана стават неспокойни, и нямаше намерение цяла сутрин да виси тук, за да слуша морализаторствата на дъщеря си. Мигът на славата го очакваше.

– Повече няма какво да говорим – каза той. – Предстои ми пресконференция.

– Моля те като твоя дъщеря – настоя Рейчъл. – Не го прави. Помисли какво ще стане. Има по-добър начин.

– Не и за мен.

От тонколониите зад него се разнесе прашене и Секстън се обърна. Една закъсняла репортерка се надвесваше над трибуната му в опит да включи микрофона си в мрежата.

„Тия идиоти не могат ли да пристигат навреме?“ – ядосано помисли сенаторът.

В бързината репортерката събори купчината пликове на земята.

„По дяволите!“ Секстън се запъти натам, като проклинаше дъщеря си. Когато стигна до катедрата, жената пълзеше на четири крака и събираше пликите. Секстън не виждаше лицето ѝ, но очевидно бе от телевизионна мрежа – дълго кашмирено палто, подходящ шал и ниско нахлупена мохерна барета, на която беше закачен пропуск от Ей Би Си. „Тъпа кучка“ – помисли си Секстън.

– Дайте ми ги – изсумтя той и протегна ръка. Жената вдигна последните пликове и му ги подаде, без да го погледне.

– Извинете... – очевидно засрамена, измърмори тя. После изчезна в навалицата.

Сенаторът бързо преброи пликите. „Десет. Добре“. Никой нямаше да му открадне оваците. Той нагласи микрофоните и шеговито се

усмихна на репортерите. – Предполагам, че е най-добре да ги раздам преди някой да пострада!

Журналистите нетърпеливо се засмяха. Дъщеря му се обади иззад паравана:

– Не го прави. Ще съжالياваш. Той не й обърна внимание.

– Моля те, довери ми се – вече по-високо настоя Рейчъл. – Това е грешка.

Секстън вдигна пликовете и изправи ръбовете им.

– Татко – умолително каза Рейчъл. – Това е последният ти шанс да постъпиш както трябва.

„Да постъпя както трябва ли?“ Сенаторът покри микрофона, обърна се, сякаш се прокашляше, и изсъска:

– Същата си като майка си – дребнава идеалистка. Жените просто не разбират истинската природа на властта.

Когато се обърна към нетърпеливите репортери, Седжуик Секстън вече беше забравил за дъщеря си. Високо вдигнал глава, той слезе от подиума и раздаде пликовете на очакващите журналисти. Десетте плика светкавично потънаха в тълпата. Сенаторът чу чупенето на печатите и разкъсването на хартията. После внезапно се възцари мълчание.

В тишината Секстън можеше да чуе – не, да види! – съдбовния момент в кариерата си. „Метеоритът е измама. И аз съм човекът, който я разкри!“

Сенаторът знаеше, че на репортерите ще им трябва време да проумеят истинското значение на това, което виждат: радарни изображения на втора шахта в леда, жив океански вид, почти идентичен с фосилите на НАСА, доказателства за хондрули, образувани на Земята. Всичко това водеше до едно изумително заключение.

– Господин сенатор? – заекна една репортерка – зяпаеше смаяно плика в ръцете си. – Тези неща истински ли са?

Секстън мрачно въздъхна.

– Да, боя се, че са съвсем истински.

В тълпата се надигна смутен шепот.

– Ще ви дам възможност да разгледате тези страници и после ще отговоря на въпросите ви и ще се опитам да хвърля известна светлина върху това, което виждате – заяви Секстън.

– Господин сенатор? – озадачено попита друг журналист. – Тези снимки... автентични ли са?

– Сто процента – твърдо заяви Секстън. – Нямах да ви ги покажа, ако не бяха.

Объркването на пресата като че ли се усили и на сенатора дори му се стори, че чува смях. Не очакваше такава реакция. Започваше да се опасява, че е надценил способността на медиите да свържат очевидните точки.

– Хм, господин сенатор? – странно развеселен, се обади някой. – Официално ли потвърждавате автентичността на тези снимки?

Секстън се ядоса.

– Ще го кажа за последен път, приятели – свидетелствата в ръцете ви са сто процента верни. И ако някой може да докаже обратното, ще си изям шапката!

Зачака ги да се разсмеят, ала не се случи нищо. Пълно мълчание. Безизразни погледи. Репортерът, който се беше обадил последен, се приближи към Секстън, като прелистваше ксерокопията.

– Имате право, господин сенатор. Това е скандална информация. – Той замълча за миг и се почеса по главата. – Не знам защо сте решили да споделите с нас такова нещо, особено след като толкова категорично го опровергахте съвсем наскоро.

Секстън нямаше представа какво иска да каже журналистът. Мъжът му подаде листовете, сенаторът ги взе, погледна ги – и за миг почувства главата си абсолютно празна.

Виждаше непознати снимки. Черно-бели. Двама души. Голи. Преплетени ръце и крака. В първия момент не разбра какво е това. После го осени. Удар под кръста.

Ужасен, той рязко вдигна глава. Репортерите вече се смееха. Половината предаваха новината по телефона.

Секстън усети, че го потупват по рамото, и замаяно се обърна. Рейчъл.

– Опитайте се да те спрем – каза тя. – Дадохме ти всички възможности.

До нея стоеше друга жена.

Разтреперан, Секстън я погледна. Това бе репортерката с кашмирното палто и мохерната барета – жената, която беше съборила пликите. Кръвта му се вледени.

Тъмните очи на Гейбриъл сякаш прегаряха дупки през него. Тя разтвори палтото си, за да му покаже няколкото бели плика, пъхнати под мишницата ѝ.

В Овалния кабинет цареше сумрак. Светеше само пиринчената настолна лампа върху бюрото на Зак Херни. Гейбриъл Аш стоеше пред президента с високо вдигната глава. Над Западната морава се спускаше вечер.

– Чух, че ни напускате – каза Херни. Гласът му звучеше разочаровано.

Гейбриъл кимна. Въпреки че президентът благосклонно ѝ беше предложил убежище от пресата в Белия дом, тя предпочиташе да не бяга от тази буря, като се крие в епицентъра ѝ. Искаше да е колкото може по-далеч. Поне за известно време. Херни я погледна с уважение.

– Изборът, който направихте тази сутрин, Гейбриъл... – Той замълча за миг, сякаш не му достигаха думи. Очите му бяха ясни – изобщо не можеха да се сравняват с онези загадъчни дълбини, които някога я бяха привлекли към Седжук Секстън. И все пак, дори на фона на това могъщо място, тя виждаше искрената доброта в погледа му, виждаше чест и достойнство, които нямаше да забрави.

– Направих го и заради себе си – отвърна младата жена.

Херни кимна.

– Въпреки това ви дължа благодарност. – Той се изправи и ѝ даде знак да го последва в коридора. – Всъщност се надявах, че ще останете достатъчно дълго, за да мога да ви предложа пост в бюджетния си екип.

Гейбриъл го погледна колебливо.

– Да престанем да пилеем и да започнем да поправяме ли?

Президентът се подсмива.

– Нещо такава.

– Струва ми се, и двамата сме наясно, господин президент, че в момента съм по-скоро бремена.

Той сви рамене.

– Тогава да изчакаме няколко месеца. Докато всичко премине. Много велики хора са изпадали в подобни ситуации и това не им е пречило. – Херни и намигна. – Неколцина от тях дори са станали президенти на Съединените щати.

Гейбриъл знаеше, че е прав. Безработна от няколко часа, тя вече бе отхвърлила още две предложения за работа – от Йоланда Кол в Ей Би Си и „Сейнт Мартинс Прес“, където ѝ предлагаша неопределен аванс,

ако публикува откровена автобиография.

„Не, благодаря!“

Докато двамата вървяха по коридора, Гейбриъл се замисли за снимките, които в момента показваха по всички телевизии.

„Щетите за страната можеха да са по-тежки – каза си тя. – Много по-тежки“.

След като бе отишла в Ей Би Си, за да вземе снимките и журналистическия пропуск на Йоланда, Гейбриъл пак се беше вмъкнала в кабинета на Секстън, за да направи копие на пликите. Междувременно бе принтирала и чековете от компютъра на сенатора. След срещата при паметника на Вашингтон беше връчила копия на чековете на смаяния сенатор Секстън и бе поставила исканията си: „Дайте на президента шанс да съобщи за грешката с метеорита, иначе ще публикувам и останалата информация“. Сенаторът беше погледнал купчината финансови документи, бе се заключил в лимузината си и беше потеглил. Оттогава не бяха чували за него. Когато стигнаха до задната врата на Заседателната зала, Гейбриъл чу шума на очакващата тълпа. За втори път през последното денонощие светът се събираше, за да чуе извънредното обръщение на президента.

– Какво ще им кажете? – попита тя.

Херни въздъхна. Изражението му си оставаше поразително спокойно.

– През годините многократно съм се уверявал в едно нещо... – Той сложи ръка на рамото и и се усмихна. – Просто нищо не може да замени истината.

Докато го гледаше как крачи към подиума, Гейбриъл изпита неочаквана гордост. Зак Херни бе на път да признае най-голямата грешка в живота си и колкото и да беше странно, никога не бе изглеждал недостойно.

Когато Рейчъл се събуди, беше тъмно. Светещите цифри на часовника показваха 22:14. Леглото не бе нейното. Няколко секунди тя остана неподвижна – чудеше се къде е. Постепенно си спомни всичко... циклона... сутринта при паметника на Вашингтон... поканата на президента да остане в Белия дом.

„Аз съм в Белия дом – сети се Рейчъл. – Спала съм цял ден“.

По заповед на Зак Херни самолетът на бреговата охрана откара изтощените Майкъл Толанд, Корки Марлинсън и Рейчъл Секстън от паметника на Вашингтон в Белия дом, където им поднесоха разкошна закуска, прегледаха ги лекари и им предложиха да си изберат, които си искат от четиринадесетте спални в сградата. Всички бяха приели.

Рейчъл не можеше да повярва, че е спала толкова време. Включи телевизора и смаяно видя, че президентът вече е дал пресконференция. Рейчъл и другите бяха предложили да стоят до него, докато съобщава за разочарованието с метеорита: „Всички заедно допуснахме тази грешка“. Ала Херни бе настоял сам да поеме това бреме.

– За съжаление, изглежда, че в края на краищата НАСА не е открила доказателства за живот в космоса – казваше по телевизията един политически коментатор. – За втори път през последните десет години Управлението погрешно обявява, че метеорит съдържа признаци за извънземен живот. Този път обаче сред заблудените бяха някои високоуважавани граждани.

– При други обстоятелства – включи се друг коментатор – бих казал, че измама с такива мащаби, каквито тази вечер описа президентът, ще е гибелна за неговата кариера... обаче като се имат предвид тазсутрешните събития при паметника на Вашингтон, предполагам, че шансовете на Зак Херни да спечели изборите са по-големи от всякога.

Първият коментатор кимна утвърдително.

– Е, в космоса няма живот, но и предизборната кампания на сенатор Секстън остана безжизнена. А сега, когато се появи нова информация за сериозните финансови затруднения на сенатора...

На вратата се почука.

„Майкъл“ – помисли си Рейчъл и бързо изключи телевизора. Поне се надяваше да е той. Не го бе виждала от закуска. Когато пристигнаха в Белия дом, не искаше нищо повече от това да заспи в обятията му.

Макар да виждаше, че той изпитва същите чувства, Корки се намеси, настани се на леглото на Толанд и подробно започна да разказва и преразказва как се бил опикал и така се спасил. Накрая, вече напълно изтощени, Рейчъл и Толанд се запътиха към отделни спални.

На път за вратата Рейчъл се погледна в огледалото и с удивление видя колко смешно е облечена. Беше намерила в скрина само едно старо горнище на анцуг, което висеше до коленете ѝ като нощница. Чукането се повтори.

Тя отвори вратата и с разочарование видя на прага агентка от Секретната служба – стройна и красива. Носеше син блейзър.

– Госпожице Секстън, господинът в спалнята на Линкълн е чул телевизора ви. Помоли ме да ви предам, че щом вече сте будна... – Агентката замълча за миг и повдигна вежди. Очевидно не ѝ бяха непознати нощните игри на горните етажи на Белия дом.

Рейчъл се изчерви.

– Благодаря.

Жената я поведе по коридора към проста наглед врата.

– Спалнята на Линкълн – каза тя. – И както винаги казвам пред тази врата, спете спокойно и се пазете от призраци.

Рейчъл кимна. Легендите за призраци в спалнята на Линкълн бяха стари почти колкото самия Бял дом. Говореше се, че Уинстън Чърчил видял тук призрака на Линкълн, както и безброй други, сред които Елинор Рузвелт, Ейми Картър, актьорът Ричард Драйфус и върволица от камериерки и икономки. Твърдеше се, че кучето на президента Рейгън часове наред лаело пред тази врата.

Мислите за исторически духове внезапно накараха Рейчъл да разбере светостта на тази стая. Изведнъж се засрами, застанала така с дългия анцуг, босонога, като студентка, тайно вмъкваща се в момчешка стая.

– Това позволено ли е? – прошепна тя на агентката. – Искам да кажа, това все пак е спалнята на Линкълн.

Жената ѝ намигна.

– Нашата политика на този етаж е: „Не питай, не казвай“.

Рейчъл се усмихна.

– Благодаря. – И посегна към дръжката на вратата. Вече предвкушаваше онова, което я очакваше.

– Рейчъл! – чу се стържещ като трион глас от дъното на коридора.

Двете с агентката се обърнаха. Корки Марлинсън куцукаше към тях на патерици. Кракът му бе професионално бинтован.

– Изобщо не можах да заспя!

Усетила, че романтичната ѝ среща е на път да се провали, Рейчъл провеси нос. Корки се заяпа в стройната агентка и широко ѝ се усмихна. – Обожавам униформените жени.

Тя разтвори блейзъра си, за да му покаже пистолета си.

Астрофизикът се отдръпна.

– Ясно. – После се обърна към Рейчъл. – И Майк ли е буден? При него ли отиваш? – Изглежда, нямаше търпение да се присъедини към купона.

Рейчъл изпъшка.

– Всъщност, Корки...

– Доктор Марлинсън – намеси се агентката и извади от джоба си някакъв лист. – Според този документ имам изрична заповед от господин Толанд да ви заведа в кухнята, да наредя на готвача да ви сготви каквото желаете и да ви помоля подробно да ми обясните как сте се спасили от сигурна смърт, като сте... – тя се поколеба и сбърчи лице – като сте се опикали.

Очевидно беше казала вълшебните думи. Корки захвърли патеричите, прегърна агентката през раменете за опора и заяви:

– Към кухнята, скъпа!

Агентката неохотно го поведе по коридора. Рейчъл не се съмняваше, че Корки Марлинсън е на седмото небе.

– Номерът е в урината – чу го да казва. – Защото ония проклети акули надушват всичко!

В спалнята на Линкълн цареше сумрак. Рейчъл с изненада видя, че леглото е празно и непокътнато. Майкъл Толанд го нямаше.

До леглото гореше газова лампа и на мястото ѝ сияние младата жена едва различа брюкселския килим... прочутото легло от палисандър... портрета на жената на Линкълн, Мери Тод... дори бюрото, на което Линкълн бе подписал прокламацията за освобождаване на робите.

Когато затвори вратата, усети студено течение. „Къде е той?“ В другия край на стаята имаше отворен прозорец и белите тюлени завеси се издуваха. Тя тръгна да го затвори и в този момент от гардероба се разнесе зловещ шепот.

– Меееееррррри...

Рейчъл рязко се обърна.

– Меееееррррри? – отново прошепна гласът. – Ти ли си?... Мери Тод Лиинкълн?

Тя бързо затвори прозореца и отиде при гардероба. Сърцето ѝ

бясно туптеше, макар да знаеше, че е глупаво.

– Знам, че си ти, Майк.

– Нееее... – продължи гласът. – Не съм Майк... Аз съм... Еееейби.

Рейчъл сложи ръце на кръста си.

– О, нима? Честния Ейб ли?

Приглушен смях.

– Относително честния Ейб... да.

Тя също се разсмя.

– Страхуууувай се – простена гласът от гардероба. – Мноооооого се страхувай.

– Не ме е страх.

– Моля ти се, страхувай се... – простена гласът. – При хората чувствата на страх и сексуална възбуда са тясно свързани.

Рейчъл отново избухна в смях.

– Така ли си представяш възбуждането?

– Простииии ми... От годиииииии не съм бил с жена.

– Личи си – заяви тя и рязко отвори вратата.

Майкъл Толанд стоеше пред нея с дяволита усмивка. Изглеждаше неустоим в синята си сатенена пижама. Рейчъл ахна, когато видя на гърдите му президентския герб.

– Президентска пижама?!

Той сви рамене.

– Беше в чекмеджето.

– А аз имах само тоя анцуг?

– Трябваше да избереш спалнята на Линкълн.

– Трябваше да ми предложиш!

– Чувал съм, че дюшекът е кофти. От стари конски косми. – Толанд ѝ намигна и посочи един доста голям пакет на мраморната масичка. – Надявам се, че това ще го компенсира.

Рейчъл се трогна.

– За мен ли е?

– Помолих един от съветниците на президента да излезе и да го купи. Току-що пристигна. Не го клати.

Тя внимателно разопакова пакета и ахна. Вътре имаше голям кристален аквариум, в който плуваха две грозни златни рибки.

Рейчъл ги зяпна разочаровано.

– Това шега ли е? Купил си ми рибки?!

– Рядка китайска целуваща се риба. Много романтично.

– Рибите не са романтични, Майк!

– Кажы го на тях. Те се целуват с часове.

– И това ли е за възбуждане?

– Нещо романтиката ми е рѣждясала. Може ли да ми дадеш няколко урока?

– За бъдеща употреба, Майк – рибите определено не възбуждат.

Опитай с цветя.

Толанд извади иззад гърба си букет бели лилии.

– Исках да ти набера червени рози, обаче за малко да ме застрелят в Розовата градина.

Когато притегли Рейчъл към себе си и вдиша мекото ухание на косата ѝ, Толанд усети, че годините на тиха самота отлитат. Той я целуна и тялото ѝ се притисна към неговото. Белите лилии паднаха в краката им и стените, които Майкъл дори не съзнаваше, че е издигнал, внезапно се сгромолясаха. „Призраците ги няма!“ Рейчъл го поведе към леглото и прошепна в ухото му:

– Нали не мислиш наистина, че рибите са романтични?

– Напротив – възрази той и пак я целуна. – Трябва да видиш брачния ритуал на медузите. Невероятно еротичен е.

Рейчъл го събори върху дюшека с конски косми и го затисна със стройното си тяло.

– А морските кончета – задъхан от допира ѝ през сатенената пижама, промълви Толанд. – Морските кончета изпълняват... невероятно чувствен любовен танц.

– Стига морски приказки – прошепна тя и започна да разкопчава пижамата му. – Какво можеш да ми разкажеш за брачните ритуали на висшите примати?

Майкъл въздъхна.

– Боя се, че не разбирам от примати.

Рейчъл изхлузи анцуга си.

– Ами тогава, естественико, съветвам те бързо да се научиш.

Епилог

Транспортният самолет на НАСА летеше високо над Атлантическия океан. Управителят Лорънс Екстром за последен път погледна грамадната овъглена скала в товарния отсек. „Обратно в морето – помисли си той. – Където са те намерили“.

По негова заповед пилотът отвори люка на товарния отсек и скалата полетя надолу в слънчевото небе, и изчезна под вълните сред стълб сребристи пръски. Исполинският камък потъна светкавично.

На сто метра под водата едва имаше достатъчно светлина, за да очертае силуета му. На сто и петдесет метра камъкът навлезе в пълен мрак. Продължи да пада надолу. Все по-дълбоко. Почти дванадесет минути.

Накрая, като метеорит, блъснал се в тъмната страна на луната, скалата се заби в тинята на океанското дъно и вдигна облак пясък. Когато мътилката се утаи, един от хилядите неизвестни видове в океана се приближи да разгледа странния гост. После невъзмутимо продължи по пътя си.

КРАЙ

© 2001 Дан Браун
© 2003 Крум Бъчваров, превод от английски

Dan Brown
Desception Point, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Редакция: Mandor, 2008
Издание: ИК „Бард“, 2003

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2808>]